20. * * * „Lumea vrăjitorului", Ed. Sympozion, 1996.
21. Paul Christian: „Magia egipteană", Ed. Antet, 1995.
22. Gh. V. Brătescu: „Vrăjitoria de-a lungul timpului", Ed. Politică, 1995.
23. P.I. Culianu: „Eros şi magie în Renaştere", Ed Nemira, 1994.
24. Max Heindel: „Cosmogonia Rosicruciană", 1996.
25. A.E. Powell: „Dublul Eteric", Ram, 1947.

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE 3

PARTEA I-A

Istoricul Magiei 5
Iniţierea 28
Ocultismul hindus 30
Evoluţia Magiei 36
Elemente teoretice ale Magiei 42
Magicieni şi vrăjitori 51
Forţele magicienilor 52
Legile Magiei 53
Reprezentări 56
Rolul credinţei în Magie 57
Satanism 60
Adoratorii diavolului din Kurdistan 68
Pactul cu Diavolul 76
Posedaţi de diavol 78
MAGIA NATURALĂ 79
Magia naturală fizică 79
Farmecele 80
Exemple practice de farmece 83
Descântecele 86
Se pot face farmece? Cum să ne apărăm de ele! . . . 89
Vrăjile 91
Vrăjitoria modernă 98
Desfacerile vrăjilor şi farmecelor 111
Metodele folosite de Magia naturală 122
Talismanele 125
I. Materialele Talismanelor 132
II. Gravarea caracterelor pe metale 133
III. Desemnarea Talismanelor pe pergament sau piele 134

Relaţiile dintre talismane şi magnetismul animal 136
MAGIA EVOCATOARE 143
Procedeele Magiei 146
Practici moderne de Magie 152
Sensibilitatea în Magie 153
Mecanismul morţii 154
Evocarea morţilor. Necromancia. Spiritismul 157
Necromancia 159
Pactul cu Lucifer 161
Tărâmul celălalt (universul celălalt) 166
Necromancia: recomandări practice 168
MAGIA DIVINATORIE 179
MAGIA MEDICALĂ 181
Medicina simpatică 182
Raporturile magicianului cu fiinţa supranaturală 183
Despre demoni 191

PARTEA a II-a

Stăpânirea forţelor existente în natură 193
Magia Înaltă 193
Elementele Magiei 194
I. Magicianul 194
II. Omul 195
Relaţiile dintre om, voinţă şi fiinţa impulsivă 201
Forţa nervoasă 202
Somnul natural 204
Beţia 204
Hipnotismul şi Sugestia 205
Nebunia 205
Natura 206
Pământul şi Natura 208
Constituţia globulei de sânge 210
Regnurile mineral, vegetal şi animal 211
Fiziologia terestră 211
Rugăciunea 217
Lanţul magic 218
ELEMENTE DE THEURGIE 219
Laboratorul magic 219
Prepararea şi păstrarea obiectelor necesare 219
Camera (Paraclisul) 219
Cuvântarea Ondinelor 222
Exorcismul apei 223
Sarea şi cenuşa 223
Exorcismul Sării 223
Exorcismul cenuşii 223
Cuvântarea Gnomilor 224
Instrumentele magice 231
Accesorii rituale 233
Simbolismul principalelor accesorii 234
Mineiul 236
Numele aflate în relaţie cu elementele pentru conjurarea acestora 243
Evocările 248
Exorcismul aerului 250
Exorcismul pământului 251
OPERELE MAGICE ALE LUI HENRI-CORNEILLE AGRIPPA de PIERRE D'ABANE CU SECRETELE OCULTE 255
Heptameronul 255
Viziuni şi apariţii 263
Marea operaţie 265
Prepararea personală 274
Jurăminte şi supunerea Spiritelor 281
Consideraţii pentru Duminică 283
Consideraţii asupra zilei de Luni 285
Consideraţii asupra zilei de Marţi 287
Consideraţii asupra zilei de Miercuri 289
Consideraţii pentru ziua de Joi 291
Consideraţii asupra zilei de Vineri 293
Consideraţii asupra zilei de Sâmbătă 295
Tabel cu îngerii orelor aparţinând zilelor 297
MARELE GRIMOAR CU MAREA CLAVICULĂ A LUI SALOMON. MAGIE NEAGRĂ SAU FORŢELE INFERNALE ALE MARELUI AGRIPPA 302
Niesmes 302
Sfaturi pentru neofiţi 302
Prepararea Vergelei fulgerătoare 304
Marele cerc cabalistic 305
Cum trebuiesc executate operaţiile magice 313
CLAVICULA LUI SALOMON CONTINUÂND VERITABILUL MOD DE A FACE PACTELE 315

Clavicula lui Salomon 315
Modul de comportare înainte de a face pactul 318
Marea chemare a spiritelor cu care se doreşte a face un pact, girat de marea claviculă 318
MAGIA CEREMONIALĂ 324
Caldendarul magic 327
Simpatii şi antipatii planetare 328
Ierburile magice 328
Instrumentele magicianului 329
Cercul magic 330
Triunghiul Pantacolelor 332
Magia Grimoarelor. Extras din „Dragon Noir" 349
Conjuraţia magică 349
Prepararea Grimoarelui 349
Dragon Rouge. Misterele găinei negre 352
Vrăjitoria prin liturghia neagră 355
O evocaţie a vrăjitoriei Volsine 355
AVIZ CITITORULUI 359
BIBLIOGRAFIE 360

„Numai pentru voi, fii ai doctrinei şi ai învăţăturii, am scris această operă. Cercetaţi atent cartea, concentraţi-vă asupra acelei intenţii pe care am presărat-o şi am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înţeles de înţelepciunea voastră".

Heinrich Cornelius Agrippa Von Nettesheim,
„De occulta philosophia", 3,65.

CUVÂNT ÎNAINTE

Ajuns la capătul a jumătate de veac închinată practicării ocultismului, după o iniţiere căpătată în cadrul a diverse Ordine esoterice şi atingerii unor grade înalte, am considerat că este momentul să ofer celor interesaţi din ţara noastră prima lucrare din limba română de **Magie Înaltă**.

Oricât ar nega adversarii Ştiinţelor Oculte, dar Magia a fost, este şi va fi o ştiinţă, o ştiinţă de graniţă ce face legătura între lumea fizică şi cea spirituală.

Cititorul însetat de cunoaştere, va găsi în paginile acestei cărţi cunoştinţele elementare în vederea practicării Magiei. Aceste cunoştinţe sunt răspândite într-un foarte mare număr de cărţi şi reviste, dintre care autorul a consultat câteva sute. Autorul atrage atenţia cititorilor că lucrarea sa este o prelucrare cu caracter de sinteză (în special partea I-a), şi nimic mai mult, mărginindu-se a aduna şi rândui materialul pe baza experienţei practice personale. Am considerat util să facem aceasta, întrucât puţini sunt aceia care au răgazul, chiar dacă ar dori, să cerceteze un mare număr de lucrări în diverse limbi (inclusiv latina, vezi biblioteca din Târgu Mureş şi Alba Iulia), pentru a culege învăţăturile cuprinse în ele şi apoi după ce le-a verificat în practică, să le închege într-un tot coerent, dându-i girul reuşitei acelora care doresc să le transpună în viaţă.

După cum se poate remarca uşor din enumerările de autori, lucrarea noastră a avut în vedere un mare număr de cărţi pe care le-am citat în text ca referinţe bibliografice; acolo unde am considerat necesar, am extras pasaje întregi (partea a II-a, în special). Poate chiar am abuzat de acestea. Cerem scuze cititorilor dacă se creează un aspect heterogen al materialului tratat, iar autorilor respectivi pentru abuzul săvârşit, mulţumindu-le totodată pentru aprobarea tacită a colaborării lor într-un domeniu atât de gingaş şi sărac în originalitate.

Preluările unor pasaje din C.K. Nicolau, Gh. V. Brătescu, J. Maxwell, A.E. Powell, Marcel Mauss, Henri Hubert, Ronald Villeneuve, Hans Holzer, Michel Berchamaus, Elisabeth Artebi,

David Saint Clair, Eliphas Levi şi Gerard Encause Papus, nu am făcut-o urmărind un gând urât, ci am considerat că materialele respective sunt atât de importante, încât nu trebuiesc să lipsească dintr-o lucrare bine documentată[1]. Îmi exprim întreaga gratitudine şi respect faţă de autorii mai sus citaţi, ca şi faţă de alţii ale căror lucrări ne-au servit şi le recunoaştem meritul priorităţii lucrărilor lor. Le aducem mulţumirile noastre pe această cale editurilor şi recomandăm cititorilor noştri parcurgerea acestor antemergători serioşi şi bine documentaţi.

Bănuim că lucrarea noastră poate trezi o atitudine dezaprobatoare din partea unor cercuri, mai ales aparţinând clerului cu vederi dogmatice. Îi asigurăm pe aceştia că „Magia Înaltă" nu este împotriva credinţei în Dumnezeu şi a Religiei, ci dimpotrivă se sprijină pe acestea, punând în practică perceptul biblic, când spune că Dumnezeu a creat omul, după chipul şi asemănarea sa, şi când i-a zis: „creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi".

În încheiere, menţionăm că subiectul a fost tratat din cele două unghiuri de vedere: materialist (analiza sociologică a fenomenului magic - un compendium al lucrărilor: „Magia" de J. Maxwell şi „Teoria generală a magiei" de Marcel Mauss şi Henri Hubert), şi ocultă - prezentare de pe poziţia magicianului practicant, a cărui reprezentanţi sunt Eliphas Levi şi Papus.

Poate, încălcând regulile gramaticale, toate referinţele la Magie sub toate aspectele posibile, au fost scrise intenţionat, ca semn al respectului, cu majuscule.

Dr. Paul Ştefănescu

1) *Capitolele tratând: Operele magice ale lui Henri-Corneille Agrippa de Nette d'Abano; Marele grimoar al lui Solomon, Clavicula lui Solomon, au fost traduse şi prelucrate din limbile latină şi franceză veche ale lucrărilor existente în bibliotecile Academiei Române, Biblioteca din Alba Iulia, Biblioteca din Târgu Mureş şi Călăreşi (expoziţia dedicată vrăjitorului, 1996).*

PARTEA I-A

Istoricul Magiei

„Ceea ce este deasupra se află şi dedesubt şi ceea ce este jos este şi sus".

„Pe calea înaltelor ştiinţe oculte, nu trebuie să te angajezi cu temeritate, ci odată pornit trebuie să înaintezi ori să mori. A te îndoi înseamnă a înnebuni, a te opri înseamnă a cădea, a da înapoi înseamnă a te arunca într-o prăpastie".

„NEOFITULE, care ai început lectura acestei cărţi, dacă vrei să înţelegi şi s-o urmezi până la capăt, ea va face din tine un monarh sau un smintit. Deci poţi să faci cu acest volum ce doreşti, dar nu vei putea nici să-l dispreţuieşti, nici să-l uiţi. Dacă eşti curat, el îţi va fi lumina, dacă eşti puternic, îţi va fi arma, dacă eşti sfânt, îţi va fi religia, dacă eşti înţelept, el îţi va ordona înţelepciunea.

Dar dacă eşti rău, cartea aceasta va fi pentru tine aidoma unei torţe infernale, îţi va scormoni în piept sfâşiindu-l ca un vultur; va rămâne ca amintire doar ca o remuşcare; îţi va umple imaginaţia de himere şi te va conduce prin nebunie, la disperare. Ai dori să râzi şi nu vei face decât să scânceşti, pentru că această carte va fi pentru tine ca pila din fabula în care un şarpe încearcă să roadă o pilă şi nu reuşeşte decât să-şi fărâme dinţii."

Să începem acum seria de iniţieri...

* * *

Încercarea de a se cunoaşte pe sine şi de a înţelege natura înconjurătoare, constituie cea mai veche preocupare a omului, reprezentând totodată dovada evoluţiei sale[1].

Omul a învăţat cu greu şi extrem de încet să înfrunte asperităţile naturii, adaptându-se treptat ei, încercând s-o imite până la obsesie. Acest mod de comportament, ce s-a dovedit de-a lungul timpului a fi decisiv, se va situa conform concepţiilor materialiste despre lume, la baza credinţelor mitico-magice, ca de altfel şi la ştiinţele cunoscute în prezent.

Magia a luat naştere în zorii umanităţii, când cunoaşterea lumii era într-o fază incipientă şi extrem de rudimentară. Se presupune că în credinţa primilor oameni, practicile magice erau singurele capabile în măsură să-i fie de un ajutor, vrăjitorul fiind totodată singurul în măsură să determine fenomenele ce i-ar fi putut fi favorabile.

Încă de la început, vrăjitorii au constituit depozitul viu de cunoştiinţe al grupului social respectiv, apărat de taina secretului, pe care-l transmiteau doar acelora găsiţi a fi demni, selecţionaţi pe baza trecerii unor probe stricte şi severe. Astfel, lucrurile evoluând, s-a ajuns ca acum câteva mii de ani, să apară castele deţinătoare de cunoştinţe magico-religioase. Vrăjitorii, şamanii şi mai târziu magii şi preoţii au deţinut mai bine de 60 de milenii, cheile cunoaşterii.

Trecerea de la cunoaşterea denumită „intuitivă", reprezentată prin aşa-zisele „Ştiinţe Ocult", la ştiinţele exacte, din zilele noastre, a decurs lent, operaţie care s-a desfăşurat pe parcursul al câtorva milenii, proces ce nu s-a oprit şi continuă de altfel şi astăzi, şi care va dăinui până când cele două domenii se vor suprapune. Nu mai este un secret pentru nimeni că domenii cum ar fi bioenergia, telepatia şi radiestezia au început să fie studiate şi acceptate de ştiinţele aşa-zise exacte

Cuvântul „Magie" după unii autori, provine din grecescul „MAGOS" (Mag) şi „MAGEIA" (Magie), altemare a termenilor Mog, Mogh, Magh, care în limba pehlvi şi Zend, limbi ce au aparţinut vechiului Orient, înseamnă preot, înţelept şi totodată perfect, de unde derivă şi cuvântul chaldeean „Maghdim", echivalent pentru înţelepciune înaltă sau filosofie sacră.

După altă ipoteză filologică, termenul „magie" provine de la cuvântul „imga", desemnând în dialectul accadian noţiunea de preot. În limba asiriană, „imga" devine „maga", printr-o simplă transformare fonetică, fără a fi afectat sensul iniţial al cuvântului. Dar la greci, care după cum se ştie, vor adopta practici orientale magice, „maghela"

1) *Gh. V. Brăhuscu: Vrăjitoria ieri (unpul lumpului. Ed. Politică, Bucureşti, 1985*

semnifică şi „religia magilor", fapt care ne oferă o indicaţie în plus şi anume că procedeele magice noi erau privite într-un mod cu totul deosebit în raport cu cele tradiţionale de sorginte autohtonă, situate mult mai aproape de gândirea primitivă. Romanii vor spune „magus" preotului de origine persană sau vrăjitorului, de altminteri ca şi actului de vrăjitorie în sine.

Simpla etimologie comparată prezentată mai sus, ne relevează deci că, Magia constituia ansamblul cunoştinţelor posedate odinioară de către magii sau filosofii Indiei, Persiei, Chaldeei sau ai Egiptului, care toţi erau preoţi ai Naturii, părinţii tuturor ştiinţelor, creatorii civilizaţiilor gigantice, ale căror ruine poartă încă, fără să se încovoaie, povara a şaizeci de secole. Privită astfel, Magia constituie prefaţa istoriei universale[1].

Magii erau preoţii înţelepciunii antice, filosofi dedicaţi studiului Universului. Magii se abţineau să-l explice pe Dumnezeu, şi ca atare ei îl numeau „Inefabilul" şi gravaseră pe frontispiciul templelor lor această inscripţie: „Sunt tot ceea ce este, tot ceea ce a fost, tot ceea ce va fi şi nimeni nu poate ridica vălul meu".

La întrebarea dacă Magia ascunde un secret, răspundem că da, există un secret formidabil, a cărui revelaţie a tulburat lumea, aşa după cum atestă tradiţiile religioase din Egipt, rezumate simbolic de Moise la începutul Genezei.

În perioada de început a cercetărilor în domeniul magiei au existat interpretări arbitrare privitoare la evoluţia religiei, adversara magiei.

Margaret şi Goldenweiser au căutat să stabilească o origine comună a magiei şi religiei, făcând o apropiere între cele două. Într-adevăr, la o examinare mai atentă - şi vom reveni asupra acestui lucru - se poate remarca această.

Max Weber consideră că magia ar juca rolul de paznic al iraţionalului, constatând că la originea fiecărei religii se află un atac al acesteia împotriva magiei

Malinowschi (1918), considera magia ca fiind o pseudoştiinţă, adică o încercare de cunoaştere practică a fenomenelor.

Lowie este de acord cu el şi e de părere că omul primitiv este lipsit de noţiunea de supranatural şi nu distinge realul de miraculos.

La aceeaşi concluzie se raliază Radcliffe-Brown, G. Goode (1951), Goody (1961), M. şi R. Wax (1963), Nadel (1970), Rosengren (1976), etc.

1) *Paul Christian: Magia egipteană. Ed. Artel, Bucureşti, 1995*

Lucian Blaga consideră că există șase funcții ale gândirii magice (poetică, religioasă, ontologică, cognitivă, pragmatică și vital-sufletească).

Mircea Eliade oferă mitul interpretării emoționale și cosmice.

P.I. Culianu ne supune atenției denaturările iraționaliste sau metafizice din diferite școli și curente relativ la complexitatea miturilor[1].

Științele exacte consideră în prezent magia din punct de vedere al ordinei istorice, ca o pre-știință.

În ordine epistemologică magia este privită ca o pseudo-știință sau cvasi-știință, iar din punct de vedere gnoseologic drept para-știință. Sistematizate, numeroasele elemente ale magiei pot fi grupate în: empirice, mistice, reziduri vulgarizate din învățături ezoterice, fragmente de filosofii străvechi, gândire concretă „sălbatică" (C. Levi-Strauss), gândire regresivă, analogii, psihosomatică, psihotronică și abscons.

După Maxwell[2], „magia este un fenomen de ordin social care nu corespunde unor funcții fiziologice, aceleași pentru toți oamenii, ci unor funcții psihologice colective".

Diversele magii prezintă un caracter general, care se distinge prin obiective importante, rituri și tehnici, având un fond de idei comune, răspândite în tot ansamblul umanității.

Manifestările Magiei nu sunt îndreptate către ființe a căror voință nu poate fi constrânsă, dar poate fi înduplecată prin implorări și ofrande. Magia se adresează ființelor sau forțelor care pot fi supuse, în anumite condiții, voinței umane.

Spre deosebire de actul religios care în esență constă dintr-o rugăciune, actul magic constituie expresia impunerii unei voințe umane puternice. Jacob Böhme, un mare ocultist definește în felul următor Magia „Nu este în sine decât o voință și această voință este marele mister al oricărei minuni și al oricărui secret; ea se operează prin puterea dorinței în ființă. Acesta este caracterul esențial al Magiei, ea reprezintă expresia unei voințe. Ea poate aplica această voință pentru supunerea fie a ființelor naturale, a geniilor, a demonilor sau a spiritelor, fie a forțelor naturale. În primul caz este vorba de Magia propriu-zisă, în al doilea de știința ocultă". Cât privește ritul magic, Huben și Mauss[3] îl definesc ca: orice rit care nu face parte dintr-un cult organizat, orice rit privat, secret, misterios și tinzând spre

1) *P.I. Culianu. Eros și magie în Renaștere, Ed. Nemira, 1994*
2) *J. Maxwell. Magia, Ed. Univers enciclopedic, București, 1995*
3) *Marcel Mauss și Henri Hubert. „Teoria generală a magiei", Ed. Polirom, Iași, 1996.*

ritul prohibist". În concluzie ritul magic este expresia unei voințe puternice, afirmată în fiecare detaliu al ritualului, tinzând la subjugarea ființelor supranaturale sau la dominarea forțelor naturale care, în mod obișnuit scapă puterii omului.

Pliniu[1] avansează următoarea definiție a Magiei „Magia s-a născut din medicină". „Cât privește Goetia, aceasta este o Magie specifică, care are ca obiect efectuarea de farmece, vrăji și orice fel de înșelăciune. Ea constituie Magia neagră.

În ceea ce-l privește pe Platon, acesta afirmă că Magia a fost o știință divină, constituind teurgia neoplatonicienilor.

Se mai afirmă că Magia naturală este o formă primitivă a științei. Cealaltă formă, Magia supranaturală sau evocatoare, este denumită astfel întrucât principiul pe care se bazează constă în evocarea unui spirit, geniu sau demon. Ambele magii - naturală și supranaturală sau evocatoare - având aceeași origine, se diferențiază prin obiectul imediat al acțiunii magice. Astfel, în Magia evocatoare se face apel la o ființă supranaturală, în vreme ce în cazul Magiei naturale omul acționează în mod direct asupra forțelor cosmice.

* * *

M. Mauss și H. Huberi în lucrare lor „Esquisse d'une théone générale de la magie" ca și E. Durkheim în „Formele elementare ale vieții religioase" fac o distincție netă între religie și practicile magice. „Niciodată în istorie nu am întâlnit religie fără Biserică. Cu alte cuvinte, nu există Biserică magică". Magicianul nu se regăsește niciodată în comunitate alături de ceilalți confrați ai săi. „O asemenea comunitate lipsește în mod normal în cazul magiei" (Durkheim). Religia - arată autorii citați - este asociată unor activități publice și solemne, în vreme ce magia este destinată unor activități private. Cea dintâi, arată Mark Angé în Religie și antropologie, se exprimă printr-un sacrificiu, iar cea de a doua în maleficiu.

Frazer (în Creanga de aur), ca și Tylor, Sir Alfred Lyall, Jevons, Lang și Oldenberg sunt de părere că magia este o specie de știință anterioară științei. Frazer consideră ca fiind magice acele practici destinate să producă efecte speciale prin aplicarea a două legi numite legi ale simpatiei: legea similarității și cea a contiguității. Formulate ele sunt: „Asemănătorul produce asemănător; lucrurile care s-au aflat în contact, dar nu mai sunt, continuă să acționeze unul asupra celuilalt, ca și cum ele ar mai fi în contact". Ca un corolar se poate spune și astfel: „Partea este pentru întreg ceea ce înseamnă

1) *Pliniu: „Naturalis Historia", cartea XXX, cap. I.*

imaginea pentru lucrul reprezentat". Conform formulării lui Frazer, simpatia reprezintă condiția necesară și suficientă pentru magie; toate riturile magice sunt simpatice și toate riturile simpatice sunt și magice. Cu alte cuvinte magicienii practică rituri asemănătoare rugăciunilor și aducerii de ofrande ca în religie. Asemănarea dintre magie și religie din acest punct de vedere este izbitoare.

* * *

Există o știință adevărată și o pseudoștiință, o magie divină și una infernală, adică mincinoasă și întunecată; trebuie s-o revelăm pe una și s-o condamnăm pe cealaltă; trebuie să distingem magicianul de vrăjitor și pe inițiat de șarlatan.

Magicianul dispune de o forță pe care o cunoaște, iar vrăjitorul folosește forțe pe care nu le cunoaște, vrăjitorul abuzează de ceea ce nu cunoaște.

Magia - pe care cei vechi o denumeau „sanctum regnum", „sfântul regat" sau „regatul lui Dumneze" „regnum Dei", nu e făcută decât pentru preoți și pentru regi: sunteți rege, sunteți preot? Sacerdoțiul magiei nu este unul de rând și regalitatea ei nu are nimic de împărțit cu prinții lumii acesteia. Regii științei sunt preoții adevărului și domnia lor rămâne neștiută mulțimii, ca și sacrificiile și rugăciunile lor. Regii științei sunt acei oameni care cunosc adevărul și pe care adevărul l-a făcut liberi, conform promisiunii categorice a celui mai înalt dintre inițiați.

Magicianul este suveranul pontif al naturii, în vreme ce vrăjitorul nu e decât profanatorul acesteia. Vrăjitorul este pentru magician ceea ce superstițiosul și fanaticul este pentru omul cu adevărat religios.

Magia este **„știința tradițională a secretelor naturii"**, care ne vine de la magi. Prin intermediul acestei științe, adeptul este învestit cu un fel de atotputere relativă putând să acționeze într-un mod suprauman, adică depășind dimensiunea comună a oamenilor.

Pentru a ajunge la magie - „sanctum regnum" - adică la puterea și știința magilor, patru lucruri sunt indispensabile: o inteligență luminată de studiu, un curaj pe care să nu-l oprească nimic, o voință pe care nimeni să n-o înduplece și o discreție pe care nimic să n-o înduplece și nici o putere să n-o corupă sau s-o amețească.

A ști, a îndrăzni, a vrea, a tăcea, iată cele patru verbe ale magiei înscrise în cele patru forme simbolice ale sfinxului. Aceste patru verbe se pot combina în patru feluri, explicându-se astfel de patru ori unul pe altul, întocmai ca în tarot.

Magul este cel pe care cabaliștii evrei îl denumeau microscop, adică creatorul lumii mici. Prima știință magică fiind cunoașterea de sine, prima între operele științei, cea care include pe toate celelalte, fiind principiul marii opere, este creația de sine: cuvântul are nevoie de explicație.

Cel care aspiră să devină un înțelept și să cunoască marea enigmă a naturii trebuie să fie moștenitorul și spoliatorul sfinxului: îi trebuie un cap de om pentru a stăpâni cuvântul, aripi de vultur pentru a cuceri înălțimile, crupă de taur pentru a ara adâncurile și gheare de leu pentru a-și face loc la dreapta, la stânga, în față și în spate.

Toate inițierile antice aveau drept scop de a găsi sau de a forma oameni capabili să treacă toate probele.

În Egipt adepții erau puși la încercare, în interiorul piramidei, prin probele celor patru elemente: apa, aerul, pământul și focul: în India yoghinii, fachirii și brahmanii erau supuși la prodigioase austerități pentru a ajunge în regatul liberei voințe și al independenței divine. În religia creștină, în mănăstirile din Muntele Atos și ale unor ordine catolice, toate chinurile ascetismului au fost împrumutate din vechile mistere.

Acest secret conține știința fatală a binelui și răului, iar rezultatul lui, când e divulgat, înseamnă moartea. Moise îl reprezenta sub forma unui arbore plasat în centrul Paradisului terestru, în vecinătatea Arborelui Vieții pe care-l hrănește chiar cu rădăcinile lui. Cele patru fluvii misterioase își au izvoarele sub poalele acestui arbore, păzit de sabia de foc și de cele patru forme ale Sfinxului biblic, Heruvimul lui Ezechiel"[1]

Magia sau puterea magică se compune din două lucruri: o știință și o forță. Fără forță știința nu înseamnă nimic, sau mai degrabă devine un pericol. A nu oferi științei decât forța, aceasta era legea supremă a inițiaților. Arta sacerdotală și arta regală constau mai ales în probe de curaj, de discreție și voință.

Magia în limba română

Cuvântul „magie" a pătruns în limba română destul de târziu, ca rezultat al amplificării circulației literaturii religioase creștine. Inițial, magul nu avea înțelesul de persoană care se ocupă cu practici magice (vrăjitorești), ci de cititor în stele, de om învățat. Datorită influenței limbii franceze, cuvântul magie a primit un sens mai larg corespunzător definițiilor din etnografia apuseană. Ea se referă la un

---

1) *Ide C. Constantin. Contribuțiuni la istoria neurologiei și psihiatriei în România. Teză de doctorat. București, 1935. Facultatea de medicină, București.*

sistem de practici şi formule graţie cărora magicienii supun legile naturii şi provoacă fenomene ieşite din comun.

În limba română, magia a căpătat în sens figurat, sinonimi cu farmecul şi încântarea. Însă atmosfera de farmec şi încântare o insuflă vraja, care e de fapt noţiunea de magie tradusă în limba română. Cuvântul „vrajă" a înlocuit pe cel de „farmec" în vremuri mai vechi. Termenul românesc de „vrajă" este preferat străinului magie.

* * *

Cele mai timpurii stadii de dezvoltare ale Magiei ne sunt cunoscute numai din materialul arheologic, care din păcate este foarte sărac. De la cei mai vechi strămoşi ai noştri (pitecantropul şi sinantropul), care au trăit cu câteva sute de mii de ani în urmă, n-au rămas nici un fel de urme care să sugereze că ei ar fi avut credinţe magice. De altfel nici n-ar fi putut rămâne asemenea urme, deoarece, datorită caracterului primitiv al existenţei lor sociale, conştiinţa celor mai vechi reprezentanţi ai omenirii era nemijlocit legată de practica vânatului şi a culegerii. Pe această cale nu se puteau crea abstracţii magice[1]. Aceasta a fost aşa numita **perioadă prereligioasă**. Din aceste timpuri imemoriale ne-au parvenit reprezentările magico-religioase ale unor desene rupestre pe pereţii peşterilor, înfăţişând figuri de animale şi vânătorul care le fugărea. Caracterul lor este mai degrabă magic după părerea celor mai mulţi cercetători, decât religios.

Iniţial între Magie şi religie nu a fost nici o diferenţă. Istoria religiei începe în mod natural cu religia naturii, cu adorarea forţelor naturii. În timp ce omul era judecat după propriile sale simţiri, se concepea nemijlocit că omul din fazele cele mai de jos ale dezvoltării, a trăit într-o continuă teamă de furia forţelor naturii. Fenomenele naturale cu totul neînţelese de el, ca de pildă fulgerul şi tunetul, eclipsele, cutremurul şi furtuna, ar fi trezit în el simţământul unei dependenţe iremediabile de forţele naturii; iar în tendinţa neînţeleasă de a îndrepta ameninţările acestor forţe covârşitoare şi de a dobândi favoarea lor, omul a început a le adora şi a li se ruga. Omul primitiv a adorat mai întâi forţele naturii ca atare, însă apoi a căutat fiinţele divine suprafireşti aflate îndărătul acestor forţe şi le-a personificat, în consecinţă din ce în ce mai mult[2].

1) *Gh. V. Brătescu: Vrăjitorie de-a lungul timpului. Ed. Politică, 1985.*
2) *J. Maxwell: Magia, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1995. M. Mauss şi H. Hubert: Teorie generală a magiei, Ed. Polirom, Iaşi, 1996.*

După ce străduinţele lui Champollion, ale lui Silvestre de Lacy, Lepsius, Leeman, Brugsch, reuşiseră să descifreze hieroglifele egiptene, după ce Grotefend, Burnouf, Rawlinson, Oppert descoperiseră însemnătatea scrierilor cuneiforme asiriene şi după ce, apoi, India de Răsărit a trecut în posesiunea britanică de stat (1858) şi astfel ajunseră să fie mai uşor accesibile lumii învăţaţilor, vechile instituţii de cultură ale Indiei antice şi colecţiile scrierilor în sanscrită; cercetarea vechilor documente de limbă, de istorie şi de cultură ale Indiei, ale Egiptului şi ale Asiei Mici luă un avânt deosebit de mare. O lume a culturii, îngropată de mii de ani sub praf şi moloz, se ridică din dărâmături; studiul comparat al limbilor descoperă străvechile legături de dezvoltare şi de cultură între arienii Indiei antice, între iranieni, Greci, Italici, Celţi, Germani, etc. Însă cu cât se pătrundea mai adânc studiul în lumea legendelor religioase ale acestor popoare vechi, cu atât se credea că se poate descoperi faptul că odinioară stăpânea la toţi cultul naturii şi că multe dintre figurile zeilor nu erau nimic altceva decât personificări mai mult sau mai puţin fantastice ale forţelor naturii. Treptat, s-a ajuns astfel la rezultatul că acest cult al naturii ar fi treapta cea mai de jos a tuturor religiilor. La un moment dat, chiar s-a crezut că în cântecele religioase şi în imnurile „Rigvedei", cuprinse în cele mai vechi colecţii ale literaturii sanscrite, s-au descoperit documentele originare ale tuturor religiilor.

La un moment dat, în credinţa religioasă a omului s-a produs o transformare care a dat naştere magiei, ocultismului. Magia este produsul unui simţ natural, acela al rezistenţei omului la acţiunile defavorabile ale mediului exterior. Ea se naşte odată cu religia, şi se poate confunda la origine cu ea; magia este forma activă a sentimentului religios a cărui religie propriu-zisă este forma pasivă: aşa se explică caracterul ei de generalitate[1].

Religia impune o supunere necondiţionată şi o adorare fără limită. Ea face ca actul religios să fie o rugăciune, o umilire şi o implorare a forţelor supranaturale. Spre deosebire de aceasta, Magie pleacă de la ipoteza posibilităţii supuneni voinţei omului a acestor forţe. Dacă religia presupune înduplecarea prin implorări şi ofrande a fiinţelor sau forţelor naturii, actul religios fiind o rugăciune, în schimb **magia operează prin puterea voinţei**, actul magic fiind expresia unei voinţe care în anumite condiţii le supune pe aceste forţe voinţei umane. Diferenţa dintre cele două este esenţială şi revelează natura specifică a ocultismului. Acesta este caracterul esenţial al **ocultismului**; el reprezintă expresia unei voinţe care devine semnul

1) *Marcel Mauss, Henri Hubert: Teoria generală a Magiei. Ed. Polirom, Iaşi, 1998*

distinct al oricărui detaliu al operației magice. El poate aplica această voință a omului pentru supunerea fie a ființelor naturale, a geniilor, a demonilor sau a spiritelor, fie a forțelor naturale. În primul caz este vorba de magie propriu-zisă, în al doilea de știință ocultă. Ritualul magic este expresia unei voințe puternice, afirmată în fiecare detaliu al ritualului, tinzând la subjugarea ființelor supranaturale sau la dominarea forțelor naturale, care, în mod obișnuit scapă puterii omului. Rezumând cunoștințele acumulate până în prezent, putem spune că Magia este produsul unui simț natural: acela al rezistenței omului la acțiunile defavorabile ale mediului exterior. Ea se naște odată cu religia și, poate, se confundă la origine cu ea; Magia este forma activă a sentimentului religios a cărei manifestare propriu-zisă este forma pasivă: așa se explică caracterul ei de generalitate. Aparținând funcțiilor umane, Magia nu este o funcție socială decât în realizările ei particulare.

Magia apare pretutindeni sub două aspecte diferite. Există o primă clasificare generală conform căreia acțiunea magică are drept obiect subjugarea unei ființe supranaturale sau dominarea directă a forțelor naturale. Este posibil ca prima să derive din cea de a doua. Omul s-a adresat mai întâi ființelor supranaturale pentru a provoca sau îndepărta fenomenele naturale pe care le dorea sau de care se temea. Înainte de a vindeca el însuși, a invocat un spirit pentru a obține vindecarea; înainte de a conjura timpul frumos, ploaia, furtuna, înainte de a vrăji vântul, dușmanul sau femeia dorită și-a asigurat protecția unui spirit binevoitor. Apoi s-a lepădat de el, i s-a substituit și a încercat să guverneze direct forțele naturii.

Această formă a Magiei se află la originea științei, transmisă în primele timpuri în mod secret și păzită cu înverșunare împotriva profanilor printr-o desăvârșită ocultare.

Forma primitivă a științei este Magia naturală. Cealaltă este Magia supranaturală sau evocatoare, numită astfel pentru că principiul ei de acțiune se află în evocarea unui spirit, a unui geniu sau a unui demon. Aceste două genuri de Magie având o origine comună, începuturile lor se confundă. Cele două genuri de Magie existente la origine se diferențiază prin obiectul imediat al acțiunii magice; în **Magia evocatoare**, se face apel la o ființă supranaturală; în **Magia naturală**, omul acționează direct asupra forțelor cosmice.

* * *

Revenind la comportarea magico-religioasă a oamenilor din paleoliticul inferior avem o dovadă elocventă în maniera de inhumare a celor morți, acum 70 000 - 50 000 de ani, care se poate extinde la timpuri mult mai îndepărtate: 400 000 - 300 000 de ani. S-a evidențiat ritualul de a se presăra pe trupurile morților oxid de fier măcinat, obiceiul fiind răspândit pe o arie extrem de largă: Asia, Africa, Europa, Cele două Americi și Australia inclusiv Tasmania. Obiceiul constituie un simbol al credinței în continuitatea vieții sufletului, prin înlocuirea sângelui cu ocrul roșu. Ipoteza este întărită de existența mormintelor, ca o postexistență a sufletului. Dovezile care pledează în favoarea ipotezei existenței acestei concepții în gândirea oamenilor din paleolitic au sporit ca număr. În paleoliticul superior avem de-a face cu o înhumare organizată și introducerea în morminte a unei serii de diferite obiecte utile și mai ales de podoabe. Există deci credința într-o viață în lumea de dincolo, în care cel dispărut trebuie să apară cât mai frumos, împodobit.

În paleoliticul superior găsim procedeul de orientare a mormintelor spre răsărit, obicei considerat ca o intenție de a dirija sufletul plecat din corp în direcția drumului soarelui, adică a unei nașteri din nou. Se remarcă și un alt aspect care s-a perpetuat și în mezolitic și în neolitic: înhumarea trupurilor ghemuită și uneori îngroparea în morminte distincte numai a craniilor.

Analizând vestigiile istorice, s-a ajuns la concluzia că în epocile trecute oamenii experimentau trăirile extracorporale fie în stare de veghe sau în stare de transă. Informațiile obținute în asemenea stări extatice au condus la credința în supraviețuirea sufletului, după moarte și ieșirea sufletului prin creștetul capului sau gură, lucru care a condus la credința funcției craniului de lăcaș al sufletului sau spiritului. Această credință s-a perpetuat de-a lungul secolelor, în antichitate de exemplu la greci și în zilele noastre la tibetani. Craniile au devenit cu timpul un simbol al ființelor care au decedat și care își continuă viața în tărâmul sufletelor. Pretutindeni pe suprafața pământului au fost descoperite cranii păstrate în locuințe așezate pe altarul casnic, având desigur un rol magic. Există credința că sufletul revine și se reîncarnează, după un timp.

Despre această perioadă extrem de veche găsim referiri într-un manuscris cunoscut sub numele de Stanțele lui Dzyan. Doamna Elena Blavatsky în lucrarea Doctrina Secretă (șase volume apărute la Londra în 1888) redactată sub indicațiile unor enduiți tibetani, redă istoria neștiută a umanității, încă din preistorie, cu referiri la Lemuria și Atlantida, istoria necunoscută a întregului Univers. Această carte foarte veche - Stanțele lui Dzyan - despre care se face mențiune în primul capitol al textului „Isis dezvăluită" și al cărui exemplar unic ce

există actualmente este scris în Senzar - limbă sacerdotală secretă, cunoscută de preoți și inițiați - este opera originală după care au fost compilate cărțile sacre cele mai vechi ale tuturor popoarelor. Cel mai vechi document ebraic asupra științei ocultе, cartea misterelor ascunse, a fost compilat, după paginile sale, la fel ca și Biblia primitivă din China, volumele sacre ale lui Toth - Hermes egipteanul, Puranele din India, Cartea numerelor din caldeeană și însuși Pentateucul. Descrind evoluția pământului și a omului, precum și istoria raselor - începând de la prima rasă până la a noastră - a cincea - cartea nu merge mai departe de al Patrulea Ciclu (Al Patrulea Rond). Ea se oprește la începutul secolului Negru și la moartea lui Krishana (de la care s-au împlinit în anul 1996, 5097 de ani)[1].

* * *

Cele mai vechi informații scrise despre magie datează de 6000 de ani, provenind din Egipt și Mesopotamia. Documente din perioade mai apropiate, greco-romană, vorbesc despre existența magicienilor și practicile acestora.

La mezi (triburi indoeuropene care în sec. VIII e.n. au întemeiat Iranul de Nord) de exemplu, magii formau o castă deosebită, în ocupație lor intrând studiul astronomiei, medicina și prezicerea viitorului.

La greci, era considerat ca fondator al magiei zeul Hermes, care l-a ajutat pe Ulise să învingă vrăjile Circei. Unele povestiri mitologice îi atribuie puteri de vrăjitor și altor divinități.

Legende cu caracter biblic vor conferi titlul de ctitori ai magiei lui Seth, al treilea fiu al lui Adam și Eva, ca și lui Cham - al doilea fiu al lui Noe -, iar persanii îl vor considera drept creator al magiei pe profetul lor Zarathustra.

Magia, apropiată de forma manifestată în antichitate, apare mai întâi în India și nu în Orientul Apropiat sau în Europa. Din India noul tip de magie va trece la chaldeeni unde era folosită în scopuri practice având ca obiect, pe de o parte, cunoașterea vegetalelor, mineralelor și metalelor, iar pe de alta, precizarea diferitelor fenomene climatice și duratei sezoanelor agricole, fiind prin aceasta o precursoare a meteorologiei din zilele noastre. Manoperele magice ale chaldeenilor se vor transfera apoi la egipteni, popor extrem de credul și superstițios, unde vor fi acaparate de clasa sacerdotală. Preoțimea egipteană, *tăcând* un mister din cunoștințele sale, se va transforma astfel, de-a lungul unei îndelungate perioade, în unica depozitară a progresului uman.

Un rol deosebit, de asemenea, l-a jucat magia în tradiția ebraică. Cărțile sfinte ale evreilor sunt presărate cu tot felul de trimiteri la magie, la practici aduse din trecutul îndepărtat al omenirii.

În orice caz, magia era privită în Orient cu un anumit respect, după cum se constată și din literatura religioasă. Astfel, în Evanghelia după Matei se menționează că, la nașterea pruncului Isus, magii de la Răsărit au venit călăuziți de o stea, aducând cu ei darun scumpe aur, smirnă și tămâie. Printre acești magi s-ar fi aflat însuși Baltazar (numele din Biblie acordat lui Nebonid, ultimul rege al statului chaldeo-babilonean, ce a domnit între anii 555-539 î.e.n. fiind detronat de Cyrus al II-lea, care a adoptat și titulatura de rege al Babilonului.

La greci, Orfeu era considerat ca fiind un mare magician. Dar și Homer, Pitagora, Platon, Lycurg, Calisthene și mulți alții, care călătoriseră în India, Chaldeea și Egipt, treceau drept inițiați în magie. Lumea romană era plină și ea de magicieni, care pătrunseseră până la împărați. Împaratul Domițian avea mai mulți magi în anturajul său, în timp ce Adrian a încercat să lupte cu vrăji împotriva celor care uneltеau contra sa. Marc Aureliu era însoțit tot timpul de astrologul său Arnuphis, de origine egipteană. Caracalla era dominat de credința în prorocii.

În acea vreme, Magia servea ca bază tuturor științelor incipiente și chiar medicina nu era în fond decât un mănunchi de formule empirice și enigmatice. Practicarea magiei a ajuns la un moment dat atât de răspândită, încât au început a fi făcute sacrificii umane sălbatice, inclusiv tăierea de prunci. Au urmat secole de barbarie dominate de superstiție, în care magia a degenerat într-o psihoză delirantă. A urmat, pe de o parte inchiziția, iar pe de altă parte cazuri celebre, ca ale lui Gilles de Rays și contesa Bathory.

Modificarea Magiei, specifică antichității europene se va remarca încă din secolul al VII lea î.e.n. când datorită cereri crescând de manoperi magice, numărul magicienilor și al vrăjitorilor va crește simțitor, mai cu seamă datorită a tot felul de persoane avide după câștiguri ușoare și rapide, la o mare amploare divinația, care se distinge ca o categorie aparte a magiei, împărțindu-se la rândul ei într-o gamă din ce în ce mai largă de variante.

Chaldeenii au fost primii care au efectuat o clasificare a divinației. Numărul ghicitorilor sporise enorm, încât Magia devenise

1) *Max Heindel, Cosmogenia Rozicruciană, București, 1996.*

C 13636

sinonimă cu divinaţia. Sub domnia lui Nabucodonosor II (605-562 î.e.n.) se distingeau patru categorii de magicieni:

I. khartuminii - sau fermecătorii, ce posedau proprietatea de a hipnotiza şi provoca iluzii;

II. asafinii sau tălmăcitori de vise;

III. khasdinii sau astrologii;

IV. meskhafinii, vrăjitori care apelau la droguri obţinute din plante otrăvitoare, cadavre şi materii dezgustătoare.

Primele trei categorii de magi erau privite cu cinste; asafinii erau consultaţi de faraoni iar khasdinii erau solicitaţi în marile probleme ale cetăţii. Regii îşi aveau astrologii lor. Pe vremea lui Moise, khartuminii erau adevăraţi iluzionişti şi hipnotizori. Însuşi Moise deţinea puterea de a hipnotiza, tehnică deprinsă de la doi magicieni ai faraonului. Mai era şi un abil scamator, după cum se vădeşte din trucul bastonului transformat într-un şarpe.

* * *

Evoluţia magiei în lumea mediteraneană va urma faze diverse. Va străluci ca Teurgie cu Plotin, Porphyrios, Iamblichos, Proclos, Apollonius, din Tyana, după care va dispare, vânată de creştinism, care o va confunda cu Magia neagră. Adepţii ei nu au dispărut, cum părea la prima vedere, păstrând tradiţia, întocmai ca o credinţă, şi s-au perpetuat prin gnosticism, prin erezii înrudite: Kabala ebraică şi magia arabă, făcându-se cunoscută prin reprezentanţi eminenţi precum Roger Bacon, Albert cel Mare, Raymond Lulle, Arnauld de Villeneuve etc.

Dar Magia a suferit în această perioadă o profundă schimbare. Vechea distincţie între magii tinde să dispară. Nivelul Teurgiei coboară, apropiindu-se de Goeţie. A fost urmarea înfrângerii sale de către creştinismul intolerant şi islamismul mai puţin riguros. Magiile vor suferi influenţele credinţelor religioase din vremea lor şi vor cere ajutor Dumnezeului creştin, lui Allah sau lui Mahomed. Îşi vor pune practicile sub egida riturilor religioase şi vor cuprinde vechea Magie în superstiţie.

Înainte de Christos

Credinţele Egiptului Antic ne relevă credinţa în existenţa unei lumi de dincolo, trăirea pe Pământ fiind doar ceva trecător[1]. În

1) *Paul Cristian: Magia egipteană, Ed. Antet, Oradea, 1995*
Alfred Loisy: Misterele păgâne şi misterul creştin, Ed. Symposion, Bucureşti, 1996 Cyril Scott: Ocultismul modern, Ed. Princeps.

Primele din cele 200 de formule magice se referă la asemenea lucruri pământeşti. Cel decedat este pregătit pentru ceremonia înmormântării. După grija acordată bunăstării trupeşti, se invocă spiritul mortului. În capitolele XV până la XXIII se arată cum defunctul se luptă pentru sinele său transcendental. Urmează apoi formulele pentru deschiderea gurii. Încă de la pregătirea pentru călătoria spre lumea cealaltă, ceremonia deschiderii gurii constituie unul dintre cele mai importante ritualuri. Gurii celui mort i se dădea cea mai mare atenţie - căci cu ea trebuia el să rostească cuvintele magice. În centrul fastuoasei ceremonii stăteau cuvintele preotului: „Gura ta a fost închisă, dar eu pentru tine am pregătit gura ta şi dinţii tăi. Deschid pentru tine gura ta, deschid pentru tine amândoi ochii tăi. Ţi-am deschis gura cu unealta lui Anubis, cu unealta din aramă, cu care a fost deschisă gura zeilor. Horus deschide gura. Horus a deschis gura mortului, aşa cum în vremurile de demult deschisese gura lui Osiris, cu arama de la Seth, cu unealta de aramă cu care deschisese gura zeilor. Cel mort să se ducă şi să vorbească, iar corpul său să fie în apropierea zeilor în marea Casă a strămoşilor la Aunu, iar el să primească coroana lui Ilraeus de la Horus, stăpânul omenirii".

Marea importanţă a acestei ceremonii se oglindeşte şi în preluarea din Cartea morţilor a formulelor plăsmuite în acest scop.

Vom descrie în cele ce urmează ritualul de iniţiere în Misterele Anticului Egipt[1].

„Sfinxul din Giseh servea drept intrare pentru subteranele secrete în care se dădeau probele Magismului. Această intrare, blocată în zilele noastre de nisipuri şi dărâmături, se deschidea încă între picioarele dinapoi ale colosului ghemuit. Ea era închisă, odinioară, cu o uşă de bronz, al cărui resort secret nu era cunoscut decât de Magi; singurul păzitor era respectul public şi un fel de teamă religioasă menţinea inviolabilitatea sa mai bine decât ar fi făcut-o protecţia unei armate. În burta Sfinxului erau şapte culoare comunicând cu porţiunea subterană a marii Piramide; aceste culoare se întretăiau cu atâta meşteşug, de-a lungul traseului care separă cele două monumente, încât dacă cineva s-ar fi angajat, la întâmplare şi fără un ghid, în reţeaua de nepătruns, ar fi revenit, fără încetare, în punctul din care plecase. A trebuit o enormă forţă de muncă pentru a deschide în masivul de granit un misterios labirint şi o astfel de operă dovedeşte îndeajuns că savanţii anticului Egipt nu erau cu nimic mai prejos decât inginerii de astăzi, care sapă tunelurile căilor noastre ferate.

1) *Paul Christian, Magia egipteană, Ed. Antet 1995*

Primii doi inițiați, în ordinea vârstei, posedând gradul de Thesmothet sau gardian al riturilor, aveau misiunea de a însoți noaptea, pe străinul novice pe care votul unanim îl accepta pentru încercări. Acesta trebuia să asculte cu discreție de conducătorii săi, să se supună părerilor lor ca unor ordine și să nu pună nici o întrebare. Încă de la ieșirea din Memphis, i se acopereau ochii, ca să nu-și poată da seama nici de direcția care trebuia parcursă, nici spre locul spre care era condus. Să presupunem că drama încercărilor ulterioare se desfășoară chiar în momentul în care încerc să o redăm aici și să o urmărim pas cu pas[1].

Solicitantul cu fața acoperită este adus la picioarele Sfinxului. Ușa de bronz se deschide și se închide fără zgomot, sub mâna care a apăsat mecanismul său interior. Unul dintre thesmothaeți ia o lampă suspendată de zid și merge înainte pentru a deschide drumul; al doilea îl conduce de mână pe novice și îl face să coboare o scară în spirală, ce numără douăzeci și două de trepte. După ultima dintre acestea se deschide și apoi se închide o nouă poartă de bronz, permițând accesul într-o sală circulară. Partea inferioară a acestei uși este acoperită cu o lenciuială, a cărei culoare se armonizează cu cea a zidurilor și nu mai lasă să se vadă locul în care se decuplează intrarea; de aici înainte începe regia încercărilor. Cei doi thesmotheți îl opresc brusc pe novice, făcându-l să creadă că se află pe marginea unei prăpăstii, în care un pas mai mult îl poate arunca. „Acest abis, îi spun ei, înconjoară Templul Misterelor și îl protejează împotriva curiozității temerare a profanilor. Am ajuns prea devreme și frații noștri nu au coborât încă podul mobil prin care inițiații comunică cu locurile sfinte. Să le așteptăm sosirea; dacă îți ia viața ta, rămâi nemișcat, încrucișează-ți mâinile la piept și nu îndepărta panglica de la ochi decât la semnalul care ți se va da când va fi timpul.

Novicele știe că, începând cu acest moment nu-și mai aparține și că o ascultare pasivă a devenit legea sa pentru a traversa pericolele prin care se va pune la încercare tăria sa de spirit și măsura stăpânirii de sine. El se supune acestei condiții de ascultare care se impune și pe care a acceptat-o de bună voie înainte de a porni la drum cu însoțitorii săi, este sigur de inteligența sa, de voința și de ardența de a cunoaște misterele a căror cheie este promisă în schimbul docilității, și perseverenței sale; dar oricât de puternic ar fi, el are simțuri și simțurile tremură în fața lucrurilor necunoscute.

1) *Alfred Loisy. Misterele păgâne și misterul creștin, Ed. Symposion, București, 1996.*

În timp ce se încordează în fața acestei emoții, thesmotheții iau de pe un altar două veșminte de in alb, două centuri, una de aur, cealaltă de argint și două măști, înfățișând, una un cap de leu, iar cealaltă, un cap de vultur, veșmântul este emblema purității Magului; aurul este consacrat Soarelui, argintul Lunii; capul de leu simbolizează semnul zodiacal pe care limbajul astrologic îl asigură pe tron Geniului Soarelui; corpul de Taur simbolizează semnul zodiacal sub care Geniul Lunii își exercită cea mai puternică influență. Thesmotheții, acoperiți cu aceste misterioase atribute sunt, deci reprezentanții celor două Genii egiptene Pi – Rhe și Phoh, care guvernează evoluțiile Soarelui și ale Lunii, cei doi aștri, cărora Magia le atribuie acțiunea cea mai directă asupra creației, dispariției și reînnoirii ființelor umane. Acest simbolism încă mai semnifică faptul că studiul legilor naturii vizibile este prima treaptă de ascensiune spre cea mai înaltă luminare a spiritului. Dar sensul semnelor materiale nu se dezvăluiau novicelui decât după trecerea probelor.

De îndată ce thesmotheții s-au mascat, o trapă se coboară cu mare zgomot pe sol și eliberează trecerea unei arătări mecanice ce iese pe jumătate din groapă, învârtind deasupra capului o coasă și care cu o voce lugubră țipă de sub pământ: „Vai profanului ce vine să tulbure pacea morților!... În același timp, panglica novicelui, smulsă de unul dintre thesmotheți, îl pune față-n față cu cele trei ființe figuri monstruoase care-i încearcă pentru prima dată slăbiciunea. Dacă, în ciuda groazei acestei surprize, este destul de curajos pentru a nu se lăsa pierdut la vederea coasei, al cărei tăiș îl atinge în treacăt de șapte ori printr-o mișcare rapidă, vedenia dispare, trapa se închide la loc, Ihesmotheții își scot măștile și îl felicită pentru curajul său. „Ai simțit, spun ei, răceala fierului ucigaș și nu ai dat înapoi; ai privit spaima și ochii tăi au înfruntat-o: e bine. În țara ta ai putea fi un erou admirat de toți și consacrat omagiilor posterității. Dar, printre noi, este o virtute mai presus decât curajul bărbătesc și anume umilința voluntară care triumfă în fața orgoliului zadarnic. Ești capabil de o astfel de victorie asupra ție-însuți?

Novicele, pe deplin liniștit de bunăvoința însoțitorilor săi, crede că proba fizică se terminase și se supunea de bună voie încercărilor morale. „Ei bine, i se spunea, trebuie să te târăști până la mijlocul sanctuarului, unde frații noștri te așteaptă pentru a-ți da știința și puterea în schimbul umilinței. Vrei să te supui acestui drum rușinos?

Novicele acceptă din nou. „Ia atunci această lampă, adăugau însoțitorii, ea este imaginea privirii Domnului care ne urmează atunci

când mergem ascunşi ochilor oamenilor. Mergi fără teamă, nu trebuie să te temi decât de tine în proba singurătăţii".

În timp ce primea de la unul dintre Thesmotheţi lampa conducătoare, celălalt atingea un resort ascuns în zid şi care făcea să se mişte o placă de bronz, dincolo de care se deschidea un culoar în formă de arcadă, dar atât de strâmt şi de jos, încât nu era posibil să te strecori decât târându-te în genunchi şi în mâini. „Fie ca acest drum, spuneau Thesmotheţii, să fie pentru tine imaginea mormântului în care fiecare om trebuie să doarmă, la apusul vieţii pe pământ, pentru a se trezi, eliberat de materia tenebroasă, în eternul răsărit al vieţii spiritelor. Ai învins spectrul Morţii, du-te şi triumfă teroni mormântului".

Novicele părea să evite să se angajeze cu capul înainte în această gaură sinistră. Thesmotheţii nu trebuiau nici să-i reproşeze slăbiciunea, nici să-i încurajeze să-şi urmeze proba. Ei aşteptau în tăcere, timp de câteva minute, cu mâna dreaptă întinsă spre deschizătura culoarului, în semn de poruncă la ascultarea pasivă şi dacă novicele nu se decidea, i se acoperea din nou faţa pentru a fi condus afară din locul sacrosant. Legea Magiei nu permitea ca el să mai fie admis pentru a trece încă odată proba; neputinţa sa era judecată, dacă el se supunea imediat, Thesmotheţii îi dădeau sărutul păcii şi îi urau drum bun, de îndată ce corpul său dispărea în tubul de granit, placa de bronz ce-i deschisese trecerea cădea în urma lui cu un zgomot metalic şi o voce îndepărtată striga: „Aici au pierit nebunii care au râvnit la ştiinţă şi putere".

Aceste cuvinte lugubre, pe care le repeta printr-un uimitor efect acustic, şapte ecouri diferite, loveau cu o forţă violentă judecata novicelui. Va fi el victimă a încrederii sale imprudente? Condamnă Magii la moarte orice străin care aspiră să pătrundă misterele lor? Dar, atunci de ce nu l-au lovit cu acea coasă? De ce-l înmormântează de viu? De ce i-au lăsat o lampă? Nehotărârea se împleteşte cu teama, ca pentru a-l face să guste ameninţarea celei mai lungi agonii. Totuşi, el se târâşte în continuare înainte şi observă, cu o neliniştе din ce în ce mai temătoare, că direcţia tubului urmează o pantă care şi ea se afundă în adâncimile pământului. Până unde se prelungeşte această pantă, şi dacă micuţa lampă s-ar stinge, ce s-ar întâmpla cu nefericitul, a cărui ultimă şansă era?

Se târâie... continuă să se târâie. Porneşte, tubul pare să se dilate, să se lărgească: bolta se înalţă, dar panta inferioară încă mai coboară, sfârşind pe malul unui crater larg, tăiat în formă de con răsturnat, pereţii săi fiind îmbrăcaţi într-o tencuială atât de netedă, încât sub luminile pâlpâinde ale lămpii ar putea fi confundaţi cu oţelul. O scară de fier urmează tubului şi se înfundă în umbra de nepătruns. Înainte, necunoscutul plin de pericole; în spate retragerea interzisă şi între aceste două ameninţări, o inerţie plină de teamă, având moartea ca perspectivă, ar fi motive să înnebunească şi cel mai stoic filosof. Judecata dă totuşi un ultim sfat, acela de a înainta pas cu pas, până la limitele posibilului.

Scara de fier numără saizeci şi opt de puncte de sprijin. Ajuns la primul dintre ele, novicele recunoaşte, cu o nouă groază, că acest con se termină printr-un puţ cu o deschizătură largă, care îl atrage ca un ultim secret al unei fatalităţi implacabile. Tremurând cu o supremă groază, dar chemând în ajutorul său o ultimă forţă pe care o putea da disperarea, el urcă târându-se pe câteva trepte şi devorează cu privirea spaţiul unic în care se proiectează razele aruncate de lampă. În stânga se zăreşte o crevasă pe care nu o văzuse la coborâre; această crevasă este de lărgimea unui om. Strângând cu o mână scara şi cu cealaltă ţinând lampa înainte, descoperi câteva trepte: fără îndoială este un drum, dar unde duce el...? În orice caz, se îndepărtează de genune; această primă treaptă nu este neapărat un loc în siguranţă, o etapă de odihnă. Speranţa şi credinţa reînvie din nou, în inima novicelui; el are, fără să ghicească mijloacele, instinctul unei eliberări apropiate; îşi reproşează de a fi acuzat Magii şi îşi aminteşte avertismentul lor: „Mergi fără teamă, nu trebuie să te îndoieşti decât de tine însuţi în proba singurătăţii".

După câteva cuvinte de gândire, care-i înapoiază inteligenţei sale şi seninătatea, se ridică şi porneşte spre crevasă, asigurându-se la fiecare pas pe treptele strâmte. Acest drum este în spirală şi înteapă stânca, aşa cum ar face-o un şfredel. La baza celei de a douăzeci şi doua treaptă se înalţă nişte zăbrele de bronz, dincolo de care novicele zăreşte o galerie lungă, susţinută de cariatide sculptate care înfăţişează douăzeci şi patru de sfincşi, doisprezece la dreapta şi doisprezece la stânga. În fiecare spaţiu ce separă doi sfincşi, zidul este îmbrăcat cu o pictură în frescă, reprezentând personaje şi simboluri misterioase. Aceste douăzeci şi cinci de tablouri sunt faţă în faţă, două câte două şi sunt luminate de unsprezece trepiede din bronz, aşezate pe o linie ce împarte în lungime mijlocul galeriei. Fiecare trepied poartă un sfinx de cristal, în care arde o feştilă, la suprafaţa unui ulei îmbălsămat.

Un Mag, care poartă aici numele de Pastophor (păzitor al simbolurilor sfinte), vine să deschidă gratiile novicelui. „Fiu al Pământului, îi spune el, surâzând, fii binevenit. Ai scăpat din capcana

abisului descoperind tronul celor înțelepți. Puțini aspiranți ai Misterelor au triumfat, înaintea ta, în această încercare, ceilalți au pierit. Pentru că marea Isis te protejează te va îndruma sper, viu și nevătămat până la sanctuarul unde virtutea își primește răsplata. Nu trebuie să-ți ascund că te așteaptă și alte pericole, dar îmi este permis să te încurajez, explicându-ți aici simbolurile a căror inteligență creează în sufletul omului o armură invulnerabilă. Vino să contempli, împreună cu mine, aceste imagini sacre; ascultă cuvântul meu cu reculegere și dacă știi să pătrunzi în memoria ta, regii acestei lumi, atunci când te vei întoarce pe pământ, vor fi mai puțin puternici decât tine".

Atunci, trecând în revistă, rând pe rând, cele douăzeci și patru de tablouri ale galeriei, novicele primea de la Pastopher învățătura ce urmează.

Știința Voinței, principiu al oricărei înțelepciuni și al oricărei Puteri, rezidă în cele douăzeci și două de arcane sau hieroglife simbolice, fiecare atribut ascunzând un sens, ansamblul lor compunând o Doctrină absolută, care rezumă în memorie corespondența cu Literele Limbii sfinte și cu Numele care se leagă de aceste Litere. Fiecare Literă și fiecare Număr, atunci când privirea le contemplă sau cuvântul le proferă, exprimă o realitate a Lumii divine, a Lumii intelectuale și a Lumii fizice. Fiecare Arcan, făcut vizibil și tangibil de una dintre aceste pictură, este formula unei legi a activității umane în raportul său cu forțele spirituale și cu forțele materiale, a căror combinare produce fenomenele vieții.

Urmează expunerea Arcanelor pe care le întâlnim în Tarot și Kabală.

Sfârșind această expunere, Pastophorul l-a condus pe novice la capătul galeriei Arcanelor și îi deschide ușa ce permite accesul sub o nouă boltă strâmtă și lungă, în fundul căreia se află un cuptor încins.

În fața acestei teribile viziuni, novicele tresare. Încotro mă îndrept? se întreabă el cu jumătate de voce. Este un pericol fără scăpare... este moartea!...

- „Fiu al Pământului, reia Pastophorul, pericolele și chiar moartea nu înspăimântă decât naturile debile. Dacă ești laș, ce-ai căutat aici?... Privește-mă, am traversat odinioară această flacără ca pe un câmp de trandafiri".

Încurajat de surâsul binevoitor ce înflorește pe buzele Magului, novicele se liniștește și pornește, în timp ce în spatele său se închide galeria Arcanelor. Cugetarea care urmează după fiecare emoție îi amintește că învățătura pe care tocmai a primit-o este inutilă unui om ce va muri. Nu știe cum se va sfârși această nouă încercare, dar oare prevăzuse cum se va descurca în celelalte două?... Pe măsură ce se apropie de bariera de foc, încrederea sa crește, pericolul scade în ochii săi. Cuptorul se reducea la o iluzie optică, creată de ușoara grămadă de lemne rășinoase, așezate pe gratiile în centrul cărora se schițează o cărare pe care o parcurge rapid, fără să mai aștepte. Se lansează, crede încercarea depășită, dar, deodată află neprevăzutul. Înaintea lui calea boltită se termină brusc la nivelul unei ape nemișcate, a cărei suprafață acoperă o adâncime necunoscută. În spatele său, cad din balta întredeschisă valuri de cărbune care se preschimbă în lavă incandescentă. Aflat între cele două obstacole de netrecut, novicele se aruncă în apa întunecată care îi ajunge până la umeri. Iese pe mal și în fața unui perete se desenează o ușă de aramă, având în relief o gură de leu ținând un inel. Speriat de moarte se agață cu amândouă mâinile de inel: în acel moment pământul îi fuge de sub picioare. Podeaua era ridicată la locul său cu ajutorul unui aparat mecanic și readusă în poziția sa orizontală. Ușa de aramă se deschidea înaintea novicelui. Conducătorul unei escorte compusă din doisprezece Neocari (păstrători ai sanctuarului), îl leagă din nou la ochi și condus la lumina torțelor prin coridoare de la Sfinx la marea Piramidă. Colegiul Magilor îl aștepta într-o criptă săpată în inima piramidei. Pe pereții acestei cripte picturi simbolice reprezentau cele 28 de Genii ale anului, cele 7 Genii ale planetelor, cele 360 de Genii ale zilelor. Era o biblie ilustrată pe lame subțiri de aur cu tradițiile transmise de la Hermes - Trolh, marele revelator.

În cele patru colțuri ale criptei se ridicau patru statui de bronz ce reprezentau fiecare: un bărbat, un taur, un leu și o acvilă.

Înapoia tronului hierophantic se afla statuia lui Isis, personificarea naturii, alcătuită dintr-un aliaj din plumb, cositor, fier, aur, cupru, mercur și argint.

Înaintea Hierophantului, în mijlocul criptei se află o masă din argint, circulară, pe care era gravat horoscopul. Hierophantul i se adresează cerându-i să depună jurământul solemn de a nu dezvălui niciodată, nimănui, nici cel mai mărunt detaliu despre ceea ce a văzut sau auzit în această noapte.

După o stări de mare tensionare a forțelor fizice și morale, neocorii îl conduceau pe neofit într-o încăpere unde îl aștepta o masă și un pat reconfortant. Imediat apăreau două preotese care i se oferau. Dacă rămânea nemișcat și le gonea pe cele două femei. Magii veneau în procesiune să-l felicite pe noul frate; imprudentul ce

căděa pradă ispitei carnale era înjunghiat imediat de un Neocor ce se strecurase în spatele său.

Urma o ultimă și înfricoșătoare probă: viziunea unui sfinx ce sfâșia cu ghiarele un corp omenesc întins sub el. După aceasta urma un banchet religios. Neofitul după ce a trecut probele fizice ale noviciatului, primea titlul de zelator. Dacă dorea să se ridice mai sus în ierarhie, trebuia să se hotărască să petreacă doisprezece ani în școala Magilor, supus unui regim auster și dedicat unei izolări riguroase. Pe măsură ce înainta pe căile științei, îi era accesibil al doilea grad, cu titlul de **Theorist;** al treilea, cu titlul de **Practicant;** al patrulea, cu cel de **Filosof,** al cincilea, cu titlul de **Adept minor,** al șaselea, cu cel de **Adept major,** al șaptelea grad, cu titlul de **Adept liber;** al optulea, cu titlul de **Maestru al Templului** și în sfârșit cel de al nouălea grad, acela de **Mag al Rozei-Cruce.** Ultimul grad era accesibil doar la un număr restrâns de aleși. Magii celui de al nouălea grad erau singurii investiți cu dreptul de a guverna statul și a face dreptate[1]."

Inițierea

Inițierea își are originea în inițierea laică, care constă într-o perioadă de mare încercare pe care adolescentul trebuia să o suporte cu mult curaj, dovedind că merită să fie trecut în rândul maturilor.

Se cunosc mai multe modalități prin care viitorul vrăjitor căpăta „puteri speciale" necesare a întreține raporturi cu spiritul totemului, cu spiritele morților, sau cu un spirit personal care să-l ajute la înfăptuirea dorințelor și cererilor sale. O cale era aceea că discipolul să se retragă într-un loc complet izolat, unde, respectând o serie de restricții, să primească sprijinul spiritelor.

O altă procedură o constituia inițierea, sub directa supraveghere a „maestrului", îndelungată și violentă, plină de privațiuni și umilințe, capabilă să provoace stări psihopatologice.

La unele popoare profesia de vrăjitor era ereditară. Ceremoniile de inițiere a vrăjitorului cuprindeau adesea momente simbolizând moartea și învierea lui (a se remarca asemănarea cu practicile de inițiere actuale ale francmasonilor) ca urmări a intrării spiritelor în trup.

1) *Paul Christian: Magia egipteană, cheile lumii supranaturale. Ed. Antet. 1995. Eduard Schure: Sanctuarele Orientului, Ed. Princeps, Iași, 1994.*

Profesiunea de preot se deprindea în temple, novicii fiind inițiați în misterele religioase vreme de mai mulți ani, după aceea constituind o clasă specială din care se recrutau în principal slujitori ai altarelor și oameni cu funcții importante în stat.

La chaldeenii, egipteni, evrei, greci, romani și geto-daci, inițierile în mistere se constituiau ca o suită de probe grele, cu tentă alegorică. Homer, care era și el un inițiat, ne-a lăsat descrierea acestor ritualuri, conferindu-le un caracter mitic. În gropile de inițiere în care tinerii stăteau chircuiți, într-o poziție asemănătoare cu cea a foetusului în pântecul matern, se afla adevărul. Apa rece în care tinerii erau obligați să se arunce, precum și cei trei judecători ai morților sugerează examenele la probele fizice. Alte încercări de curaj pentru inițiați, sunt descrise de Homer ca fiind infernul. În final, încheierea perioadei de inițiere prevedea trecerea novicilor prin flăcări, spre a se curăța de tot ce e impur, pământesc, va fi înfățișat sub forma Olimpului luminat de un alt soare.

Ritualul de inițiere la geto-daci. Credința în nemurirea sufletului și unele ritun de inițiere a făcut ca Zamolxis să fie comparat cu Pitagora. Locuința subterană a lui Zamolxis ne reamintește sala în care Pitagora preda discipolilor săi la Crotona. Se credea că ascunzătoarea subterană echivalează cu caverna și simbolizează cealaltă lume. Dar supraviețuirea sufletului e, pentru Pitagora, doar o consecință a metempsihozei care, la Zamolxis nu există.

A se retrage într-o cavernă înseamnă, ritual și simbolic, un descensus ad inferos, o katabasis, întreprinse în vederea unei inițieri. Strabon vorbește nu de o locuință subterană, ci de o grotă pe muntele Kogainon.

După Porfirius, Pitagora a fost inițiat, în insula Creta, în misterele lui Zeus, în felul următor: a fost purificat de către ucenicii lui Dactilus Morgus cu ajutorul unei pietre de fulger, petrecu noaptea învelit într-o țesătură neagră (amintire a vremurilor când oamenii trăiau în conturi), coborî în peștera Ida, unde rămase 27 zile. A fost în compania lui Epimenide, apoi ar fi coborât în infern cu ajutorul unui ghid supranatural.

Zamolxis a trecut printr-un ritual inițiatic, o moarte inițiatică (coborârea în locuința subterană), dar asta nu înseamnă că era un zeu chtonian (al tenebrelor). Dispariția (occultatio) și reapariția (epifania) e un scenariu mitico-ritual frecvent în lumea mediteraneană și asiatică. Minos, fiul lui Zeus, se retrăgea la fiecare nouă ani pe munte, de unde revenea cu table de legi. Dionisos moare și renvie. În epoca istorică, aceste rituri nu erau puse în legătură cu

riturile vegetației, sau nu erau prea evidente. Caverne-Mani, în mitologia iranică, semnifică retragerea într-o cavernă. Bâhafarid își construiește un templu și se încuie acolo spunând soției că a murit apoi apare după un an spunând că a fost în cer. Armenii vorbesc de o cavernă unde se închide Zeul Meher (Mithra), iar la ieșire e proclamat Zeul reîncarnat, născut din nou (aici mitul cavernei, sau al grotei ar fi o aluzie la starea foetală. Nașterea lui Isus în grota din Bethleem (și staulul) nu este o simplă coincidență.

Cum devine cineva magician, pentru sine însuși și pentru ceilalți?

Căile de a deveni magiciene sunt în număr de trei:

- prin revelație;
- prin consacrare;
- prin tradiție.

Revelația apare ori de câte ori magicianul crede că se află în relație cu unul sau mai multe spirite, care-l ajută și de la care primește doctrina. Ideea unei morți momentane (vezi riturile de inițiere la cultul lui Isis și francmasoni) este o temă generală, atât pentru inițierea în magie, cât și pentru cea religioasă (vezi cultele antice, grecești și romane).

Puterile magice se dobândesc pe parcursul dedublări, spre deosebire de șamanism unde posedările și dedublările trebuiesc reînnoite, în cazul magicianului dedublările inițierii au loc o singură dată în viață, câștigul fiind de durată. În unele rituri de inițiere, indekidul trebuie să doarmă în mijlocul pădurii, sau pe un mormânt în cimitir, să suporte o întreagă serie de practici, să efectueze exerciții ascetice, să respecte interdicții, tabuuri, toate acestea constituind rituri. Inițierea magică produce aceleași efecte ca orice altă inițiere, ea determină o schimbare de personalitate în final.

Ocultismul hindus

India, imensul sanctuar al misterelor, acumulând în ascetismul ei tot ceea ce gândirea omenească ne-a lăsat ca moștenire intelectuală prin milenii învolburate, este și astăzi singurul tezaur din care „domnii" se alimentează potolindu-și setea și foamea de „nirvana" - purificata cale a fericirii. Brahmanii (clasă sacerdotală și prima din cele patru caste) pun la baza liturghiilor oficiale în temple invocarea morților.

Fachirii (asceți ai religiei musulmane) și yoghinii, despre care s-au scris mii și mii de volume și se vor scrie încă, ce-și chinuesc corpul ani îndelungați numai și numai pentru a atinge perfecțiunea sufletului, impunând prin voința lor sămânței să încolțească, să crească și să rodească la rândul ei într-un pătrar de oră, jonglează cu spiritele și operațiunile magice[1].

Lamașii (preoți tibetani budiști) nu-și trădează posibilitățile supranaturale, ci le împărtășesc sub cumplite jurăminte discipolilor și urmașilor în funcție. Ei știu, de exemplu, să găsească obiectele furate, urmărind o măsuță care plutește pe dinaintea lor. Dacă păgubașul cere să i se indice ascunzătoarea lucrului furat, lama, îndatoritor să-l satisfacă, se așează pe pământ și atinge cu palmele latura unei măsuțe pătrate, psalmodiind o litanie tibetană. După o jumătate de oră se ridică, păstrându-și mâinile în poziția inițială, iar măsuța, la rândul ei, se înalță după ele, urmându-le în orice direcție o iau. Lama arcuiește mâinile deasupra capului, măsuța pare tinuită la nivelul ochilor; el mai face un gest ca și cum ar porunci unui copoi să adulmece și măsuța, mereu planând cu o rapiditate stranie, parcurge diferitele direcții, căzând în fine aproape, sau exact pe locul unde se află obiectul, sau indicând încotro trebuie scotocit.

India este și azi și a fost, probabil, din cele mai vechi timpuri ale civilizației, țara unde magia și ocultismul au ajuns la starea cea mai înfloritoare și de unde probabil au trecut apoi la celelalte popoare orientale. Fachirii și minunile săvârșite de ei pun în încurcătură pe omul deprins să nu admită existența minunilor fiindcă socotește că lumea este supusă unor legi anumite de la care nimic nu se abate. Superstiția leagă fenomenele naturii, nu după raporturile lor firești, obiective, ci după raporturi cu totul subiective și, deci, valabile și false.

Și, totuși nu poți să nu rămâi în încurcătură când afli de minunile pe care le săvârșesc fachini indieni, dacă e să credem mărturiile celor ce au asistat la ele, cum ar fi ziaristul Paul Brunton (India secretă). Consulul francez în India, Louis Jacolliot, care a cercetat îndeaproape pe fachirul Covindasamy, afirmă că acesta era capabil de levitațiuni, adică de a se ridica de la pământ și rămâne în aer, de aporturi, transportând obiecte dintr-un loc în altul fără intervenția omului, de aderență la pământ fără ca vreo forță omenească să-l poată urni și altele.

Lavitația și aporturile sunt fenomene pe care le admite sau le produce și spiritismul contemporan. Găsim însă la fachiri și yoghini un fenomen al cărui secret nu este cunoscut: acesta este așa-zisa vegetație accelerată.

„Cunoscând puternica mediumnitate a fachirului meu, afirmă Jacolliot, mă hotărăsc să încerc cu el această experiență în condițiuni

1) *Paul Brunton: India Secretă, Ed. Forum, 1936*

care să permită un control riguros. El ia un vas de mărime mijlocie, plin cu pământ bine udat cu apă și plantează acolo o sămânță de papaier aleasă de mine; apoi, cu mâinile întinse deasupra vasului bolborosește niște descântece și nu întâzie să cadă în catalepsie. După două ceasuri de nemișcare completă, se deșteaptă încet din amorțeală, oftează, se ridică și, dând la o parte pânza subțire cu care acoperise vasul, îmi arată o tânără plantă de papaier, fragedă și verde, de aproape 20 de cm, creștere care ar fi necesitat cel puțin cincisprezece zile în condițiuni normale.

Cel mai bogat tezaur antic al vechilor credințe cristalizate într-o filosofie spiritualistă de înalt nivel și de profunzimi ale cunoașterii s-a păstrat în Orientul Îndepărtat, mai cu seamă în India de unde a iradiat în tot estul Asiei, adaptându-se la condițiile specifice locale (Florin Gheorghiță: Voci din invizibil, 1995).

Texte ca Upanișade (scrise în anii 800-500 î.Ch) Brahmana și Vede conțin impresionante viziuni ale sensului existenței cosmice a ființei omenești și respectiv, structurilor sale componente: spirit, suflet, dublu eteric și corp fizic); acestea se manifestă un timp limitat pe Pământ pentru a trece periodic în cealaltă lume, unde părțile invizibile detașate de trup ce a intrat în circuitul (pământesc) naturii și dublul dezincarnat ce își continuă viața mai departe. Viziunile respective erau bazate pe practici esoterice. S-a realizat treptat o cunoaștere suficient de extinsă a vieții de dincolo ca și a unor indicații privind punerea în valoare a multiplelor posibilități ce dorm nefolosite încă în ființa umană.

O parte importantă a cunoașterilor obținute de antichitatea indiană s-a referit însă la necesitatea și chiar la modul în care sufletele plecate în cealaltă lume urmează să revină periodic pe pământ, prin reîncarnări repetate.

Încă înainte de era noastră, cuvântul Karma devenise un termen cunoscut, care explică legătura existențelor paralele - de pe Pământ și lumea de dincolo - ca rezultat al aplicării legii cauzei și a efectului, cu alte cuvinte toate faptele săvârșite pe Pământ - bune sau rele - sunt supuse unei judecăți imanente. Cei care au săvârșit fapte urâte, revin repetat pe pământ, prin reincarnare.

Eliberarea de ciclul vieților lerestre a constituit dintotdeauna una din dorințele de bază ale spiritului uman, iar această eliberare a fost concepută încă din antichitate ca fiind posibilă pe două căi și ca urmare cu mii de ani în urmă s-au format două școli principale, ale căror metode de gândire și de experimentare diferă. Nu se cunoaște nici până în prezent de unde își trage originea doctrina spiritualistă indiană, presupunându-se a fi mult mai veche. Un lucru reiese în mod cert: la nivelul antichității, la toate populațiile din lume există ca un fond de bază, acea credință fundamentală transmisă încă de la paleantropii din paleolitic primind nemurirea sufletelor și continuarea vieții lor în acea lume de dincolo. Pe acest fond ancestral, influența filozofiei spiritualiste indiene avea să conducă la transformări de mare amploare în perceptele și ritualurile religiilor politeiste dedicate unor șiruri extrem de mari de zeități. Ca exemplu ilustrativ avem monoteismul ebraic, a cărui superioritate spirituală a pregătit consacrarea creștinismului, după cum hinduismul a pregătit și consacrat în Asia Orientul Mijlociu și Nordul Africii, budhismul și islamismul.

Vecin cu India se află Tibetul, care este considerat ca focarul cel mai activ de aprofundare și difuzare a educației spiritualiste. La scurt timp după aducerea în Europa și publicarea unuia dintre numeroasele texte tibetane vechi - Cartea tibetană a morților, Bardo Thödol (în limba engleză în 1927 editată de W.Y. Evans-Wentz și în 1981 de editura Albin Michel, Paris, în limba franceză iar în limba română în 1992 de Nicolae Ionel, Editura Moldova, Iași) aceasta a devenit simbolul modern al vechilor percepte privind cunoașterea superioară a structurilor vizibile și invizibile ale ființei omenești, precum și a relațiilor omului cu lumile invizibile și cu ierarhia Superioară.

Bardo Thödol este o carte de povățuire a celui care abia a murit. Ea îi servește ca ghid în timpul existenței lui - Bardo - o stare intermediară de 49 de zile simbolice, durată între moarte și renaștere - în mod cumva asemănător cu Cartea morților egipteană. Textul se divide în trei părți. Prima parte, numită Chikhai - Bardo, descrie întâmplările sufletești în momentul morții. Partea a doua, așa numitul Chónyid Bardo se ocupă de incipienta stare de vis, așa numitele iluzii Karmice de după moartea efectivă, definitivă. A treia parte, numită Sidpa - Bardo, se referă la instalarea instinctului nașterii și a evenimentelor prenatale. Textele Bardo sunt citite de un lama în apropierea cadavrului celui proaspăt decedat. Bardo-Thodol nu este un ceremonial de înmormântare, ci o învățătură a morților, o călăuză printre fenomenele schimbătoare ale vieții Bardo.

Bardo Thödol repetă fără încetare că tocmai faptele omului comise în timpul vieții sale, în mod fizic, prin cuvânt sau gândire, vor fi acelea care vor determina destinul său în starea intermediară de după moartea trupului și respectiv, posibilitatea unei reîncarnări.

Percepțiile specifice cunoașterii antice hinduse au pătruns de fapt prin budism - încă din secolele IV-VI e.n. - nu numai în Tibet, ci și în întreaga Chină până în Mongolia, în Japonia și în întreaga Asie de Sud-Est până în insulele actualei Indonezii.

Este de la sine înțeles că unele din practicile yoghine au fost cunoscute de vechii magi asirochaldeeni, care au formulat pe lângă acestea și principiile astrologiei. Socotind că, constelațiile cerești sub care cineva s-a născut, au o influență covârșitoare asupra soartei acestuia, magii chaldeeni pretindeau că pot ghici viitorul omului, dacă cunosc aceste constelații.

Ideile acestea s-au transmis prin arabi, care au dezvoltat alchimia, popoarelor europene medievale și practica horoscopului a dăinuit până în zilele noastre. De la egipteni și evrei ne-a parvenit tarotul, un joc de 72 de lame sau cărți ce stau la baza cabalei și esoterismului și care servește, de asemenea, la prezis viitorul. În știință, ideile astrologilor au produs, sub prima ei formă, **teoria magnetismului animal**, pe care o va formula pentru prima dată într-o concepție veridică, Anton Mesmer, franc-mason. Deși interpretabile, ideile astrologilor au găsit după cum era și normal, un oarecare răsunet, fiindcă în practică acești oameni posedau știința lucidității și aceea a provocării transei prin utilizarea hipnotismului și a autohipnozei.

Probabil, prin lucidități și-a câștigat renumele sau Iosif la curtea faraonului egiptean, iar vechii profeți evrei dețineau probabil calități de medium fiindcă și ei aveau reputația că prevestec viitorul. Se vede din această scurtă enunțare că toate popoarele orientale vechi cunoșteau, sub o formă sau alta, fenomenele misterioase de care se ocupă în prezent spiritismul.

Clasa preoțească chaldeeană și feniciană practica spiritismul și necromancia, trezind groaza oamenilor din popor. La rândul lor, documentele ebraice sunt extrem de grăitoare în această privință. Majoritatea cărților sfinte pomenesc despre vrăjitori, prezicători și alți magicieni, care au, la o examinare mai atentă, mari asemănări cu mediumi moderni.

Pe la anii 800 î.e.n. în Sudul Asiei Centrale a predicat un iluminat, cunoscut de populațiile vechi persane sub numele de Zarathustra, iar de greci cu numele de Zoroastru. Învățătura sa avea la bază o cunoaștere spiritualistă superioară, ce avea să se transforme ulterior într-o religie ce va domina timp de un mileniu gândirea popoarelor din Persia. Zoroastru pretindea că a primit învățăturile sale sub forma unor revelații de la Ahura Mazda - Zeul Luminii. Capetenîile tribului marelui predicator foloseau aburi și băutura din sămânța de cânepă indiană (hasiș) pentru a trece în transă și a pătrunde în lumea de dincolo. Zarathustra a practicat tehnici de dedublare. Influența doctrinelor hinduse era evidentă și în învățătura nouă a lui Zarathustra, cum s-a constatat de altfel peste tot, aceasta era însoțită de experiențe metafizice proprii ale inițiaților și ale iluminaților respectivi.

Penetrarea spiritualismului indian spre apus s-a făcut însă prin persoane izolate, care beneficiau de inițierea respectivă; acestea, revenite în locurile de baștină, aveau însă de luptat cu tradițiile locale bine înrădăcinate, reușind să transmită esența noii doctrine doar unor grupuri restrânse de discipoli. Cel mai semnificativ exemplu l-a constituit Pitagora, care după inițierea sa în Orient, deși a contribuit mult la progresul cunoașterii științifice în acel secol VI î.e.n., a fost totuși ars de viu împreună cu discipolii săi în casa în care își ținea prelegerile. În acest mod, în antichitatea egipteană și cea greacă, prin formarea de grupuri restrânse de inițiați, s-a difuzat totuși, încetul cu încetul, esența cunoașterii superioare orientale. Însoțită de anumite ritualuri de selectare (probe inițiatice al căror simbolism s-a păstrat până în zilele noastre la Franc-Masonerie), inițierea respectivă s-a transformat într-o religie secretă - misterele - care se bucurau de un mare respect, având o mare influență în lumea elenismului. Astfel, „misterele" cetății Atena, cele mai vestite în întreaga lume antică, se celebrau la Eleusis, în onoarea lui Demeter și a fiicei ei Persefona răpită de Hades, dar și în onoarea lui Bachus. Misterele de la Eleusis erau o instituție secretă, ce urma să asigure o anumită nemurire membrilor ei. În epoca elenistică, alte comunități de mistere, mai exclusive, vor fi semnul unei epoci care punea accentul pe individualismul și interiorizarea ritualului.

În Italia, populația ce locuia această peninsulă avea un cult specific închinat venerării sufletelor strămoșilor: Manii. Ca ritual, erau consacrate două sărbători de pomenire și de luare a legături cu sufletele celor plecați: **parentalia** în luna februarie și **lemuria** în luna mai.

Credința populară transmisă din moși strămoși considera că sufletele morților se întorc și revin pe pământ ca să-i viziteze pe cei în viață, ca și locurile unde au trăit, mai ales în cele trei zile ale sărbătorii lemuria. Credința se păstrează și astăzi în datinile poporului român. Spre sfârșitul epocii antice, sub influența culturii grecești amplu preluată de romani, regăsim și la aceștia cunoașterea

MARELE GRIMOAR CU MAREA CLAVICULĂ A LUI SALOMON. MAGIE NEAGRĂ SAU FORȚELE INFERNALE ALE MARELUI AGRIPPA

Niesmes[1]

1823

Sfaturi pentru neofiți

„Oameni buni! sărmani muritori! tremurați de temeritatea voastră la gândul că dispuneți de o știință așa de extraordinară.

Lăsați-vă spiritul să treacă dincolo de sfera voastră de preocupări și aflați de la mine că, mai înainte de a întreprinde ceva, trebuie să fiți fermi, și inflexibili și foarte atenți pentru a respecta întocmai tot ce vă spun, altfel totul va fi în dauna voastră, într-o confuzie și pierdere totală.

Dacă, din contră, veți respecta cu rigurozitate ce vă spun, veți constata o avansare socială și un succes în tot ce faceți.

Înarmați-vă deci cu curaj, cu prudență, înțelepciune și virtute pentru a putea întreprinde această și imensă lucrare, pentru care am petrecut 67 de ani, muncind zi și noapte, pentru a ajunge la succesul acestui mare scop. Trebuie să faceți exact tot ceea ce vă este indicat în continuare...”

Să ne rugăm!...

Veți petrece un sfert întreg de lună, fără relații de nici un fel cu femeile, pentru a nu deveni necurați.

După aceea începeți-vă sfertul de lună în momentul în care sfertul va începe, promițând marelui Adonay, care e șeful tuturor spiritelor, că nu veți lua decât două mese pe zi sau în 24 de ore pe tot timpul sfertului de lună, mese pe care le veți lua la amiază și la miezul nopții, sau dacă preferați, la orele 7 dimineața și 7 seara,

1) *Clavicule, tipografiibrat.*

încându-vă rugăciunea mai înainte de a lua masa, în tot timpul cestui sfert de lună.

Rugăciune

„Te implor, mare și puternic Adonay, stăpân al tuturor spiritelor, te implor o Eloim, te implor o Iehova! O mare Adonay! îți ofer sufletul meu, inima mea, măruntaiele mele, mâinile mele, picioarele mele, suspinele și ființa mea, o mare Adonay! te rog să-mi fii favorabil. Așa să fie. Amin”.

Luați masa după aceea și nu vă dezbrăcați și nu dormiți decât foarte puțin posibil în tot timpul sfertului de lună, gândindu-vă tot timpul la lucrarea voastră, punându-vă întreaga voastră speranță în infinita bunătate a marelui Adonay.

A doua zi în prima noapte a sfertului de lună, mergeți la un droghist pentru a cumpăra o piatră sângerie denumită ematilă pe care o veți purta tot timpul asupra voastră pentru a vă feri de accidente venite din partea spiritelor pe care le veți constrânge să facă totul pentru a vă asculta în tot ceea ce faceți.

Trebuie să rețineți că nu veți fi doar dumneavoastră singur sau trei persoane în momentul când veți vorbi cu spiritele, ținând în mână „Nuiaua fulgerătoare”.

Veți avea grije ca să alegeți ca loc de acțiune, un loc singuratic și departe de lume, pentru ca Exorcismul să nu vă fie deranjat.

După aceea veți cumpăra un miel tânăr virgin, pe care îl veți găti, în a treia zi a lunii cu o ghirlandă de verveină în jurul gâtului, sub cap, cu o panglică verde după care îl veți duce la locul destinat apariției și acolo, cu brațul drept desgolit până la umăr, înarmat cu un cuțit din oțel curat, focul fiind aprins cu lemn alb, veți pronunța cuvintele următoare, cu încredere și fermitate:

Prima ofrandă

„Îți ofer această victimă, o mare Adonay, Eloim, Ariel și Iehova și aceasta în onoarea, gloria și puterea Ființei tale superioare tuturor spiritelor, binevoiește mare Adonay, de a o primi... Amin”

După aceea tăiați gâtul mielului și jupuiți-l și puneți-i corpul în foc pentru a se transforma în cenușe, pe care o veți culege și o veți arunca atunci când răsare soarele, spunând cuvintele următoare:

„E pentru onoarea, gloria și puterea numelui tău, mare Adonay, Eloim, Ariel și Iehova! eu răspândesc sângele acestei victime, binevoiește o mare Adonay! primește această cenușe pentru plăcerea ta”.

În vreme ce victima arde, vă veți bucura de onoarea și gloria marelui Adonay, Eloim, Ariel și Iehova, având grijă să păstrați pielea

spirituală, care reflecta pătrunderea treptată şi în Bazinul Mării Mediterane a doctrinelor din Orient.

Controlul direct exercitat de armatele române cu religiile popoarelor cucerite, influenţele spiritualităţii egiptene, persane, ebraice şi chiar a druizilor galici şi poate, de ce nu, a traco-dacilor au contribuit în proporţii diferite şi hotărâtoare la transformarea gândirii în marele conglomerat romanic. Regăsim astfel credinţa în nemurirea sufletului şi reîncarnare, în scrierile lui Cicero şi Ovidiu .Eroinle şi sufernţele din vieţile oamenilor mă fac să cred că oamenii se nasc pe Pământ pentru a-şi spăla păcatele pe care le-au făcut în vieţile anterioare. Moartea nu poate omori şi sufletul. El revine de fiecare dată pe pământ, îşi alege o nouă locuinţă."

Evoluţia Magiei

Magia este forma activă a sentimentului religios, în vreme ce religia este forma pasivă; unul se supune şi se roagă, iar celălalt se opune şi vrea. La început ele au fost amestecate, şi treptat, încetul cu încetul s-au separat. Cultele primitive au avut un caracter magic mai mult decât religios. Magia, spre deosebire de religie, a fost mai conservatoare, păstrându-şi formulele şi ritualurile vechi. O separare completă între religie şi magie nu are loc. În ritualurile multor religii, chiar originale, se regăsesc ceremonii care fac clar parte din actele magice.

Magia a început să se despartă de religie în momentul când a apărut concepţia despre puterea divină. Religia nu mai putea admite că voinţa umană s-ar putea opune voinţei zeilor şi că aceştia nu pot fi înduplecaţi decât prin promisiuni. În această perioadă de formare a Magiei, se disting două feluri de magii: una asociată religiei şi alta independentă de ea. Prima nu evocă divinitatea, ci se adresează fiinţelor supranaturale, aflate între om şi creator. Ea se sprijină pe puterea divină pentru a-şi mări capacitatea de constrângere asupra demonilor şi spiritelor. Invocarea divină se practică în Magie de către preoţi în edificii religioase, în scopuri drepte şi cinstite. Ea devine criminală şi profanatoare (vezi Gilles de Rays) atunci când actul magic se opune scopurilor morale urmărite de religie. Operaţiunile de goeţie sau de magie neagră sunt criminale, fiind condamnate pretutindeni. Magia naturală se situează între magia licită şi ilicită. **Magia neagră** se împarte în două mari tipuri:

1. Magie de tip arhaic potrivit lui J. Maxwell, „reprezintă un ansamblu de practici admise în trecut şi participând la caracterul mixt al actelor magico-religioase, dar condamnate de religie în evoluţia ei". Aceste practici pot fi recunoscute după următoarele caracteristici:

1. Divinităţile şi demonii evocaţi sunt ai întunericului şi nopţii.

2. Actul magic se săvârşeşte în general după apusul soarelui, noaptea, în locuri abandonate şi pustii.

3. Locul unde au loc operaţiunile magice nu sunt bisericile, ci locuri ferite, acoperite cum ar fi pivniţele şi grotele sau locuri deschise, cum ar fi luminişurile, răspântiile şi vecinătatea izvoarelor.

4. Operatorul nu este preot.

5. Scopul operaţiunii este vătămător pentru altă persoană.

2. Magia vechilor divinităţi se distinge de precedentul prin origini. El reprezintă religia unui popor, înlocuită de aceea a poporului învingător. Acest tip de magie evocă vechile divinităţi autohtone pe care cucerirea le-a transformat în demoni. Aceste două tipuri de magii alcătuiesc sursele **Magiei negre,** după Hubert şi Mauss.

„Istoria ne permite să bănuim că în Persia, în Caldeea, în Asia Mică şi în Egipt au existat şcoli în care se preda învăţătura magică. Misterele Demetrei, orfismul, cultul lui Mithra şi al lui Isis comportau învăţături secrete. Raporturile acestora cu magia sunt neîndoielnice dacă ne gândim la şarlatanismul orfeoteleştilor şi isiacilor decadenţi. Hecate este adesea asimilată Korei, Proserpina, fiica Demetrei.

Urme ale învăţăturii magice se găsesc în Platon (Timaios) şi, mai evidente încă, în şcoala din Alexandria; Apollonius din Tyana trecea drept făcător de minuni. Iată care era concepţia lui despre viaţă şi moarte: „Moartea nu există decât în speranţă şi naşterea însăşi nu este decât o părere. Schimbarea fiinţei în devenire pare naştere, trecerea devenirii în fiinţă pare moarte, pe când în realitate omul nu se naşte şi nu moare. El este, simplu, o fiinţă vizibilă, apoi invizibilă, în primul caz din pricina densităţii materiei, în al doilea, din cauza subtilităţii fiinţei care este mereu aceeaşi; singura ei schimbare este mişcarea şi repausul. Fiinţa are o caracteristică specială: schimbările sale nu au cauze exterioare ei înşăşi, ci totul se rezolvă în părţi şi părţile se reunesc în întreg, în sânul unităţii tuturor lucrurilor"[1]

Strălucita civilizaţie a lumii greco-romane în primele două secole ale Imperiului, departe de a distruge credinţa în magie, a dezvoltat-o, făcând din ea bazele unei filosofii remarcabile, a cărei profunzime nu poate fi înţeleasă dacă se ignoră faptele pe care le-a cunoscut şi a vrut să le explice. Şcoala din Alexandria reprezintă **doctrina magiei pure:** ea ţine echilibrul între scepticismul aparent al

1) J. Maxwell, op. cit. p. 122.

savanților și credulitatea grosolană a maselor, pradă orfeoteleștilor, a preoților veroși ai lui Isis, a șarlatanilor de tot felul. Era oare scepticismul lui Cicero absolut? Visul lui Scipione ne dă o expunere a doctrinelor filosofice asemănătoare cu cele ale Magiei.

Creștinismul a combătut încă de la începuturile sale Magia învățătura Bisericii necomportând contradicții.

Primele erezii au avut uneori legături strânse cu Magia. Un aspect cu totul aparte îl revine grupului de erezi gnostice al cărei fondator a fost Simon Magul. Au rămas până în zilele noastre un mare număr de talismane gnostice, ale căror figuri de o execuție barbară (secolele IV-VI) reprezintă genii planetare. Inscripțiile sunt făcute cu litere grecești în limba ebraică. Celebrul cuvânt Abracadabra este probabil înrudit cu Abraxas, numele mistic al divinității supreme în Magia gnostică. Ele par derivate amândouă din cuvintele ebraice Habrachach și Dobara, ce înseamnă invocație numelui sacru a Tetragramatonului (Ihvh, Iahve).

În evul mediu s-a resimțit nevoia unei oarecare chei, o carte denumită „grimoar" dacă voiai să practici magia neagră. Aceste grimoare erau un aglomerat de simboluri cabalistice, de cuvinte figuri ce se refereau la străvechea alchimie, fraze extrase din rugăciunile creștine și cuvinte străine ce nu aparțin la nici-o limbă cunoscută. Termenii folosiți pentru a invoca demonii constau din cuvinte fanteziste ce păreau să nu aibă nici un sens. Tot felul de draci și spirite puteau fi invocate cu ajutorul unui grimoar și dispuneau de o transcriere completă a acestor lucrări în „The Book of Ceremonial Magic" de Arthur Edward Waite.

Acest curios amestec de creștinism, cabală și de mistere avea probabil ca scop să mențină spintul de a conjura căci acela care nu înțelege cuvintele pe care le pronunță și cu toate acestea este convins de eficacitatea rugăciunii sale, le face de două ori mai puternice. A înțelege, înseamnă a analiza și practicienii magiei negre nu voiesc că adepții lor să analizeze ritualurile. Acestea trebuiesc celebrate așa cum sunt scrise, fără ezitare, fără interpretare.

Fiecare spirit rău, demon, magician negru defunct, etc. nu avea numai formula sa proprie ce trebuia utilizată de fiecare dată când cineva i se adresa lui, dar dispunea de asemenea de un sigiliu personal care, când era inscris pe hârtie sau gravat pe un inel, dispunea de unele puteri. În aceasta constă teoria Magiei negre. Numărul acestor personaje disponibile este foarte mare și folosirea lor este specifică, căci fiecare demon este solicitat pentru a răspunde la o dorință specială.

Există o paralelă destul de stranie cu sfinții creștini care patronează oarecari calități ale omului sau care sunt utili în caz de turburări, probleme sau rele specifice. Dacă rezultatele nu sunt cele așteptate, înseamnă că a fost înșelat de demon, de sfânt sau de scrierea folosită!

Marele Grimoar ca și o altă carte denumită „Grimoarul lui Honorius" (un presupus papă) ne oferă informații prețioase privitor la Magia neagră. Un exemplu provenit din aceste surse ne va ajuta să ilustrăm genul de ritual pe care magicienii negri îl luau în serios. Ori care ar fi succesul acestor evocări și invocări, rezultatul poate fi explicat prin structura puterii utilizată în vrăjitorie și în percepțiile extrasenzoriale și prin energia nefolosită ce se află totodată în corpul fizic cât și în spiritul omului.

Un magician negru a sacrificat un copil, făcând această invocație.

„Sacrific această victimă pentru tine, O mare Adonay, Eloin, Ariel, și Yehovah, pentru onoarea, gloria și puterea numelui tău, ce este superior tuturor Spiritelor. O mare Adonay! Te rog să primești aceasta ca o ofrandă respectabilă. Amin!"

Adonay și Eloim sunt denumiri evreiești care semnifică pe Dumnezeu, la fel ca și Yehovah și Ariel ce reprezintă elementul aerului. Aceasta e în cazul cabbalei și nu diferă de vechile tradiții ebraice, când se efectuau sacrificii de animale și chiar oameni (exemplul lui Abraham). Există o conjurație și mai semnificativă adresată Împăratului Lucifer, Stăpânul și Prințul Spiritelor Rebele. Elemente creștine au fost introduse în invocare, arătând că ritualul de Magie neagră s-a dezvoltat de-a lungul unei lungi perioade pornind din origini diferite, dintre care puține sunt coerente. Calea neagră nu e lipsită în mod cert de o oarecare valoare. În fond, este un cult ce cere sinceritate din partea celor care îl practică. Dar primejdiile rezidă în aplicarea tehnicilor eficace ce urmăresc scopuri fundamental rele.

Natura esențială a omului este de esență spirituală și la rândul ei, divinitatea este constituită din entități spirituale nenumărate, care acționează în funcție de legea supremă, în perfect acord, ca o singură și nouă entitate spirituală universală.

Dacă este așa, și atât experimental cât și filosofic sunt multe prezumții ca să fie așa, trebuie să existe un schimb continuu între divinitate și om, natura și calitatea divinității exprimată în om și vice versa.

Când omul foloseşte religia ca o legătură cu divinitatea pentru a obţine unele beneficii pentru el însuşi, în realitate el face apel la tovarăşii săi omeneşti, pentru ca ei să-l ajute să obţină aceste rezultate prin intermediul unei legături care îi leagă la rândul lor cu divinitatea. Divinitatea ne apare ca un rezervor superior de puteri disponibile pentru aceia care le caută şi au nevoie de ea, dar care implică, ca şi o bancă comercială, care vă acordă ceva în schimb, mai ales atunci când aveţi un surplus de puteri disponibile. Acest surplus este exprimat sub formă de rugăciuni şi gânduri religioase în momente în care omul nu solicită în acelaşi timp şi ajutorul. Rugăciunea şi ritul vrăjitoriei practicate singure când omul are nevoie de ajutor, este un mijloc modest de a-l apropia pe Dumnezeu. Practic, ce poate face religia pentru a ajuta un om în cazul unor dificultăţi terestre, fizice şi mentale?

Mai multe spirite sunt mai puternice decât un spirit singur şi puterile care derivă din reunirea unui mare număr de spirite sunt desigur pe departe mai puternice decât puterea unui individ izolat. Rugăciunea adecvată sau riturile sunt simple, cuvântul de trecere, fraza cheie care va deschide poarta şi vă va aduce adevărul pe care îl solicitaţi. Fiind controlat mai mult sau mai puţin rigid prin legi naturale, această înlănţuire supremă care se cheamă divinitate implică ca să se aibă o viziune corectă a acestor puteri pentru ca ele să devină eficace, chiar dacă e necesar, şi se doreşte să se obţină răspunsuri exacte de la un ordinator, este nevoie în prealabil să existe conceput un program adecvat bine executat. Religia nu este superstiţie. Dar religia nu vă dă nici un ajutor dacă nu e conjugată cu punerea în lucru a propriei noastre puteri (a subconştientului) în cunoaşterea profundă a propriei noastre dualităţi şi forţe spirituale pe care le puteţi utiliza sub conducerea directă a divinităţii.

Cel care consideră religia ca un refugiu, este pierdut. Cine se aşteaptă ca un dumnezeu personal să dea curs la dorinţele sale, aşa după cum ai face o comandă la un băcan, greşeşte pur şi simplu. Intervenţia divină nu depinde numai de voinţa dumnezeului invocat, dar şi de propriile noastre eforturi. Deşi omul este fragil şi imperfect, se află în el suficientă materie divină pentru a iniţia acţiunea necesară realizării. Cu ajutorul divinităţii, care e o pură putere spirituală, se pot obţine rezultate. Cu cât vom interveni cu propriile noastre forţe la ceea ce solicităm, cu atât mai mult se va angaja şi divinitatea. Religia este mai eficace atunci când este conjugată cu o atitudine de spirit pozitivă, prin care cel ce caută ajutorul, sau înţelepciunea, sau ori ce altceva, proclamă în acelaşi timp pentru divinitate şi pentru el însuşi că este o fiinţă spirituală capabilă să folosească din plin darurile pe care le-a primit. Făcând aceasta, el va pune realmente în acţiune forţele spiritului său. **Gândurile reprezintă cheia de contact care va pune în mişcare mecanismul puternic ce se ascunde în el.**

Singură gândirea ce se află în spatele acţiunii, când e vorba de o acţiune fizică, sau mentală, îi dă sens. Altfel, gestul devine inutil şi nu va avea nici-un efect.

Vrăjitoria are eficacitate? Desigur. Ritualul, care permite să (aş)neaască puterile ascunse în rezervoarele omeneşti, face ca acestea să fie puse în comunicaţie cu rezervoarele supreme, care sunt „dumnezeii". Denumirile diferă de la o religie la alta, dar adeptul sincer ştie că nu există în fond nici o diferenţă esenţială şi că toate sunt expresii omeneşti ale unui acelaşi concept superior. Omul este acela care, îndepărtându-se de Planurile interioare, devine incapabil să vadă faptul că diferenţele sunt minore, dar că concordanţele sunt profunde şi fundamentale.

Atunci când se vorbeşte de manifestaţii zise „magice" nu trebuie pierdut din vedere că natura lor, în multe cazuri imposibile la un individ, sunt posibile la un grup de indivizi ce îşi concentrează eforturile lor. În plus, trebuie să fii impregnat cu gândul că omul nu învaţă secretele universului decât o singură dată, căci revelaţiile îi sunt date pe măsura dezvoltării sale. Şi e din nefericire adevărat că omul este încă incapabil să înţeleagă o parte importantă a adevărului universal.

Principala valoare a sentimentului religios nu este nici social şi nici economic. Nu-ţi poţi influenţa viaţa într-o mare măsură practicând continuu o activitate religioasă pozitivă, căci aceasta implică atât acceptarea de contra timpi şi eşecuri. Dată fiind convingerea că am dobândit că o lege naturală superioară operează dincolo de cauze şi efecte, trebuie să recunoaştem posibilitatea unei combinări care va ghida destinul nostru la un nivel mai înţelept decât un egoism imediat.

Conceptele materiale sau forme de gândire negative amestecate cu sentimentul religios, face ca religia să înceteze să mai fie eficace. Bigotenia, ura, gelozia, intoleranţa, persecuţia, avaritia, egoismul, orgoliul şi dogma absolută sunt tot atâtea elemente nefaste stabilirii unei legături a omului cu divinitatea. Unele culte păgâne ca satanismul, reprezintă o lipsă a omului de a găsi un punct de întâlnire cu spiritualitatea universului.

De la practicile iniţiale rudimentare, având caracter vrăjitoresc, magia a evoluat spre forme variate şi tot mai complexe. Din vrăjitoria

benefică s-a tras magia albă sau de mâna dreaptă (confundată cu iluzionismul, scamatoria) sortită a urmări efecte şi scopuri pozitive, necontrare percepţiilor religioase. O altă categorie de vrăjitorie, cea negativă, a condus la magia neagră, de „mâna stângă" destinată a provoca efecte negative: boală, nebunie, moarte, distrugeri. Ambele sunt practicate de vrăjitor, vraci sau şaman.

Dacă se are în vedere modul în care se produc, distingem magia naturală (cea mai veche), acţionând prin tehnici şi magia ceremonială, care apelează la invocarea sprijinului unor spirite.

Unii autori fac următoarea clasificare a magiei. **Magia mimetică** are la bază imitarea prin gesturi, dans, cântec, cuvinte (incantaţii, binecuvântare, blestem, descântec) a unor fenomene sau procese naturale (naştere, moarte) în ideea de a se provoca declanşarea acestora. **Magia contagioasă** se referă la manipulările asupra unui obiect care a fost în contact cu ţinta acţiunii. **Magia destructivă, protectoare, divinatorie, de pactizare cu demonii** etc.

Şamanismul este un ansamblu de concepţii şi practici magice, incluzând credinţe în existenţa spiritelor bune şi rele, în forţa formulelor şi gesturilor de alungare a duhurilor rele sau de tămăduire, în puterea farmecelor şi descântecelor precum şi în posibilitatea ghicirii viitorului prin diferite manopere, inclusiv a stărilor extatice. Şamanii pot fi întâlniţi la populaţiile existente în Asia de Nord şi Centrală, Indonezia, Oceania, America şi Africa.

Cuvântul şaman provine din limba tungusă având sensul de „om surescitat, frenetic". Prin intermediul limbii ruse s-a răspândit în Siberia şi în secolul al XVIII-lea şi în vocabularul unor popoare europene[1].

Elemente teoretice ale Magiei

Magia cuprinde agenţi, acte şi reprezentări; denumim cu termenul de **magician** pe individul sau persoana care îndeplineşte acte magice, chiar dacă nu e un profesionist; numim **reprezentări magice** ideile şi credinţele corespunzătoare actelor magice; actele în funcţie de care definim celelalte elemente ale magiei, le numim **rituri magice.**

Riturile magice (în înţeles de orice de tradiţie. Actele care nu se repetă nu pot fi magice, de asemenea şi acelea în a căror eficacitate nu crede întregul grup social. Formarea riturilor este transmisibilă

1) *Mihai Mircea: „Şamanism şi şamani", Ed. Moldova, Iaşi, 1993*
Surse orientale: Lumea vrăjitorilor, Ed. Symposion, Bucureşti, 1996.

indiă

Riturile simpatice pot fi deopotrivă atât magice, cât şi religioase. Frazer (op. cit.) afirmă că de regulă, ritul magic acţionează prin el însuşi şi constrânge, în vreme ce ritul religios adoră şi conciliază. Primul are deci o acţiune mecanică imediată în vreme ce cel de al doilea acţionează indirect, printr-un soi de persuasiune respectuoasă: agentul său este un mijlocitor spiritual[1].

Printre rituri, există unele cu un caracter cert religios: sărbătorile şi sacramentele. Există însă şi alte rituri care au întotdeauna un caracter magic: sunt maleficiile. Fiind ilicite, sunt interzise şi pedepsite în mod expres, interdicţia evidenţiind formal antagonismul dintre ritul magic şi cel religios. Ea conferă maleficului caracterul magic, dat fiind că se ştie că şi unele rituri religioase sunt tot aşa de dăunătoare. Este cazul imprecaţiilor împotriva duşmanilor, celor ce calcă un jurământ sau jefuiesc un mormânt, într-un cuvânt toate riturile referitoare la moarte ce conţin interdicţii rituale.

Cele două extreme formează cei doi poli ai magiei şi religiei: polul sacrificiului şi cel al maleficiului.

Religia îşi făureşte un fel de ideal, protejat prin interdicţii, în vreme ce magia tinde către maleficiu, grupând în jurul ei rituri magice.

De cele mai multe ori, riturile magice şi cele religioase au agenţi diferiţi, nefiind săvârşite de aceeaşi indivizi. În cazul în care, de pildă, un preot săvârşeşte un act magic, atitudinea sa nu este cea corespunzătoare funcţiei, el va întoarce spatele altarului şi va face cu mâna stângă ceea ce ar face în mod firesc cu dreapta. La fel în cazul oficierii leturghiilor negre. Diferenţa dintre religie şi magie sunt şi în privinţa locului de desfăşurare a ceremoniei magice. Normal, aceasta nu se desfăşoară într-o biserică, ci într-o pădure, la răscruce de drumuri, în pustiu, departe de locuinţe. În vreme ce ritul religios se desfăşoară în public, la lumina zilei, cel magic se săvârşeşte pe întuneric, ferit de lume. Chiar atunci când este licit, ritul magic se săvârşeşte pe ferite, ca un maleficiu. În cazul în care este pus, forţat, să acţioneze în public, magicianul caută să se sustragă privirilor iscoditoare; el va face gesturi pe furiş, iar cuvintele le pronunţă neinteligibil. El îşi mormăie formulele, îşi ascunde gesturile şi se învăluie în stări simulate sau reale de extaz. Într-un cuvânt, spre deosebire de preot, magicianul se izolează de societate, retrăgându-se în locuri pustii şi păduri. E rezervat chiar şi de proprii confraţi, faţă de care îşi manifestă o reţinere caracteristică. Aidoma secretului, izolarea constituie un semn al naturii intime a ritului magic. Un rit este săvârşit întotdeauna de persoane ce acţionează în nume

1) *Marcel Mauss, Henri Hubert, Teoria generală a Magiei, Ed. Polirom, Iaşi, 1996*

propriu. Autorul şi actul pe care îl săvârşeşte rămân în permanenţă învăluiţi în mister. Spre deosebire de aceasta, practica religioasă este întotdeauna oficială şi face parte dintr-un cult.

Faţă de cele arătate mai sus, vom denumi magic orice rit care nu face parte dintr-un cult organizat, un rit privat, secret, misterios, tinzând către un rit interzis.

* * *

După cum am arătat în repetate rânduri „Magia este punerea în practică a proprietăţilor psihice săvârşite în timpul diverselor grade de iniţiere". Cei vechi constataseră peste tot existenţa vieţii, remarcând de asemenea, influenţa universală exercitată prin voinţă[1].

Desfăşurarea voinţei este deci scopul care trebuie urmărit de toţi acela care se dedică a comanda forţele naturii.

Se poate deci comanda acestor forţe? veţi întreba.

Desigur! Lumea văzută este pătrunsă peste tot de o altă lume invizibilă şi pur spirituală: lumea vizibilă ar fi deci dublată de o altă lume invizibilă. Această lume invizibilă ar fi populată de fiinţe spirituale cuprinzând mai multe clase. Unele simţitoare la bine ca şi la rău, dar putând deveni instrumentul atât al binelui cât şi al răului şi sunt denumite „spirite elementare" sau „Elementalii".

Altele sunt urmele vitale ale oamenilor necomplet dezvoltaţi, a voinţelor perverse şi a sinucigaşilor şi sunt denumite „Larve". Ele sunt conduse de un singur lucru: „dorinţele întotdeauna neîndeplinite".

În sfârşit, lumea invizibilă ar fi populată de ideile noastre, care lucrează ca nişte fiinţe reale. Fiecare gând al omului trece imediat ce el a fost conceput, în lumea inferioară unde devine o forţă activă prin asociaţia sau fuziunea sa cu un elemental. El supravieţuieşte ca o inteligenţă activă, creatură zămislită de spiritul omenesc şi trăind mai mult sau mai puţin după intensitatea acţiunei cerebrale care i-a dat naştere.

De aici vedem pentru ce dogma Creştină care este o adaptare a vechii magii, consideră răul gândit la adresa cuiva, tot atât de condamnabil ca şi cel făptuit. Astfel, un gând bun este perpetuat cu o putere activă binefăcătoare, iar unul rău ca un demon rău făcător. Aşadar omul populează continuu curentul bucuriilor sau suferinţelor sale, în spaţiul unei lumi unde se îngrămădeşte produsul fanteziilor sale: acest curent lucrează în raport cu intensitatea sa dinamică asupra întregei organizaţiuni sensitive sau nervoase care se găseşte în contact cu el. Budistul numeşte această acţiune „SHANDBA", iar indianul o numeşte „KARMA". Adeptul involuiază în mod conştient aceste forme, pe când ceilalţi oameni le lasă să le scape fără a le cunoaşte.

Agentul prin care adeptul lucrează asupra acestor forţe intelectuale, este voinţa. Am spus mai sus că facultăţile omeneşti prin ele însuşi indiferente atât la bine cât şi la rău, dispoziţia lor variază după impulsiunea care le-o dă voinţa.

Câte o dată fiinţele omeneşti părăsesc complet întrebuinţarea voinţei lor şi caută a se pune în raport cu lumea invizibilă. Atunci este timpul când creaţiile perverse „Larvele" găsesc mijlocul de a mări slaba lor viaţă acoperind viaţa acelor oameni care constituiesc pe vrăjitori.

Diferenţa dintre un magist şi un vrăjitor e că cel dintâi ştie ce face şi ce va rezulta, în timp ce celălalt este cu totul ignorant.

Importantă este deci voinţa şi toate tradiţiile sunt unanime asupra acestui lucru. Hierocles, filosof grec, spunea că voinţa omului poate influenţa asupra providenţei, atunci când lucrează într-un suflet puternic, ea este ajutată de puterea cerului şi operează cu el. Aceasta era o parte a doctrinei arătată în misterele templelor şi deci se fereau a o divulga profanilor. După această doctrină din care se poate recunoaşte destul de bine a fi extrasa doctrina lui Platon, voinţa însoţită de credinţă putea să subjuge necesitatea însuşi, să comande naturei şi să opereze miracole. Ea era principiul pe care se baza magia discipolilor lui Zercastru. Isus zicea în mod parabolic că prin mijlocul credinţei cineva ar putea muta munţi, el nu făcea deci decât că urma tradiţia teozofică cunoscută de toţi învăţaţii. Niciodată puterea nu lipseşte, ci voinţa; pe ea să o reglăm şi vom reuşi. Cu cât voinţa este mai mare, zice Boehme, cu atât fiinţa este mai tare şi mai inspirată. Voinţa şi liberul arbitru sunt acelaşi lucru.

Aceasta este puterea magiei care pentru cei ce nu o cunosc, nu înseamnă nimic. Voinţa care merge hotărât înaintea sa, este credinţa; ea modelează propria sa formă în spirit şi i se supun toate lucrurile; prin ea un suflet primeşte puterea de a influenţa pe altul şi de a-l pătrunde în esenţa sa cea mai intimă.

Când voinţa lucrează cu Dumnezeu, ea poate răsturna munţii, sfărâma stâncile, a nisipi complotuile celor rătăciţi, a insufla asupra lor dezordinea şi spaima; ea poate opera toate minunile, a comanda cerurile, mările, a lega în lanţuri chiar moartea; totul i se supune. Nu este nimic căruia să nu-i poată comanda în numele celui etern.

---

1) Notă: extras din C.K. Nicolau: Curs dactilografiat de Magie, Bucureşti, 1947. Papus: Magie pratique, Chacornac, Paris, 1924.

Acel ce execută aceste mari lucruri nu face alta decât că imită pe profeți și sfinți, pe Moise, pe Isus și apostolii lor. Toți cei aleși au o asemenea putere. Răul dispare de dinaintea lor. Nimic nu va putea să ruineze pe cel în care locuiește Dumnezeu.

Raporturile lumei vizibile cu cea invizibilă fusese aplicat la toate ființele spirituale și magii le dăduse nume, prin mijlocul cărora ei pretindeau a le chema.

Adeptul nu se servea de ele decât de a aduna în jurul său o cât mai mare cantitate de „FORȚĂ UNIVERSALĂ" de „MIȘCARE", prin mijlocul căreia el putea produce rezultate proporționale cu intensitatea forțelor sale psihice.

Creierul omenesc este un generator nesfârșit de forță cosmică de cea mai rafinată calitate, pe care el o extrage din energia inferioară a naturii brute; adeptul făcând din sine un centru radiant de virtualitate de unde vor renaște corelație peste corelație peste timpurile viitoare.

Aceasta este cheia misterioasei puteri pe care el o are, de a proiecta și materializa în lumea vizibilă, formele pe care imaginația sa le-a construit în invizibil cu materia cosmică inertă. Adeptul nu crează nimic nou, el nu face altceva decât întrebuințează materii pe care natura le înmagazinează în jurul său, materia primă care în decursul timpului a trecut prin toate formele. El nu are decât să aleagă pe cele ce-i trebuiesc și să le aducă la existența obiectivă. Raporturile invizibilului ar fi întinse la cea mai mare limită, dacă nu ar fi imposibilitatea ca un obiect oarecare să pătrundă inteligența care i-a dat forma. De aici întrebuințarea în operațiile magice a unor obiecte caractere pentru a fixa voința adeptului. Aceste obiecte nu servesc decât să formeze un punct de reazem pe care să se ridice voința adeptului pentru a lucra ca un puternic magnet asupra forței universale. Un adept nu poate să producă un efect asupra naturii, un miracol, pentru motivul că acesta nu există.

Nu se poate explica mai bine aceasta decât citind concluziile din ISIS DEVOILLE a Doamnei Blavatsky.

1. Nu există miracole, tot ce vedem e rezultatul „legei" eterne neschimbătoare, totdeauna activă. Miracolul aparent nu este decât operația forțelor antagoniste, pe care Domnul B. Carpentier le numește legile bine demonstrate ale naturii. Ca mulți dintre confrații săi, el neglijează un fapt: că pot fi legi altă dată cunoscute, și acum necunoscute științei.

2. Natura este triplă: a) natura vizibilă, obiectivă; b) natura invizibilă, ocultă, model exact și principiu vital al celei vizibile. c) peste acestea două este spiritul, izvorul tuturor forțelor, elem și indestructibil. Naturile inferioare se schimbă mereu, cele superioare niciodată.

3. Omul este și el triplu: a) corpul fizic, omul obiectiv; b) corpul astral, vitalizant sau suflet, acesta e omul real; c) Aceste două sunt conduse și luminate de al treilea: „Spiritul nemuritor". Când omul real reușește a se contopi în spirit el devine o ființă nemuritoare.

4. Magia considerată ca știință este cunoștința acestor principii și a drumului prin care atotștiința și atotputerea spiritului și controlul său asupra forțelor naturii pot fi cucerite de individ în timp ce e încă în corp. Considerată ca artă, Magia este aplicarea acestor cunoștințe în practică.

5. Cunoașterea arcanelor rău înțelese constituie vrăjitoria. Puse în uz cu ideile binelui, constituie adevărata magie sau înțelepciunea.

6. Mediul spiritist este opus adeptului în Magie. Mediumul este instrumentul pasiv al influenței străine, în vreme ce adeptul exercită cu activitate puterea sa asupra lui însuși și asupra tuturor puterilor inferioare. Tot ceea ce este, ce a fost sau care va fi făcut în lumina astrală, materia universului invizibil, adeptul inițiat întrebuințând viziunea propriului său spirit, poate ști tot ceea ce a fost cunoscut și tot ce va fi.

7. Rasele omenești diferă în darurile spirituale ca și în cele corporale (culoarea, statura, inteligența). La unele popoare predomină luciditatea, la alții acest serviciu îl fac mediumii. Unele se dedau la vrăjitorie și-și transmit regulile secrete ale practicii din generație în generație. Aceste reguli cuprind fenomene psihice mai mult sau mai puțin mari.

8. O lază de îndemânare magică este ieșirea după voință a formei astrale din corpul fizic: dedublarea sau exteriorizarea. La unii mediumi această ieșire se face, dar ea este inconștientă și involuntară; la ei în acel moment corpul este cel mai mult sau mai puțin cataleptic, pe când la adepți nu se trădează absența formei astrale, căci simțurile fizice sunt gata a reveni la orice moment și individul pare a fi numai într-o stare de reculegere, este cum s-ar zice, transportat. Nici timpul, nici spațiul nu pot împiedica mersul cât de departe al formei astrale. Inițiatul în științele oculte poate face corpul său „fizic" să pară a dispare sau să ia în aparență orice formă i-ar plăcea. El poate să-și facă vizibilă forma sa astrală sau să-i dea aparențe schimbătoare. În ambele cazuri rezultatul provine dintr-o halucinație mesmeriană colectivă a simțurilor tuturor martorilor. Halucinația e așa de perfectă că cel ce este subiectiv va putea jura că el a văzut în realitate ceea ce nu este decât un tablou al spiritului

său imprimat asupra conştiinţei sale prin voinţa sa invincibilă a mesmerizatorului.

Dar în timp ce forma astrală poate merge oriunde şi poate fi văzută la orice distanţă în afara corpului fizic, corpul fizic nu se poate transporta decât prin mers. El poate fi ridicat în sus în condiţiuni magnetice speciale, dar el nu poate fi trecut dintr-un loc în altul prin modurile obişnuite. Materia inertă poate, în unele cazuri şi în unele condiţii, să fie dezintegrată, să treacă prin ziduri, pe urmă să fie reconstituită, dar aceasta este imposibil cu organismele vii.

Swedenborgienii cred, şi ştiinţa arcanelor susţine că adesea sufletul părăseşte corpul şi că în fiecare zi, în orice condiţie de existenţă, noi întâlnim acest fel de cadavre trăitoare. Aceasta poate fi datorată diferitelor cauze, printre care o spaimă, o durere ori disperare prea mare, un violent atac de boală. Într-un cadavru vacant poate intra şi locui forma astrală a unui vrăjitor sau a unui elemental (sufletul omenesc desincarnat al aşezat pământului). Un adept în magie are natural aceeaşi putere, dar, numai când are obligaţia de a săvârşi un lucru important şi cu totul excepţional, totuşi el nu se va hotărî să se păngărească ocupând corpul unei persoane necurate.

În nebunie, fiinţa astrală a suferindului, e fie jumătate paralizată, tulburată şi supusă influenţelor tuturor felurilor de spirite ce trec. Ne plecat pentru totdeauna şi corpul este în posesia câtorva fiinţe-vampiri pe cale de dezintegrare, care se agaţă cu disperare de pământ ale cărui plăceri senzuale vrea să le guste în timpul unei scurte perioade prelungită prin această falsă încarnare.

9. Piatra fundamentală a magiei este cunoştinţa practică şi profundă a Magnetismului şi Electricităţii, calităţea lor, corelaţia şi potenţialitatea lor. Ceea ce este mai ales necesar, este de a fi familiarizat cu efectele lor în şi asupra regnului animal şi om. Există proprietăţi oculte aşa de straniu ca şi acelea ale magnetului în multe alte minerale, pe care practicienii în magie trebuie să le cunoască proprietăţi pe care ştiinţa zisă exactă le ignoră complet.

Plantele, au de asemenea, până la un grad nebănuit, proprietăţi mistice şi secretele ierburilor, visurilor şi descântecelor nu sunt pierdute decât pentru ştiinţa oficială căreia i-au rămas necunoscute afară de câteva ca opiumul şi haşişul. Chiar efectele psihice ale acestora asupra organismului omenesc, sunt privite drept cazuri evidente de tulburări mentale temporare. Femeile Tesaliei şi ale Epirului, femeile preotese ale riturilor Sabasius nu au dat secretele lor decât după căderea sanctuarului. Ele le-au păstrat totdeauna şi

Inițiere

acelea care cunosc natura lui Soma, ştiu tot aşa de bine şi proprietăţile altor plante.

Pentru a rezuma în puţine cuvinte, Magia este înţelepciunea spirituală. Natura e aliata sa maternală, pupilul şi servitorul magicianului. Un principiu vital comun umple toate lucrurile şi acest principiu primeşte a fi cârmuit de puterea voinţei omeneşti ajunsă la perfecţiune. Adeptul poate stimula acţiunea forţelor naturale în plante şi animale până la un grad supranatural. Aceste acţiuni departe de a împiedica cursul naturii, lucrează din contră ca ajutor fumizând condiţiile unei acţiuni vitale mai intense. Adeptul poate domina senzaţiile şi a altera condiţiunile corpurilor fizice şi astrale ale unei persoane neadepte. Ea poate de asemenea să guverneze şi să întrebuinţeze cum îi place, spiritele elementale, dar el nu poate exercita acţiunea sa asupra spiritului nemuritor a nici unei fiinţe omeneşti în viaţă sau decedată, căci aceste spirite sunt egale cu esenţa divină şi nu sunt supuse nici unei dominaţii străine. Acest detaliu aruncă o mare lumină asupra secretelor practice ale magiei precum şi asupra fenomenelor spiritiste. Căutând originea acestor teorii, referitoare la legăturile între om şi invizibil, să vedem ce zice în această privinţă Fabre d'Olivet:

„Cum Pitagora desemna pe Dumnezeu prin numărul 1 şi materia prin 2, el exprima universul prin 12 care rezultă din multiplicarea lui 3 cu 4, adică acest filosof concepea lumea ca, compusă din trei lumi particulare, care se legau una de alta prin intermediul a 4 modificări elementare, desfăşurându-se în 12 sfere concentrice".

Fiinţa negrăită care umple aceste 12 sfere, fără a fi înţeles de nimeni, este Dumnezeu. Pitagora îi atribuie drept suflet ADEVĂRUL şi drept corp LUMINA. Inteligentele care populează cele 3 luni erau întâi zeii nemuritori, al doilea eroii glorificaţi şi al treilea demonii tereştri.

Zeii nemuritori, emanaţii directe ale fiinţei necreate şi manifestaţii ale facultăţilor sale infinite, erau astfel numiţi pentru că ei nu puteau să cadă niciodată în uitarea Tatălui lor, să rătăcească în negurile ignoranţei şi a lipsei de milă, pe când sufletele oamenilor care produc, după gradul lor de curăţenie, Eroii glorificaţi şi Demonii tereştri, puteau muri câteodată prin îndepărtarea lor voluntară de Dumnezeu; căci moartea esenţei intelectuală nu era, după Pitagora, imitat apoi de Platon, decât ignoranţa şi nelegiuirea.

„După sistemul emanaţiunilor se concepe Unitatea absolută în Dumnezeu ca suflet spiritual al Universului, principiul existenţei,

lumina luminilor, se credea că această Unitate creatoare inaccesibilă, producea prin emanaţie, o propagare de lumină care, ca dintr-un centru de circonferinţă, merge pierzând pe nesimţite lucirea şi puritatea sa, pe măsură ce se îndepărtează de izvorul său până se confundă cu întunecimile în care se pierde; ca şi cum razele sale divergente, devenind din ce în ce spirituale şi care respinse de întunecimi se condensează amestecându-se cu ele şi luând o formă materială, formând toate speciile de fiinţe care populează lumea".

Astfel, se admite între fiinţa Supremă şi om un lanţ incalculabil de fiinţe intermediare ale căror perfecţiuni descresc în proporţia depărtării lor de Principiul Creator".

Toţi filosofii care admiră această ierarhie spirituală, privesc sub raportun care le erau lor cunoscute, fiinţele diferite din care ea era compusă. Magii Persiei care vedeau în ele genii mai mult sau mai puţin perfecte, dându-le nume relative perfecţiunilor lor şi se serveau de aceste nume chiar pentru a le evoca; de unde vine magia persană pe care evreii o primiseră prin tradiţie în timpul captivităţii în Babilon, sub numele de Cabbală.

Această magie se amestecă cu Astrologia Caldeenilor care considerau astrele ca fiinţe însufleţite aparţinând lanţului universal de emanaţiuni divine. Ea se leagă în Egipt cu misterele naturii şi se închide în Sanctuare, unde preoţii o propovăduiau sub formă de simboluri şi hieroglife. Pitagora păstrând această ierarhie ca o progresie geometrică privind fiinţele ce o compun sub raportun armonice şi fondă prin analogie legile Universului ca pe o gamă muzicală. El numi armonie mişcările sferelor cereşti şi se servi de numere pentru a exprima facultăţile diferitelor fiinţe, relaţiile şi influenţele lor. Hierocles face menţiunea unei cărţi atribuite acestui filozof, în care el numea divinitatea drept „Numărul Numerilor". Platon, care considera după câteva secole aceleaşi fiinţe ca idei şi tipuri, căuta să pătrundă natura lor, asumându-şi-le prin dialectica şi forţa gândului. Synesius care reunea doctrina lui Pitagora cu aceea a lui Platon, numea câteodată pe Dumnezeu, „Numărul Numerelor" alteori „Ideea ideilor". Gnosticii dădeau fiinţelor intermediare numele de EONI.

Acest nume, care în Egipt însemna un principiu de voinţă, se dezvolta printr-o facultate plastică, de o durată infinită".

Magicieni şi vrăjitori

În Evul Mediu, numeroşi învăţaţi pretindeau nu fără a avea dreptate, că Satan avea darul de a-şi alege adepţi având temperamentul coleric sau nervos, pentru a-şi face din ei aliaţii săi sau amicii fideli. Promiţându-le puterea de a cunoaşte totul, atotputernicia sau bogăţia, el îi transforma în posedaţi de bună voie şi în mercenari ai Răului. Deja la Hitiţi magicienii existau în mare număr sub forma de ghicitori; Circe, Medeea, Erihto şi emulii acestora populau mitologia greco-romană, în vreme ce preotesele dumnezeului cu coarne se străduiau să-i răspândească cultul într-o Europă germanizată.

Această sămânţă blestemată se deda pretutindeni unor practici crude sau nesănătoase ale goeţiei, născută dintr-o imaginaţie depravată, dar plină de râvnă, ignorată în mod voit sau prost definită, activitatea magicienilor a scăpat mult timp de jurisdicţia eclesiastică care nu voia să cunoască decât afacerile descoperite la lumina zilei, lăsându-i lui Dumnezeu sarcina de a-i judeca pe alţii. În acelaşi timp, secretul însăşi cu care Magia neagră căuta să se înconjoare, făcea treptat o crimă enormă şi atât de monstruoasă încât depăşea în rău păcatele oamenilor.

În faţa declinului credinţei adevărate şi a sporirii credinţelor folklorice, Biserica a fost constrânsă să acorde o notă de vendicitate şi de a servi împotriva tuturor acelora care prin pact, otravă sau vrăji se străduiau să tulbure ordinea pe care se baza puterea regelui. Cum a ajuns să se întâmple frecvent, execuţiile s-au înmulţit şi ne pare astăzi în mod indiscutabil că Bulele promulgate de Ioan al XII-lea, Inocenţiu al VIII-lea şi Alexandru al VI-lea au favorizat o extraordinară expansiune a epidemiilor demoniace la sfârşitul Evului Mediu. După aceea o literatură specializată a ajutat la vulgarizarea şi diseminarea mozaviurilor şi a operelor degradante a tuturor acelora care preferau să-şi aducă omagiul Diavolului decât lui Dumnezeu. Toate procesele de vrăjitorie se aseamănă: acuzaţii, interogatorii, tortură şi judecată sunt aproape identice. Însă ceea ce este mai uimitor de constatat cu excepţia lui Jean Wier, majoritatea doctorilor care i-au urmat lui Fernel, Sennert şi Paré nu au făcut decât să confirme opinia teologilor privitor la existenţa operaţiilor de magie şi vrăjitorie. Această credinţă sigură urcă până la discursurile lui Socrate şi Diotime, pe calea Scripturii ea capătă un aspect mai puţin sceptic decât acela din „Banchetul lui Platon. Sfânta Scriptură afirmă, de exemplu prin Thomas Erastus că noi nu trebuie să acordăm nici o importanţă la

tot ceea ce fac oamenii cu ajutorul Diavolului. Deținător al unor secrete teribile, magicianul poate după dorința sa, să vrăjească dăunță unii sau iubini, să călărească pe nori, să cheme morții, să se transforme în lup sau pisică înfometată. El poate chiar, atât îi este de mare puterea, prin legare sau blestem, să împiedice ca să se îndeplinească creșterea și înmulțirea creaturilor lui Dumnezeu.

Forțele magicienilor

În schimbul pactului semnat, magicienii căpătau puteri malefice aproape nelimitate[1]. Diavolul nu-și decepționa fidelii. Puterile imense în domeniul răului pe care poporul le atribuia magicienilor, erau admise de cele mai înalte autorități bisericești, atât catolice cât și protestante. Luther vroia să-i ardă cu propria sa mână pe vrăjitori și credința în eficacitatea artei lor constituia un veritabil act de religiozitate.

La sfârșitul secolului al XVI-lea, Nicolas Rémy a compus un poem bazat pe concluziile lui „Malleus Maleficarum" care cu o sută de ani mai înainte denunțase primejdia Magiei și vrăjitoriei. Acest „Ciocan al vrăjitorilor" creat pentru a explica „Bulla Summis desiderantes affectibus" (1484) s-a bucurat de un mare renume european și a determinat apariția unui număr imens de lucrări, printre care o mențiune aparte îi revine lui „De lamiis et phitonicis mulieribus" de Ulrich Molitor (Constanța, 1489). Scrisă sub forma unui dialog între arhiducele Sigismund de Austria și autor, erau trecute în vedere toate operațiile magice și vrăjitorești: de la dezastrele pe care ielele sunt capabile să le provoace recoltelor, până la relațiile sexuale cu demonii. La vremea în care xilografiile erau la modă, o nebunie cuprinsese spiritele, savant întreținută, determinată într-o mare măsură de graba întempestivă a călugărilor halucinați sau a bolnavilor de nervi. Aceștia din urmă erau convinși, printr-un simplu raport de cauzalitate, că magicienii erau capabili, urinând într-o gaură sau agitând un lichid oarecare cu o baghetă să provoace o ploaie abundentă sau să facă să cadă grindina. Una din gravurile lucrării lui Molitor reprezintă două vrăjitoare din Constanța, Agnes și Anna de Mindelen, pregătindu-se să tulbure aerul aruncând un cocoș și o viperă într-un vas magic. Se cunoaște faptul că, condițiile atmosferice au jucat un rol determinant în existența oamenilor în vremea epidemiilor de ciumă, foametelor și epidemiilor demoniace. Biblia nu a menționat faptul că Samuel putea provoca furtuni? Sfântul Thomas d'Aquin printre altele, a declarat că singură prezența unui demon poate perturba cerurile. Demonologii, ca și teologii își imaginau că vrăjitorii erau în măsură să comande fulgerele cometelor și eclipselor. Jean Magnus, arhiepiscop de Upsala, afirma în „Histona de Gentibus septentrionalibus" apărută la Roma în 1555 că aceștia erau capabili să vândă marinarilor talismane care să provoace vânturi favorabile sau furtuni. Interesante vignete pe lemn, imprimate de Christophe Plantin pentru ediția din Anvers (1562) sunt pline de relatări. Ele ne arată magicieni mergând pe valuri ce le vrăjise în prealabil, demoni muncind în mine, conducând bărci și multe altele.

1) *Roland Villeneuve: Satan parmi nous. Ed. Marabout, Belgia, 1973, p. 53.*

Legile Magiei[1]

Deși contestată ca știință, Magia are la bază trei legi după care se conduce. Acestea sunt:

- Legea contiguității;
- Legea similarității;
- Legea contrastului.

Astfel, conform primei legi enunțate, lucrurile aflate în contact sunt și rămân unite în continuare. Conform acestei legi toate părțile componente ale corpului pot reprezenta persoana în întregul ei și acționând asupra unei asemenea părți, acționăm de fapt asupra persoanei însăși. Această teorie reprezintă un caz special al principiului „Totum exparte". Potrivit acesteia, legea se referă la o proprietate destinată atât sufletelor ființelor, dar mai ales esenței spirituale ce ține de obiecte. În Magie, anumite părți ale corpului, cum ar fi unghiile, părul, sudoarea, saliva, dinții etc. pot reprezenta persoana în întregul ei și acționând asupra acestora se acționează asupra persoanei înseși. Cu alte cuvinte personalitatea unei ființe este indivizibilă, ea putând fi obținută cu ajutorul a fiecărei părți ce o compune. Mai mult, potrivit legii contiguității oricine poate veni în contact cu persoana în cauză, chiar dacă aceasta se face cu intermediul pașilor (urmele rămase pe pământ), pe un fotoliu sau pat sau al unor obiecte întrebuințate (batistă, lingură, cămașe etc).

Incantația magicianului poate fi îndreptată asupra drumului pe care merge persoana vrăjită, a unui obiect atins, sau a unui măr din care a mușcat la un moment dat, chiar întâmplător. Relația de contiguitate este mult extinsă, și legea este valabilă și cu rudele sau bunurile ce îi aparțin; Pentru aplicarea acestei legi, vrăjitorii se servesc de figurine în general de ceară (dar pot fi și de lut sau simple

1) *Marcel Mauss și Henri Hubert. Teoria generală a magiei, Ed. Polirom, Iași, 1996, p. 80.*

păpuşi) la care adaugă o parte (unghii, păr) de la persoana vrăjită şi asupra căreia îşi îndreaptă incantaţia însoţind-o cu străpungerea corpului cu ace, cuie sau ghimpi.

Între rană şi arma care a provocat-o (săgeată, suliţă, cuţit etc.) se stabileşte o relaţie de tip simpatic ce poate servi ca punct de plecare din punct de vedere magic, la vindecarea primei acţionând asupra celei de a doua. Conform acestei legi, cele de mai sus se pot concluziona astfel: individul şi obiectele ce îi aparţin sunt legate prin asocieri de tip simpatic. Într-un lanţ de mai multe elemente legate între ele, pentru a obţine efectul urmărit, este indiferent dacă acţionăm asupra oricăreia dintre elementele intermediare. Ideea continuităţii magice implică în sine ideea de contagiune. Ca atare, însuşirile unei persoane, destinul acesteia, viaţa, starea de sănătate sunt concepute ca fiind transmisibile prin verigi de tip simpatic. Cel care îl consultă pe magician reprezintă o verigă a acestui lanţ magic. La transferul de idei se adaugă şi cel de sentimente. De reţinut însă că efectele simpatice sunt limitate la efectul dorit.

Examinând ceremonialul magic efectuat într-un anume scop, regăsim un acelaşi sentiment ce îi conferă direcţia şi intensitatea şi care impune în fond asociaţiile de idei. Când magicianul primeşte suferinţele de la pacientul său cu prilejul tratamentului magic, el nu se molipseşte de boala acestuia. Aici se aplică aspectele bioenergetice ce acţionează fie pe aură, fie pe ciakre, magicianul descărcându-se de efectele malefice după efectuarea fazei (scuturarea mâinilor).

Când în practică se aplică legea contigniţăţii magice, „asociaţiile" de idei sunt dublate de transferuri de sentimente, de fenomene de abstractizare, de dirijare a intenţiei, într-un cuvânt de fenomene ce se petrec în conştiinţă"[1]

Legea a doua a Magiei, a similarităţii, cunoaşte două variante:

- asemănătorul evocă asemănătorul conform principiului „similia similibus evocantur", determinând în final vindecarea potrivit perceptului homeopatic descoperit de medicul sibian Samuel Hahnemann (1755-1843) „similia similibus curantur".

De reţinut că similitudinea are aceeaşi valoare cu contigniţatea. În acest caz, imaginea (fotografia persoanei vrăjite sau păpuşa de ceară botezată cu numele celui vrăjit) reprezintă pentru o fiinţă sau lucru oarecare, ceea ce partea reprezintă pentru întreg.

Mai cu seamă vrăjitorii şi şamanii aplică această lege. De similitudinea necesită din partea operatorului o mare concentrare a atenţiei şi un mare grad de abstractizare. Imaginea îşi pierde personalitatea şi de acum va fi definită doar de funcţia sa, rezumându-se doar la a face prezentă persoana în cauză. Un lucru rămâne însă esenţial: funcţia de reprezentare să fie realizată.

Atât legea similarităţii cât şi a contigniţăţii se aplica nu numai în cazul persoanelor şi sufletul acestora, ci şi pentru lucruri şi obiecte folosite de acestea, deci indiferent dacă este vorba de spirit sau obiect material. Iată cum noţiunea de imagine devine pur simbol. „În determinarea şi utilizarea simbolurilor se produc aceleaşi fenomene de concentrare exclusivă şi de abstractizare fără de care nu am putea concepe nici aplicarea legii similarităţii în cazul formelor, nici funcţionarea legii continuităţii. De la obiectele alese ca simboluri, magicienii reţin o singură trăsătură"[1]. Rămâne la latitudinea magicianului să-şi aleagă însuşirile pe care el le crede de cuviinţă că le poate folosi în operaţiunile magice. Numărul lucrurilor ce pot fi exprimate prin simboluri este restrâns.

- Cea de a doua formulare a legii similarităţii afirmă că asemănătorul acţionează asupra asemănătorului: „similia similibus curantur", conform perceptului expus mai înainte. Astfel se pretinde că acele fapte se supun legii similarităţii, în cazul în care ele (în de noţiunea abstractă de „simpatie mimetică" (attractio similium) şi formează o clasă total diferită printre cele dominate de legea respectivă.

Legea contrariilor, cea de a treia lege de bază a Magiei pretinde că în aplicaţii medicale, asemănătorul vindecă asemănătorul, provocând un efect contrar. Astfel formulată legea similarităţii, s-ar putea enunţa astfel: „Opusul este înlăturat de opus", fapt care ne face să afirmăm că formularea de mai sus este inclusă în legea contrarietăţii. Dar magicienii au un fel propriu de a gândi şi raţiona şi astfel au interpretat această lege: simpatiile şi antipatiile sunt echivalente, dar se deosebesc între ele. Aşa după cum legea similarităţii nu poate acţiona în lipsa legii contrarietăţii, nici aceasta la rândul ei nu poate acţiona fără prima. Formulările legii similarităţii sunt în strictă corelare cu formula legii contrarietăţii.

Simbolurile pot fi prezentate schematic sub trei forme, corespunzătoare celor trei formulări: 1) „Asemănătorul produce asemănătorul" 2) Asemănătorul acţionează asupra asemănătorului, 3) Contrarul acţionează asupra contrarului".

Legile similarităţii şi contigniţăţii, din câte se vede mai sus, tind una către cealaltă.

---

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubert, op. cit. p. 85*

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubert, op. cit. p. 87.*

În concluzie față de cele arătate, putem spune că magicianu este acel individ care prin har, experiență proprie practică sau revelație, cunoaște natura și firea lucrurilor, iar activitatea lui practică îi este determinată de mărimea și calitatea cunoștințelor de care dispune.

Reprezentări

În Magie, plantelor magice[1] ce posedă anumite virtuți de a acționa asupra sufletului, le corespund demonii care vindecă bolile dar le și pot provoca. În istoria magiei diverselor popoare se cunosc asemenea demoni ai plantelor.

Magia cunoaște ritualuri, incantații, rugi, oferiri de ofrande (întocmai ca în religia creștină pomana morților) și chiar uneori sacrificii de animale, care toate la un loc nu urmăresc decât ușurarea evocării spiritelor, și satisfacerea acestora,

În ceea ce privește clasificarea spiritelor, acestea se împart în următoarele categorii:

Prima categorie de spirite o formează sufletele morților. Pentru chemarea acestora se folosește spiritismul, iar pentru evocare necromancia. Magia utilizează sufletele copiilor nebotezați a celor morți prin violență și sufletele criminalilor.

A doua categorie de spirite o reprezintă demonii, care nu trebuiesc înțeleși ca fiind diavoli, ci spirite superioare, deosebite de sufletele morților și care nu sunt divinizate ca zei.

Practicile magice corespund unor reprezentări, care formează cel de al treilea element al magiei. Ritualurile constituiesc un fel de limbaj și traduc o idee. Orice act magic comportă o reprezentare a propriului efect, aceasta fiind extrem de complexă. În alcătuirea ei intră mai multe componente. Rezultatele produse de rituri sunt concepute ca având toate trăsăturile comune, întotdeauna fiind posibil să se impună ori să se suprime o trăsătură sau o condiție: spre exemplu eliberarea de efectul unei vrăji. Efectul oricărui act magic constă fie în a aduce ființele vii sau obiectele într-o asemenea stare încât anumite gesturi sau fenomene să decurgă unele din altele făcându-le să iasă dintr-o stare privită drept dăunătoare. Magicianul știe că magia lui e una și aceeași și are în minte că aceasta posedă proprietatea schimbărilor. Producerea efectelor în magie se explică prin acumulări de imagini. Imaginea preferată este cea a legături pe care o facem sau o desfacem. Reprezentarea imaginii răului pe care dorim să-l alungăm poartă denumirea de farmec, soartă, vrajă. El este definit ca fiind ceva concret, un obiect material: de exemplu un farmec poarte fi spălat sau ars, îndepărtat. Cel de al treilea moment al reprezentării este acela în care ne dăm seama că între ființele și lucrurile interesate de rit se află o anumită relație sau legătură. De cele mai multe ori aceasta este concepută ca o relație sexuală. Dar relația mai poate fi concepută în alte mii de moduri. Expresia cea mai puternică a relației dintre magician și obiectul ritului său este posedarea demonică, iar cea mai simplă, fascinația.

Rolul credinței în Magie

Prin definiție, Magia este obiect al credinței. Teoreticienii cât și practicienii Magiei au explicat credința prin eficacitatea riturilor magice. Aceasta se realizează prin:

1. Formule de simpatie;
2. Noțiunea de proprietate;
3. Noțiunea de demoni.

Formulele simpatice, cum ar fi „asemănătorul produce asemănător"; „partea are valoarea întregului", iar „contrarul acționează asupra contrarului", nu sunt în măsură în mod convenabil să explice în totalitate un rit magic de tip simpatic, lăsând loc și pentru alte soluții mai adecvate.

Folosirea obiectelor având proprietăți magice este în mod obișnuit condiționată din punct de vedere al ritualului. Pe primul loc se situează regulile recoltei. Acestea prescriu respectarea în măsura posibilului, a condițiilor de timp, loc, mijloc, intenție și altele.

Există reguli de folosire referitoare la cele arătate mai sus, fără a mai pune la socoteală întreg cortegiul de rituri ce însoțesc și permit folosirea calităților, cum ar fi aplicarea relațiilor simpatice. În Magie există o serie de sisteme în cadrul cărora orice lucru prezent în ceremonialul magic este în mod obligatoriu uns sau sacrificat.

Proprietatea magică nu este concepută ca fiind inerentă lucrului căruia i-a fost atașată, ci este intrinsecă și atribuită lucrului. Uneori acest lucru se realizează printr-un ritual, cum ar fi sacrificiu, binecuvântare sau blesteme, dar de cele mai multe ori printr-o vraje.

În general, se consideră că proprietatea magică este asociată unor caractere considerate de cele mai multe ori drept secundare, spre exemplu prezența unor meteoriți, proprietățile unor metale și anumite plante etc. Calitatea magică a unui lucru provine prin urmare în mod cu totul convențional.

---

1) *Paul Ștefănescu, „Plante de vrajă", Ed. All, București, 1994.*

În Magie, noțiunea de proprietate se confundă cu ideea de forță și de natură. Mai întâlnim ideea de lucruri având virtuți nedeterminate: sângele, saliva, sarea, metalele prețioase etc. care încorporează forțe magice generale, susceptibile de utilizări speciale.

„Îndărătul noțiunii de proprietate, există noțiunea de mediu. Acesta este delimitat de condițiile impuse la folosirea lucrurilor condiții pozitive sau negative, deja menționate. În sfârșit această reprezentare este perfect exprimată printr-un anumit număr de tradiții, conform cărora contactul cu un anumit obiect transportă imediat în lumea magică: baghete, sabie, lampă, oglinzi magice"[1]

Teoria demonologică justifică riturile în care, apar demonii explicând pe cele ce constau într-o chemare sau un ordin adresat demonului.

Nu există rit magic în care prezența spiritelor personale să nu fie posibilă la un anumit nivel. Teoria implică faptul că magia operează într-un mediu special, totul petrecându-se ca și în lumea demonilor sau încât prezența demonilor să fie posibilă.

Satanismul se diferențiază net de **Luciferism**; acesta constituie o religie diferită, în vreme ce primul nu este decât opusul creștinismului. Veritabilul satanism îl putem defini ca pe un superstiționism sordid sau sacrilegiu. Adepții săi pot fi întâlniți cel mai adesea printre vrăjitorii sau necromanții de la țară, mediumi așa-ziși „spiritualiști", cu toții supuși ai forțelor oarbe și josnice care îi manipulează sau încă preoți închinați răului, roși de erotism, mărșăvi prin profanarea jurământului și a lucrurilor sfinte.

În schimb Luciferismul constă dintr-un cult special, un fel de iluzie eretică, o ultimă zvâcnire a acestei Gnose atât de halucinante a acestui Albigeism ce nu a dispărut în ciuda atâtor persecuții.

„Adonai", Dumnezeul evreilor și al creștinilor „bunul Dumnezeu" cum îl mai numim, este în ochii luciferienilor un Dumnezeu rău, un Demiurg mânios, violent, ostil la orice progres, supărat de eforturile științifice ale oamenilor pe care îi vrea pentru eternitate sclavii săi și care prin emancipare vrea să se salveze de sub tutela sa.

Lucifer, acel pe care „Adonai" îl consideră a fi Diavolul, este contrarul „Bunului Dumnezeu". Uman, aplecat cu milă pentru pământ, el apare ca fiind pivotul evoluției universale, simbolul elanurilor personale, sprijinitor al amorului propriu. Dumnezeu adevărat și milos căruia Prometeu eliberatorul focului a fost unul dintre reprezentanții săi.

Magii din toate timpurile au fost adepții săi, revoluționari, sfinți, ei numără ca mesia pe toți acei care se opun ideii de creștinism și de renunțare, căci el nu vrea edificarea individului pasionat și dedicat unui ideal sever ce urmărește obținerea păcii prin purificare.

După cel mai recent reformator al acestei secte deja foarte vechi (căci se pot număra și Templieni printre cei afiliați) după Albert Pike, Iisus ar fi început prin a fi discipolul lui Lucifer, ca să sfârșească ca supusul lui Adonai, meritând astfel iertarea crucii. Atunci Lucifer - tatăl tuturor Luciferienilor - l-ar fi părăsit. Este, trebuie s-o recunoaștem deschis, plină de imprevizibile sacrilegii Evanghelia lui Albert Pike. Acesta împarte în două părți viața lui Christos: în prima parte, el pune doctrina acestuia, oarecum naturală (atunci Christos era pentru el trimisul lui „Dumnezeu cel Bun", adică al lui Lucifer). În partea a doua, rezervată exaltării mistice, ca și monastice, a primit ordinul de a-l urma, fiind după afirmațiile sale, fiul lui Dumnezeu, egalul tatălui său, cel care a blestemat smochinul etc. După Albert Pike, Iisus ar fi semnat un pact cu Adonai pe muntele Thabor. Acolo, o deșartă dorință de divinizare solitară l-ar fi făcut lipsit de rațiune și inuman. Lucifer, din acel moment l-a abandonat și în schimbul apostasiei lui i-ar fi acordat, prin intermediul poporului, supliciul datorat criminalilor de rând.

Considerăm că prin acest exemplu ne apropiem de sâmburele Luciferismului. Ura sa ipocrită merge mult mai departe decât spiritul critic al lui Renan. Dacă acesta insinuează că un gând ambițios ar fi trecut prin creierul lui Iisus, el sfârșește prin a-l proclama nu mai puțin divin pentru că a murit așa de nobil, jertfindu-se pentru cauza oamenilor. Albert Pike nu admite ideea sacrificiului și nu înțelege frumusețea unei morți ce a pecetluit cu sângele ei noua doctrină, transmițând astfel credința secolelor viitoare. Albert Pike a inventat o slăbiciune, a lui Christos pentru a-i explica moartea și a o face justă. Fără aceasta, ne dăm seama, că ea ar fi lipsită de orice logică.

Luciferismul, din aceste motive, este la modă, în ciuda vechimii existenței sale. El este conceput pentru parveniți, pentru cei care reușesc și învinge în această lume și își bate joc de cei umili, mai ales atunci când cei puternici cred că este mai bine să se jertfească ca Lucifer, care neputând să meargă până la înălțimea unui astfel de sentiment, descoperă o urmă de nebunie, de neputință sau de pedeapsă datorită unei neîndemânări. Această religie, la fel ca și teosofia doamnei A. Besant, depărtează două idei magnifice ce au

---

1) *Marcel Mauss și Henri Hubert: Teoria generală a magiei, Ed. Polirom, 1997, p. 131*

aparţinut în mod evident erei creştine. Ne referim la Mântuire pe d
o parte şi pe de alta la Pocăire ce însoţeşte iertarea. Contrar, pentr
luciferieni şi alte secte analoage lor, fiecare se salvează pe sine ş
orice regret este inutil. Greşeala sau eroarea, trebuie ispăşită până
la capăt.

Refractar la ideile de castitate, de abnegaţie, de miracol ş
credinţă într-o viaţă de dincolo sigură şi curată, luciferismu
urmăreşte mai înainte de orice cucerirea de către om a pământului
justificarea instinctelor sale, chiar a celor mai puţin nobile
declarându-şi ataşamentul glorificării unui progres material, une
libertăţi adeseori iluzorii şi a înşelătoriilor unei ştiinţe naive. Poate f
denumit ca un pozitivism mai luminat şi oarecum religios, căc
Luciferismul doreşte să se împace cu hiperfizica. El restabileşte
lanţul care îi leagă pe cei vii cu cei morţi, folosind forţele psihice
sondează şi foloseşte magnetismul şi spiritismul urmărind singurul
scop practic şi imediat al individului. Este vorba de un pur materialism
ceva mai subtil, dar tot materialism rămâne. El atrage prin
vocabularul mistic şi simbolurile omeneşti. Dar nu e nimic altceva
decât un supranatural de paradă, repede elucidat de către cei iniţiaţi
care urmăreşte a capta imaginaţia femeilor lipsite de cultură şi a
teroriza pe cei săraci cu duhul...

Practicile vrăjitoreşti, ocultismul prost înţeles, ce urmăresc
scopuri mercantile, sfârşesc mai de vreme sau mai târziu în
luciferism. Acelaşi spirit de orgoliu şi de satisfacţie imediată
conduce pe toţi aceia care îi cad pradă...

Satanism

Se poate arăta Satan? Poate căpăta o formă vizibilă pentru
oameni?

Psihologii consideră că dacă forţa sa se ascunde în noi, ei poate
să se concretizeze, să se exteriorizeze, astfel încât într-o bună zi el
va putea fi măsurat, aşa cum se face şi cu alte forţe.

Pentru ca el să fie văzut, trebuie după părerea acestora, să
dispui de o imaginaţie impresionabilă, adică să ai ceea ce ei numesc
„darul vizualizării". Întotdeauna apariţia subiectivă căci noi vedem
imaginea noastră, adică în funcţie de ideea pe care ne-o facem
despre el. Odinioară era ţapul Sabatului, umbra animalică a zeului
Pan. În prezent el afişează mult mai multă frumuseţe şi graţie,
reprezentând idealul nostru de tristeţe, de nelinişte, îmbrăcând haina
amară a remuşcărilor.

Arhiepiscopul de Port-Louis, decedat în 1902, a relatat o
apariţie a lui Satan făcută unei personalităţi pariziene având
pseudonimul de „ducele de Frontignon", la care a asistat prinţul
Pomerantseff şi un preot francez, abatele Giraud. Avea înfăţişarea
unui tânăr bărbat de aproximativ douăzeci de ani, înalt, fără barbă,
ca un August adolescent, iar părul îi era lung şi-i cădea pe umeri ca
la o femeie. Era în ţinută de gală, obrajii îi erau îmbujoraţi de beţie şi
plăcere, dar privirea îi era tristă ca şi cum îl măcina o disperare
imensă. Cei doi asistenţi au căzut într-o adorare profundă, în care se
amesteca proslăvirea cu rugăciunea...

* * *

Să urmărim acum o variantă a liturghiei negre, în care se face
evocarea lui Satan.

„Altarul era acoperit de un corp întins al unei tinere femei
complet goale, învelită cu o piele de leopard.

Un bărbat al cărui veşmânt negru se asemăna cu acel al
Ku-Klux-Klan-ului, ce îi lăsase descoperiţi doar ochii, pătrunse în
cameră. Era urmat de cinci bărbaţi, îmbrăcaţi la fel şi care
rămaseseră puţin în urma sa. Cu un gest rapid bărbatul îmbrăcat în
negru, trase pielea de leopard ce acoperea tânăra femeie întinsă pe
altar. Capul i se odihnea confortabil pe un sprijinitor conceput în acest
scop, în vreme ce picioarele atârnau la celălalt capăt al
altarului. Lumina ce provenea de la o singură lumânare, era suficientă
pentru a ilumina corpul şi ochii acelora care erau prezenţi, în număr
de şaisprezece, în încăpere.

Întrucât cultul lui Satan, ca dumnezeu al cărnii, se înţelege că
era perfect natural să se aibe un altar din... carne. În cazul de faţă,
tânăra părea armonios proporţionată şi reprezenta corect acest
concept filosofic.

Unul din bărbaţii îmbrăcaţi în negru întinse preotului un mic
pahar. În acest timp, cineva cânta la la orgă o muzică ce creea
realmente o atmosferă specială ce aminţea de ambianţa unui vechi
cabaret.

Paharul conţinea un amestec de sperma şi urină, contrarul
oferit de satanişti apoi sfinţite. Cu un obiect în formă de falus, omul
ce purta capuşon negru îi stropi pe cei prezenţi cu acest amestec, în
vreme ce undeva un clopot suna cu intermitenţă pentru a anunţa
începutul ceremoniei.

Marea preoteasă, Diana, ce purta de asemenea o robă neagră dar fără capuşon, s-a aşezat alături de altar, având în mână o sabie în teacă.

După începutul făcut de muzică, marele preot satanist îşi făcu apariţia într-un mod teatral, în încăpere.

Era îmbrăcat cu o robă complet neagră, un ciorap colant negru şi purta o cască de aceeaşi culoare, ornată cu două coarne roşii.

Apucând sabia ce o ţinea marea preoteasă, el se adresă celor patru puncte cardinale, spunând cu voce tare:

- „În nominae dei Satanas, Lucifer excelsi! În numele marelui nostru dumnezeu, Satan Lucifer, stăpânul Stygienilor, vă ordon să ieşiţi din regatele negre şi să veniţi în numele celor patru prinţi negri ai infernului: Satan! Lucifer! Beliall Leviathan!

În această vreme orga continua aceeaşi temă muzicală gravă şi impresionantă.

- Satan, ia paharul exlazului, care este plin cu elixirul vieţii şi dă-i puterea Magiei Negre... ce susţine universul...

În acelaşi timp, i s-a întins marelui preot un pahar pe care el l-a băut în onoarea Prinţului Întunericului. A aşezat apoi paharul în partea de sus a pubis-ului femeii întinse pe altar şi l-a lăsat acolo până la sfârşitul ceremoniei.

După aceea, marele preot a deschis o carte învelită cu negru probabil Biblia Satanismului, la care lucrase ani de zile, şi a început să citească pentru cei de faţă.

- O prieteni şi tovarăşi ai nopţii, voi ce vă bucuraţi întâlnindu-vă în mijlocul lătratului câinilor şi al sângelui răspândit, voi rătăciţi în mijlocul umbrelor printre morminte, voi ce poftiţi la sânge şi aduceţi primejdie celor muritori, Gorgo, Mormo, lună cu mii de feţe, primiţi cu bunăvoinţă sacrificiile noastre! Deschideţi larg părţile infernului şi veniţi... cu aceste nume pe care le-aţi auzit şi prin tunetele crescânde, veniţi pe pământ, ascultându-vă numele! Moloch!

- Moloch! au repetat cei prezenţi la unison.

- Samiel!

- Samiel, au scandat aceştia.

Şi din nou grupul strigă numele

Asmodeu!

Au urmat după aceea Belzebuth, Dagon, Azazel, Haborem, Nantar, Mardiuk, Typhon, Melek, Tans, Loki, Baphomet, Shemeh, Pharosah şi răspunsul corului era mereu acelaşi.

Numele diavolului ce era conjurat provenea din trei surse istorice diferite: vechea cabbală ebraică, panteonul Nordic şi religii misterioasă faniciană. Dar toate semnificau acelaşi lucru: denumirea diavolului sau demonului.

- „Salut Satan", strigă vrăjitorul, iar congregaţia răspunse.

- „Salut Satan"!

Se auzi o bătaie de gong ce marca sfârşitul invocaţiei.

Marele preot vrăjitor începu să citească dintr-o carte neagră, o lungă rugăciune, într-o limbă ce amintea vechea ebraică şi spaniola cu o intonaţie aparte. Rugăciunea lui Lucifer a fost urmată de o invocaţie: „O servitori ai plăcerii, veniţi, apăreţi şi continuaţi să cântaţi în toate limbile pământului! Fiţi puternici printre noi şi noi să amintim că puterea vă este dată şi că forţa noastră se întăreşte spre consolarea noastră!"

Vrăjitorul continuă: „chemaţi demonii abisurilor celor mai profunde, căci până la sfârşit răul va învinge binele!" După aceea depuse un jurământ:

- „Lucifer a venit pentru a proclama că ne aflăm în era lui Satan! Satan domneşte în lume!" se ridică şi făcu semnul coarnelor. Carnea predomină şi o mare Biserică va fi clădită pe numele său. Salutul oamenilor nu va depinde niciodată de propria sa renegare. Şi toţi vom şti că lumea cărnii şi a vieţii va fi cea mai bună pregătire pentru a accede la toate delicile eterne. Regie, Satanas.

- „Regie, Satanas", au răspuns respectuos cei prezenţi.

Gongul bătu din nou.

- „Ave Satanas", spuse marele preot cu o voce gravă.

- „Ave Satanas", repetară congregaţia.

- „Salut Satan!" spuse vrăjitorul.

În vreme ce orga scotea un cântec funebru, punctat de clopote, marele preot se îndreptă spre altar, pe care se afla pus un craniu. Luându-l în mâini, îl sărută şi-l înmână asistentului său, cel care purta vestmânt de Ku-Klux-Klan şi care începuse ceremonia prin stropire după care păru că a căzut într-o profundă stare de meditaţie.

Craniul trecu dintr-o mână în alta a fidelilor, care îl sărutară fiecare şi la urmă fu aşezat între sânii tinerei femei aşezate pe altar, aflat nu departe de paharul aşezat pe pubis.

- „Celebrăm aici o liturghie neagră pentru a parodia liturghia creştină. Mesa creştină este cea care constituie o parodie a ritualului păgân şi nu parodiem o parodie.

Simbolul lui Satan este pentagrama inversată ce are în mijlocul său un cap de ţap. Această asociaţie exprimă natura carnală a omului, prin opunerea la elementul spiritual, care e reprezentat printr-o stea dreaptă, cu colţul în sus. Cele două coarne îndreptate

cu mândrie spre cer şi cele trei coarne aflate invers, reprezint
negarea Trinităţii".

Vrăjitorul explică, că limba folosită în invocaţii se cheamă „enochiană"[1] pentru că era vorbă de un dialect folosit exclusiv în ceremoniile satanişte. Lucrul este aşa, numai că în realitate este o formă foarte deformată a ebraicii, ce s-a dezvoltat în Evul Mediu. Această limbă e departe de ebraică aşa după cum idiş-ul este de germană, chiar dacă ambele au o bază comună şi dacă numeroşi termeni enochieni sunt de origine ebraică. Aceasta nu înseamnă că sataniştii sunt toţi evrei. Din contră, practicile cabbalistice au atras, mai ales, în Evul Mediu, ocultişti creştini şi mahomedani, căci ele apăreau ca o promisiune de transformare a unei religii rigide şi dogmatice într-o lume mistică şi misterioasă unde totul părea posibil dacă se cunoşteau formulele magice necesare.

În final, vrăjitorul citi câteva scurte pasaje din „Cartea Neagră" în vreme ce orga îl acompania cu o muzică melancolică. La urmă marea preoteasă luă sabia şi o aşeză în teacă, după care în frunte cu marele preot, toţi părăsiră în tăcere sala.

În vreme ce marele preot admitea că nu există diavolul personificat, alţii înaintea lui au fost mult mai categorici în privinţa Prinţului Tenebrelor. Pentru aceştia, el există în realitate atât ca persoană, stăpân al lumii, loc cunoscut sub numele de infern, în care se derulează fără încetare tot felul de lucruri înspăimântătoare. Diavolul nu a existat până ce biserica nu l-a inventat, ca punctul de concentrare al tuturor forţelor opuse doctrinei sale. Ea a creat această figură în perfectă cunoştinţă de cauză, dar trebuie să adăugăm că, conducătorii ecleziastici erau la acea epocă impregnaţi de convingeri religioase aşa de ferme, încât credeau realmente că o vor umple printr-o funcţie utilă şi sacră. Nu în ură şi rău diavolul a fost conceput, ci din ignoranţă şi slăbiciune omenească.

Unele forţe ale tenebrelor personificate existau cu mult mai înainte ca diavolul medieval să fi apărut, căci e inerent ca omul să polarizeze răul ca şi binele: fără forţele răului, forţele binelui nu ar putea fi distinse. Dar demonii greci şi multiplele divinităţi ale lumii subterane, ale diverselor religii nu reprezentau personificarea răului aşa cum va deveni diavolul.

Aceste divinităţi malefice prezentau aspecte mai puţin negre şi ca stăpâni ai regiunilor subterane sau suboceanice, au trebuit să aibă şi funcţii administrative, ce nu erau toate distructive. Primirea sufletelor defuncţilor în regatul subteran constituia desigur o sarcină

1) *Jacques Bergier: „Cărţile blestemate", Ed. Moldova, Iaşi, 1995, p. 82.*

respectabilă şi lumea subterană însăşi nu era în nici un caz infernul roşu şi arzător pe care eclesiasticii evului mediu ni l-au pus în faţa ochilor.

În religia lui Mithra, Ormazd şi Ahriman, ele reprezentau forţele luminii şi ale tenebrelor şi Islamul i-a acordat denumirea de „Sheitan", regelui lumii subterane.

Nu a mai rămas creştinătăţii Evului Mediu decât să-l prezinte pe „Prinţul Tenebrelor" ca pe o persoană reală cu care se putea încheia pacte; nu mai era o divinitate îndepărtată şi subterană a cărui ajutor se putea obţine prin rugăciune, cum era în cazul altor religii, ci o entitate fizică care nu putea face decât rău şi în consecinţă era temută şi combătută de toţi creştinii. Treptat, teologii s-au decis să combine acest diavol cu conceptul biblic al îngerului decăzut, Lucifer. La o epocă în care alchimiştii şi magicienii erau numeroşi şi întemeiat experienţele lor secrete erau temute şi reprimate de Biserică, ideea unui magician care-l ajută pe Mefistofeles a fost adăugată imaginii publice a diavolului. Din nefericire pentru teologi, Isus însuşi nu a vorbit nimic despre diavol. Testamentul menţionează un oarecare Belzebut.

Creînd conceptul de „diavol", scopul principal nu era altul decât de a da un vinovat lui Isus, deşi a avut la bază un raţionament valabil. Dar nimic nu putea păstra un popor pe drumul drept, altceva decât teama într-o fiinţă supranaturală şi răutăcioasă. Pur şi simplu şantajul: a fi un bun creştin sau a petrece eternitatea într-un infern savant imaginat de Biserică. Lucrurile s-au aranjat pentru a se ajunge la descrierea acestui loc fictiv într-un infern, cu detalii şi rafinamente născute din spirite psihopate sau sadomasochiste. Şi apoi nimeni nu putea fi sigur că un astfel de infern nu există, pentru că nimeni nu s-a reîntors de acolo.

Când Biserica a crezut că este necesar să distrugă vrăjitoria ce devenise o concurentă a sa, a fost suficient să includă în conceptul diavolului, pe antichristul personificat. Această stratagemă a fost realizată cu ajutorul unui pact, document scris promiţând diavolului sufletul semnatarului în schimbul unor favoruri ce îi erau acordate pe câtă vreme se mai afla încă în viaţă. Dat fiindcă astfel de trăsături puteau exista cu mare greutate, ele au fost fabricate în timpul proceselor Inchiziţiei şi unele din aceste sinistre documente există încă în diverse muzee din lume. În decursul anilor care au urmat, procesele de vrăjitorie au devenit foarte numeroase pentru ca să mai fie nevoie de dovezi scrise şi o simplă recunoaştere era suficientă pentru a-i condamna pe acuzaţi. Această recunoaştere putea fi uşor

obținută prin tortură, căci nenorocita victimă era gata să recunoască nu importă ce pentru a sfârși mai repede cu tortura la care era supusă.

Iată originea conceptului diavolului. În prezent există încă persoane, mai ales aparținând religiilor fanatice, care cred literalmente în existența sa fizică. Ei cred de asemenea că Biblia este un document ce a fost remis direct de către Dumnezeu, dar nu intră în vederile autorului acestei cărți de a angaja o discuție asupra credințelor personale pe care le au unii.

Ceea ce este mai surprinzător într-o epocă în care imaginea diavolului este considerabil discreditată, este de a întâlni oameni care îl venerează încă într-un cult ce se cufundă în originea timpurilor, dar care nu are nimic de-a face cu vrăjitoria. În multe civilizații, se găsesc indivizi care gândesc că venerând binele - divinitatea care reprezintă partea pozitivă din natură - nu obțin întotdeauna rezultatele dorite. Pentru ce atunci, aceștia să nu caute ajutor în direcția opusă, văzând în mod evident, că răul există și are o oarecare putere. Făcând apel la forțele Tenebrelor mai curând decât la acelea ale Luminii, ei sunt tot atât de sinceri. Venerând puterea ce cauzează atâta mizerie în lume, ei încearcă să se protejeze. Dacă se apropie această atitudine de colaborarea cu inamicul în perioadă de război, se înțelege pentru ce majoritatea oamenilor nu-i apreciază. Adoratorii diavolului există și azi în Iran și în Europa, iar ideea de a răsturna polaritatea spiritului urcă în urmă cu apariția civilizațiilor înșăși. Cât privește vrăjitoria, puternică cu riturile sale magice, nu era nevoie de a se orienta spre un alt tip secret, chiar negativ, pentru a se obține rezultate. Dar odată cu venirea supremației creștine și insistența asupra credinței și rugăciune mai mult decât în acțiune și rezultate, nevoia de a apela la un alt mijloc a devenit tot mai presantă. Puțin câte puțin, cultul diavolului a început să prindă contur și să se dezvolte, mai curând imitând în sens invers religia creștină. Totodată aceste practici aveau alt scop de a-și bate joc de Christos, așa cum o credeau clericii. Adoratorii diavolului nu se interesau de Christos ca atare, ci inversau simbolurile și riturile religiei creștine pur și simplu pentru că credeau că aceste simboluri și rituri posedau o putere și că inversându-le, puterea se va îndrepta către ei în ritualul lor, mai curând decât în cazul Dumnezeului creștinilor. Este totodată fals a afirma, așa cum de altfel o fac unii autori, că persecutarea vrăjitoriei a stat la originea faptului că vrăjitorii au adăugat liturghiile negre riturile lor și de a pretinde că vrăjitorii au fost persecutați pentru

celebrau astfel de ceremonii. Este fals. Liturghia neagră nu are nimic de-a face cu adevărata vrăjitorie.

Ce este liturghia neagră?

Este o ceremonie blasfematoare care copiază liturghia creștină în toate detaliile sale, în afară de faptul că ea este inversă. Crucifixul este atârnat invers, altarul e acoperit cu negru în loc de alb, lumânările sunt negre, imnurile sunt cântate în sens invers, ritul este celebrat de un preot despopit și de fiecare dată când numele Domnului sau Christos trebuie să fie adorat, se scuipă pe cruce. Riturile sexuale legate de liturghia neagră constituie o adăugare mai modernă; la origine ea era strict o ceremonie religioasă inversă.

Se parodia ceea ce se petrecea într-o adevărată liturghie.

Există o relație între Liturghia neagră și cultul diavolului în sensul că diavolul a luat locul invers al lui Christ. Liturghiile negre erau celebrate atunci când nevoi speciale o cereau. Catherina de Medicis a ordonat ca o asemenea oficiere să fie celebrată în vreme ce ea încerca să salveze viața soțului ei, regele Franței. El a murit în ciuda unei morți rituale, a unui copil. Sacrificiile de copii și scurgerile de sânge datează din partea de început a Evului Mediu, dar aceasta nu constituie un obicei legat direct de liturghia însăși. Adesea erau jertfite animale. Elementul de sacrificiu provenea din doctrina presupusă aparținând cultelor diabolice: să faci răul pentru propriul avantaj, ca un mijloc de salut.

Deci adoratorii diavolului au fost victimele fantasmelor Bisericii. Acceptând ideea că există un diavol, ei au inversat pur și simplu rolurile. În loc de a se teme de el, ei au căutat să-l venereze. Perversitatea constituia cheia acțiunii lor. Tot ceea ce Biserica și societatea considerau ca fiind bun, ei îl evitau, în vreme ce toate acțiunile rele erau jaloane pe drumul către salvare. Când sunt considerate din acest punct de vedere, actele pe care adoratorii diavolului le făceau capătă un alt sens. Ei nu mai sunt criminali, ci oameni care au greșit drumul și ascultă de credința lor, care este, prin ea însăși un program de distrugere și în consecință, o forță nefastă în lumea noastră.

A-și bate joc de Christos nu e decât o formă secundară a credinței lor; a comite păcatele cărora religia creștină li se opune și a o face cât mai des posibil, constituie o bună acțiune în ochii unui adorator al diavolului, căci este calea către salvare. Orice formă de act sexual și de perversiune este încurajată, orice exces fizic, orice formă de pasiune materialistă. Este inversul total al moralei tradiționale. După ce s-au cufundat cât se poate de jos cât au putut

în timpul vieţii lor, ei nu mai au nimic de temut în privinţa infernului după moartea lor.

Aceste credinţe straniii au fost la originea lor puţine şi îndepărtate unele de altele, şi de aceea acuzaţiile aduse împotriva vrăjitorilor de a fi adoratorii diavolului erau totalmente false şi fără cel mai mic fundament.

La sfârşitul secolului al XVIII-lea, un grup de notabili englezi, obosiţi de viaţa lor de lux şi risipă, au căutat excitaţii noi şi neobişnuite. Ei au descoperit în cărţi vechi faptul că acest cult al diavolului putea foarte bine fi un răspuns la căutările lor. Cluburile „Focului Infernului" din această epocă din Anglia nu era de orientare pur religioasă, ci incorporau unele elemente blasfematoare ale adevăratului cult al diavolului. Orgiile sexuale, de exemplu, aveau loc în mănăstiri şi chiar şi sanctuarul cultului în apropiere de High Wycombe, nu departe de Londra, imita o biserică.

Semnalăm că, din păcate, în unele părţi din ţara noastră – Sudul Moldovei şi Dobrogea – şi-au făcut apariţia unele secte sataniste, ce profanează în special cimitirele. Aceste secte nu au nici o legătură cu practicarea Magiei, fiind secte secrete.

Adoratorii diavolului din Kurdistan

Dacă luciferienii şi satanişţii din Europa încearcă o oarecare ruşine faţă de religie şi de dumnezeul lor, fiind dificil să li se descopere bisericile, în schimb în Orient există şi în zilele noastre cultul diavolului.

Lucrurile nu stau la fel ca la cultul Wodu, cult al şarpelui, al reptilei respingătoare şi formidabile, ci are loc venerarea păunului, pasărea minunată al cărui strigăt reproduce numele dumnezeului Fenician „IA O" şi a cărei coroană strălucitoare, şi coadă ce desenează un ochi, reprezintă schema dumnezeului unic al iniţiaţilor păgâni.

Redăm în continuare o ceremonie de iniţiere diabolică ce a avut loc în Iran, ţară în care mai dorm încă legende ale istoriei şi preistoriei. Acolo domnesc Amazoanele şi se ciocnesc pentru a se „căsători" civilizaţia Occidentală cu cea Orientală, acolo fără încetare arheologii descoperă resturi de temple şi de medalii, care surprind şi sfidează erudiţia timpurilor noastre.

Vom regăsi acolo pe Satanul lubric al Evului Mediu, adorat încă de Ismaelieni sau Ansariţii din Siria, în rituri abominabile de desfrâu, palidul dumnezeu al morţilor la Yezidi, cu sabatul, având obligaţia strictă de a muri mai înainte de ivirea zorilor, cu sacrificiile sângeroase ale vechiului păgânism, ideea frumuseţii lumii reprezentată de păun, simbol al splendorii păcatului.

La circa 30 km de Mossul se află o vale situată în spatele munţilor, cunoscută sub numele de valea Seicului Adi.

Nu există decât o singură clădire în această vale. E o construcţie simplă, lipsită de stil, rectangulară, măsurând 40 picioare lungime, pe 30 lărgime, cu un dom în cupolă, în centru. La o extremitate se află o curte, iar la cealaltă un şir de clădiri sprijinite de clădirea centrală. Întreaga construcţie e albă şi constituie un refugiu de invidiat, dar în ciuda frumuseţii şi a confortului pe care îl oferă, ea este evitată de toţi cei aflaţi în preajmă, creştini, evrei sau musulmani, care pentru nimic în lume nu ar fi tentaţi să pătrundă în ea. Acolo se află locul de întâlnire denumit Mazar, unde Yazidiţii credincioşii închinători ai Diavolului din Kurdistan îşi dau întâlnire. Acest trib straniu, îl are din generaţie în generaţie pe Satan ca obiect al adoraţiei lor, iar ca templu îl constituie clădirea ce conţine mormântul sfântului şi fondatorul credinţei lor, Şeicul Adi.

De trei ori pe an, închinători diavolului se reunesc şi celebrează rituri speciale ale cultului lor care-i fac să tremure de groază pe vecinii lor.

Relatarea unui martor

Cele pe care le relatăm în continuare, se datorează unui corespondent al ziarului New-York Herald din Paris.

„Am pătruns în valea misterioasă în timpul unei nopţi întunecoase, când pe cer nu strălucea nici-o stea. Clădirea aflată în centrul văii era strivită de mulţimea credincioşilor Yazidiţi veniţi din toate colţurile Kurdistanului pentru a aduce omagiul lor şefului spiritual al confreriei. Pe mulţi i-am întâlnit pe uliţele sordide ale Alep-ului, loc în care îşi duc viaţa cei mai mulţi. Două mii dintre ei au adăstat cu corturile lor în jurul colinelor ce înconjoară valea. Bumasurile le sunt agăţate de crengile arbuştilor ce mărginesc un mic pârâu. Focurile ard înaintea corturilor şi pe înălţimi, iar torţele brăzdează cu lumina lor întunericul. Ceremoniile trebuie să înceapă la miezul nopţii, atunci când prin poziţia lor stelele vor arăta că a venit clipa aşteptată. Toţi se pregătesc cu solemnitate pentru ceremonia care va urma.

Întunericul pune treptat stăpânire pe tot. Focuri şi făclii se sting şi o tăcere de moarte îi cuprinde pe miile de credincioşi. Singura lumină ce se mai poate distinge luminează intrarea monumentului funerar al Şeicului Adi. Când constelaţiile indică venirea miezului nopţii, uşa mormântului se dă în lături şi Tarash-ul sau preotul şef

pătrunde înăuntru urmat de doi „Koshak" ajutoarele sale, fiecare ducând câte un felinar pe care îl suspendă deasupra intrării. Aceasta constituie semnul că ceremonia este gata de a începe şi într-o clipă în tăcere miile de Yazidiţi se adună din toate părţile chircindu-se pe vine în faţa sarcofagului, în rânduri strânse şi regulate, lăsând la mijloc un spaţiu liber pentru trecerea procesiunii.

Din străfundul criptei se ivesc o serie de lumini în faţa cărora adoratorii se prosternează. Deodată se aud sunetele plângătoare ale unui flaut, scârţâielile unei chilare şi bubuiturile surde ale tobelor semn că procesiunea sacră care s-a format în interiorul criptei este pregătită să apară. Din interior îşi fac apariţia patru karabaşi sau Fraţi Yazidiţi, dervişii sectei, îmbrăcaţi în negru de la tălpi până la creştet purtând torţe aprinse. După ei vin opt Kawali, muzicieni îmbrăcaţi în alb, patru sufland din flaut şi patru din cimbale şi tobe.

Acestora le urmează, ducând torţe, o jumătate de duzină de „Piri" sau preoţi îmbrăcaţi cu robe galbene şi glugi negre. Urmează şeicii sau şefii, toţi îmbrăcaţi în alb ducând pe umeri lor o ţesătură pătrată, sculptată fin şi ornamentată, având emblema lui „Malicktaus" pasărea regală - Păunul - care este simbolul sacru al adoratorilor diavolului.

Conform tradiţiei Yazidiţilor, Eva a fost tentată în Paradis nu de Satan având chipul respingător al unui şarpe, ci de un Păun minunat.

În urma Păsării Regale, iau loc doisprezece Preoţi, cei mai în vârstă apar ţinând confreriei - decanii - îmbrăcaţi în robe lungi de culoarea focului. Doisprezece kazcali îi urmau cu torţe în mâini. Pe măsură ce procesiunea trecea printre pelerini aceştia din urmă se ridicau, după care se prosternau, repetând gestul de câteva ori. Ridicau mâna dreaptă în direcţia Păsării, o puneau apoi pe frunte şi îşi reluau locul în tăcere. Preoţii parcurgeau valea în ritmurile instrumentelor, îndreptându-se către un fel de templu asemănător ca formă şi culoare cu mormântul Şeicului Adi. Această clădire se afla situată la extremitatea văii. La una dintre acestea câţiva gardieni păzeau cu grijă şapte vaci albe. Din această cauză venea şi numele de „Sanctuarul Vaci Albe" Yazidelii pretindeau că aceste vaci erau consacrate Luminei - Shemsau Sem, adică soare. Iată deci revenirea cultului persan al Astrului de proveniență nimbusă, atestată și această adoraţie adusă Aceleia care dă lapte. Sanctuarul Vaci Albe acoperea cripta templului adoratorilor Diavolului. Pe acolo se pătrundea într-o încăpere subterană unde avea loc celebrarea riturilor Yazidiţilor. Pasărea Regală îşi făcea intrarea în lăcaş printr-o masivă poartă de lemn păzită de şase lineri preoţi. Fusesem adus

printre iniţiaţi, deşi eram un necredincios, până atunci nici un profan înaintea mea nefiind admis să participe la aceste ceremonii. Mă bucuram deci de o favoare specială, fără precedent.

Am ajuns împreună cu întreg alaiul într-o cavemă în care un nou candidat urma să fie iniţiat în locul altuia mort recent. Cadavrul celui mort şi corpul celui viu erau alungite pe jos în faţa altarului. Doi dervişi îmbrăcaţi în negru şi-au părăsit locurile lor şi s-au aşezat lângă capetele mortului şi al înlocuitorului său viu. La un semnal al dervişului-şef cei doi au fost dezbrăcaţi, pentru fiecare veşmânt celebrându-se un ceremonial special. Mortul a fost învelit într-un linţoliu lung de bumbac, care i-a servit drept giulgiu. Cel viu a fost îmbrăcat cu veşmintele mortului. După aceea o rudă a celui viu a luat veşmintele cu care cadavrul fusese îmbrăcat şi cu care membri confreriei l-au îmbrăcat pe cel ce primea iniţierea. A urmat rând pe rând Zubunul, o cămaşă neagră lungă, până sub genunchi; Sarwahul, un pantalon alb, scurt, specific Fraţilor şi în fine o vestă colorată, albastrul fiind exceptat. Culoarea albastră era dedicată lui Satan, Yazidiţii habotnici neîndrăznind s-o folosească.

După ce a fost îmbrăcat postulantul, a pus pe el Mahlaş-ul, o manta ce cădea până la călcâie, încingându-se cu Haran, o curea ce consta dintr-o funie. Iniţiatul ce a atins acest grad, s-a ridicat şi a luat de la predecesorul său o bonetă conică, de culoare neagră, pe care acesta o confecţionase din postav. La rândul său, va face un altul care îi va servi urmaşului său la iniţiere. După ce şi-a aşezat pe cap boneta mortului, dă câteva ocoale şefului suprem al Ordinului ce îi va pune în jurul gâtului colierul mistic „Mahal" pe care nu-l va mai părăsi niciodată şi cu care va fi înmormântat.

Ceremonia se încheie cu sacrificarea unui miel. După aceea toţi se reîntorc la celălalt templu din vale, unde are loc un sacrificiu asemănător. Carnea mielului este tăiată în bucăţi, care sunt aruncate mulţimii de Yazidiţi prezenţi. Aceştia se grăbesc să le prindă, pornind apoi fiecare spre locuinţa sa, unde trebuie să ajungă mai înainte de a se face ziuă. Lucrul acesta este important căci zorii zilei trebuie să găsească valea pustie şi cufundată în tăcere.

Sabbatul. Perfect definit datorită nenumăratelor procese, Sabbatul a dat naştere, de la sfârşitul secolului al XV-lea până la sfârşitul secolului al XVIII-lea la o serie de reprezentări în pictură extrem de abundente. Pentru a uşura cunoaşterea acestora, a fost necesară clasificarea acestor reprezentări în ordinea succesiunii lor cronologice: pregătirea pentru plecarea la Sabbat, raportul făcut Diavolului, liturghia neagră, banchetul, dansurile şi orgiile, încheierea

ceremoniilor. Scrierile demonologilor ne ajută să pătrundem în detaliile operațiunilor ce alcătuiesc Sabbatul.

Plecarea la Sabbat. Până în secolul al XIII-lea nu au existat reprezentări cu privire la pregătirile de plecare la Sabbat. Până în secolul al XV-lea vrăjitoarea avea chipul unei femei bătrâne, cu părul și mantaua fluturând în vânt, călare pe un țap și ținându-se de unul dintre coarnele acestuia. Vrăjitoarea din Auxerre, având sânii căzuți și părul despletit, este prezentată călare pe un licorn, simbol al castității. Plină de dezinvoltură, ea călărește animalul, cu o grație ce ar stârni invidia oricărei artiste de circ. Începând cu secolul al XV-lea, plecarea la Sabbat a devenit o temă frecvent preferată de artiști. În funcție de apariția bulelor pontificale scrierile confirmă tradiția magicienilor și vrăjitoarelor de a pleca la Sabbat transformându-se mai întâi în cucuvele sau măgărițe, cum se poate vedea din xilografiile lui Molitor (Constanța, 1489). Vrăjitorii preferă să parcurgă spatele unui lup, ce e drept mijloc mai puțin rapid, dar totuși mult mai confortabil decât coada de mătură. Adeseori Diavolul în persoană se însărcinează cu această operație, luându-i cu sine pe spatele unui armăsar, prevăzut cu un corn în frunte. Pentru a complica călăria care după Grimm și Fritz Langer oferă imaginea unei posesiuni diabolice, unii artiști o imaginează sub forma unei încălecări cu fața în spate. Pe partea stângă a rândurilor de scaune din Biserica din Champeaux (Seine-et-Oise), Richard Falaise a sculptat un cavaler călărind un porc. Vrăjitoarele lui Dürer și Hans Baldung Grien călăresc de-a-ndoaselea un țap, fapt care le permite să contemple furtuna ce o provoacă la trecerea lor.

Jacques d'Ecosse susține că vrăjitoarele în călătoria lor, sunt incapabile să treacă prin spații înguste, jevi și broaște căci această facultate nu le este dăruită. Thomas Erastus (Geneva, 1579) are o părere opusă și a reprezentat o cameră, din care patru vrăjitoare călare pe mătură, sunt pe punctul de a se strecura pe coș.

Pregătirea plecării necesită o serie de operațiuni complicate. Vrăjitoarele se reunesc pentru a prepara cu grăsime de copii născuți morți, aconit, ciuperci otrăvitoare (morella); jusquiamină și beladonă celebrul unguent cu care își ung corpul. Cufundate în visuri de natură hipnotică. Ele trăiesc coșmaruri în care scapă de legile fizicii, cum ar fi zburatul prin aer călare pe coada unei mături și parcurgerea unor mari distanțe într-un timp incredibil de scurt.

Arborele trăsnit, la rădăcina căruia are loc adunarea infernalelor creaturi, este înconjurat de incubi, larve și genii. Pe cer se zăresc în zbor țapi călăriți de femei goale ce străpung norii populați cu broaște

râioase, fulgere și pietre malefice. Solul alcătuiește un amestec de furci încrucișate, craii de oni, pisici ce rod oseminte și ucigași de carne sângerândă. Satan însuși, cu o fărâmă de unguent îi ajută pe fideli să vină la întâlnire, pentru a încheia pactul. Este suficient ca vrăjitorul să pronunțe aceste cuvinte: „Baston alb, baston negru, meyne, meyne - mă, acolo unde tu trebuie să mă duci, de par diavol, vaz", pentru ca el să se afle instantaneu condus la șeful pe care l-a ales.

Traversând păduri întunecoase, defileuri stâncoase, câmpii părăsite și mlaștini populate cu fantome și schelete, vrăjitoarele ajung în cele din urmă la locul de adunare. De regulă se întâlnesc la răscruci de drumuri, în cimitire, ruine sau câmpuri părăsite. Unele vin de foarte departe, zburând mai repede decât păsările cele mai iuți.

Raportul adus Diavolului. Umbrele opace ale nopții vin să calmeze zelul neofiților prezenți la întâlnire și să răspândească încă ce-i cuprinde la apariția căpeteniei demonilor. Rupând tăcerea ca de ghiață ce-i cuprinde pe toți cei prezenți, odată cu terminarea ultimelor cuvinte ale evocării punctului întunericului, acesta își anunță apariția. Uneori el ia aspectul unui bărbat cu fața tristă și încruntată, sau a unui câine negru cu coada răsucită. Uneori chipul său e împodobit cu o barbă roșie și pe cap poartă o pălărie înzorzonată cu nenumărate panglici. Prin anii 1200, s-a prezentat unor eretici ca un bărbat ce avea începând de la mijloc, un trup strălucitor și mai limpede decât soarele, iar poarta de jos păroasă ca o pisică. Dar cel mai mult are obiceiul să se prezinte sub chipul unui țap, care continuă tradiția lui Pan și Priap. În pânzele pictorilor spanioli, diavolul capătă fața unui bărbat trist, negru și urât. El este așezat pe un scaun înalt, parte aurit, parte negru ca ebenul, însoțit de toate accesoriile ce pot face un tron majestuos. El poartă o coroană constituită din mici coarne, două mari coarne împodobindu-i partea din spate a capului și un al treilea în mijlocul frunții care servește de a lumina adunarea. Lumina dată de acesta este mai puternică decât a lunii, dar mai mică decât a Soarelui. Ochii Diavolului sunt mari, rotunzi, mari deschiși, luminoși și îngrozitori; barba seamănă cu cea a unui țap; este jumătate bărbat, jumătate țap; picioarele și mâinile îi sunt de om, dar degetele având lungime egală se termină cu unghii ce seamănă cu ghiarele unei păsări de pradă; picioarele seamănă cu labele unei gâște; vocea îi este răgușită, iar cuvintele prost articulate, având un ton grav și arogant[1].

---

1) *Bizoward, vol. II, p. 236.*

Odată aşezat, Diavolul sau reprezentantul său, îşi va alege două vrăjitoare din cele prezente, făcând din ele favoritele de noapte. La dreapta sa va sta Regina Sabbatului, o tânără virgină de la care el aşteaptă o plăcere mai aparte; la stânga sa va lua loc o vrăjitoare experta în otrăvuri şi având sarcina de a înmâna celor prezenţi alifii magice şi praşuri otrăvitoare. La un semn al Maestrului a început defilarea celor prezenţi. Fidelii veneau să-i dea socoteală despre faptele rele săvârşite în ultima vreme, evitând să uite să menţioneze vreuna pentru a nu fi pedepsiţi. Una, declară Bodin, spune că ar fi ucis un copil, alta un cal şi alta de a fi uscat un arbore. Unele se lăudau că ar fi refuzat să dea hrană săracilor, iar altele de a fi propovăduit erezia. În final cei prezenţi la Sabbat sărutau fala Diavolului aflată în locul fundului acestuia. Scena aminteşte de idolul androgin al Templierilor ce avea ochelari, coarne de berbec, sân căzuţi şi mari, ghiare de urs şi corp jumătate de om, jumătate de ţap.

* * *

După ce a instigat supuşii la viol, incest, sodomie, crimă şi răzbunare, Satan îşi binecuvântează fidelii stropindu-i cu urina sa. După aceea le înmânează, aşa după cum se poate vedea pe una din gravurile „compendium"-ului, Cartea Neagră legată în piele de lup, în schimbul unui exemplar din Sfânta Scriptură şi Sabbatul începe.

Banchetul. După ce s-au pronunţat cuvintele „Du-te Dracule" care (în loc de „Ite missa est", masa sacrificiilor se scufundă în mijlocul pământului. Printre urletele şi strigătele fidelilor, apar pe iarbă mese pline cu bunătăţi, iar demonii amabili invită femeile să ia loc lângă ei. Scena a fost imaginată de gravorul polonez J. Ziamko, care prezintă cinci vrăjitoare înconjurate de tot atâţia demoni, având capete de ţap de berbec sau faun, al căror spate este ornamental cu aripi de liliac. În alte imagini, pot fi zeci tineri incubi care îi servesc cu lascivitate pe cei prezenţi. Cei prezenţi iau loc la mese în funcţie de demnitate sau bogăţia de care dispun. La un semn al Stăpânului, care de pe tronul său înalt domină adunarea, banchetul începe. Felurile cele mai diverse, ca prin farmec, apar din vazduh şi se aşează în faţa fiecăruia. Vrăjitorii mănâncă - sau au impresia ca mănâncă - fără să li se bucatele, pâine, unt, pui, brânzeturi şi câmuri care toate sunt nesărate. Diavolul având după cum se ştie, oroare de acest simbol al imoralităţii, el dorind ca totul să fie insipid şi amelitor. Vinul nu e nimic mai agreabil: gros ca cerneala sau sângele, el încălzeşte şi şi pălmuieşte dorinţele adormite ale convivilor. Carnea ce om este cea mai căutată, după cea de broască. Sărbătorirea Sabbatului este legată de practica antropofagiei. Se ştie că primii creştini au fost acuzaţi că în agapele lor mâncau carne de om. Mai târziu Luciferienii, Templierii şi alţi eretici au fost acuzaţi de asemenea de canibalism. A devenit ceva comun să se relateze că urmaşii preoţilor lui Moloh se complăceau a prepara pateuri cu carne de copii. De aici şi până la acuzaţia adusă evreilor în Rusia că ar folosi la prepararea azimei sânge de copil, nu este mare distanţă. Maria de Sains se spune că prefera o inimă în sânge, iar Madeleine Bavent un copil la frigare. Vrăjitoarele îşi făceau provizii, punând deoparte din mâncărurile ce li se serveau.

Hora şi orgiile. Tot aşa de neaşteptate cum au apărut pentru banchet, mesele cu mâncare se fac nevăzute în ochii asistenţilor. Urcaţi în arbori ce înconjoară locul dezmăţului, vrăjitorii însărcinaţi cu acest rol, scoteau sunete mai mult sau mai puţin melodioase din plante, oboaie şi instrumente cu coarde.

O mişcare frenetică parcurgea adunarea până când, apucând-o pe Regina Sabbatului, Diavolul deschidea balul. Imediat se formau grupuri de incubi şi de femei, de sucubi şi de magicieni. Ţinându-se strâns de mână, ei se pregăteau să se învârte în cerc, sau să urmeze şirul de dansatori într-un ritm dezordonat, căruia demonii îi imprimau măsura.

Vrăjitori şi vrăjitoare dansau spate în spate şi cum în orice Sabat totul se făcea de-a-ndoaselea, şchiopii şi diformii erau pe primul loc. Incubii profitau de înclinaţiile lor amoroase, de furiile uterine, pentru acuplările cele mai indecente. În vârtejul care îi antrena pe toţi indiferenţi de vârstă, sexele se amestecau, rasele şi indivizii alcătuiau o masă frenetică, dezlănţuită noianului genezic ce-i devora la paroxism pe toţi. Diavolul dădea semnalul începutului orgiei. Depărtându-se de mulţimea dezlănţuită, el pleca în tovărăşia reginei sau a unei tinere mai frumoase, pe care o poseda cu sălbăticie şi sadism. După aceea, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi murdare, îi invita pe ceilalţi vrăjitori să-i urmeze exemplul. Diavolul recomanda asistenţilor său să se acupleze, să se bucure de ceea ce natura le dăruise, fără să ţină seama de orice opreliste: fiică cu tatăl, fiul cu mama, sora cu fratele, penitenta cu confesorul său, toţi fără distincţie de vârstă, calitate, grad de rudenie. Cât îl priveşte pe Diavol, acesta defiora fecioarele şi se acupla îndelung cu femeile măritate sau sodomiza vrăjitori. Contactele cu el nu aveau nimic plăcut, dar discipolii erau fericiţi de a sufer pentru un stăpân a cărui sămânţă şi mângâieri glaciale îi îngrozeau. Răsucit şi îndoit, dur ca piatra,

acoperit cu solzi și țepi, membrul Diavolului avea de ce să le producă frică și groază partenerelor sale.

La primul cântat al cocoșului, adunarea se trezea din frenezia în care se scălda. În aerul glacial al dimineții, toți își îmbrăcau hainele și se străduiau să facă să dispară orice urmă a orgiei. Satan împrumutând imaginea unui țap bătrân, se învăluia de flăcări și se transforma în cenușe. Sabbatul lua sfârșit.

Pactul cu Diavolul

Cum se devine magician[1]: lucrul cel mai simplu din lume semnând un pact cu Satan! Concluzia contractului infernal, despre care relatează atâtea legende, nu a fost pusă nici o clipă la îndoială de-a lungul întregii perioade medievale și chiar mai târziu după aceasta. „Magi faciunt miracula per privatos contractus" afirmă Sfântul Augustin, ca și cum ar fi vorba de o afacere obișnuită. Iar Sprenger confirmă legătura juridică ce unește pe demon cu adoratorii săi. Baronul de Rays, regele din Samréea, doctorul Faust au semnat pacte cu propriul lor sânge. În sec. XVIII-lea grație unui pact, marchiza de Montboisier, a obținut de la Diavol cincisprezece milioane de livre iar mai către timpurile noastre, baronul de Garde a primit gradul de colonel. Pactele, care în general aduc după sine pierderea sufletului semnatarului lor au loc în medie în urma remiterii unui obiect malefic aparținând evocatorului. Unul își oferă puțin din sângele său, iar altul și-a dat două degete de la picior; vrăjitorii își taie bucle din părul lor și dacă este să-l credem pe Paracelsus, demonul îl pulverizează așa de fin încât pomisonul să le amestece cu apa ce formează grindina. Adesea Satan cere acordarea ca gaj un membru din familia magicianului ce i se adresează. Pe o gravură în lemn semnată de Ritter von Turn (Augsburf, 1498) se poate vedea cum părinții îl roagă pe Diavol să le ia copilul în ciuda plânsului și protestelor acestuia. Formalitățile pactului se efectuează rare ori în prezența unui demon cu înfățișare omenească. La Jérôme Bosch, de exemplu, evocatorul se adresează unei cărți și instrumentele pactului îi sunt transmise de un monstru pipernicit, a cărui cască este ornamentată cu un picior tăiat[2]. Sau este vorba de o pasăre ce țâșnește dintr-un ou fabulos și poartă în cioc un pergament pe care-l oferă Sfântului Jacques de Compostelle[3]. În alte cazuri, forma de animal predomină. Pe stranele Catedralei din Toledo (1541) un personaj aflat pe rezemătorul scaunului se află strângându-l între labele lui, un uriaș urs. Faust a văzut apărând mai întâi un câine murdar de noroi, iar Goya prezintă imaginea unui țap ce întinde o tavă fosforescentă unui iezuit ce tremură de frică[4]. Se cunoaște faptul, de altfel că Urbain Grandier și-a plătit cu viața semnarea unui pact prin care se angaja față de „Asmodeu": Monseniore și maestru, vă recunosc drept Dumnezeul meu și vă promit să vă servesc atâta timp cât voi trăi și de acum încolo renunț la credința mea în Isus-Christos și Sfânta Maria și toți Sfinții din Cer și Biserica catolică și apostolică romană și toate sufragiile pe care aceasta le-ar putea face pentru mine și vă promit că vă voi adora și vă voi omagia de cel puțin trei ori pe zi și voi face cel mai mare rău posibil și voi determina și pe alții să facă rău și voi renunța de bună voie la botez, împărtășanie și în cazul că voi dori să mă convertesc: îți voi da corpul meu, sufletul și viața mea ca ținând de tine, pe care ți le voi dărui fără să le mai cer înapoi".

Acest document a fost desigur plagiat și reprodus de mii de ori pentru a produce pierderea și a altor spirite rătăcite sau dominate de simțuri.

Pentru a-și asigura puterea asupra supușilor săi după încheierea pactului, Diavolul are obiceiul să-și imprime sigiliul său pe o oarecare parte a corpului fidelilor săi. Sigiliul lui Satan are ca efect anularea misterului botezului și acest ulcer al răului, pentru a folosi termenul uzitat în cel de al șaisprezecelea capitol al Apocalipsei, capătă aparența unui stigmat. Zone anestezice, frecvent întâlnite la isterici, capătă forma unei mâini având degetele scurte și groase, a unui picior de capră sau a unei broaște. Invizibile pentru persoanele neavertizate, ghiarele Diavolului se află în general dispuse sub sânul stâng, pe buza superioară sau în interiorul globului ocular[5]. De Laucre a pretins că ar fi examinat trei mii de sigilii diabolice, iar Maria de Sains a declarat că locurile unde se depun depind de gradul de perversitate al fiecăruia[6]. Nimic mai surprinzător în consecință decât faptul că Gaufridy avea stigmatul depus pe sex, iar la Grandier era în „circa anum et in duobus testiculis". Căutarea stigmatelor dădea naștere la incredibile licențe. Pentru nimic în lume judecătorii și inchizitorii nu și-ar fi abandonat funcțiile lor, în fața tinerelor vrăjitoare

1) *A se vedea capitolul următor.*
Roland Villeneuve: Satan parmi nous. Ed. Marabout Belgique, 1973. Este vorba de „Magie neagră".
2) *Detaliu de la obiectul din dreapta a „Grădinii Deliciilor", Prado.*
1) *Tablou aflat la Muzeul din Valenciennes.*
2) *Londra, tablou aflat la Galeria Națională.*
3) *Pe spinarea dreaptă, de exemplu, diavolul a marcat o vrăjitoare după cum se vede pe frontispiciul lui „Seductismus triumphatus" de Joseph Glanvil (Londra, 1681).*

pe care le dezbracau complet de îmbrăcăminte. Răscolind cărnurile fremătânde şi înţepăturile cu ajutorul unor lungi ace avea ca urmare producerea unor strigăte de durere ce erau ascultate cu delicu... iar corpurile femeilor torturate erau date pradă ajutoarelor călăilor.

Posedaţi de diavol

Odată cu marile cazuri de posedare de către diavol petrecute în secolul al XVII-lea se abandonează satanismul oamenilor modești căzuţi victime ale vechilor legende populare provocate în realitate de diverse cauze halucinogene, cum ar fi hrana insuficientă contaminarea cu secară cornută, ingerarea de ciuperci şi plante otrăvitoare (amanita, muscaria, laur, mătrăgună, aconit etc.), în fond căzuţi pradă unor judecători bigoţi convinşi de imperativele inchiziţiei. Vrăjitorii şi vrăjitoarele sabatice sunt acum deopotrivă acuzaţi de pactizare cu diavolul, deşi unii neagă, iar mare parte dintre ei nu reacţionează la acţiunea ocultă a exorcismelor. De acuma nu mai era nevoie de acuzatori pentru a-i desemna pe posedaţi. Aceştia se comportau în public ca nişte autentici bolnavi mental şi se autodeclarau că au pe diavolul în ei. Acesta a fost şi motivul apelării pe o scară tot mai largă la ceremoniile de exorcizare. Secolul al XVII-lea va fi martorul apariţiei în chiar rândul persoanelor înstărite în special în mânăstiri, a unei mentalităţi care favorizează starea de posesiune satanică. Atitudinea clerului a fost până în acel moment monolitică. Dar de acum înainte va marca o schimbare. Clerul se va vedea confruntat tot mai mult cu personalităţi ale vieţii publice şi chiar preoţi posedaţi.

MAGIA NATURALĂ

La începuturile cunoaşterii ştiinţa care abia se năştea se confunda cu Magia. Elementele fundamentale ale Magiei naturale se află în intelect, fiind raţionamentul inductiv sau deductiv a cărei primă condiţie este observaţia. Magia naturală şi-a cucerit calitatea de ştiinţă de îndată ce ordinul fenomenelor naturii au putut să fie exprimate prin legi. Într-o primă fază, Magia naturală s-a confruntat cu credinţa religioasă. În prezent ea cunoaşte o permanentă schimbare. Magia naturală conferă numerelor o forţă proprie ce provine direct din număr, fie ca număr în sine, transmisă de astre, care nu reprezintă altceva decât vehicule purtătoare de energie divină[1].

1. Obiectul Magiei naturale. Deşi fără limite, Magia naturală poate fi împărţită ca şi universul în două părţi.

- partea fizică sau materială;
- partea psihologică sau inteligentă.

Prima parte se referă la acţiunea asupra lumii materiale, fenomenelor naturii şi destinului; în vreme ce cea de a doua se referă la fiinţa umană şi mijloacele de influenţare ale inteligenţei şi voinţei.

Magia naturală fizică

Magia naturală cuprinde lumile cereşte şi elementare. În lumea cerească acţiunea ei se îndreaptă spre astre sau mai bine zis a influenţelor care emană de la ele, cu alte cuvinte de astrologie. Un alt domeniu al Magiei naturale îl constituie alchimia. Un alt domeniu al magiei naturale îl reprezintă fenomenele atmosferice, aducerea de ploaie, provocarea de furtuni, grindină sau vânt. Focul mai poate constitui un obiect al său, sub diverse forme, cum ar fi de exemplu

1) *Marcel Mauss şi Hubert Henri: Teoria generală a Magiei, Ed. Polirom, Iaşi, 1996 p. 73.*
J. Marwell: Magia, Ed. Univers enciclopedic, Bucureşti, 1995

mersul pe foc. Unii magicieni au puteri asupra aerului, când se ridică plutind deasupra solului. Magia ne poate face invizibili, invulnerabili, călători la mari distanțe, vedea și auzi ce se întâmplă la mari depărtări, cucerirea unor persoane de sex opus, promovarea pe scara socială, etc.

Printre procedeele Magiei naturale distingem trei tehnici:

1. Farmecele;
2. Nodurile; mai ales cele ale șnurului
3. Filtrele

Farmecele

Farmecele sunt o acțiune la distanță asupra unei ființe umane ele pot provoca iubire sau ură. În ultimul caz se disting două cazuri farmece legate de Magia simpatică propriu-zisă și farmece legate de Magia simbolică sau analogică.

În cazul întâi, acțiunea magică se exercită asupra unei părți a aparținut corpului celui vrăjit: unghii, fire de păr, sânge (o batistă pătată) urină etc., sau a unui obiect care a fost în contact o vreme oarecare în mod nemijlocit cu corpul acestuia, cum ar fi de exemplu, o cămașă sau un indispensabil, o batistă etc. În cazul al doilea, actul magic este îndreptat asupra unui obiect ce reprezintă persoana ce urmează a fi vrăjită. Se folosește o păpușe din ceară sau inima unui animal.

Evidența existenței unei legături între diferitele părți constituiente ale unui organism viu, principiu care se află la baza Magiei simpatice, ca și a obiectelor de care s-a folosit, a fost pusă în evidență cu prilejul experiențelor de exteriorizare prin hipnotism, ca și la somnambuli, clarvăzători și senzitivi de orice gen. Colonelul Rochas, la sfârșitul secolului trecut, a întreprins o serie de experiențe rămase clasice privitor la exteriorizarea sensibilității cu aplicabilitate în Magie pe care le redăm și noi în lucrarea noastră. De amintit că la arabi există credința în popor că părul ce se taie cu prilejul tunsului și unghiile să fie îngropate cu grije, pentru a nu cădea în mâna unui adversari ce le-ar putea folosi la unele operații de Magie.

Farmecele făcute de vrăjitori au la bază următoarele principii: orice act, indiferent de natura sa, întreprins asupra unei părți a corpului - păr, unghii, sânge, sudoare, etc. - sau a obiectelor ce au venit în contact direct și nemijlocit - cămăși, batiste, haine etc. - se chiar a unei fotografii, se transmite prin raport atât corpului fizic cât și sufletului ce-l animă pe acesta.

În practică, actul distructiv - boală, moarte - se mai-poate realiza dispunând materialele în cauză (păr, unghii, batistă, etc.) într-un loc expus la frig sau căldură mare (foc) sau în contact cu otrăvuri putemice.

Acestui procedeu fundamental utilizat de toți vrăjitorii din toate timpurile, i se pot adăuga de la caz la caz conform obiceiurilor locului, ritui accesorii care constau din conjurații, imprecații, blesteme, inscripționate pe bucăți de hârtie, frunze și scoarță de copac. Este oprit a se folosi metalele în acest scop.

Farmecele simbolice nu mai apelează la legăturile naturale ca în cazurile precedente, ci au la bază un travaliu de imaginație și inteligență. De cele mai multe ori în cazul farmecelor simbolice se apelează la păpușa de ceară. Despre aceasta am mai menționat în lucrarea noastră, iată explicația furnizată de Paracelsus referitor la aceasta[1]:

„Cunoașteți aceste imagini de ceară, făcute în interesul voinței unui spirit împotriva altuia (spiritul unui om, inteligența sa); dacă e acoperită cu pământ, dacă e lovită cu putere, omul a cărui imagine s-a făcut modelul suferă dureri în părțile corpului corespunzătoare acelei părți a corpului atinsă de pietre. El nu scapă decât dacă păpușa de ceară a fost eliberată și salvată ... dacă piciorul imaginii este rupt, aceeași fractură va avea și omul în cauză. Tot așa va reacționa la înțepături, la răni etc. Iată de ce: cunoașteți negromanția, acolo își au originea și puterea acele lucruri. Negromanția poate confecționa figuri și imagini în așa fel încât un lucru să fie ceea ce nu este în realitate. Astfel, negromantul confecționează un arbore și-l duce într-o proprietate; cel care rănește sau lovește copacul se rănește pe sine. Motivul este că spiritul acestui om este rănit de spiritul mai puternic al arborelui. Spiritul are mâini și picioare, ca și tine, și dacă-l lovești, te lovește și el. Tu și spiritul tău sunteți unul și același lucru. Să știi însă că nu corpul tău va fi rănit, chiar dacă rana se poate vedea și atinge. Spiritul tău este în cauză, având aceleași membre ca și tine. Iată de ce trebuie să fii seamă să nu-ți îngrijești numai corpul; oricum ar fi degeaba. Vindecă-ți spiritul și vindecarea corpului tău va urma imediat, pentru că spiritul este rănit, nu corpul ... (Cap. VIII). Dar să observăm aceste imagini de ceară: dacă în voința mea împotriva cuiva sunt plin de ură, eu n-o pot manifesta decât printr-un intermediar, adică printr-un corp. E posibil atunci, pentru spiritul meu,

---

1] *Paracelsus Paramirum, vol. III, cap. VII și VIII, vol. I, p. 24-25*

fără prezența persoanei, s-o străpungă cu sabia sau s-o rănească din pricina agresivei mele mânii. Și așa se poate face astfel, prin voința mea, îl constrâng pe celălalt, spiritul dușmanului meu, să intre în imagine și după bunul meu plac, îl voi face în ceară diform și șchiop. Trebuie să știți și să nu uitați niciodată că operațiunea cu voință are o mare forță în medicină. Cel care-și vrea răul, cel care urăște pe sine poate să simtă tot răul pe care-l cheamă asupra persoanei sale. Așa se întâmplă. Blestemul se face cu permisiunea spiritului și se poate întâmpla ca imaginile, după ce au fost rostite blestemele, să fie lovite de boală... dacă imaginile sunt preparate după recomandări acute". Nu vă jucați cu aceste lucruri, medicii N-au descoperit încă nimic în legătură cu puterea voinței".

Doctrina lui Paracelsus[1], afirmă că în aceste operațiuni simbolice, agentul magic este voința, dorința și pofta. Pentru aceasta magicianul trebuie să-și antreneze voința la maximum (exercițiile voinței le-am oferit în lucrarea noastră Hipnotismul). Ca voința să aibă efect, ea trebuie să treacă din lumea inteligenței în lumea materială adică să se realizeze printr-un act asupra unui obiect material. În practică, acest obiect îl constituie medium-ul, care permite materializarea voinței, după cum în spiritism permite manifestarea spiritelor. Vedem deci că magicianul trebuie să fie un medium dispus cu o mare putere de voință, asemănător cu un hipnotizator experimentat. Când voința dispune de un grad suficient de energie ea lovește spiritul și corpul astral al celui vrăjit, care este pasiv. Corpul astral - sau subconștientul - se aseamănă cu cel fizic și răul făcut unuia se repercutează asupra celuilalt. Obiectul ce servește ca bază materială voinței malefice are o importanță cu totul secundară. Raportul pe care magicianul îl stabilește cu viitoarea victimă este o conexiune pe care voința magicianului o va creea în întregime și căruia obiect material nu este decât un fel de suport. Aceasta explică faptul că păpușile pot fi confecționate în afară de ceară (care întocmai ca și gelatina posedă proprietatea de a înmagazina sensibilitatea dublul etéric, vezi experiențele col. A. de Rochas) se poate folosi stofa, cârpa, lemnul și mai puțin lutul. Unii sunt de părere că se poate renunța la păpușe și a o înlocui cu o inimă de oaie, porc sau chiar ceapă, lămâie etc.

Procedeele Magiei naturale au toate o bază fizică, ce constă din obiectele materiale. Efectele pe care le pot produce farmecele

---

1) *Capitolele dedicate Magiei naturale și evocatoare sunt o prelucrare după Maxwell Magia, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1995.*

talismanele și în general diversele vrăji, au fost descoperi verificate în practică, întrucât imaginația dispune de o foarte mare putere.

Exemple practice de farmece

Înnodarea șnurului. Înnodarea șnurului este una dintre vrăjile cele mai răspândite și mai des folosite și în prezent nu numai de vrăjitorii de pe toate meridianele globului, ci și de persoane, mai ales femei, care se pricep la descântece. Autorii ce au trăit în sec. XVI și XVII au scris mult despre acest maleficiu, dar au oferit puține indicații despre modul de realizare.

Înnodarea șnurului se practica în secolul al XVI-lea, folosindu-se fire de lână, mătase sau cânepă. Acasă, în laboratorul său, în vreme ce la Biserică se ținea slujba Sf. Liturghii, vrăjitorul făcea trei noduri. Se menționează că există cincizeci de feluri de a înnoda șnurul pentru a-i vătăma pe cei legați.

Închiderea lacătului este echivalent cu a înnoda șnurul. Se înnoadă pentru un timp sau pentru totdeauna, în care caz magicianul aruncă nodurile sau lacătul, după caz, într-un râu. De menționat că locuința vrăjitorului se află de obicei la marginea satului, la care se ajunge trecând pe puntea unui râu. Când respectivul se întoarce acasă de la vrăjitor, trebuie să arunce pe apă o ofrandă adusă spiritelor colaboratoare.

Menționăm existența unor rituri de apărare împotriva farmecelor de înnodare sau închiderea lacătului. Acestea pot fi religioase, magice sau mixte. Doar moartea magicianului poate pune capăt vrăjii.

Farmecele pot fi socotite ca practice intermediare între Descântece și Vrăji. A fermeca înseamnă a zăpăci, a deruta pe cineva de la scopurile și intențiile sale precum și a influența pe sine însuși. Ele sunt un fel de sugestionare la distanță pe cale telepatică, cât și o autosugestie. De multe ori magicianul, prin aceste practice, se farmecă pe sine însăși și conformându-se ideei ce-și sugerează, crede că farmecă el pe altul. Subconștientul său este atunci cel care acționează cu o forță practic nelimitată.

Farmecele nu apelează la demoni, din contră la Maica Domnului, să le vină în ajutor și nu drept scule: apa, roua, busuiocul, cuțitul, toporul etc. Farmecele se fac de fete sau de babe pentru fete și feciori. Timpul de acțiune e înainte de răsăritul soarelui, atunci când

spiritele rele au fugit şi când natura se redeşteaptă la viaţă în toată splendoarea ei.

La baza farmecelor stă redeşteptarea speranţelor şi formarea încrederii că dorinţele omului pot fi satisfăcute. În aceste practici găsim un substrat psihic deoarece la ele aleargă toţi cei fără speranţă, fără voinţă, fără încredere în ei înşăşi.

În farmece se întrebuinţează plante cu efect narcotizant sau iritante, după împrejurări, precum şi lucruri curate din jurul gospodăriei.

Farmecele nu se fac în zile de sărbătoare. În ţara noastră, ca şi în alte ţări, toate aceste ramuri ale Magiei au fost desconsiderate atât din cauza defăimării din partea celor ce se pretind a toate ştiutori şi s-au alăturat luptei dusă de medicină şi teologie, cât şi din lipsa unor specialişti în parapsihologie, care ar fi avut în ele un bogat material de studiu.

Vrăjile sunt practicate în scopul de a tulbura pe cineva, a lupta contra dorinţei şi voinţei lui, silindu-l să facă ceea ce dorim noi, scopul urmărit fiind acela de a-i face cât mai mult rău, înmiţând pe capul lui toate bolile, nenorocirile şi chiar moartea.

Vrăjitorul, în practicile sale, întrebuinţează plante otrăvitoare, otrăvuri şi chiar microbi de al căror rol distrugător nici nu-şi dă seama. Tot în mod inconştient întrebuinţează sugestia indirectă prin ameninţări, profanări şi aruncarea a tot felul de semne şi murdării în drumul subiectului. (animale moarte, capete de păsări sau peşte excremente, cocoloaşe de păr etc., etc.)

Poporul se teme de vrăjitori, nu pentru mijloacele otrăvitoare de care se servesc aceştia, cât pentru credinţa că lucrează cu spiritele infernale. Timpul lor de activitate este noaptea, când toată natura e în complet repaus. Vrăjitorii cei mai temuţi sunt babele, fiinţele acelea care nu mai au nimic de sperat de la viitor şi pe care asprimea vieţii le-a înrăit până la cruzimea de fiară. Puterea lor stă în groaza ce împrăştie în jurul lor şi cu care terorizează pe cei slabi de înger, dar care de multe ori se întoarce în contra lor când nu sunt destul de destoinice, fiind de râsul comunităţii respective.

În contra vrăjitorilor s-a ridicat teologia, care făcea aceeaşi greşeală ca şi poporul, ridicându-se nu pe motivul crimelor, ci pe motivul că slăbeşte credinţa în Dumnezeu şi întăreşte erezia bazată pe puterea Diavolului şi a Spiritelor infernale. Într-adevăr, în Evul Mediu, occidentul Europei a fost atât de rău tulburat de practicile Magiei, încât lumea era cuprinsă de o adevărată Demonomanie, iar Biserica Catolică a fost nevoită să ia măsuri drastice mergând până la condamnarea la moarte prin arderea pe rug a celor ce se ocupau de magie şi vrăjitorie.

Desigur, aceia ce dictau aceste pedepse, nu-şi dădeau seama că autodafe-urile erau cu totul contra poruncilor bisericii creştine, în numele căreia lucrau, mai întâi prin aceea că învăţăturile ei propovăduiau iertarea şi convertirea şi în al doilea rând, măsurile luate dovedeau că Diavolul ar fi mai puternic decât Dumnezeu punând stăpânire pe oameni, deci se cereau măsuri drastice care trădau lipsa de convingere în atotputernicia lui Dumnezeu şi teama că biserica ar putea fi înlocuită cu credinţa în Lucifer.

Pe de altă parte, rugăciunile pentru izgonirea Diavolului din corpul omului (Moliftele Sf. Vasile, Viaţa Sfântului Sisoe, etc.) dovedesc fără tăgadă că Biserica recunoaşte şi crede în putinţa Diavolului de a stăpâni pe om, iar acatistele care cer îndreptarea gândurilor vrăjmaşului, noroc şi câştig credincioşilor fac dovadă că religia a cărei origină este vechea magie, a mai păstrat în ritualurile ei unele dintre practicile vrăjitoreşti.

Originea vrăjitorilor şi a descântătorilor există din timpul acelor religii care socoteau capul familiei drept preot al ei. Creştinismul a lăsat bărbatului numai dreptul de a boteza pe noul născut care nu mai poate aştepta venirea preotului, celelalte atribuţii fiindu-i interzise. Ar urma deci că vrăjitoria să fie practicată numai de bărbaţi, dar în realitate ea este la dispoziţia oricui. Practicile vrăjitoreşti se fac în timpul nopţii, după apusul soarelui, până la miezul nopţii sau cântatul cocoşilor. Vrăjitoarele nu respectă sărbătorile sau ajunurile lor, din contră caută a călca şi spurca aceste zile. Cele mai obişnuite vrăji sunt: stricarea caselor, despărţirea soţilor sau a celor ce se iubesc, facerea pe ursita, luarea somnului la copii, trimiterea boalelor asupra oamenilor şi vitelor, luarea laptelui la vaci şi la femei, luarea manei câmpului, legarea ploilor şi tot ce poate aduce rău asupra oamenilor şi vitelor.

Desfacerile

Desfacerile ca şi farmecele cu care pot fi adesea confundate, sunt nişte practici intermediare între descântece şi farmece, având două întrebuinţări:

1. De a îndepărta de la sine vrăjile şi farmecele, atunci când omul bănuieşte că ele sunt cauzele de care suferă ca: boli, mersul rău al afacerilor, pagube etc.

2. De a se face plăcut pe sine însuşi faţă de lumea dimprejur, adică de a căuta să-şi îmbunătăţească situaţia chiar când ea nu este rea.

Scopul desfacerilor este totdeauna bun şi se practică ziua, arareori noaptea sau în anumite timpuri şi zile. Practica desfacerilor este cea mai binecuvântată parte a Magiei, căci ea aduce liniştea multor oameni sensibili care nu ştiu la ce grad de tulburare pot ajunge atunci când crezând că sunt vrăjiţi, n-ar crede că şi aceste rele pot fi îndepărtate.

La baza desfacerilor, ca şi a tuturor farmecelor, se află sugestia care, pentru cei ce cunosc această forţă a spiritului omenesc, farmecele şi desfacerile nu mai constituie nici un mister.

Descântecele

Descântecele se fac în general pentru întoarcerea sănătăţii, alinarea sau vindecare bolilor psihice şi corporale de care suferă oamenii şi chiar unele maladii ale animalelor. Descântătorii sunt deci nişte lecuitori umani şi veterinari care exercită o medicină ce la om are la bază credinţa, cel mai puternic factor psihic, uneori ajutându-se şi de unele fierturi de plante, cataplasme, frecţii etc. iar la animale voinţa descântătorului însoţită de mijloacele mecanice ale masajelor (bioenergic) şi de unele fierturi medicamentoase.

Din această parte a Magiei se poate constata originea medicinei, care cu timpul s-a transplantat pe tărâmul ştiinţelor pozitive luând cu ea numai partea privitoare la puterea lecuitoare a plantelor din a căror extrase a făcut medicamentele. Mai apoi venind chirurgia şi epoca descoperirii microbilor care, a făcut pe doctori să se creadă în posesiunea cunoaşterii adevăratelor cauze ale tuturor bolilor, au ridicat un război de distrugere împotriva descântătorilor şi vrăjitorilor a căror tainic mijloc de vindecare - credinţa şi sugestia, aplicarea magnetismului animal şi a bioenergiei - nu aveau nici cea mai mică idee.

Ivirea Mesmerismului, descoperirea hipnotismului şi a sugestiei, au făcut ca medicina să-şi întoarcă din nou atenţia spre lumea începuturilor sale, cercetând întunecoasa viaţă a spiritului şi să descopere medicina psihică a cărui subiect este dirijarea conştientului. Mai târziu au văzut că acest conştient mai are şi o activitate ce scapă supravegherii noastre, subconştientul din cercetarea căruia s-a ajuns la psihanaliză.

Vedem dar de aici ce parte importantă din mijloacele de vindecare, se află în vrăjitorie şi cât de vitregă a fost purtarea medicinei faţă de aceia care socotiţi inculţi şi inconştienţi, dar totuşi

munciţori intuitivi, purtau o făclie din care ştiinţa a căpătat atâta lumină.

Magicienii erau deci mânuitorii unei forţe de a cărei existenţă erau perfect convinşi, dar le lipsea ascuţimea de minte şi arsenalul de cunoştinţe din zilele noastre spre a şi le putea explica.

Puterea descântecelor ca şi a celorlalte practici vrăjitoreşti fiind bazată pe credinţă, autosugestie şi sugestie, iar scopul lor fiind alinarea şi vindecarea suferinţelor omeneşti şi chiar a animalelor, oricine cunoaşte că puterea influenţei personale poate fi un perfect descântător.

Cum sugestia nu este de mult timp cunoscută, înainte vreme, efectele descântecelor erau datorate unor puteri misterioase de nepătruns, pe care numai acei ce în mod intuitiv le puteau pricepe şi crelau o situaţie privilegiată, lumea socotindu-i înzestraţi cu puteri şi daruri supranaturale.

De obicei aceste practici erau apanajul aşa-zişelor descântătoare care erau femei bătrâne la adăpostul tuturor ispitelor lumeşti sau femei trecute de epoca sorocului (menstruaţiei), cărora li se cerea să postească în ziua când descântau, să fie primenite proaspăt şi să fie într-o completă curăţenie trupească şi sufletească. Nu totdeauna descântătoarele erau femei bătrâne, în unele cazuri se cere ca descântecul să fie spus de un bărbat, o fată sau o femeie ce are copii, etc.

Descântecele se fac în orice timp al zilei, sau nopţii, afară de zilele de sărbătoare.

Astăzi, oricine face studii relative de magie şi ocultism, fie bărbat sau femeie, poate să practice acest fel de sugestie acolo unde el este inofensiv şi de un real şi mare folos.

Istoricul tratamentului bioenergetic este impresionant. În Germania, naturalistul Reichembach, făcând studii asupra radiaţiei corpurilor, a descoperit existenţa unui corp fluidic (gazos) ce emană din corpul plantelor, animalelor şi omului. El l-a denumit „Od" spre deosebire de „Magnetismul animal" al doctorului Mesmer de la Viena.

În Franţa, colonelul Albert de Rochas, experimentează asupra acestui Od şi descoperă puterea acestuia de a se îndepărta de corpul omului şi de a se înmagazina în lucrurile înconjurătoare pe care le sensibiliza, reconstituind astfel experienţele vechilor magi, lucru despre care am scris în această lucrare pe larg.

Alţi autori, care au studiat şi ei aceste fenomene ca: dr. Gerard Encause Papus, Charles Lancelin etc. au atribuit efectele Magiei naturale unei voinţe perverse care dirijează acest Od: voinţa

stimulată de droguri magice ca şi de acţiunea excitantă a imaginaţ şi dorinţelor.

În ultimii 20 de ani a intrat în uz termenul de bioenergie. Ş referitor la viaţă - ar trebui să însemne „energie de viaţă" sau „energ vieţii" sau încă „energie vitală". Uneori cuvântul „energie" este înlo cu cel de „forţă", astfel că termenii anteriori devin „forţă de viaţă" sa „forţa vieţii".

Dr. Richard Gordon[1] arată următoarele: „Forţa vitală este formă subtilă a energiei electromagnetice. Este curentul animator vieţii şi o realitate fiziologică în corp"

În decursul timpului, forţa vitală a avut diferite denumiri date către mulţi oameni. Nu este o descoperire recentă - arată Radu I Mănecuţă în cartea sa „Bioenergia, darul Divinităţii, Ed. Miraco Bucureşti, 1996 - Hristos a denumit-o „lumină", sovieticii în cercetăr lor au denumit-o „energie orgone", yoghinii Indiei antice o denumea „prana", pentru populaţia kahunos ea este „mana". Paracelsus denumea „munia"; termenul obişnuit chinezesc este de „chi" sau „k manuscrisele alchimiştilor vorbesc de „fludul vital". L.E. Eëman descris-o ca „energia biocosmică", Bruner ca „forţa X" Hippocrate numea „vis medicatrix naturae" (forţa de viaţă a naturii) Mesmer denumea „magnetismul animal", Bichat o numea „forţa specială", T Schwann „energie metabolică"; Elmer „energia organo-fizică; E Cope: „energia anagenetică", Ch. Darwin: „energia selecţi naturale", Blendot: „raza N", Patrick van Eërsel „energia kunndalini" ca să nu uităm de efectul soţilor Kirlian şi razele mitogenetice a biologului rus Gurvici.

Găsim într-adevăr aceste manifestări şi în descântece noastre, de exemplu: nechezatul în descântecul de facere d dragoste şi în ritualul de desfacere de dragoste.

Magnetismul personal, hipnotismul prin ceea ce se numeş „sugestie" sunt puse la contribuţie în Magie şi vrăjitorie, căci purtare lucrurilor în descântece, sau cu care se descântă, de către acel ce face de dragoste, nu au alt scop decât de a-i aminti, în orice mom că el e înarmat cu puterea descântecului, ceea ce constituie cea m puternică autosugestie.

Aruncarea în calea victimei a diferite obiecte cu care se fa vrăjile, nu este altceva decât o puternică sugestie ce se dă ace

1) *Gordon dr. Richard. Your Healing Hanas „The polarity exponence. Ed. Un Press Santa Cruz, S.U.A.*

2) *Recomandăm călduros cititorilor următoarele lucrări în limba română: Eug Colan, Biocâmp şi bioradiaţii, Ed. Teora, 1994; Radu Ilie Mănecuţă: Bioener – darul Divinităţii, Ed. Miracol, 1996;*

Înalta

persoane cu scopul de a o îngrozi. Vedem dar că frica şi impresionabilitatea, teama de puterea vrăjitorilor sunt cele mai bune terenuri pe care Magia îşi produce efectele. A nu te teme de vrăji este cel mai bun apărător contra lor. A studia ştiinţele de care e legată vrăjitoria: magnetismul personal, sugestia, hipnotismul. Magia, este a cunoaşte tot secretul acestei puteri ocult.

Se pot face farmece? Cum să ne apărăm de ele!

Toţi cercetătorii în domeniile psihice sunt de acord în a recunoaşte posibilitatea fenomenelor vrăjitoriei executate direct sau de la distanţă.

Un raport al vice-rezidentului francez din Dong-Hoi, cu data de 12 martie 1892 arată un mod de vrăjitorie foarte straniu în provincia Quang-Binh. Vrăjitorul anunţă cu mai multe luni înainte moartea celui pe care vrea să-l distrugă. El se plimbă totdeauna înarmat cu o sabie sau o lance. Sub un pretext oarecare, el stă de vorbă cu viitoarea sa victimă, într-un loc cu soare. În timpul convorbirii el priveşte cu persistenţă în ochii şi faţa victimei şi de îndată ce acesta se întoarce spre a se îndepărta, el înfige cu putere lancea sa în pământ, pe locul unde se conturează umbra interlocutorului său. Cu câteva cuvinte mormăite cu voce slabă îşi însoţeşte gestul şi arată intenţia sa.

E curios faptul că în acel moment victima sa nu simte nimic, dar în momentul când magicianul va smulge din pământ lancea cu care a pironit umbra victimei sale, în aceeaşi oră şi minut, peste o zi, o lună, un an, victima sa va muri subit aşa cum a hotărât el.

Vedem doar că o sugestie suficient de puternică poate răspândi teroarea după voinţă şi la comandă.

Colonelul de Rochas pe lângă experienţele menţionate, a făcut o experienţă prin care dovedeşte acţiunea voinţei şi a emanaţiilor odice (bioenergiei) la distanţă, ceea ce dovedeşte că faptele vrăjitorilor nu sunt o simplă rătăcire, ci au la bază un empirism format în mod intuitiv în cursul vremurilor.

Astfel, colonelul de Rochas a reuşit să adoarmă de la distanţă pe doamna Lux, luând o placă fotografică îmbibată de efluviile subiectului şi punând în faţa acestei plăci, o altă placă fotografică îmbibată cu efluviile propriilor sale mâini. Suflând asupra primei plăci subiectul se deştepta instantaneu.

Un alt cucetător ale acestor fenomene, dr. Osty, ajunge prin experienţele făcute de el la convingerea că:

1. Deplasarea unui obiect de la distanţă este posibilă şi deci existenţa unor fenomene de magie este reală. Deplasarea obiectului transportă în vecinătatea sa o energie care absoarbe 30% din razele infra-roşii întrebuinţate la galvanometrele de control!

2. Această energie nu este opacă pentru lumina albă, pentru că placa fotografică nu o absoarbe.

3. Această energie se află la comanda mediumului care anunţă deplasarea.

Prin aceste fapte, posibilitatea exteriorizării psihicului omenesc este ştiinţific demonstrată şi deci psihicul omenesc poate, într-o oarecare măsură dacă nu să comande materiei, dar cel puţin să se elibereze de robia sa.

Dr. Osty a reuşit în decursul a 77 şedinţe efectuate între anii 1930-1938 să studieze în toate modurile forţa misterioasă ce o descoperise şi mai ales să cunoască condiţiile fizice şi fiziologice în care se poate produce. El putu astfel să probeze, pentru prima oară că un fenomen fiziologic este strâns legat de un fenomen parapsihologic, ceea ce confirmă credinţa celor primitivi asupra fenomenelor magice şi că forţele psihice sunt atotputernice asupra naturii, întrucât omul poate lua cunoştinţă de evidenţa unor fapte pe căi cu totul altele decât acele ale conştientului şi ale inteligenţei.

Acum când am dovedit[1] într-un destul posibilităţile vrăjitoriei aflăm de vătămătoare sănătăţii şi moralului omenesc, să cercetăm cum omul se poate apăra de ele.

Mai întâi am văzut că principalul element în executarea faptelor vrăjitoreşti (Magia naturală) este ura între indivizi cauzată de interese sau certuri personale. Aşadar pentru a evita efectele unor asemenea sentimente care produc vibraţiuni odice (bioenergetice) răufăcătoare, căutaţi a fi întotdeauna corect şi iubitor faţă de semeni noştri. Undele odice ce vor fi emise de aceste sentimente vor căuta să atragă asupra noastră unde similare care nu numai că vă vor face împrejur o atmosferă binefăcătoare, dar vă vor apăra ori de câte ori ar voi să ajungă până în psihicul vostru, de orice gânduri de duşmănie.

Având astfel o conştiinţă totdeauna curată, alăturaţi ei o voinţă cât se poate de puternică, care să guverneze moralul vostru şi să nu lase sistemul nervos expus unor slăbiciuni care să influenţeze

1) *Material în preocupările d-lui C.K. Nicolau, „Magia", Bucureşti, 1940. Cursuri universale de autor.*

funcţiile voastre organice, ducând la rezultatul dorit de duşmanii voştri.

Nu faceţi deci rău nimănui!

Nu cultivaţi răzbunarea

Fiţi prin aceasta superiori şi mai puternici decât duşmanii voştri.

Nu blestemaţi, căci turbioanele de unde ce aţi stârni prin aceasta vă poate învălui şi pe voi şi astfel să căderi victima propriilor voastre slăbiciuni!

Vrăjile

Practică de sorginte magică ce datează din timpuri străvechi, probabil din epoca cavernelor, vrăjile se bazează pe principiul corespondenţelor, conform căreia dacă se aplică actul magic asupra unei părţi al unui obiect, se acţionează asupra ansamblului. Indiferent despre ce este vorba, dragoste sau duşmănie, spiritele rudimentare apelează la vrăji pentru a-şi satisface poftele lor. Efectul vrăjilor se întinde pe o durată care este funcţie de intensitatea dorinţei de răzbunare. Vrăjile se practică de regulă de către persoanele refulate bune sau rele. La evrei sunt recunoscuţi a fi drept magicieni renumiţi Moise şi Solomon, ştiindu-se că sufletele tari exercită o mare influenţă asupra celor slabe. Asirobabilonienii credeau la rândul lor în puterea şi efectele neobişnuite ale vrăjilor, farmecelor şi incantaţiilor, ale căror formule ne-au rămas până în zilele noastre. La Tell-Sandahanna au fost descoperiţi idoli de plumb în lanţuri, dovadă a unor practici magice curente. Egiptenii la rândul lor credeau în puterea vrăjilor şi faraonul Ramses al III-lea şi-a pierdut femeile ce-i alcătuiau haremul, graţie farmecelor întreprinse de unii vrăjitori ce nu-i agreau şi care confecţionaseră păpuşi de ceară ce-l reprezentau, le străpunseseră cu ace şi le expuneau la căldura flăcărilor pentru a se topi cu încetul, determinând astfel moartea faraonului. În Egipt erau la mare preţ o serie de remedii magice cu efecte dintre cele mai curioase şi mai diferite. Nenumărate instrumente profilactice erau considerate drept capabile de a respinge asalturile vrăjitorilor. Întreg Egiptul era magic şi în arhitectura exterioară, templele însăşi împrăştiau o atmosferă superstiţioasă de teamă şi mister. Aceasta magie se întindea de altfel, din lumea de dincolo, din lumea morţilor. Cei care plecau în lunga călătorie erau însoţiţi în mormintele lor de figurinele la scară mică ale concubinelor, sclavilor, având zonele erogene foarte

accentuate. Având picioarele frânte, aceştia erau împiedicaţi să fugă fiind astfel obligaţi să-i servească pe stăpânii lor până ca capăt

Confecţionarea unor talismane protectoare datează din epoca preistorică şi poate fi regăsită la unele popoare primitive din zilele noastre, cum ar fi melanesienii şi vechile popoare germanice. În Roma antică farmecele se aflau la mare preţ şi moartea lui Britannicus poate constitui exemplul cel mai grăitor. Poeţii romani ca Virgiliu şi Ovidiu ne redau în operele lor exemple de practici magice, referindu-se la Apuleus şi Medeea.

În epoca Renaşterii sunt descrise practicile lui Circe pentru a-l fermeca pe Ulise şi tovarăşii săi şi a-l transforma în sclavul său.

Evul mediu marchează apogeul practicilor vrăjitoreşti, în special cu secolul al XIV-lea Enguerrand de Marigny şi Robert d'Artois au fost acuzaţi de practici vrăjitoreşti întreprinse împotriva regilor Franţei. Primul, la o percheziţie în locuinţa sa, s-a descoperit imagini ale regelui Ludovic al X-lea, străpunse de ace, iar cel de al doilea a solicitat unui preot să boteze trei figurine ce-i reprezentau pe Filip al VI-lea, pe regină şi pe ducele de Normandia. Carol al VI-lea al Franţei şi Henric al VI-lea al Angliei constituiesc cele mai bune exemple de victime ale practicelor vrăjitoreşti. A rămas celebru procesul din 1317 când Ioan al XXII-lea era un fervent adept al cultelor păgâne. De pe fundul Senei au putut fi recuperate o serie de obiecte din plumb, metal recunoscut ca fiind malefic, din care grecii confecţionau mici coşciuge având inima străpunsă de ace a celui vrăjit. În Muzeul din Cluny se află păstrate un mare număr de obiecte care odată folosite erau după aceea aruncate peste umăr în apele fluviului. Există tradiţia şi în zilele noastre ca atunci când se merge la un vrăjitor şi se trece peste o apă, să se arunce în aceasta bucăţi de pâine. În picturile artiştilor contemporani, cum ar fi de pildă Jean Van Eyck, se regăsesc imaginile vrăjitoarelor în timp ce fac farmece: străpungerea cu ace a unei inimi de ceară.

Diferite Vrăji

Amuţirea bărbatului

Când bărbatul este prea iute, îşi bate sau bătocoreşte femeia sau amanta, când însurat fiind umblă după alte femei, i se face următoarea vraje. Se iau câteva fire de cânepă de vară care se înnoadă de patru ori, cu mâinile la spate, apoi se duc la un gard şi se leagă de un stâlp, zicând vraja următoarea:

Pelin tare şi mai tare,
Să-mi aduci lucrul vrăjmăşesc în cale.
Ce leg şi cu ochii nu văd
Gândul (...) îl legai,
Îl legai, îl ferecai, îl amuţii, încremenii
Să nu mai aibă gând asupra (...)
Şi gură căscată şi limbă ridicată
Să se potolească şi să mutească
Cum se potoleşte şi să mutească
Cum se potoleşte steaua în cer.
Oaia în staul, porcii în strat, vitele-n sat
Şi el să rămâie în seamă nebăgat,
Ca un sac vârgat, pe un gard aruncat
Şi el la gard să fie legat.

* * *

Credinţa în puterea acestei vrăji este aşa de răspândită în popor încât întotdeauna se zice de un bărbat care nu iese din cuvântul novestei că „este legat la gard".

Această vrajă trebuie spusă şi făcută de însăşi persoana interesată pentru că această vraje nu este decât o hipnotizare la distanţă pe cale telepatică şi în acelaşi timp o autosugestie inconştientă prin care femeia întărindu-şi încrederea în sine însăşi că cu puterea ce îi dă vraja va putea să-l dirijeze, fapt ce îi dă o demnitate nebănuită în atitudine, purtare şi vorbire ce în mod neobservat o duc la reuşită.

Chiar în cazul când vraja se face de către o altă persoană, credinţa ce femeia are că este în stăpânirea unei puteri date de vrăjitoare, îi conferă în mod automat o atitudine care dacă e şi puţin diplomată, îi poate asigura stăpânirea soţului sau amantului.

Vrajă de fapt, făcut, dat, aruncat

Faptul, făcutul, datul, adusul, pusul, adăpatul sau aruncatul sunt una şi acelaşi lucru. Când doi bărbaţi sau femei se duşmănesc, atunci unul dintre ei recurge la această vrajă.

Prin fapt se înţelege a îmbolnăvi pe cineva, aruncându-i în cale obiecte scârnave şi fermecate. Faptul îi vine omului de la duşmani, ieşind din casă calcă, fără a observa, în aruncătură, îmbolnăvindu-se şi putând chiar să moară în chinurile cele mai groaznice.

Vrăjitoarea care face de fapt, strânge în şapte duminici, când preotul e în slujbă şi mai ales când toacă, şapte feluri de seminţe de orice plantă, câte şapte boabe de fiecare şi punându-le într-un săculeţ, le vrăjeşte cui să facă răul. Toate aceste seminţe le fierbe într-o oală nouă de lut cu apă strânsă tot în cele şapte duminici sau

numai cu apă neîncepută luată într-o duminică dimineața înainte de a ieși soarele.

După ce le fierbe, le vrăjește zicând de trei ori:

Tu Nastrapoanco și marghioalo,
Scaraoțchi cu mustăți și fără barbă,
Moroi și Moroaică, Strigoi și Strigoaică,
Cu coadă și fără coadă
Fă-i, dă-i, să moară să piară
Cum mi-a făcut și mie
Du-te, du-te, iute, iute, nu sta
Să-i plesnească fierea!

Fiertura descântată este dusă și turnată în calea celui vrăjit: e poartă, la ușă, în cărare pe unde trece de obicei cel vrăjit. Este necesar ca el să calce cel dintâi, căci dacă calcă altul, vraja se prinde de el, fie el acesta chiar un animal ce se va îmbolnăvi și va muri în locul celui vrăjit.

Unele vrăjitoare clocesc un ou de pârâsitură la subțioară, timp de 9 zile și apoi când clocnește, îl vrăjește să facă un pui, muscă, gândac ori altceva, iar când va fi flămând să se poată preface în pui de găină ca să-l poată hrăni. Babele spun că acesta e „Lucrul rău" „dracul" și are mare putere de a face rău. Vrăjitoarele care posedă o astfel de jivină o trimit să facă faptul în calea celui vrăjit. Dacă cineva calcă în faptul dus de acest „lucru rău" nu mai are leac și moare în trei zile.

În Moldova, vrăjitoarele iau niște cânepă din baltă și niște gunoi de la măturatul casei celui menit, se pun toate într-o cutie de tinichea plină de păcură și se aruncă în calea celui ce i se face vraja.

În alte provincii „făcutul" iese din cadrul psihic, fiind o adevărată otrăvire sau infectare a celui pe care vrea să se răzbune, punându-i în vin sau mâncare fel de fel de murdării sau lucruri care-i molipsesc de diferite boli infecțioase.

În Oltenia, este credința că, punând o insectă zburătoare pe o floare, lângă un izvor, o numesc că este a femeii pe care vor să și răzbune, apoi închid gângania într-o sticlă și o chinuiesc până moare când, după credința din popor, moare și femeia pe numele căreia s-a menise insecta.

* * *

Vraja făcutului, după cum vedem, destul de răspândită și cu forme variate, are la baza ei sugestia indirectă, provocată de prezența lucrurilor ce i s-au aruncat în cale celui vrăjit. Când omul le vede, imediat se gândește: „Sunt în pericol, un dușman mi-a făcut farmece"! trebuie să am o pagubă sau să mă îmbolnăvesc! Aceasta este o autosugestie extrem de puternică, care-i crează omului o indispoziție, o teamă și la cea mai mică întâmplare rea, crede că aceasta este efectul farmecelor ce i s-au făcut, gând cu atât mai dăunător cu cât teama de vrăji este mai mare din necunoașterea principiilor pe care ele se sprijină (magnetismul personal, telepatia și bioenergia).

Mai contribuie la acest efect și o voință perversă care, după teoriile ocultiste contribuie la exteriorizarea corpului astral ce poate îndeplini unele acte comandate, împreună cu efectele unei telepatii. Cel ce a comandat vrăjitoarei, precum și vrăjitoarea însăși, gândesc intens la fel de fel de rele ce ar voi să i se întâmple celui menit. Aceste gânduri vor tulbura, de la distanță, starea sufletească a celui vrăjit, căruia începe să i se facă o tulburare reală a gândurilor în timpul zilei și a visurilor în timpul nopții, ceea ce constituie un chin moral care-i încurcă activitatea zilnică. Vrăjitul suferă acțiunea operantă a farmecelor, tulburărilor devin tot mai profunde și maladiile psihice și fizice încep să se manifeste, conducând fie la nebunie sau paralizie.

Punerea cuțitului

Acestei vraje i se mai zice și de „Cui" sau de „Țeapă". Când o femeie sau o tânără sau tânăr, a pus ochii pe cineva și se teme că altcineva ar putea să i-l ia, se face o vrajă astfel ca rivalul să se îmbolnăvească sau să moară.

Această vraje se execută cu un cuțit „cununat", ce a stat în buzunarul unui mire în timpul când îl cunună preotul. Vârful cuțitului se înmoaie în seu de bou sau cal plesnit (care a alergat până a murit). Cuțitul astfel preparat se înfige în grindă, în pragul casei sau în pământ și se spune descântecul. După unii vrăjitori se poate descânta cu orice cuțit, repetând descântecul de nouă ori într-o zi și o noapte. Se ia cuțitul, se înroșește în foc și după ce s-a spus descântecul, se înfige în pământ după ușă. Când cuțitul s-a răcit, se poate înfierbânta și descânta a doua oară și așa se continuă de nouă ori.

Descântecul:

Cuțit alămat, plăselat, nu te încing,
Nu te aprind pe tine, ci încing
Și aprind inima lui...
Îl umplu, îl gâuflu, îl bolesc, îl prăpădesc,
Să te vâri prin rărunchi
Prin inimă, prin ficați

Să-l înțepi, să-l înjunghii
Să-l bolești, să-l prăpădești

Se înfige cuțitul în pământ, zicând:
Nu înfig cuțitul în pământ,
Ci-l înfig în inima lui...
În plămânii lui, în cap, în picioare
Boală fără de scăpare.

Vrăjitul cu frigarea

Cea mai puternică vrajă de răzbunare a dușmanilor sau satisfacere a intereselor este „Pusul frigărilor".

În popor există credința că unii bărbați sau femei, ar fi sortiți să aibe câteva căsătorii, așa că în timp ce bărbatul trăiește cu o femeie, celelalte așteaptă să le vină rândul. Când acestea își pierd răbdarea, încep a-și face de dragoste, „pe ursită" sau „pun frigările". Atunci, femeia cu care trăiește bărbatul, ori se ceartă și se desparte, ori se îmbolnăvește și moare.

Pentru facerea acestei vrăji, se confecționează dintr-o bucată de fier nou, o frigare în miniatură. Se aduce apă neîncepută într-o oală nouă și în ea se pune o ceapă sau o căpățână mare de usturoi, care reprezintă inima dușmanului ce stă în drumul intereselor celui ce vrăjește și pe care vrăjitoarea o împunge de câteva ori în vreme ce spune vraja.

Vraja se face la pișcatul lunei (primele zile după lună plină) repetându-se de 3 ori. Înfigând în ceapă frigarea înroșită în foc, se spune:

Frigare, frigărica mea, nu te-am pus în foc
Să te arzi și să te frigi
Ci să te faci laur, balaur,
Cu trupul de vânt, cu coada de foc
Și să te duci peste nouă mări
Peste nouă țări,
Și unde-i găsi pe...
Cu bici de foc să-l plesnești
Peste coaste să-l croești
Ci frigarea să-l frigărești
Și la mine să-l pomești
Cum arde focul în vatră și-n gura sobei
Așa să-i ardă lui... inima
Și după mine să se zvârcolească
Cu gura căscată, cu inima înflăcărată
Cum mă-sa lui s-a dat, a crăpa și a plesni
Așa să nu poată fără mine a trăi
Toate cucoanele, toate madamele
Să-l pară ploșnițe, împuțite
Proaste și scârboase, broaște râioase,
Numa eu să-i par cea mai frumoasă
Cea mai drăgăstoasă, cea mai luminoasă
Și la mine să-l pornești cu gura căscată
Cu inima înflăcărată, iute ca vântul
Degrabă ca gândul. Cu el să mă iubesc
Cu el să trăiesc, cu el să-mbătrânesc.

În această vrajă, voința susținută de o imaginație hrănită de împungerea cepei ce reprezintă inima victimei, sunt forțele ce pun în acțiune agenții psihici necesari reușitei.

Legatul bărbatului

Se zice legat tânărul care nu se uită la nici o fată sau femeie. Tot legat e socotit și acel bărbat care nu poate avea legături decât cu o singură femeie, care se crede că l-a legat, precum și soțul care nu se mai apropie de soția lui și despre care se crede că o dușmancă l-a legat.

Legarea se face astfel: se ia o sfoară de cânepă și se fac pe ea nouă noduri, vrăjind

...să fie legat,
Cum leg eu astea nouă noduri,
De toate să fie legat
Numai de ... să fie dezlegat.

Ața înnodată și vrăjită se pune sub pragul ușii celui ce voim să fie legat, ca să treacă peste dânsa fără să știe. După ce a trecut și s-a legat, se ia de acolo spre a nu o păși înapoi și să se dezlege. Dacă ața se păstrează, farmecul are leac ușor, dacă însă e dată pe gârlă sau aruncată în foc, leacul este mai anevoios.

Vraja cu ulcica

Vraja aceasta este una dintre cele mai întrebuințate în popor. Fata care vrea să placă, cu sau fără voie, cuiva anume, ia o ulcică nouă, o întoarce pe vatră cu gura în jos, îi așează pe fund mai mulți cărbuni aprinși și învârtind-o, rostește vraja de mai jos:

Eu nu învârtesc ulcica, ci întorc gândul
Și cuvântul și inima lui...
De la alte fete spre mine

Să-i par din față cuconiță
Iar din spate păuniță
Câți în urmă mi-or călca, toți m-or lăuda
Cu dânșii oi jura, în gură m-oi sărula
De mână ce m-or lua, cu ei m-oi desmierda

Farmec de despărțire

Când răutatea omenească dorește să despartă pe doi soți ce trăiesc bine sau doi tineri ce se iubesc, pune o vrăjitoare să se ducă în pădure, să caute doi pomi gemeni dezbinați de furtună și care au căzut unul într-o parte și celălalt în alta. Dintre acești doi pomi, vrăjitoarea ia țărână și când cei doi pe care voim a-i despărți, se află la un loc, aruncăm din această țărână între ei spunând vraja următoare:

Cine-i aceia? Cine-i aceia? ... (numele femeii)
Ce are pe cap? Piele de drac!
Ce are pe trup? Piele de lup!
Ce are pe vine? - Piele de câine!
Ce are în-gură? - Pricaz și ură!
Dacă-i așa, să fugi ... (numele bărbatului) de ea
Ca dracu, teme-te ca de lup,
Păzește-te ca de câine turbat.

Vrăjitoria modernă

Magia neagră a rămas aproape neschimbată din Evul Mediu și până în zilele noastre. Definită ca arta de a dirija puterile ascunse ale minții umane în scopuri malefice. Magia neagră face din vrăjitor un adorator înnăscut al răului. Se presupune că în fiecare satanist există puțin din psihologia specifică unui criminal.

În Occident - în Europa și America de Nord - există nenumărate cercuri de practicanți ai Magiei negre. Primirea într-un asemenea cerc se face în baza unui ritual, ce variază foarte puțin de la un cerc la altul. De îndată ce Magul conducător al cercului a fost contactat, neofitul este supus unui chestionar amănunțit de unul sau doi membri ai grupului pentru a se verifica plauzabilitatea motivelor ce îl determină să solicite intrarea. În cazul în care este acceptat urmează să petreacă o perioadă de 13 luni, în timpul căreia va primi noțiunile elementare de magie ce stau la baza cultului respectiv. Totodată trebuie să se supună unor încercări care variază în funcție de cultul căruia aparține candidatul și care în principiu include pângărirea unor locașuri de cult și jefuirea și profanarea de morminte.

După perioada de probă, dacă candidatul a fost admis, urmează perioada de noviciat. Urmează gradul de Zelator, când respectivul are perspectiva, după mai mulți ani de studiu, de a obține în sfârșit, gradul de Mag. Cel mai înalt grad este Ipsissimus. Numai cel care obține acest ultim grad este încuviințat a celebra o Liturghie Neagră.

Ritualul în sine al unei Liturghii Negre s-a modificat foarte puțin de-a lungul secolelor, cu excepția canibalismului care în prezent este întâlnit extrem de rar în țările civilizate. Se obișnuiește ca victima care a fost sacrificată, să fie mâncată de către cei prezenți. Ea de regulă aceasta este un copil. Dispariția sa care ca urmare cercetări intense efectuate de poliție, lucru ce se caută a se evita și sunt sacrificați cocoși negri, câini sau pisici. Cele de mai sus sunt confirmate de o serie de întâmplări. Spre exemplu, în urmă cu câțiva ani dintr-o biserică din Dorset a dispărut un potir destinat săvârșirii Sfintei Împărtășanii. La numai câteva zile, el a fost regăsit în altar, mânjit cu sânge, ce se presupune că provenea de la un cocoș negru descoperit cu gâtul tăiat în curtea bisericii. Cu alt prilej, un cap de porc a fost descoperit între trei cruci de lemn, în Tooting Bee Common, Londra. De multe ori au fost găsite la ușile bisericilor fetișuri din inimi de oaie în care erau înfipți 13 spini.

Cercetările efectuate în domeniul parapsihologiei au evidențiat faptul că undele gândului pot fi concentrate și direcționate astfel încât forța lor să provoace schimbări în diverse cazuri date (A.M.O.R.C.) Liturghia Neagră este esențială în întărirea forței mentale a celor care o celebrează, emoțiile lor generând o mare cantitate de energie. În fond, Liturghia Neagră este cel mai puternic generator de energie în Magie. Forței mentale i se cere să provoace răul. Ritualurile din cercurile magice albe urmăresc în fond același scop, diferența fiind aceea că se aplică regula conform căreia magia nu trebuie folosită în nici o situație pentru a face rău cuiva. Orice problemă care impune utilizarea magiei este mai întâi discutată în cadrul cercului și în ipoteza când exista posibilitatea ca puterea să scape de sub control îndreptându-se în altă direcție, ideea oficierii Liturghiei este abandonată.

Gerald Yorke, un cercetător britanic în domeniul ocultist, respectiv al Magiei, susține că a efectuat o experiență directă a puterii ce poate fi dezlănțuită de practicarea unor ritualuri. Pe când era student la Cambridge, a folosit un vechi ritual pentru invocarea zeului

egiptean al înțelepciunii, Toth. Zeul i-a apărut în afara cercului, însă Yorke nu va divulga niciodată modul de a proceda. S-a spenat în așa măsură, încât s-a jurat că nu va mai efectua niciodată un asemenea experiment și nici nu va dezvălui modul cum a procedat.

Indiferent de culoarea Magiei, negre sau albă, din momentul când cineva intră într-o sectă ocultă, majoritatea timpului unui vrăjitor este consacrat contribuției sale individuale la puterea mentală a colectivului. Fiecare ritual, din momentul inițierii sale constituie un pas înainte pe drumul desăvârșirii sale psihice. Practicarea Magiei albe nu are nimic de ascuns și ca atare nu a făcut și nu face un secret din ritualurile și învățăturile pe care le practică. Ritualurile inițierii variază foarte puțin de la o grupare la alta. Vom reda în cele ce urmează ritualurile practicate în două cercuri de vrăjitori.

În primul exemplu, se trasează la început un cerc cu diametrul de 3 metri, pe podea, cu ajutorul unui cuțit negru sacru și apoi se marchează cu cărbune sfințit sau creită. În centrul cercului se dispune altarul, purtătorul simbolurilor rituale ale Magiei. Cuțitul sacru simbolizează aerul; bagheta este simbolul focului și al masculinității; cazanul simbolizează apa și pe Marea mamă; pantaclul este simbolul pământului; Sabia este simbolul spiritului universal și servește la îndepărtarea spiritelor malefice și ținerea lor la distanță. Fumul reprezintă forța care leagă toate lucrurile

Pe altar se aprind lumânări negre și totul este sanctificat prin stropire cu sare și apă. Membrii grupului dispuși sub formă de cerc merg în jurul cercului, pronunțând invocații la adresa zeilor celor patru puncte cardinale. Magicianul șef atinge pieptul candidatului, care se află dispus în afara cercului, cu vârful cuțitului, spunând că este preferabil să moară străpuns de cuțit decât să fie inițiat cu frica în inimă. La cuvintele Magicianului, candidatul trebuie să-i răspundă următoarele: „Dragoste perfectă și încredere perfectă". După care intră în cerc și mâinile și picioarele îi sunt legate cu frânghia. După aceasta, candidatul este prezentat celor mai puternice spirite fiind având în continuare mâinile legate este condus la altar unde picioarele îi sunt legate din nou.

Îngenunchind, el jură că va fi credincios asociației pentru tot restul zilelor sale. După aceea este punficat de Marii Preoți care îl lovesc de 40 de ori cu un bici. În trecut operația aceasta era extrem de dureroasă, dar în prezent ea se limitează la niște simple atingeri. În unele cercuri acest ritual nu se mai practică. După bicluire, neofitul depune jurământul de supunere și credință față de frații și surorile sale din asociație. În final este uns cu ulei, stropit cu vin și sărutat.

Inițierea

se prezintă apoi instrumentele folosite ca vrăjitor: cuțitul negru, cuțitul alb, căldelnița, sabia, cazanul, biciul și bagheta. I se înmânează apoi o frânghie albă, simbol al primului grad de inițiere și este proclamat novice. Toți membrii grupului se așează în cerc și iau parte la o masă rituală. De remarcat că și franc-masonii își încheie adunările cu participarea la o masă rituală la care se servește vin.

* * *

Prezentăm în continuare descrierea unei ședințe de recepție în cadrul unui cerc de vrăjitori ce a avut loc în apropiere de Londra.

Alex Sanders este marele preot al unei secte de vrăjitori din Londra. Cu părul grizonant, Alex Sanders în vârstă de patruzeci și trei de ani, avea o statură impozantă, cu ochi negri și pătrunzători, gesturi măsurate.

Camera în care urma să aibe loc ceremonia de inițiere a unei tinere discipole aspirante la titlul de vrăjitoare, își schimbase aspectul. Mobilierul care era răspândit peste tot, fusese dus în altă cameră. Un altar, provenind dintr-o masă joasă, acoperit cu un cearceaf alb, era așezat în partea din fund a încăperii. Ferestrele erau închise și ușile încuiate cu grije, iar intrarea vreunui întârziat se putea face numai după pronunțarea cuvântului de trecere.

Alex Sanders începu să traseze cercul, asistat de doi tineri, care deprindeau tainele vrăjitoriei. În vrăjitorie, toate ceremoniile trebuie să aibă loc în interiorul unui cerc consacrat. Cercul magic trebuie să-l protejeze pe magician de forțele teribile din exterior, cercul consacrat de vrăjitor trebuind să protejeze în interiorul său puterea care ia naștere în urma diverselor tehnici. Normal, cercul măsoară 9 picioare (2,75 m) diametru. Pe un covor de culoare roșie, bine curățat, a fost trasat cercul cu creta, de către cei doi asistenți ai lui Sanders, în vreme ce acesta își îmbracă roba liturgică. Deasupra cercului cu cretă, au așezat un cerc din pânză neagră și patru lumânări roșii în cele patru colțuri ale camerii, exact în afara cercului. Cele patru lumânări simbolizau cele patru direcții - est, sud, vest și nord - practicate de toate riturile vrăjitorești. Către nord a fost depus un mic relicvar de lemn negru, ce amintea relicvarele catolice, dar care nu conținea decât o piatră strălucitoare semiprețioasă destinată să creeze un fel de punct de concentrare pentru preot. În afară era scris numele unui Zeu, o divinitate aparte de care acest grup era legat. De fiecare parte a relicvarului, asistenții au așezat două sfoșnice din aiein (aliaj din cupru și bronz) în formă de șerpi. Era simbolul șarpelui

uraeus provenit din misterele egiptene pe care Alex Sanders a asimilase după propria sa concepție cu vechea religie.

Îndărătul relicvarului, a fost așezată o cădelniță suspendată cu un lanț de un soclu de aiarin și s-au aprins mirodeniile. Imediat camera a fost umplută de un miros persistent de santal și un sentiment de profundă relaxare și de destindere a părut să pună stăpânire pe toți cei prezenți. Astfel de parfumuri sunt folosite de numeroase religii, inclusiv de catolicism, și au scopul de a-i transpune pe credincioși într-o atmosferă mai destinsă și mai receptivă; o rugăciune murmurată în mod mecanic fără mediul adecvat este fără efect.

Asistentul preotului i-a adus acestuia nuiaua, un important accesoriu în vrăjitorie și o sabie, dispunându-le în diagonală în cerc. O farfurie plină cu sare a fost așezată pe podea în colțul de sus a cercului, în dreapta, și o alta din argint conținând apă în partea diametral opusă.

Alex Sanders a revenit purtând o robă albă, lungă până la genunchi. Semăna cu un călugăr, cu ochii înfundați în orbite, cu părul grizonant și cu mantia regală. Cu un gest rapid a scos un pachet de cărți de tarot pe care l-a așezat în cerc.

Aceasta făcea parte din ritual. 72 de cărți au acoperit deîndată cercul din pânză neagră și Alex Sanders a explicat cum va urma să fie consacrat cercul. Ceremonia putea începe.

Cărțile au fost luate și Alex Sanders a pus în locul lor pe altar un bici cu mai multe capete, un pantaclu și athameul sau cuțitul cu mâner negru. Erau ustensile în afară de celelalte depuse pe sol în interiorul cercului (sabia, cădelnița, paharul și sarea). Se mai aflau o mică cantitate de untdelemn, tămâie și un cuțit cu mâner alb necesare pentru unele ceremonii.

Ritualul de consacrare, pe care îl oferim în lucrarea noastră, se bazează pe vechi credințe provenind din tradiția vrăjitorească ce datează din epoca de piatră. Aceasta constituie una din formele cele mai autentice întâlnite, cu efecte dintre cele mai sigure.

Momentul fiind sosit, la un semn al marelui preot, spectatorii prezenți s-au retras într-un colț neutru, în afara cercului unde se aflau asistenții săi și restul rechizitelor.

În tăcerea care se așternuse nu se mai auzea decât murmurul celor prezenți și ordinele scurte date de Sanders.

Persoanele prezente se retrăseseră într-o încăpere alăturată în care și-au scos veșmintele, revenind complet goi, femeile având doar bijuteriile pe ele. Nimeni nu căuta să-și ascundă organele sexuale și nu se putea citi în ochii cuiva rușinea de a fi dezbrăcat.

Acum ceremonia putea începe și vrăjitorii au înconjurat cercul ce urma să fie consacrat, așteptând instrucțiunile marelui preot. Erau ceva mai puține femei decât bărbați, căci așa se obișnuia. Cel mai adesea se petrece contrarul, căci este de preferat să fie un număr egal din fiecare sex, pentru a alcătui cupluri perfecte.

Bărbații și femeile se aflau acum dispuși alternativ, în vreme ce Alex Sanders se înclina în fața altarului. Tinerele fete erau machiate de seară și aveau părul lăsat pe umeri. Cu excepția a trei vrăjitori și a marelui preot, toți participanții erau în vârstă de aproximativ douăzeci de ani și posedau un fizic agreabil.

Singurele persoane care nu erau în întregime dezbrăcate, erau marele preot și preoteasa. Alex Sanders purta robă sa albă și preoteasa era îmbrăcată cu o stofă albastră transparentă care acoperea totul, dar nu ascundea nimic. Ea luă loc în fața altarului, având mâinile întinse și ridicate, având palmele în poziția vechii Zeițe mame, pe care ea o reprezenta în acest rit. Zeița mamă reprezenta forța fertilității și a creației în corpul preotesei, în vreme ce Dumnezeul cu coarne, vechiul zeu al vânătorii, procreației și virilității era prezent în preotul ce oficia ritul.

În tăcerea din cameră, Alex Sanders, marele preot începu oficierea slujbei. Încăperea era luminată de cele patru lumânări precum și de cele ce erau aprinse pe altar. Vrăjitorul apucă sabia magică și ajutoarele sale adunară cât se poate de repede toate obiectele ce se găseau pe sol, lăsând doar cercul de cretă ce era trasat pe covor și lumânările aprinse în cele patru colțuri. Am putut observa că o porțiune din cerc aflată în direcția nord-est nu era închisă: era poarta prin care inițiatul trebuia să intre. Acest ritual se derula după biblia vrăjitorească denumită Book of Shadows (Cartea Umbrelor). Fiecare grup de vrăjitori își avea propria sa versiune și după inițiere una din recompensele vrăjitorului era dreptul de a recopia cu propria sa mână Cartea Umbrelor ce urma să aparțină sectei sale. Era interzis vrăjitorilor de a certa sau oferi unui străin sau unui nevrăjitor s-o citească.

Cartea Umbrelor n-a fost niciodată tipărită sau publicată.

În vrăjitorie există trei etape, trei grade separate de cel puțin un an. Deși Arta nu are ierarhie și că este probabil una dintre doctrinele cele mai democratice din câte există, ea cuprinde totuși trei grade căci la baza sa se află studiul și nu ceremoniile ce nu pot fi înțelese decât după perioada de ucenicie a Artei.

Inițierea putea începe. Alex Sanders a ridicat sabia consacrată și cu un gest brusc a descris un cerc deasupra aceluia ce era trasat pe covor, trecând pe deasupra porții de intrare de la nord-est. A așezat după aceea sabia pe altar și a luat în mână cupa cu apă cu care a stropit cercul, spunând:

- O, tu cercule să devii locul de iubire, de bucurie și de adevăr. O barieră împotriva necinstei și a răului. Un interior. Pentru aceasta te binecuvântez și te consacru în numele lui...

El a citat apoi numele unei divinități păgâne, după care a ridicat cădelnița răspândind fumul tămâiei deasupra cercului, ca un preot catolic ce tămâiază altarul. După aceea a dus un sfeșnic de-a lungul cercului, l-a așezat și a luat în mână cuțitul cu mâner negru, denumit athame, pe care fiecare vrăjitor trebuie să-l aibă, și a continuat consacrarea. Privind mai întâi la est, apoi la sud, după aceea la vest și în final la nord, unde se afla altarul, Alex Sanders a chemat „Puterile", după formula vrăjitorească ce semnifica chemarea puterilor Zeiței Mame și a însoțitorului său, Zeul cu coarne. Ridicând cuțitul câte o clipă în fiecare direcție și privind drept în fața lui ca spre cealaltă lume, preotul a cântat vechea formulă de chemare a Puterilor Turnului de Pază:

- Vă chem și vă invit Puteri de la Est, Sud, Vest și Nord, pentru a asista la rituri și a veghia la cerc!

După aceea, Alex Sanders a mers pe cerc cu un pas lent, dansând și cântând în același timp: „Eko, Eko, Azarak, Eko, Eko, Zamelak, Eko, Eko, Eko, Ekol"

Era în limba ebraică și făcea parte din ritualul de „chemare" cabalistic tradițional.

Două rânduri de incantații au mai urmat, în vreme ce Alex Sanders făcea din nou încet turul cercului. S-au putut descifra cuvintele „Bacchus și „athame", evident o referire la vechile mistere dionisiace ce făceau parte din prezentul ritual. În mod curent, Alex Sanders apela la muzică înregistrată pe bandă pentru a acompania dansul ce-l executa. În acea zi cei prezenți cântau. Vocile lor erau puternice și melodioase și în vreme ce sunetele umpleau camera, alți membri ai grupului s-au apucat de mână și au început să danseze. Începutul l-a marcat Alex Sanders ce a antrenat o primă vrăjitoare, care la rândul ei a prins pe o alta și astfel a fost cuprinsă întreaga adunare, mai puțin marea preoteasă și novicele. Preoteasa a rămas imobilă în fața altarului și novicele ședea în picioare, în colțul drept, având roba și banda ce-i lega ochii.

Era straniu să vezi aceste nouă persoane complet goale formând un lanț care ondula ca un șarpe, el amintea de faimoasa sculptură Laocoon: un părinte și cei doi fii înlănțuiți de un șarpe imens, de care încerca să scape.

Cântăreții, între timp, intonau imnul tradițional al vrăjitoriei, denumit „Balada Vrăjitorilor" pe care Alex Sanders îl înregistrase din surse străvechi și al cărui text este următorul:

Noapte întunecală și lună strălucitoare,
Est, apoi Sud, apoi Vest, apoi Nord,
Ascultă cântecul vrăjitorilor
Căci doresc să vă chem.

Pământ și Apă, Aer și Foc,
Baghetă, Pantaclu și Sabie,
Acționați după dorința mea,
Fiți atenți la cuvintele mele.

Frânghii și cădelniță, bici și cuțit,
Puteri ale lamei vrăjitoare
Deșteptați-vă și căpătați viață,
Veniți și realizați dorințele noastre.

Regină a Cerurilor, Regină a Infernului,
Vânător cu Coarne al Nopții,
Acordați puterea voastră destinului meu,
Executați voința mea prin Ritul Magic.

Prin întreaga Putere a Pământurilor și Mărilor
Prin puterea Lunei și a Soarelui
Ca totul să fie cum doresc eu
Cântați destinul ca el să se realizeze.

Deodată, Alex Sanders își ridică mâinile și dansul încetă imediat. Grupul formă un nou cerc și postulantul fu adus, purtând roba și banda pe ochi. Sub roba sa de brocard galben, mâinile tinerei fete erau legate în manieră tradițională. O frânghie de culoare roșie îi era așezată în jurul gâtului, coborând pe spate și fund înnodată în jurul încheieturilor. În plus, picioarele erau bine legate, și cu toate acestea îi permiteau totuși unele mișcări. Aceste măsuri au rol pur simbolic și nu au nici-o implicație erotică. Alex Sanders începu să citească „actul de acuzare" postulantei ce se afla la intrare.

„Ascultă cuvintele Marei Mame care la capătul vârstelor oamenii o cheamă Artemis, Astartea, Diana, Melusina, Afrodita Cerridwen, Dana, Arianrod și Bride ca și cu multe alte nume. În fața altarelor mele, tinerețea din Lacedemone a celebrat sacrificiul cuvenite. De fiecare dată când aveți nevoie de ceva, odată pe lună, și dacă e posibil pe lună plină, voi vă strângeți într-un loc secret și mă adorați, pe mine care sunt Regina vrăjitoriei. Acolo vă reuniți, voi care doriți să învățați vrăjitoria și care nu ați pătruns încă cele mai profunde secrete ale ei. Acolo vă voi învăța lucruri încă necunoscute. Vă voi elibera din sclavie și în semn de adevărata voastră libertate, voi veți fi goi în timpul ritualului și veți dansa, cânta, biciui, cânta și celebra amorul. Veți face totul în semn de cinste pentru mine, căci eu propovăduiesc extazul Spiritului și bucuria pe pământ și legea mea este iubirea față de toți oamenii.

Păstrați pur idealul vostru cel mai înalt, luptați pentru acest scop, nu lăsați nimic să împiedice sau să vă detumeze. Căci mie îi aparține poarta secretă care se deschide asupra tinereții și eu sunt cel care posedă cupa cu vinul vieții și căldarea de Cerridwen, Sfântul Graal al Imortalității. Eu sunt zeița generoasă care face să nască cunoașterea spiritului etern și dincolo de moarte, eu dau pacea libertatea și le regăsesc cu aceia care au plecat mai devreme".

Piatra unghiulară a religiei vrăjitorești constituie într-adevăr credința într-o viață spirituală după moarte și reîncarnare și nu ideea simplistă pe care o au vrăjitorii ce ghicesc și prepară băuturi otrăvitoare pentru a vrăji pe inocenți.

Marele preot a continuat să dea instrucțiuni postulantei:

- Nu îți cer sacrificiul pentru că sunt Mama tuturor celor ce trăiesc și împrăștiesc iubirea pe pământ.

Instruirea inițiatei se continua cu ample descrieri ale puterilor și simbolismului Zeiței Mame, care toate converg spre aceeași idee: ca noul membru al celulei să venereze puterile naturii ce sunt reprezentate de principiul feminin al fertilității și al creației datorită principiului bărbătesc al procreerii și al rolului hrănitor, într-un cuvânt la diavol, ritualuri sinistre, sacrificii sau alte fantasme „negre" adesea confundate cu adevărata vrăjitorie.

Etapa următoare a acestei inițieri, așa după cum are loc în multe societăți secrete, este o formă rituală a morții, urmată de o renaștere „intenoară" a grupului.

Grupa lui Alex Sanders a împrumutat o mare parte a ritualului din istoria lui Aradia, un document tradițional pe care marele preot l-a transcris dintr-un manuscris particular denumit „Legenda Vrăjitorilor". La fel cum biblia creștină, vorbește de creația divină, istoria din Aradia relatează epoca în care „Diana a fost prima creatură înaintea oricărei creații; în ea erau toate lucrurile și în afară de ea, tenebrele originale. Ea s-a împărțit în întuneric și în lumină. Ea însăși și Lucifer, fratele său și fiul său, erau lumina".

Aceasta înseamnă că energia denumită lumină a fost la începutul oricărei vieți, ceea ce nici un savant nu contestă, ca și conceptul autodiviziunii.

„Lucifer", fie zis, nu are sensul pe care i l-a acordat versiunea creștină - „un diavol" sau „un înger decăzut", ci înseamnă simplu „cel care poartă lumina".

În istoria din Aradia, se află ritualul morții, folosit astăzi pentru inițiere. Unul dintre cei prezenți joacă rolul Morții, purtând pe cap un capușon negru pe care era desenat un craniu și el și-a îndreptat vârful spadei sale către inima neofitei. Aceasta intrase între timp în cerc și-și abandonase veșmintele, scoțându-le una câte una.

În vreme ce alți vrăjitori se așezaseră pe dușumeaua camerei și priveau la ceremonia de inițiere, neofita a fost biciuită de marele preot, în vreme ce se dezbrăca. Avea mâinile încă legate stând în fața Morții. Moartea, în această legendă este sedusă de frumusețea Anadiei, încât vrea s-o ajute. Postulanta devine Aradia.

- Rămâi cu mine și lasă-mă să-mi pun mâna mea rece pe pieptul tău.

- Nu te iubesc!

- Atunci trebuie să te pleci în fața Morții!

- Acesta este destinul și îl accept, spuse ea.

Și îngenunche în fața Morții.

Moartea își îndepărtă cu rapiditate sabia și apucă biciul, aplicându-i câteva lovituri tinerei femei, pe care o ajută să se scoale, spunându-i:

- Fii binecuvântată!

În acest moment i se oferi un colier de piatră ce-i fusese retras mai înainte. Aceasta simboliza principiul renașterii.

Alex Sanders reveni lângă postulantă care trecuse prin poarta Morții și acum era demnă de a fi admisă în asociație. El apucă pe tânăra fată de mijloc și o făcu să treacă goală în jurul cercului prezentând-o zeilor și proclamând:

- Să luați cunoștință, Domni ai Estului, Sudului, Vestului și Nordului că... a fost cu grije inițiată la rangul de preoteasă și de vrăjitoare.

Acum, pentru prima dată, Alex Sanders a pronunțat numele de vrăjitoare, acordat tinerei fete; toți membrii Artei primeau un nume analog cu prilejul inițierii lor.

Marele preot se îndreptă către noua preoteasă și îngenunchind în fața ei, îi spuse:

- Binecuvântate să fie picioarele tale care te-au adus aici!

Și îi îmbrățișă picioarele. După care se îndreptă și spuse:

- Binecuvântați să fie genunchii care îngenunchiază în fața altarului sacru!

Și îi îmbrățișa genunchii.

- Binecuvântat să fie pântecul tău fără de care nu ai mai fi.

Îi îmbrățișă apoi organele sexuale. Când era vorba de un bărbat, atunci preoteasa era aceea care oficia, efectuând același ritual, dar înlocuind termenul de „pântec", cu cuvântul „falus".

În picioare în fața preotesei, marele preot mai adaugă:

- Binecuvântați să fie sânii tăi plini de frumusețe și forță, și îi îmbrățișă sânii.

În cele din urmă se îndreptă complet spunând:

- Binecuvântate să fie buzele tale căci ele vor spune numele sacre și îi îmbrățișă buzele.

Acest ritual purta denumirea de „sărutul cvintuplu".

După aceea, erau luate măsurile inițiatei pentru a le transcrie în registrul societății.

- Ai trecut cu bine încercarea, îi spuse Alex Sanders tinerei vrăjitoare, după ce îi mai aplică din nou 40 de lovituri de bici, simbolice.

- Sunteți pregătită să jurați că veți fi întotdeauna fidelă Artei și totdeauna gata să protejați, să ajutați și să vă apărați frații și surorile vrăjitoare, chiar dacă aceasta v-ar costa viața?

- Da! răspunse tânăra vrăjitoare cu o voce tremurătoare.

- Atunci spune după mine: Eu... în prezența Puterilor, și prin voința mea liberă și cu acordul meu, jur solemn că voi păstra ascunse și nu voi dezvălui secretele Artei nici unei persoane care a fost pregătită într-un cerc ca în cel în care mă aflu. Jur prin speranța unei vieți viitoare, știind că măsurile mele au fost luate și că armele mele se vor întoarce împotriva mea, dacă voi călca acest jurământ solemn.

După care ea depuse jurământul și fu unsă cu câteva picături de untdelemn și vin. Marele preot o sărută pe gură.

Banda care îi acoperea ochii îi fu dată la o parte și neofita fu în măsură să vadă ce se petrecea în jurul ei. Probabil că avu un fel de șoc, dar nu lăsă să se vadă.

Alex Sanders se hotărâse probabil să-i acorde tinerei femei nu numai primul grad al Artei, ci și pe cel de al treilea, considerând-o demnă să devină preoteasă.

Etapa pe care am descris-o mai sus constituie primul grad aparținând celor mai multe secte. Cel de al doilea grad constă într-o altă ceremonie de purificare care în vrăjitorie semnifică intrarea într-un cerc consacrat după toate regulile, cu unelte consacrate (și în special cu athame-ul), urmată de proclamarea în fața altarului:

- „Ascultați, Puteri... preoteasa și vrăjitoarea consacrată după toate regulile, este de acuma pregătită de a deveni mare preoteasă și chiar regină vrăjitoare. Această invocare este urmată de triplu dans, cântând în jurul altarului și printr-o genoflexiune. O regină vrăjitoare este superioara într-o asociație.

Termenul este egal cu acela de mare preoteasă, dar implică puteri temporale și disciplinare, mai mult decât puteri pur religioase.

Vrăjitorul ce deține gradul I și care dorește să avanseze la gradul II, este legat cu o frânghie. Tânăra de mai înainte a îndeplinit totul într-o singură ședință, lucru ieșit din comun.

- Pentru a atinge gradul sublim este necesar să suferi și să fii purificat, spuse marele preot. Ești pregătită pentru aceasta?

- Da!

- Te purific pentru ca tu să fii demnă de acest mare jurământ.

Urmă o promisiune solemnă de a nu divulga nici un secret nici unei persoane neautorizate. După aceasta candidata a fost unsă cu ulei și vin și i s-a îndepărtat frânghia.

- Tu ai ascultat legea, îi spuse marele preot, dar să știi că atunci când primești un lucru bun, tu trebuie să dai de trei ori pe atâta.

Unul dintre principiile esențiale ale vrăjitoriei este într-adevăr obligația de a da de trei ori pe atâta când a-i primit ceva. Aceasta se poate aplica în mod evident și la rău, dar vrăjitorii „albi" sau constructivi nu învață răul, afară doar dacă sunt atacați.

În inițierea la gradul doi, istoria lui Aradia a fost din nou jucată de cei prezenți. Dar Alex Sanders a hotărât să scurteze ritualul și a trecut direct la inițierea la gradul trei. Femeia inițiată a luat poziția lui Osiris, în vreme ce marele preot îngenunche în fața ei. Dacă candidatul era un bărbat, atunci marea preoteasă ar fi luat poziția lui Osiris. Cel de al treilea grad se juca în jurul altarului ridicat în locul secret, un eufemism ce semnifica organele sexuale feminine. În fapt, o mare parte a inițierii la gradul trei deriva din misterele vechiului Egipt, respectiv ale lui Isis și conținea invocări ale acesteia.

- Locul sacru este punctul central al cercului. După cum se știe, punctul din interiorul cercului se află la originea tuturor lucrurilor și noi trebuie să-l adorăm. Atunci când vrem să-l adorăm, vom face următoarea invocare:

Tânăra neofită a îngenunchiat, goală dar cu ochii liberi. În vreme ce doi asistenți țineau un cearceaf deasupra tinerei femei îngenunchiată, marele preot își scoase cu rapiditate roba albă și se așeză alături de ea. A urmat apoi sărutarea organelor sexuale, pentru a simboliza faptul că ultima de venerat era forța de viață, forța creației.

Cearceaful fu retras și tânăra se ridică în picioare, având mijlocul înconjurat cu o frânghie pe care i-o legase marele preot. Această frânghie constituia unul din ustensilele de lucru, la fel ca athame-ul, bagheta, pantaclul, cădelnița și restul. Tânăra femeie privi către altar, în vreme ce marele preot îngenunche. Marea preoteasă, ce mai purta încă veșmântul albastru transparent, îi întinse potirul de argint plin cu vin.

În genunchi, el bău ceremonios un gât. După aceea mâinile tinerei fură eliberate și ea se întoarse pentru a sta cu fața la ceilalți de acuma fiind un membru al grupului de vrăjitori.

Din nou muzica se auzi și cei prezenți părăsiră în tăcere încăperea. Pentru un vrăjitor obișnuit, inițierea, coborârea lunii și ceremoniile care marchează cele patru sărbători principale ale vrăjitoriei sunt momentele cele mai importante. Puțini sunt aceia care pătrund în cercurile interioare unde au loc riturile magice mult mai complexe.

Iată textul ritual original celebrat de marele Preot la Stonehenge:

„August Domn al Umbrelor, Dumnezeul Vieții și dătător de viață este totuși cunoașterea ta care este cunoașterea Morții.

Deschide, te rog, mare porțile prin care toți trebuie să treacă.

Lasă pe scumpii defuncți ce au plecat mai înainte ca noi să revenim în această noapte ca să se bucure cu noi.

Și când va veni timpul, cum se cuvine, o tu consolatorule întăritorule, dătătorule de pace și repaus, lasă-ne să intrăm în regatul tău veseli și fără frică. Căci știm că după noi vor fi odihniți și ușurați printre cei care ne sunt scumpi, ne vom renaște din nou grație ție și grație Marii Mame.

Că aceasta se va petrece în acest loc și în același timp cu ce pe care îi iubim și vom putea să-i reîntâlnim, să-i cunoaștem și să-i iubim din nou.

Coborâți, vă rugăm, noi servitorul și preotul vostru".

* * *

Pentru majoritatea oamenilor, o vrăjitorie include un blestem de un anumit fel; vrăjitoriile însă sunt la fel de eficiente atât în înfăptuirea unui bine cât și mai cu seamă, cu atât mai mult, a răului.

În prezent, vrăjitoria este întrebuințată - excepțând magia neagră - pentru acordarea de sprijin celor care au nevoie de el, și mai ales pentru vindecare, taumaturgie. Există în popor o credință exagerată în privința posibilităților pe care le are un vrăjitor, cum ar fi de exemplu schimbarea vremii, prin provocarea de furtuni, grindină și ploi puternice. S-a mai afirmat că vrăjitoarele din Anglia și-au folosit puterile în colectiv pentru a-l influența pe Hitler să amâne data invadării insulei în 1940. Se știe că Hitler credea în astrologie și ținea seama de opiniile astrologilor pe care îi consulta ori de câte ori urma să ia o decizie importantă. Se cunoaște episodul cu incendierea Reichstagului în care a fost implicat celebrul magician Hanussen.

Privind înapoi în istorie cumplitele persecuții la care au fost supuse vrăjitoarele, mai cu seamă în Evul Mediu, ca și întreaga activitate a Inchiziției, toate acestea la un loc nu constituie altceva decât de fapt admiterea credinței în puterile lor. Din nefericire, persecutorii nu au reușit să înțeleagă că majoritatea vrăjitoarelor acționau în sensul facerii binelui și nu al răului (magie neagră).

Cuvântul vrăjitor provine din vechea limbă anglo-saxonă, în care cuvântul „Wicca", înseamnă înțelept, a devenit în mod greșit simbol al răului. În trecut, cu mult mai înainte de persecuțiile din Evul Mediu, vrăjitori erau membrii respectați ai comunității; motivul pentru care au fost până la urmă urâți și vânați de autorități a fost probabil „cercul închis" al practicilor lor.

Desfacerile vrăjilor și farmecelor

Magia desfacerilor este o adevărată psihoterapie, căci vrăjirea și facerea farmecelor nefiind decât o afectare pe cale psihică, desfacerea nu este alta decât vindecarea pe aceeași cale a afecțiunilor dobândite de cei sensitivi. Arta desfacerii este o

1) *Victoria Enoșcu. Magie și Spiritism, Nr. 6, 1996, p. 6.*

adevărată fericire pentru cei ce cred că pot fi îmbolnăviți sau prejudiciați în afacerile lor prin farmece sau vrăji.

Arta desfacerii ajută și acelora care suferă de vreo afecțiune nervoasă și nu și-au găsit vindecarea cu ajutorul medicamentelor.

Desfacerea de fapt

Descântătorul se scoală dis de dimineață, pe întuneric, până a nu răsări soarele, aduce apă neîncepută din trei fântâni, într-o oală nouă și o acoperă cu un capac nou, de lut. Când aduce apa de la fântână nu trebuie a vorbi cu nimeni, nici la dus și nici la întors, altfel descântecul nu are leac.

În apă se pun următoarele plante: Cinci degete, Faptnic, Crăpușnic, Zburătoare, Captalan, Mătrăgună, Râhnă, Buruieni de spurcat, Laptele cânelui, Harbujel de câmp.

Înainte de a pune buruienile în apă, se fac trei mătănii, le așează pe un ștergar curat sub icoană, se aprinde o lumânare și le înconjoară cu pâine unsă cu miere, având-se grijă de a pune pe ștergar și puțină sare, după care se sorocesc astfel:

Buruieni lecuitoare, eu vă cinstesc
Cu pâine cu miere și cu sare
Cu sfintele mătănii
Vol să mă sorociți și să mă cinstiți
Cu leac și sănătate
Să mă sorociți cu cinste și cu dragoste
Și să mă spălați de bube
Și de toată aruncătura care-i pe mine
După cum s-a zbuciumat albina pe floare
Cu ciara pe picioare
Așa să se zbuciume lumea
După mine cu dragoste
Cum îi lumina luminată
Așa să rămână... luminat și curat
Amin!

După ce balnavul, având fața la răsărit, a zis de trei ori descântecul de mai sus, se introduc buruienile în oală și se descântă mestecându-le cu un mănunchi făcut din trei crenguțe de busuioc, pană de păun și un ban vechi de argint; toate acestea fiind legate cu un fir de mătase roșie, trecut prin gaura banului (găurit cu un cui).

Iată și descântecul ce trebuie spus în timp ce oala stă pe foc să fiarbă:

Tu, ist-date, împărate, spurcatule, săgetatule,
Ai plecat ca un turbat să iei zilele lui...
Nu le lua! Ci du-te la casa ta
Acolo să bei, acolo să mănânci.
La... nu bea, nu mânca
Fugi sângeratule, spurcatule
Și du-te în casele tale
Acolo să bei, acolo să mănânci
Și să locuiești
Și pe ... să-l lecuiești
Să-l lași curat, luminat ca roua din câmp
Cum Maica Precista l-a lăsat.

După ce apa cu buruienile au fiert, se lasă să se răcească și bolnavul face cruce și gustă de trei ori din ea; apoi se dezbracă, se așează într-o albie și descântătorul îi toarnă pe cap, zicând încet:

Te spăl de dat, de fapt, de ură
De pără, de căscare, de strigare
De urâtul cel mare

Bolnavul se culcă pe pat și caută să doarmă. Dacă apa din căldătoare a rămas roșie, înseamnă leac, dacă este neagră nu e semn de bucurie.

De luat cuțitul

Când cineva se îmbolnăvește fără motiv aparent și dacă boala prezintă manifestări neprecise, dacă persoana bănuiește că cineva din ură sau interes oarecare, i-ar fi pus cuțitul, se descântă de „luarea cuțitului".

Se așează o cruce, un cuțit și puțină tămâie într-o oală nouă cu apă neîncepută și se descântă.

Cuțit cu dă-i rău, cu dă-i din lele,
Cuțit din mâncare, din culcare
Din osteneală, din fierbințeală
Cuțit cu 99 săgetături, cu 99 întâmpinături
Cuțit cu 99 de ceasuri rele
Cuțit cu 99 vânturi turbate
Cuțit pus, de fermecătoare prepus
Fermecătoarea n-a știut să te călească
În trupul lui... să te nimerească,
Ieși, piei și răspiei
În pământ sai și răsai
Cum se răspândesc răspântiile
Așa să se risipească toate bolile
Și cuțitul de la...

Din apa astfel descântată bolnavul bea o parte, iar restul se azvârle în foc sau într-o apă curgătoare zicând:

Nu mă spăl de gras, de frumos,
Ci mă spăl de lucru vrăşmăşesc
De pe trupul meu, de pe picioarele mele.

Stingerea frigărilor

Stingerea frigărilor se face ca şi făcutul cu frigarea, tot cu frigarea în miniatură, care înroşită în foc se înfige într-o ceapă, aflată într-o oală cu apă neîncepută, zicând:

Cine ţi-a făcut cu o mână;
Eu îţi desfac cu două
Cine ţi-a făcut cu două
Eu îţi desfac cu trei
Cine ţi-a făcut cu trei
Eu îţi desfac cu patru
Cine ţi-a făcut cu patru
Eu îţi desfac cu cinci
Cine ţi-a făcut cu cinci
Eu îţi desfac cu şase
Cine ţi-a făcut cu şase
Eu îţi desfac cu şapte
Cine ţi-a făcut cu şapte
Eu îţi desfac cu opt
Cine ţi-a făcut cu opt
Eu îţi desfac cu nouă
Cu mâinile Maicii Domnului amândouă.

Desfacerea ulcicăi

Când cineva bănuie că i s-a făcut cu ulcica şi vrea să scape de dominaţia acelei persoane, pune pe cineva să-i descânte în apă neîncepută, strânsă într-o oală nouă în curs de o săptămână începând de luni până luni, în care apă se omoară un pui de şarpe şi tot cu această apă se spală un armăsar la membru şi o bivoliţă la sex. Cu apa astfel preparată şi descântată stropim pe cel ce doreşte să-şi desfacă.

Iată şi descântecul:

Tu stea, logostea, toate stelele să stea
Numai steaua lui ... să nu stea
Să umble prin toate zahanalele
Pe la toate privăţile, s-adune putorile
Cum pute haznaua de goneşte câinii
Aşa să gonească şi să fugă.
... de ...
Şi cum fug îngerii de coteţ şi găinaţ
Aşa să se huiduiască... de...
Să se gonească şi să nu vorbească
Şi cum nu pun judecătorii
Arendaşii şi boierii
Masa la uşa privăţii
Tot aşa să nu mai puie... cu...
Cina la masa-i, şi împreună
La masă să nu mai şadă.

Dezlegatul bărbatului

Bărbatul care se crede că a fost „legat" i se descântă în felul următor:

Se iau nouă lacăte încuiate, se pun într-un vas cu apă neîncepută şi se lasă o noapte la stele. A doua zi se ia o aţă de cânepă căruia i se fac nouă noduri şi luând pe rând fiecare lacăt, îl descuiem cu cheia, zicând:

...legat şi încleştat
Să fie dezlegat!
De la cutare dezlegat
Cum se descuie, cum se descleştează
Şi se deschide lacătul.

Se ia apoi aţa şi desfăcând nodurile, zice:

...să fie dezlegat
Cum dezleg eu astea nouă noduri
De toate să fie dezlegat
Cum de la... nu mai e legat.

Aţa deznodată se pune sub prag, ca cel legat să treacă peste ea, fără să ştie. Se ia apoi imediat de acolo ca să n-o păşească înapoi, fapt care l-ar lega din nou. Cu apa în care a stat lacătul se spală cel descântat stând pe aţa de cânepă, ale cărei noduri au fost desfăcute.

Desfacere pentru alungarea tuturor farmecelor

Faţă de numărul mare al celor ce cred în puterea farmecelor şi faţă de teama ce pot produce aceste credinţe, vă prezentăm o desfacere pentru alungarea tuturor farmecelor, ori care ar fi ele, desfacere care va alunga aceste temeri din casa unde sunt bănuieli că s-au aruncat farmece şi că datorită lor s-a stricat liniştea, situaţia sau sănătatea celor din casă. Descântecul a fost găsit la mănăstirea Kif, fiind scris de Sfântul Damaschin, la sfârşitul unei cărţi de rugăciuni. Această desfacere e recomandată ca s-o aibă tot creştinul

în casa sa şi să o citească cu smerenie când va vedea luna nouă în prima marţi, joi sau sâmbătă, repetând aceasta de patru ori în cursul unui an. Şi dacă va avea credinţă, în trei zile de la descântare, se vor risipi toate farmecele ca vântul, pleava şi pulberea de pe drum, iar omul va rămâne cu norocul ce i l-a dat Dumnezeu.

Iată cum procedaţi:

Înconjuraţi casa de trei ori pe dinafară, zicând de fiecare dată „Crezul", apoi intrând înăuntru aprinzi candela şi o lumânare la icoană, zici „Tatăl nostru", după care citeşti Psalmii 53, 139 şi 50 din Biblie. După toate acestea, citeşti cu aceeaşi evlavie, cele ce urmează.

Cunună-se „Crai Nou"
Cu cunună de piatră scumpă
De mult preţ. Lună luminată
Ce eşti pe cer şi pe pământ
Şi vezi toate ce sunt pe pământ
Eu nu mă pot odihni în casa mea
Şi-n sălaşul meu de răul vrăşmaşilor
Şi al pismaşilor mei care s-au sculat
Cu multă răutate asupra mea
Şi asupra casei mele
Iară tu lună luminată
Să nu ai odihnă nici somn
Ci să iei farmecele şi urâtul
Din casa noastră şi din masa noastră
Din faţa mea şi din faţa soţiei mele
Din darul nostru şi din sporul nostru
Lună luminată, fapt de bărbat
Fapt de muiere, fapt de băiat
Lună luminată, ia faptul
Din casa mea şi din sporul meu
Din sălaşul meu şi din dobitoacele mele,
Din grădina mea şi din pomii mei
Din toate ale noastre
Şi din jurul casei noastre
Lună luminată
Fapt de 99 de chipuri
Şi din 99 de feluri
Fapt cu lut de la Focilă
Cu creier de broască, cu păr de muiere
Cu ou de pui înăduşit, cu cărtiţă
Ne închinăm la picioarele Tale
Mărturisindu-te de adevărat fiul lui Dumnezeu
Şi vin-o degrab în ajutoru-ne,
Cu puterea cinstitei
Şi de viaţă făcătoare, Sf. Cruci
De goneşte tot faptul
Şi urâtul din casa noastră
Din masa şi din sălaşul nostru
Din ţarina şi din grădina noastră
Din livada şi din via noastră,
Din meşteşugul şi negustoria noastră,
Din sporul şi din trândăvia mea,
Şi din lenea mea,
Din punga mea cu bani şi din lada cu haine,
Din cuptoarele casei mele,
Şi din tot focul meu şi al familiei mele
Şi al casnicilor mei
Ordonând lunei, făptură a mâinilor Tale
A le duce prin codri şi pustii
Ne locuite de vreun om
Fără a se atinge de a face nimănui rău
Nici chiar vrăjmaşilor noştri
Care ne-au trimis şi dat
Căci tu singur stăpâne ne-ai ordonat a iubi
Pe vrăşmaşii noştri
A face bine celor ce ne urăsc pe noi
A binecuvânta pe cei ce ne blesteamă pe noi
Şi a ne ruga pentru cei ce ne fac necaz
De aceea ne rugăm ţie
Din adâncul sufletului nostru
Sfântului marelui mucenic
Arhidiaconul Ştefan
Iartă-i Doamne pe toţi
Cei ce ne-au făcut nouă rău,
Căci n-au ştiut ce fac,
Şi-i îndreaptă pe calea pocăinţei
Spre mântuirea sufletelor lor.
Amin.

După această desfacere ziceţi „Împărate Ceresc" adăugând la sfârşit cuvintele:

„Sfârşit şi lui Dumnezeu laudă"

* * *

Această desfacere ne oferă trei mari aspecte:

1. Însuşi feţele bisericeşti cunoşteau şi nu combăteau practica desfacerii vrăjilor, punând chiar cele din scriptură (psalmii) în ajutorul descântorului; 2. sunt înşiruite numeroasele varietăţi de vrăji şi farmece care arată totodată cât de mare este răutatea unor oameni şi câtă imaginaţie pun în căutarea mijloacelor de răzbunare şi facerea răului; 3. arată atitudinea ce trebuie să adopte cel ce vrea să fie ferit de efectele acestor practici şi că rugăciunea, bunătatea şi iertarea permit omului pavăza cea mai bună de apărare.

Descântecele

Sub numele de „Descântece" se înţeleg totalitatea practicilor vrăjitoreşti. Ele joacă un rol extrem de important în practica medicinei psihice populare, căci mulţi ce nu-şi găsesc vindecarea la medici, şi-o află la babe.

Deochiul

Deochiul formează în folclorul multor popoare (jetura la italieni) un capitol a cărui dezvoltare a dat naştere la studii speciale asupra obiceiurilor şi descântecelor de această afecţiune, care nu este în fapt decât o variantă a influenţelor hipnotice, având tulburări manifestate prin dureri mari de cap, vărsături, ameţeli, căscare, somnolenţă etc. fenomene care se observă de obicei când deşteptarea subiecţilor hipnotizaţi nu se face conform unor anumite reguli şi măsuri de prevenire a accidentelor. Deochierea, este deci pentru cei ce cunosc hipnotismul, un fenomen de „fascinare".

* * *

Când cineva, fie din cauză că nu s-a luat nici o măsură preventivă contra deochiului, fie că pe nebăgate de seamă a fost deochiat şi a căzut bolnav, prezentând simptomele descrise mai sus, pentru a-l vindeca, fie om, fie animal, se procedează în felul următor.

Se ia o cană cu apă neîncepută, în care se sting nouă cărbuni aprinşi, luaţi din foc. La fiecare cărbune pus în cană, se numără de-andaratele. Stingând primul cărbune ziceţi: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1; la al doilea cărbune număraţi: 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1; şi aşa până la sfârşit, când spuneţi următorul descântec:

După cum s-au stins cărbunii,
Aşa să se stingă deochiul,
Eu sting pociturile şi săgetăturile
Toate deochiurile
Şi toate căscările
Toate nimicurile
Toate habaticurile
Sting toţi ochii cei răi,
Şi gurile cele rele
Să n-aibă ochii ce'nholba
Şi gură a striga
Potolesc, osândesc
N'aibă grijea mea!

Aceste descântec este pentru cazul când deochiatul îşi descântă el singur, când însă îi descântă altcineva, acesta va încloui ultimul vers cu cuvintele:

Să n-aibă grijea lui...

Dacă cărbunii în timpul stinsului, cad la fundul vasului, înseamnă că bolnavul suferă într-adevăr din cauza deochiului, dacă nu, alta poate fi cauza boalei. Din apa în care s-au stins cărbunii se dă bolnavului să bea câteva înghiţituri, se udă puţin pe cap şi restul se varsă afară pe un câine sau în lipsa acestuia, la un loc curat.

Când cel bolnav nu ştie să-şi descânte şi n-are pe nimeni împrejurul său care să se ocupe cu aşa ceva, se trimite un obiect al bolnavului - o cămaşă, de exemple - la o babă descântătoare care îi va descânta stingând cărbunii spunând descântecul de trei ori şi înţepând cărbunii cu cuţitul de care se serveşte la descântat.

Cămaşa descântată se va îmbrăca de bolnav, iar cu apa se va spăla pe ochi, pe cap, pe frunte, după care gustă de trei ori din ea, împreună cu cărbunii, o varsă pe un câine pentru ca deochiul să fugă cu câinele.

Dacă câinele se scutură, boala va avea leac. Dacă în timpul descântării, vrăjitoarea cască mereu şi cărbunii cad la fund, e semnul cel mai sigur că bolnavul a fost deochiat.

Metodele folosite de Magia naturală

Utilizarea riturilor nu este un apanaj exclusiv al Magiei naturale, pronunţarea unor cuvinte ritmate (psalmodiate) spre exemplu, se întâlneşte în toate Magiile. H.C. Agrippa[1] face următoarea referinţă la puterea cuvintelor şi a numerelor, principiu care de altfel stă la baza Kabbalei:

„Forţa unui lucru din natură se naşte trecând de la obiect la simţuri, de acolo la imaginaţie şi apoi la inteligenţă, care-l concepe întâi urmând să-l exprime prin nume şi cuvinte. Conform platonicienilor, cuvintele şi numele, îmbinate în articulaţiile lor, conţin chiar forţa lucrului sub forma semnificaţiei sale, ca într-o viaţă latentă, pe care spiritul îl concepe ca pe un germene (raţiune seminală) a lucrurilor, şi pe care-l aduce apoi la lumină, exprimându-l prin voce sau vorbe şi conservându-l, în sfârşit prin semne scrise".

Altfel spus, puterea magică a cuvântului se trage din corelaţia cu lucrul desemnat. Aceasta este esenţa teoriei magice asupra puterii. Trebuie cunoscut faptul că, în Magie, numele şi cuvântul au proprietăţile lucrului desemnat. La fel se întâmplă şi cu semnele scrise, care în fond nu sunt altceva decât o reprezentare a lucrului şi un echivalent al limbii vorbite. În momentul în care se invocă un geniu, rugăciunea sau incantaţia trebuie concepută astfel încât să reproducă toate calităţile acestui geniu. Referitor la aceasta, Agrippa spunea următoarele: „Cel care doreşte exemple mai complete va trebui să studieze imnurile lui Orfeu; în Magia naturală nu e nimic mai eficace decât aplicarea cu toată atenţia posibilă a armoniei necesare şi celorlalte condiţii pe care înţelepţii le cunoşteau... Incantaţiile de acest gen, compuse după legile proporţiilor astrelor şi conform riturilor, pline de inteligenţă şi sentiment, pronunţate adecvat, cu o pasiune arzătoare, păstrând măsura şi numele cuvintelor, ca şi forma rezultând din aceste cuvinte, inspiră o mare forţă magicianului prin elanul impetuos al imaginaţiei sale, proiectându-se imediat asupra obiectului incantaţiei pentru a-l lega sau a-l dirija conform intenţiilor sentimentului şi ale cuvântului magicianului. Instrumentul adevărat al vrăjitorilor este un fel de spirit (suflu) foarte pur, armonios, cald, respirând, viu, ducând cu el mişcarea şi sentimentul semnificat, conţine cu artă din toate părţile lui, înzestrat cu sentiment, conceput de inteligenţă: prin proprietăţile acestui suflu, prin similitudinea celestă, vrăjile primesc din cer virtuţi extraordinare, mai mult decât acolo lucruri despre care am vorbit, cum ar fi alegerea oportună a momentului, intrând în comunicare cu spiritele sublime şi mai eficace decât cele chemate prin lucrurile vieţii vegetale, ierburi, rădăcini, răşinoase, aromate, miresme de ars şi altele asemănătoare. Iată de ce magii au obiceiul în incantaţiile lor, de a sufla în acelaşi timp peste lucruri şi de a inhala cuvintele incantaţiei, adică de a insufla virtuţile lor spiritului. Astfel, toată puterea sufletului este dirijată spre obiectul vrăjii, dispus astfel să primească în sine această putere".

Cu alte cuvinte Agrippa ne spune că forţa vrajei depinde de sentimentul vrăjitorului şi cu cât sentimentul este mai vehement, cu atât incantaţia este mai puternică. În concluzie, forţa magică rezidă în sfera afectivă şi nu în raţiune.

Raţiunea are menirea de a imagina ceea ce se urmăreşte, să calculeze poziţiile astronomice ale soarelui şi lunii, planetelor şi asterismelor importante (constelaţiile zodiacale). Va adapta după aceea prin numere şi ritm, incantaţia la starea cerului. Numerele sunt date de cele ale astrelor şi de pătratele lor magice; armonia dintre incantaţie şi figura cerului rezultă din proporţia numerică între cuvinte şi fraze şi cea a astrelor. Ritmul se marchează prin pronunţie şi cântec. Sediul acestor operaţiuni se află în conştiinţă personală care imprimă operei magice direcţia, dar nu-i poate da impulsul. Forţa se află în sentiment, în pasiune, opusă inteligenţei. Procedeele de pregătire sunt alături de abstinenţă şi reţineri, următoarele: calculul armoniei numerice şi ritmice, compoziţia consecutivă a incantaţiei care are ca scop producerea unei stări sufleteşti subconştientă specială, dezvoltarea unei mişcări care insuflă un fel de viaţă voinţei, proiectând-o asupra scopului propus, similar unui suflu viu şi activ. Cele prezentate mai sus nu urmăresc în fond altceva decât crearea unei stări psihologice cu totul speciale, ce are un caracter esenţial de înlocuire într-o oarecare proporţie a subconştientului cu conştientul. Ritmul, cântecul şi dansul tind spre acelaşi rezultat.

Magicianul îşi poate provoca starea de spirit căutată şi emoţia necesară corespunzătoare, modulându-şi debitul vorbirii, accentuarea cuvintelor, tonului şi vocea. În acelaşi scop poate fi folosit şi cântecul. Dar el este în acelaşi timp, ritm, ton, accent, totul

1) *H.C. Agrippa „De occulta philosophia, cartea a II-a cap. LX, XXV, p. 2, 6-9. / Maxwell „Magia". Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1995, p. 92; Papus „Kabbala". Ed. Herald, Bucureşti; Eliphas Levi „Misterele Kabbalei". Ed. Anta[illegible] Bucureşti; Gershom Scholem „Cabala şi simbolistica ei". Ed. Humanitas Bucureşti, 1996; Papus Kabbala, Ed. Herald Will Parahh Cabbala, Ed. RAO Bucureşti, 1996; Alexandru Safran Cabbala, Ed. Univers Enciclopedic Bucureşti, 1996.*

fiind combinat într-o formă muzicală, constituind în final o adevărată melodie. Muzica de fapt constituie unul dintre mijloacele cele mai adecvate pentru provocarea emoției. În cadrul ceremoniilor religioase la catolici, ea urmărește să trezească o emoție identică la întreaga asistență, făcându-i pe toți cei prezenți să vibreze la unison.

Magicianul operează singur, întrucât este important să creeze în sufletul său o cât mai puternică emoție posibilă. Aceasta este necesară pentru a fi în măsură să vrăjească un obiect. Cântecul, muzica reprezintă factori intrinseci ai emoției, căci se cunoaște că sunetul constituie un agent creator de emoții. Unda sonoră produsă de cântec traversează spațiul trecând peste toate obstacolele, fiind superioară culorilor strălucitoare, cărora pentru a se manifesta le trebuie lumina zilei. Acțiunea acestora din urmă se exercită la distanțe mici și obstacolele le împiedică, în vreme ce cântecul depășește obstacolele. Tăcerea nopții liniștite favorizează forța magică a apelului. Toate societățile se folosesc de cântec în cadrul ceremoniilor magice. Nu există incantație fără vorbe spuse sau cântate (psalmodiate), nici ceremonie fără muzică.

Magicianul împrăștie prin sunet, voința sa în jur, incorporând-o acestui zgomot, îi conferă un spirit, un suflet, o viață și face din ea o forță dominatoare, chemând și atrăgând energiile armonice, îndepărtându-le pe celelalte.

Folosindu-se de strigăt și apel, în special al numelui, ritm și cântec, muzică corală sau instrumentală, magicienii realizează trei feluri de rezultate practice:

1. Crează în operator ca urmare a unei emoții adecvate prin pronunțarea cuvintelor, o stare psiho-fiziologică specifică eliberării agentului magic.

2. Crează stări asemănătoare la cei prezenți și adaugă forța magică a adunării care s-a născut din aceea care s-a născut în el însuși.

3. Această armonie dinamică este cu atât mai energică și mai bine dirijată cu cât toți cei prezenți își dau silința împreună să creeze o stare armonică cu ființa supranaturală invocată.

Folosirea culorilor este recomandată, dar între culori și sunete există diferențe mari. Notele acute, ritmul rapid indică emoțiile datorate bucuriei, mișcarea, dorința. Notele mijlocii și o mișcare mai lentă arată existența unor emoții mai grave, un ritm lent și ton coborât provoacă sentimente de respect, teamă și tristețe. Sunetele muzicale constituie o legătură de natură elementară aeriană între magician și obiectul operațiunii.

Vederea este mai puțin sensibilă în Magie și constituie un mijloc de dată mai recentă utilizat în operațiunile magice. Limbajul vorbit a precedat limbajul scris. Culorile joacă un sens mai puțin precis decât sunetele și ele se leagă în special de Magia simbolică decât de cea simpatică. Astfel de exemplu, albul este culoarea purității, iar culori ca albastrul, roșul, galbenul și verdele exprimă sentimentul de bucurie. Culorile vecine cu negrul exprimă tristețea, durerea și doliul. În religia creștină s-a folosit armonizarea culorilor la compunerea vitraliilor. Exprimarea anumitor sentimente este determinată de anumite gesturi asociate cu muzica și ritualul[1].

Gesturile crează stări speciale, diferite de cele produse de cântece, care rămân sub controlul voinței, care reglează ritmul și tonul. Starea emoțională pe care o induce magicianului păstrează pe tot timpul ceremoniei caracterul activ și dirijat. Cântăreții cad într-un fel de somnambolism, geamăn cu leșinul, un fel de extaz, întovărășit de halucinații. Spre deosebire de cântec, dansul determină rar stări de tensiune (dervișii dansatori) nervoasă operatorului. Dansul, ca procedeu magic are ca obiect determinarea stărilor psihologice speciale, recte a transei.

Talismanele

Talismanele reprezintă pentru incantație și dans, ceea ce de fapt limbajul scris este pentru limbajul vorbit. Cadența și melodia imprimă cuvântului o forță magică. Același lucru îl produce și inscripția cuvintelor, desemnarea lor impune comunicarea unei energii comparabilă cu a incantației, având o stabilitate și o durată pe care nu le deține vraja verbală. Regulile recomandate la confecționarea pantaclelor sunt valabile și la pregătirea talismanelor. Acestea se recomandă să fie în armonie cu influențele destinate, să fie fixate și păstrate. Ca materiale pentru confecționarea talismanelor se folosesc metalele, pergamentul (pielea virgină de miel), pietrele prețioase sau semiprețioase sau orice alt fel de suport. Alegerea materialului se face conform unor reguli stricte, un anume material fiind apt unui scop și nu convine altuia. Regulile după care se procedează în fapt sunt destul de complicate și laborioase, toate depinzând de efectele urmărite. Un talisman confecționat de exemplu pentru vindecarea unei anume maladii, trebuie să fie

1). Eliphas Levy: *Inalta Magie. Ritualul. Ed. Antet. 1996.*

confecționat din metalul ce corespunde astrului ce guvernează asupra părții din corp unde se află sediul maladiei. Metalul trebuie topit când astrul are pe cer o anume poziție, tăiat în alt timp, urmând ca după aceea să fie gravate pe el anume cuvinte și semne.

Talismanele sunt grupate în mai multe categorii, după cum urmează:

Prima categorie este cea a talismanelor propriu-zise și care conferă celor care le poartă o putere practic nelimitată.

Ca exemplu poate fi citată pecetea lui Solomon, așezată pe un inel.

Talismane de mai mică importanță conferă putere asupra unui geniu anume.

O a treia clasă de talismane nu conferă decât o putere limitată directă, prin intermediul unui geniu, având o putere specială.

Amuletele sunt talismane ce au o putere limitată, care se extinde și la posesor. Ele servesc numai pentru acela cărora le-au fost destinate. Ele feresc de boli, accidente, foc, răni provocate de arme albe și de foc, otravă. Ele sunt de regulă confecționate din metal (aur sau argint), în formă de inele sau plăci și trebuiesc purtate de oameni. Uneori, amuleta constă dintr-o bucată de piele, stofă, pergament sau chiar hârtie, pe care se află o inscripție.

Filacterele sunt amuletele de ocrotire și fac parte din aceeași categorie de amulete.

* * *

Farmecele constituie o categorie specială de practici magice. Se disting trei mari categorii de farmece:

O primă categorie o constituie acelea confecționate dintr-un suport material;

O a doua categorie sunt acelea care constau dintr-un act însoțit sau nu de cuvinte.

A treia categorie sunt cele care se rezumă la o simplă alocuțiune.

În ceea ce privește suporturile materiale, acestea au o natură diversă, iar alegerea lor se face după anumite reguli bine stabilite care țin de magia simpatică, simbolică sau analogică. A confecționa un talisman sau o amuletă nu este un lucru simplu după cum s-ar crede și aceasta necesită cunoștințe temeinice de magie și astrologie spre deosebire de farmece care nu reclamă o pregătire specială și cunoștințe deosebite. Farmecele sunt de regulă apanajul vrăjitorilor în vreme ce talismanele aparțin și sunt făcute de magicieni.

Dintre categoriile de farmece, un interes deosebit îl prezintă farmecele simpatice, care și-au păstrat și în prezent caracterul din cea mai veche antichitate. Procedeul de a executa un farmec constă în a pregăti o pilulă cu fire de păr și peri tăiați mărunt, la care se adaugă puțină secreție fiziologică de la organele adecvate și i se administrează persoanei a cărei iubire este dorită, să înghită preparatul provenit de la ce-l care-l confecționează. Este esențial nu să-l confecționezi, ci să-l administrezi celui în cauză. Denumirea unui astfel de farmec este de „filtru" și se administrează sub formă de băutură.

Alte farmece pot opera fără a fi înghițite, și este de ajuns să vină în contact cu îmbrăcămintea celui în cauză sau să fie îngropat pe drumul pe care va trece sau sub pragul casei. Prin introducerea în corpul persoanei dorite a farmecului (filtru) se stabilește între cele două persoane o anumită identitate prin simpatie și persoana va iubi ca pe propriul corp și partea străină introdusă.

Când nu este vorba de a absorbi, ci se face o legătură artificială apelându-se la o plantă ce se culege în anumite condiții, culegerea se face pronunțând anumite fraze, spunând numele persoanei vizate și scopul farmecului.

Printre ierburile recomandate unor astfel de farmece se numără coriandrul, violeta, verbina, valeriana, rădăcina de feriga, care potrivit lui Albert cel Mare, se recomandă a fi culese în ultimul pătrar al lunii, din ziua a douăzeci și treia până în ziua treizecea.

* * *

Am arătat că un pantacl are un caracter sintetic ce rezumă o dogmă magică într-o concepție specială. Este o veritabilă expresie a unui gând și unei voințe complete: este semnătura unui spirit. Consacrarea ceremonială a semnului care se atașează sporește mult odată cu intenția operatorului, stabilindu-se între el și pentacl un veritabil fluid magnetic. Pantaclurile pot fi indiferent trasate pe pergament virgin, pe hârtie sau pe metale. Se numesc talismane o piesă din metal purtând fie pantacle, fie litere și care a primit o consacrare specială pentru o intenție determinată. Gaffarel, într-o lucrare științifică asupra antichităților magice, a demonstrat în mod științific, puterea reală a talismanelor și încrederea în puterile lor, urmând a fi purtate asupra persoanei cu convingerea că aceste relicve ne vor feri de primejdie și ne vor face mai fericiți.

Se fac talismane din cele șapte metale caballistice și se gravează pe ele, în zilele și la orele favorabile, conform calendarului

astrologic, semnele dorite şi determinate. Figurile celor şapte planete, cu pătratele lor magice se află în Micul Albert după Paracelsus, fiind recomandat să fie luat în considerație. Trebuie remarcat că Paracelsus a înlocuit figura lui Jupiter cu cea a unui preot, subtituție care nu e fără o intenție misterioasă bine definită. Dar figurile alegorice şi mitologice ale celor şapte spirite au devenit în zilele noastre prea clasice şi prea vulgare pentru ca să se poată trasa cu succes imaginile lor pe talismane; trebuie să se recurgă la semnele cele mai savante şi mai expresive. Pentagrama trebuie întotdeauna să fie gravată pe una din fețele talismanului, cu un cerc pentru soare, un corn pentru lună, un caduceu cu aripi pentru Mercur, o sabie pentru Marte, un G pentru Venus, o coroană pentru Jupiter şi o furcă pentru Saturn. Cealaltă față a talismanului trebuie să poarte semnul lui Solomon, adică steaua cu şase colțuri făcută din două triunghiuri suprapuse; în centru se va pune o figură omenească pentru soare, un pahar pentru lună, un cap de câine pentru Mercur, un cap de vultur pentru cei născuți sub Jupiter, un cap de leu pentru Marte, un porumbel pentru cei din Venus, un cap de taur sau de țap pentru Saturn. Se va adăuga numele celor şapte îngeri, fie în ebraică, fie în arabă, fie cu caractere magice asemănătoare cu acele ale alfabetului lui Trithem. Cele două triunghiuri ale lui Solomon pot fi înlocuite cu crucea dublă a roților lui Ezechiel, ce se regăseşte pe un mare număr de vechi pentacle şi care este cheia trigramelor lui Fohi.

Se mai pot folosi pietre prețioase pentru confecționarea amuletelor şi talismanelor. Dar toate obiectele de acest gen, fie din metal fie din pietre prețioase, trebuiesc să fie învelite cu grijă în săculeți de mătase de culoare analoagă spiritului planetei, parfumate cu parfumurile zilei corespunzătoare şi păstrate la loc ferit de privire şi de lucrurile necurate. Astfel, pentaclele şi talismanele soarelui nu trebuie să fie văzute şi nici atinse de oameni diformi şi falşi sau de femei cu moravuri uşoare; cele ale lunei sunt profanate de privirile şi mâinile oamenilor destrăbălați; cele ale lui Mercur îşi pierd virtuțile dacă sunt văzute sau atinse de preoți salariați; acele ale lui Marte trebuie să fie ascunse de poltroni, acelea ale lui Venus de oameni depravați şi de cei care au fost celibatari; cei ai lui Jupiter de cei nelegiuiți; cei ai lui Saturn de fecioare şi copii, nu pentru că privirile sau contactele acestora din urmă ar putea fi impure, ci pentru că acest talisman le aduce nefericire şi şi-ar pierde forța sa.

Crucea Legiunii de onoare şi alte decorații de acest fel sunt adevărate talismane care cresc valoarea sau meritul personal. Distribuirea solemnă ce se face este o adevărată consacrare. Opinia publică le poate acorda o putere enormă. S-a evidențiat influența reciprocă a semnelor asupra ideilor şi a ideilor asupra semnelor; nu e mai puțin adevărat că opera revoluționară a timpurilor moderne a fost rezumată simbolic în întregime de substituția napoleoniană a stelei de onoare cu crucea Sfântului Ludovic. Pentagrama a substituit tetragrama-ul, fiind reabilitarea simbolului luminii, resurecția masonică a lui Adonhiram. S-a spus că Napoleon credea în steaua sa şi dacă era întrebat ce înțelege prin această stea, se credea probabil că e geniul său; el a trebuit deci să adopte semnul pentagramei, acest simbol al suveranității omeneşti, prin inițiativa inteligenței. Marele soldat al revoluției cunoştea puține, dar el a devenit aproape totul: el a fost cel mai mare magician instinctiv şi practic al timpurilor moderne. Lumea este încă plină de miracolele sale şi oamenii de la țară nu vor crede niciodată că a murit.

Obiectele sfințite şi iertătoare de păcate atinse de sfintele imagini sau de persoane venerabile, mătănii aduse din Palestina, mielul lui Dumnezeu confecționat din ceara lumânări pascale şi resturile anuale de la sfântul post, scapularele (lunici purtate peste veşmintele preoțeşti), medaliile, sunt adevărate talismane. Una din aceste medalii a devenit populară în zilele noastre şi chiar aceea care n-au nici-o religie o atârnă la gâtul copiilor lor. Dacă figurile sunt cabalistice că această medalie, ea constituie într-adevăr un minunat pantacl. Pe de altă parte se vede pe marea inițiatrice, mama cerească a Sohar-ului, Isis din Egipt, Venus Urania a Platonicienilor, Maria a creştinismului, deasupra lunii, punând un picior pe capul şarpelui magic. Ea întinde cele două mâini astfel ca să facă un triunghi, al cărui vârf e capul femeii; mâinile sunt deschise şi iradiante, ceea ce face o dublă pentagramă, ale cărei raze se îndreaptă spre pământ, ceea ce reprezintă evident eliberarea inteligenței prin muncă. Pe de al parte se vede dublul Tau al hierofanților, lingam-ul cu dublu Cteis sau triplul Phallus, dipus cu o înlănțuire şi o dublă inserție, prin M cabalistic şi masonic ce reprezintă echerul între cele două coloane Jakin şi Bohas; deasupra sunt dispuse, la acelaşi nivel două inimi magnetice şi suferinde şi împrejur douăsprezece pentagrame. Toată lumea va spune că purtătorii acestei medalii nu-i acordă vreo semnificație, dar ea are un mare caracter magic, având un dublu sens şi în consecință o dublă virtute.

Cu cât se pune mai multă importanță şi solemnitate în confecționarea şi consacrarea acestor talismane şi pantacle, cu atât ele vor dobândi virtuți conform principiilor pe care le-am stabilit. Această consacrare trebuie să se facă în zilele speciale pe care

le-am menționat, cu uneltele pe care le-am specificat. Se consacră cu cele patru elemente exorcizate, după ce au fost conjurate spiritele întunericului prin conjurația celor patru. Apoi se ia pantacl-ul în mână și se spune aruncând câteva picături de apă magică:

„In nomine Eloïm et per spiritum aquarum vinentium, sis mihi in signum lucis et sacramentum voluntatis".

Și oferindu-l fumului mirodeniilor, se spune:

„Per serpentem aeneum sub quo cadunt serpentes ignei, sis mihi" (etc.).

Suflând de șapte ori deasupra pantaclului sau talismanului, se spune:

„Per firmamentum et spiritum vocis, sis mihi" (etc.).

În fine, așezând în triunghi câteva grăunțe de pământ purificat sau sare, se va spune:

„In sale terrae et per virtutem vitae, sis mihi" (etc.).

După aceea se face conjurația celor șapte, în felul următor:

Se aruncă alternativ în focul sacru o pastilă cu cele șapte parfumuri și se spune:

„In numele lui Michael, pe care Iehovah îl conduce și te îndepărtează de aici, Chavajoth!

În numele lui Gabriel, pe care Adonaï îl conduce și te îndepărtează de aici, Beliall

În numele lui Raphael, dispari în fața lui Elchim Sachabiel!

Prin Samael Zebaoth și în numele lui Eloïm Gibor, îndepărtează-te Adramelecki

Prin Zachariel și Sachiel-Meleck, ascultă de Elvah, Samgabiel!"

În numele divinului și omenescului lui Schaddad și prin semnul pentagramei pe care o țin în mâna mea dreaptă, în numele îngerului Anael, prin puterea lui Adam și Eva, care sunt Jotchavah, retrage-te Lilith, lasă-ne în pace, Nahemah!

Prin sfinții Eloïm și numele geniilor Cashiel, Sehaltiel, Aphiel și Zarahiel, la comanda lui Orifiel, pleacă de la noi, Moloch, și nu ne da copiii noștri să fie devorați".

Despre talismane[1]

Talismanul este pecetea, figura, caracterul sau imaginea, unui semn ceresc, planetă sau constelație, imprimată sau gravată pe o piatră simpatică sau un metal corespunzând astrului - de un om care are spiritul fixat și legat de scopul pentru care îl face, fără a fi distrat și având alte gânduri străine. Aceste fapte fiind strict observate

1) *C.K. Nicolau: Curs de magie, București, 1946.*

razele astrelor întâlnind figura gravată, se imprimă în ea prin asemănare și armonie.

Talismanele în antichitate nu erau totdeauna obiecte portabile. Se gravau astfel de figuri pe stânci, ziduri sau se făceau în formă de statui. Aceste talismane aveau puterea de a îndepărta epidemiile și orice lucruri ruinătoare. Ele vindecau mușcăturile animalelor ce erau desenate pe ele, dar nu aveau aceeași putere decât un timp determinat.

Un scorpion, un șarpe, desenat pe o piatră de la intrarea unui oraș din Egipt, împiedica aceste animale de a trece zidurile orașului.

Apollonius, în 1150, făcând un talisman în formă de barză, împiedică aceste păsări să mai intre în Constantinopole.

Cei vechi păstrau drept talismane figurile puse la prora vaselor de navigație, unde adesea ei puneau figuri sculptate din lemn reprezentând puteri ocult protectoare.

Șarpele de bronz, ridicat de Moise în deșert, nu era decât un talisman care gonea șerpii și vindeca mușcăturile lor. Magia nu se îndoiește că prin conjurații apropiate, se poate obține ca o figură talismanică să atragă ființele sau lucrurile pe care le reprezintă.

Talismanele ca și ierburile și toate operațiile magice, țin socoteală de auspiciile planetelor. Astfel:

Talismanul lui Saturn apără contra pericolelor de moarte prin apoplexie, cancer, paralizie, tuberculoză etc.

Talismanul lui Jupier atrage simpatia tuturor, înlătură accidentele neprevăzute.

Talismanul lui Marte, înlătură pericolul de moarte în lupte, certuri, războaie.

Talismanul Soarelui, atrage favoarea persoanelor sus-puse, el apără de boli de inimă, anevrisme, epidemii etc.

Talismanul lui Venus, întreține dragostea între soți.

Talismanul lui Mercur, aduce prosperitate în afaceri și apără contra epilepsiei și a nebuniei.

Talismanul Lunei, protejează pe cei ce voiajază sau locuiesc în țări străine.

Talismanele, după magia tradițională, se fac pe pergament magic, pe aur, cositor, argint, aramă, fier, etc. și sub auspiciile planetelor ce simpatizează cu metalele întrebuințate (vezi metalele de pe altar).

Deși talismanele sub orice formă, din lipsa cunoașteri psihologiei, erau socotite drept escrocherii, pentru ca mai apoi să li se atribuie un rol sugestiv: astăzi datorită cercetărilor pe tărâmul

razelor şi radiaţiilor se constată că metalele din care ele au fost făcute au un rol nebănuit pentru ca într-o bună zi să se recunoască şi rolul razelor cosmice ale planetelor sub auspiciul cărora au fost făcute. Astfel:

Argintul emite raze invizibile care omoară microbii fermentaţiilor putrede şi a celor producătoare de boli. Potirele sunt făcute din argint.

Plumbul şi arama, nu lasă să se întindă putreziciunea cadavrelor. Dacă sub bandajul de gips al unei fracturi sau răni se pune o foiţă de argint, nici o complicaţie nu se iveşte la aceste răni. Arsurile se vindecă mai repede ca orice pomadă sau unsoare, cu foiţele de argint.

Zincul împiedică a se înmulţi microbii, cei mai mulţi mor în apropierea lui.

Efectele acestea sunt datorite, după cum am spus, unor raze invizibile emise de metale şi pe care ştiinţa abia acum le-a putut constata prin fel de fel de cercetări.

* * *

Confecţionarea fiecărui talisman constă dintr-o ventabilă ceremonie magică. Instrumentele necesare sunt următoarele:

1. Materialul pe care va fi gravat talismanul poate fi un metal sau o piele de animal virgină, fie un pergament provenind din această piele, fie o hârtie fabricată în acest scop de experimentatorul însuşi sub influenţe favorabile astrale.

2. Obiectele necesare acestei operaţii: creioane, compas, riglă şi briceag pentru piele, pergament şi hârtie; ac de gravat (daltă), ceară virgină şi acid pentru metale.

3. Plicuri de mătase de diverse culori în care se vor păstra talismanele odată terminate.

I. Materialele Talismanelor

A. Metale

Se vor procura metalele planetare corespunzător talismanelor, după cum urmează: pentru Saturn, plumb; pentru Jupiter, staniu; pentru Marte, fier; pentru Soare, aur, pentru Venus, cupru; pentru Mercur, mercur (în aliaj cu argint şi aur) şi pentru Lună, argint.

Se vor grava pentru talismanele planetare pe de o parte imaginea planetei şi pe de alta imaginea pătratului magic, aşa după cum vom arăta la sfârşitul acestui capitol. Această gravură va fi efectuată direct cu acul de gravat, în cazul metalelor mai puţin dure, fie cu ceară şi acizi.

B. Piele, pergament şi hârtie

Se va cumpăra sub influenţa dominantă a Soarelui (în ajunul Sf. Ioan) o piele, fie de berbecuţ, fie de viţel născut mort care se va păstra cu grijă învelită într-un prosop alb, după ce a fost consacrată după ritul obişnuit. (Se va cumpăra în ziua fixată de la un blănar-tăbăcar un pergament).

Pergament

Pentru uzul curent, pergamentul virgin din comerţ este satisfăcător, dar pielea este preferabilă pentru talismane.

Hârtia

(Pentru talismane şi livretul magic personal)

Se poate fabrica de către fiecare hârtia necesară operaţiilor, cumpărând din comerţ, la negustorii de hârtie (fabricile de hârtie) pasta de hârtie cea mai fină care se întinde cu apă într-un strat subţire, apoi se pune pe table metalice şi se presează la presă. Cu un fir de fier se face filigranul planetei sub influenţa căreia este fabricată hârtia.

II. Gravarea caracterelor pe metale

Mijlocul cel mai practic constă în a acoperi mai întâi medalia de metal cu un strat subţire de ceară virgină topită la foc mic şi care a fost stropită şi afumată sub auspiciile planetei ce se raportează la operaţie. Se gravează după aceea cu acul de gravat (daltă) caracterele magice pe faţă şi figura planetei pe versorul medaliei ridicând ceara în locurile dorite. Se cufundă medalia în acidul diluat cu apă la ora şi ziua planetară corespunzătoare. Se va face o consacrare specială a talismanului în vreme ce el e cufundat în acid. Odată talismanul scos, se va spăla cu apă puţin alcalinizată şi se va învelî într-o bucată de mătase de culoare corespunzătoare.

A. Acul de gravat

Pentru consacrarea acului de gravat se poate urma indicaţiile tradiţionale ale „Claviculelor".

Exorcismul acului

Acul de gravat este un instrument foarte util în toate operaţiile, şi el trebuie să fie primul pe care îl vei pregăti în felul următor:

Într-o marţi sau vineri, vei face un mic vârf de oţel pe care vei grava cuvintele următoare, în aceeaşi zi şi oră a lui Marte sau Venus.

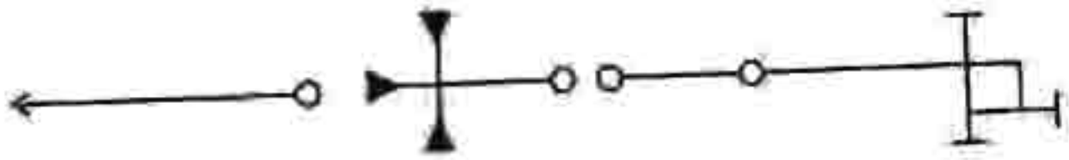

După aceea vei face un mic mâner din merişor (Buxus sempervirens), spălându-l şi afumându-l cu puţină genievră, vei spune cuvântarea următoare:

„Asofiel, Asofiel, Asofiel, Pentagrammaton, Athanatos, Eye, Eye, Eye, Kellon, Kellol, Kelli."

Cuvântare

«Aeterne Deus Pater meus, benedic instrumentum istud tuo honori preparatum, ut nihil nisi bonum et salutare, ex cofiat ut per gloriam tuam. Amen.»

«Dumnezeu etern, tatăl meu, binecuvântează acest instrument preparat în onoarea ta, ca el să nu servească decât la un lucru bun şi de salut pentru glovia ta. Amen.»

Înainte de o nouă afumare, după aceea îl vei păstra pentru nevoile tale magice.

III. Desemnarea Talismanelor pe pergament sau piele

A. Creioanele

Se vor procura mai întâi şapte creioane de culori corespunzătoare planetelor. Fiecare din aceste creioane va fi consacrat separat în ziua corespunzătoare. El va fi după aceea preparat pentru desen ascuţindu-l cu un briceag special.

Iată cuvântările din grimoare utilizate pentru pene de gâscă, dar adaptate pentru creioane.

Exorcismul penelor

În funcţie de operaţie, ne vom servi de diferite pene, toate purificându-se în acelaşi fel, cunoscându-se următoarele: când le-ai spălat şi afumat, vei lua sânge de oaie în care vei înmuia capetele penelor până la două degete din toc, spunând cuvântarea următoare:

Hel, Miel, Ciel, Joviel, Nasnia, Magde, Tetragrammaton.

Cuvântare

«Deus magnus et potens, exaudi preces meas et benedictionis tuae fructum his calamis impertire dignens. Amen.»

«Dumnezeule mare şi puternic, primeşte rugăciunile mele şi acordă acestor pene fructul binecuvântării tale. Amen.»

Te vei servi de el la nevoie.

B. Briceagul

Se va cumpăra sub auspiciile lui Marte un briceag nou cu mâner alb şi cu mai multe lame, una lungă şi puternică şi două mai mici pentru ascuţit creioane şi pentru a tăia pergamentul, pielea sau hârtia. Se va folosi astfel un singur instrument mai multe dintre cele arătate în ritual. Iată instrucţiunile referitoare la acest subiect.

Exorcismul briceagului

Briceagul nu trebuie să servească la altceva decât la a tăia penele de care ai nevoie în decursul operaţiilor, şi a cărui lamă să fie din oţel pur şi fin; să fie nou şi bine spălat; mânerul nu contează şi pus pe o masă acoperit cu un şervet alb, după ce a fost stropit şi afumat, vei spune cuvântarea următoare cu multă atenţie.

Agiel, Asiel, Sadon, Paliel, Alma, Manimiel, Dilaton, Kaday, Catilna, Utanzaraf, Zalphi, Carsali, Faffua, Hictimi, On, Agla, Agios, Agios, Hamon, Yoth, Luphat, Miel, Ciel, Miel, Ciel, Ciel, Miel.

Cuvântare

«Deus, Moises, Deus Israel, Deus magnus, ne obliviscaris me... servum tuum, sed dignens, hoc instrumentum, tuo honori praeparatum, benedicte per potentiam tuam, quam patri meo revelasti, et per omnes Angelos tuos quorum nomina illi detexisti et per nomen tuum est potens Tetragrammaton.»

«Dumnezeul lui Moise, Dumnezeul lui Israel, Dumnezeule mare, nu-l uita pe... servitorul tău şi binecuvântează acest instrument pregătit pentru onoarea ta, prin marea ta putere pe care a-i revelat-o Tatălui meu şi prin toţi îngerii ale căror nume le-ai descoperit şi prin numele tău care e atotputernic. Tetragrammaton.»

După care vei grava (sau vei cere să ţi se graveze) pe acesta caracterele de mai jos şi numele sfinţilor, afumând şi binecuvântând cu ajutorul oraţiei şi cuvintelor: Agiel, Asiel, Sadon etc. şi cuvântarea de mai sus. După aceea vei învelì briceagul într-o bucată de tafta de diferite culori, păstrându-l pentru a te folosi de el la nevoie.

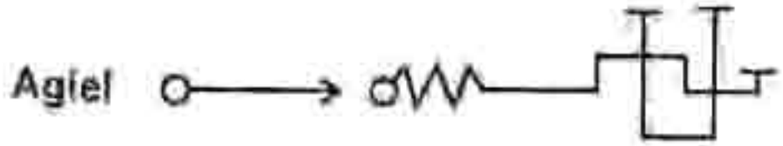

C. Compasul şi rigla

Compasul se cumpără în ziua Soarelui şi o riglă gravată sub influenţele lunare, vor fi foarte de folos pentru desenarea talismanelor. Aceste obiecte vor fi păstrate şi învelite într-o mătase galbenă, altul în mătase albă (rigla) şi nu vor servi la altceva.

D. Desenul talismanului

Sub influenţe favorabile, se va tăia mai întâi cu briceagul bucata din materialul necesar confecţionării talismanului; apoi se va trasa cu compasul şi creionul necesar, cercurile, la urmă se vor desena figurile cu creionul.

Acestea fiind spuse, se va consacra talismanul după ritualul întregii consacrări, suflând de trei ori. În plus, e bine să se spună cuvântarea zilei din săptămâna corespunzătoare operaţiei la sfârşitul consacrării.

F. Remarci privitoarea la Talismane şi Consacrarea lor.

Din punct de vedere teoretic, talismanul nu este altceva decât semnul materializat al alianţei de voinţă a magicianului cu o influenţă astrală şi în funcţie de caracterele principiilor aparţinând astralului. Astfel, un talisman cumpărat şi neconsacrat de către operator, nu constituie decât un obiect simbolic fără o influenţă specială. Când magicianul îşi procură un talisman mai mult sau mai puţin vechi, el trebuie mai întâi să-i descopere sensul, care îi va fi mai uşor efectuând un studiu atent al lucrării noastre. Când va şti sub ce influenţă se află acest talisman, va trebui să-l consacre din nou, cu mare ceremonie şi folosindu-se de baston, cupă, sabie şi pentagramă.

Trebuie să ne reamintim că poate fi consacrat un obiect după corespondenţele lunii şi planetelor, ceea ce necesită o aşteptare de 24 ore în plus. Această consacrare odată stabilită, în funcţie de poziţia pe care o ocupă pământul vis á vis de casele cereşti, nu are putere decât vreme de o lună. Dacă se consacră un obiect în funcţie de corespondenţele cu zilele săptămânii (pătratul lunii), influenţa este ceva mai lungă, dar nu mult. Dacă din contră se va face consacrarea în funcţie de situaţia lunii în semnele zodiacului (considerate drept case planetare), influenţa va dura un an şi chiar mai mult. În fine, consacrarea efectuată în momentul în care Soarele indică corespondenţa este cea mai eficace şi aceea trebuie preferată tuturor celorlalte pentru bastonul sau sabia magică.

Relaţiile dintre talismane şi magnetismul animal

Magnetismul sau fluidul vital al omului poate servi nu numai pentru a magnetiza sau a vindeca pe alţi oameni, ci şi pentru a impregna în acelaşi fel obiectele fizice. De fapt, orice obiect care a stat în contact imediat cu un individ va absorbi magnetismul acestuia

şi prin urmare va tinde să reproducă în persoana care îl poartă, sentimentele sau gândurile de care e pătruns. Acest lucru explică, natural, cel puţin în parte, acţiunea talismanelor, a farmecelor şi a relicvelor, precum şi a sentimentelor de devoţiune şi de religios respect care transpiră adesea din zidurile bisericilor şi ale catedralelor noastre, în care fiecare intră, adevărat talisman încărcat de veneraţia şi cuviosia constructorului, a fost consacrată de către un episcop şi întărită de formele-gândiri devoţionale emise sute de ani de generaţii succesive.

Procesul e continuu în lucru, deşi puţine persoane îşi dau seama de el. Astfel de exemplu, alimentele tind să absoarbă magnetismul persoanelor care le ating sau care se apropie de ele; de aici în adevăr, regulele severe pe care le observă hinduşii, care evită să mănânce în prezenţa unei persoane care aparţine unei caste inferioare, sau să consume alimente care au stat sub influenţa magnetismului lor. Pentru ocultişti, puritatea magnetică e tot atât de importantă ca şi curăţenia fizică. Alimente cum sunt pâinea şi albalurile sunt deosebit de susceptibile să absoarbă magnetismul persoanei care le pregăteşte, deoarece magnetismul se scurge cu mai multă putere prin mâini. Acţiunea focului, în timpul coacerii, suprimă din fericire cea mai mare parte din varietăţile de magnetism fizic. Unii ocultişti, pentru ca să împiedice pe cât e cu putinţă orice amestec magnetic, îşi să întrebuinţeze la masă numai tacâmurile lor proprii şi nu îngăduie să li se taie părul de o persoană al cărei magnetism nu a primit aprobarea lor. Capul e desigur regiunea corpului, asupra căreia magnetismul altuia ar avea cea mai rea influenţă. Cărţile, mai ales cele din bibliotecile publice, tind să se încarce cu tot felul de magnetism. Pietrele preţioase, care reprezintă ceea ce regnul mineral a creat mai desăvârşit, sunt foarte susceptibile să primească şi să reţină impresiunile. Multe bijuterii sunt saturate de sentimente de invidie sau de poftă şi mai ales unele giuvaere celebre (vezi Cloşca cu pui, Talismanul lui Carol cel Mare) sunt impregnate de emanaţii fizice, unele din ele provenind din crimele săvârşite pentru a le dobândi. Bijuteriile de acest fel păstrează asemenea impresiuni timp de mii de ani atât de bine, încât psihometrii văd în jurul lor tablouri nespus de groaznice. Pentru acest motiv, cea mai mare parte a ocultiştilor nu recomandă, ca regulă generală, purtarea bijuteriilor.

Dimpotrivă, gemele[1] pot fi rezervoare de influenţă bună şi de dorit. Astfel, pietrele gnostice întrebuinţate acum două mii de ani în

1) *Piatră preţioasă sau piatră fină.*

timpul ceremoniilor de inițiere, își păstrează și azi puterea lor magnetică eficace. Câțiva scarabei egipteni au păstrat-o de asemenea deși sunt mult mai vechi decât gemele gnostice. Banii - moneda sau hârtia - sunt adeseori încărcați cu magnetism extrem de neplăcut; ei nu numai că absorb cele mai diferite feluri de magnetism, ci, mai mult, sunt înconjurați și cu gânduri și sentimente ale persoanelor care i-au mânuit. Turburarea și iritația pe care o produc în corpurile astrale și mentale au fost asemănate cu efectele pe care le produce bombardarea emanațiilor de radiu asupra corpului fizic. Monedele de cupru și de bronz, ca și hârtiile vechi și murdare, prezintă cele mai mari inconveniente. Nichelul păstrează influențele periculoase mai puțin decât cuprul, iar argintul și aurul și mai puțin decât acesta.

Mai citâm și exemplul hainelor (lenjeriei) de pat, pentru a arăta felul cum obiectele fizice absorb și răspândesc influențele magnetice. Multe persoane au observat că visurile penibile pe care le aveau erau datorită deseori întrebuințării unei perne care a servit unei persoane puțin recomandabile (hoteluri și spitale). Dacă cineva întrebuințează lâna, fie ca pătură, fie ca veșmânt, să nu o pună direct pe piele deoarece lâna e saturată cu influențe animale (veșmântul alb - logo - magicianului trebuie să fie din in și nu din lână).

Pentru a alcătui metodic un talisman, trebuie ca obiectul să fie mai întâi debarasat de materia eterică pe care o are, trecându-l printr-o peliculă de materie eterică special construită printr-o sforțare de voință. Vechea materie sau vechiul magnetism dispărând în acest fel, eterul ordinar al atmosferei înconjurătoare îi ia locul, deoarece există o presiune eterică, corespunzătoare presiunii atmosferice, însă infinit mai puternică.

În același fel se lucrează și pentru materiile astrală și mentală. Obiectul devine atunci, ca să spunem așa, o foaie albă pe care se poate scrie orice, după dorință. Operatorul, punând mâna dreaptă asupra obiectului, se umple de calitățile speciale pe care dorește să le dea talismanului, cu voința de a i le comunica. Un ocultist cu experiență poate face toate acestea aproape instantaneu, printr-un puternic efort de voință; altora le trebuie timp mai îndelungat.

În acest fel se procedează când e vorba de un **talisman general**. Un **talisman adaptat** e un talisman alcătuit în mod special pentru a corespunde anumitor trebuințe ale unei anumite persoane, cum ar fi o rețea individuală față de un tonic general. Un **talisman insuflețit** e sortit să rămână timp de veacuri focar de radiațiuni. Sunt de

A.E. Powell. Dublul Eteric, Ed. Ram, Amicosa Gog, pag. 131.

varietăți. În cea dintâi, talismanul primește o frântură dintr-un mineral superior, care emite necontenit un curent de particule. Acestea absorb energia cu care este încărcat talismanul, rolul de distribuitor revine în acest caz mineralului; de aici o mare economie de energie.

În a doua varietate, ingredientele sunt așezate în așa fel încât talismanul devine un mijloc de manifestare pentru anumite categorii de spirite ale naturii; acestea aduc puterea trebuincioasă împrăștierii influenței talismanului. Asemenea talismane pot dura mii de ani; ele sunt bucuria spiritelor naturii și cel mai mare bun al oricărei persoane care se apropie de centrele magnetice create de ele.

Talismanul legat e magnetizat în așa fel încât să fie păstrat în legătură strânsă cu autorul său și să devină un fel de avanpost al conștiinței sale. Mulțumită acestei legături, purtătorul talismanului poate cere ajutorul autorului său, care, de partea sa, poate trimite purtătorului un curent de influență. Un talisman de acest fel ar înlesni ceea ce oamenii de știință creștini numesc „tratament prin absență".

În unele cazuri, foarte rare, un talisman fizic poate fi legat de corpul cauzal, al unui Adept, cum au fost talismanele îngropate acum 19 veacuri în diferite părți de către Apollonius din Tyana, cu scopul ca forța pe care ele o radiază să poată pregăti aceste localități pentru a deveni în viitor centrele unor mari evenimente. Unele din aceste centre au fost întrebuințate, altele vor fi în curând și vor sluji cu ocazia apropiatei veniri a lui Christos.

Altare însemnate sunt ridicate de obicei în locul unde a trăit cutare sfânt, unde s-a petrecut un eveniment considerabil, ca o inițiere, unde odihnesc rămășițele pământești ale unui mare personaj. În toate aceste cazuri a fost creat un centru de influență magnetică puternică, ce va mai dura încă mii de ani. Admițând chiar că „miracolul" nu are nici o acțiune sau chiar că e falsă, sentimentele de devoțiune care de veacuri i-au fost hărăzite de nenumărați vizitatori, ar face din această localitate un centru activ de radiere binefăcătoare. Influența suferită de vizitatori și pelerini în toate aceste locuri, e fără îndoială cât se poate de bună.

După cum am arătat, pietrele prețioase sunt în mod natural capabile să devină talismane sau amulete. Fructul rudraksha, din care hindușii își fac adeseori colțere, se pretează foarte bine la magnetizare, pentru a înlesni gândirea spirituală sau meditația, căci îndepărtează influențele tulburătoare. Mărgelele făcute din planta numită tulsi sunt un alt exemplu de acest fel, deși influența care se degajă din ele are un caracter ceva mai deosebit. O categorie de talismane interesante este aceea a obiectelor puternic mirositoare.

Gumele din care face parte şi tămâia, de exemplu pot fi alese printre cele care favorizează gândirea spirituală şi cucernică. E cu putinţă şi combinarea unor ingrediente care au proprietăţi contrare, cum făceau uneori vrăjitoarele medievale.

Un ocultist experimentat nu uită niciodată să comunice influenţe binefăcătoare tuturor obiectelor care trec din mâinile sale în altele, cum sunt scrisorile, cărţile sau darurile. Printr-o sforţare de voinţă el poate chiar încărca o scrisoare dactilografiată, cu mai mult efect decât ar face-o în mod inconştient cineva care nu e familiar cu aceste adevăruri, scrisând-o cu mâna.

Cu o simplă mişcare a mâinii, însoţită de un gând energic, un ocultist instruit poate demagnetiza instantaneu hrana, îmbrăcămintea, aşternutul, încăperile, etc. O asemenea demagnetizare înlătură numai magnetismul care a fost imprimat din afară şi nu atinge magnetismul înnăscut al obiectelor, cum sunt de pildă vibraţiile neplăcute inerente cărnii moarte, pe care nici fierberea nu le poate distruge.

Pentru a înlesni demagnetizarea camerelor, etc. se poate arde tămâie sau pastile, sau se poate stropi cu apă, tămâia şi apa fiind mai întâi trecute prin procesul recomandat pentru facerea talismanelor.

Trebuie să nu mai amintim şi aceea că maiena fizică din om găsindu-se în contact strâns cu materiile astrală şi mentală, caracterul dens şi grosolan al vehiculului fizic implică o stare corespunzătoare în celelalte vehicule; de aici marea importanţă, pentru ocultist, a curăţeniei fizice (în timpul marilor ceremonii magice) şi a celei magnetice sau etherice.

Aghiasma folosită în biserica ortodoxă mai cu seamă, oferă un exemplu izbitor de magnetizare, apa încărcându-se foarte uşor cu magnetism. Instrucţiunile ritualului roman arată cu evidenţă că preotul trebuie mai întâi să „exorcizeze" (descânte) sarea şi apa, adică să le purifice de toate influenţele rele, apoi făcând semnul crucii, să „binecuvânteze" elementele, adică să le treacă propriul său magnetism, cu intenţia de a goni toate sentimentele şi gândurile rele.

E interesant de notat că sarea conţine clor, element trecut prin foc; de aceea combinaţia apei, marele dizolvant, cu focul, marele mistuitor, e factor purificator în cel mai înalt grad.

Idei cu totul asemănătoare se regăsesc în alte ceremonii ale bisericii creştine cum e botezul, când apa e binecuvântată şi semnul crucii e făcut peste ea; sfinţirile de biserici şi de cimitire, ale vaselor

de cult, ale podoabelor preoţeşti, ale clopotelor şi tămâii; în sfârşit confirmaţiunea, sfinţirea preoţilor şi consacrarea episcopilor.

În Cuminecătură, vinul exercită o foarte puternică influenţă asupra nivelurilor astrale superioare, în vreme ce apa dă naştere la vibraţii etherice.

La botez, în Biserica liberală catolică, preotul face semnul crucii pe frunte, gât, inimă şi plexul solar al copilului. Aceasta îi deschide chakrele etherice atât de mult, încât aproape că ajung de mărimea unei monezi, apoi încep să strălucească şi să se învârte la fel cu ale adulţilor.

Mai mult, apa atingând fruntea, face să vibreze cu violenţă materia etherică, stimulează creierul şi prin corpul pituitar afectează corpul astral, apoi prin acesta, corpul mental.

Mai târziu, prin ungerea făcută cu sfântul vin în creştetul capului, preotul transformă chakra respectivă într-un fel de sită care elimină influenţele, sentimentele sau particulele grosolane, în timp ce printr-o sforţare de voinţă el închide cele patru centre pe care le-a deschis.

La confirmare, efectul produs asupra principiului atmic se reflectează în Dublul Etheric.

La sfinţirea unui preot, rezultatul căutat e de a deschide comunicarea între principiile superioare şi creierul fizic. Binecuvântarea inundă creierul etheric; ea este sortită să se ridice prin corpul pituitar, punctul în care corpul dens fizic, cel etheric şi cel astral se întâlnesc cel mai aproape.

Ungerea capului unui episcop cu sfântul mir, e destinată să influenţeze brahmarandra chakra în aşa fel încât, încetând de a mai prezenta concavitatea retunjită în mod obişnuit, ea formează un fel de con ieşit în afară, cum se observă la multe statui ale Domnului Buddha.

Sfinţirea clericilor are mai ales ca obiect să lucreze asupra corpului etheric; aceea a uşierilor asupra astralului; aceea a cititorilor sau lectorilor, asupra mentalului; în fine aceea a exorciştilor, asupra corpului cauzal. Prin sfinţirea sa, exorcistul primeşte un dar care îi permite să-şi exercite mai puternic facultatea de vindecare.

Se pare că într-o vreme a existat obiceiul - origine a metodei romane actuale de a unge organele de simţ - de a pecetlui toate chakrele din corpul unui muribund, pentru a împiedica entităţile astrale de a-şi însuşi corpul mortului şi de a se servi de el în scopuri de magie neagră.

Multe afecțiuni nervoase ar putea fi atenuate fără îndoială prin ungerea cu ulei sfințit; maladiile eterice ar putea fi de asemenea vindecate cu ajutorul „Ungerii".

În cârja episcopală, la capătul în care sunt așezate giuvaerele sfințite, energia etherică ce radiază din ele este în același timp cea mai exterioară și cea mai accentuată, în așa măsură încât n-ar fi de mirare dacă atingerea lor n-ar putea produce vindecări fizice.

În evul mediu, alchimiștii întrebuințau metode asemănătoare, ca sâbii sau droguri magnetizate, etc. În Misterele Vechi, tirsul era un instrument puternic magnetizat, care se punea pe șira spinării condidatului, comunicându-i în acest fel o parte din magnetismul cu care era încărcat.

MAGIA EVOCATOARE

Așa după cum rezultă și din denumirea sa, principiul acestei magii este evocarea, cu alte cuvinte „acțiunea de a face să se prezinte la apel". În acest caz, ființa supranaturală este chemată să-și părăsească mediul în care dăinuie, și să vină printre oameni. Cuvântul „evocare" a avut într-o primă perioadă un sens religios[1] și mult mai târziu a căpătat un înțeles exclusiv magic, prin opoziție cu invocare, termen rămas în uzul religiei.

Evocarea înseamnă chemare, iar echivalentele sale sunt: conjurație și citare, cuvinte care fără a fi identice ca sens, reprezintă un act analog. Se știe că apelul evocator îl adresăm locuitorilor unei alte lumi.

Din câte se afirmă, numărul ființelor supranaturale ar tinde către infinit. Lucrările de specialitate ne oferă următoarea clasificare a acestora:

1: Sufletele animalelor;

2: Sufletele obiectelor materiale, indiferent de natura acestora;

3: Sufletele fenomenelor naturale. Dintre acestea cele mai redutabile par să fie spiritele puternice, zeii, lumina, întunericul, focul, ploaia și bolile.

4: Corpurile cerești: soarele, luna, planetele, etc.

Puterea tuturor acestora este variabilă: se spune că ființele supranaturale evocate au în general o putere limitată, corespunzătoare după cum vom vedea pe parcursul acestei lucrări, ca un fel de specializare. Această specializare are la bază două principii generale:

a) Puterea ființei supranaturale este redusă la posibilitatea de a efectua doar anumite lucruri. Spre exemplu, geniul ploii se recomandă a fi evocat doar pentru ceremoniile ce au ca obiect aducerea ploii.

b) Această putere poate avea și alte limite, ființa supranaturală fiind legată de un anume magician căruia îi slujește cu credință. Acestea sunt spiritele familiare.

---

1) *Titus Livius, 5, 21; J. Maxwell:* op. cit.; *Marcel Mauss și Henri Hubert,* op. cit.

Magia evocatoare a cunoscut destul de târziu o definitivare în formele sale proprii.

Se ştie că scopul Magiei evocatoare îl constituie realizarea unei dorinţe, indiferent de domeniul de care aparţine aceasta. Se pot îndeplini cele mai generale nevoi. Moralitatea actului solicitat nu prezintă nici-o importanţă pentru ea, indiferent dacă este vorba de a face bine sau rău. Evoluţia societăţii a făcut ca Magia să se împartă în licită şi ilicită, în funcţie de moravurile societăţii. Magia naturală se diferenţiază de Magia evocatoare prin acţiunea directă a magicianului.

O caracteristică prezentă încă de la începuturile ei îl constituie faptul că arta şi minciuna sunt strict necesare practicii magicienilor, fiind inerente în aproape toate operaţiunile lor. Ştiindu-se că acelea săvârşite de magicieni depind de foarte multe necunoscute, spre deosebire de aşa-zisele ştiinţe exacte cum ar fi fizica, chimia, biologia şi astronomia, reuşita lor nu se realizează întotdeauna. Pentru acest lucru, magicianul pentru a nu-şi pierde încrederea în ochii poporului, când nu reuşeşte un act magic, execută în mod improvizat un veritabil tur de iluzionism. Există cazuri în care manoperele vrăjitorului constituiesc un veritabil procedeu de psihoterapie similar „placebo-ului". Conform credinţei în puterile vrăjitorului, acestea cuprind o gamă variată, ce se întind de la a vindeca o boală până la chiar a o provoca, mergând până la moarte în unele cazuri (Magia neagră), faptul devenind un instrument al urii şi răzbunării directe sau indirecte a magicianului, adică din partea celui care l-a consultat.

Din câte se pare puterea Magiei naturale tot atât de mare ca şi aceea a Magiei evocatoare. Spre deosebire de punctul de plecare care este real, în schimb drumul este imaginar. În perioada de început a omenirii, oamenii - în special femeile - au descoperit virtuţile terapeutice ale plantelor, au stăpânit arta hipnotizării şi au practicat clarviziunea în starea de somnambulism. Presupunând că magicienii acelor timpuri ar fi dispus de unele facultăţi psihice, totuşi nu aveau nici o garanţie în ceea ce priveşte regularitatea şi mai ales repetabilitatea lor. Apărea ca absolut necesar să se apeleze la un substitut, care aparţinea unui alt domeniu, al iluzionismului, pentru a salva aparenţele. Acesta este motivul care îi determină şi în zilele noastre pe mediumii spiritişti să comită fraude când uneori îşi părăsesc momentan facultăţile paranormale. Cel mai celebru exemplu de magician iluzionist ni l-a oferit Moise, când bastonul i s-a transformat în şarpe (în realitate era un şarpe aflat în stare de catalepsie). Cu atât mai mult, magicianul trebuie să-şi salveze reputaţia, adeseori chiar şi viaţa (vezi alchimiştii evului mediu) ca să nu mai vorbim de interesele profesiei sale. De cele mai multe ori nu-i era permis să-şi exercite meseria decât după o iniţiere şi un stagiu îndelung de probă. La capătul tuturor acestora era în cele din urmă abilitat şi putea să-şi practice arta, întocmai ca meseriaşii în cadrul breslelor. Cunoştinţele sale erau însă înconjurate de mister, totul fiind învăluit într-o magmă de practici inutile ce nu serveau decât la derutarea şi şocarea profanilor. Cele de mai sus au făcut ca Magia naturală să se îndrepte într-o direcţie falsă, afirmând că poate obţine efecte identice cu ale Magiei evocatoare. Cei care apelau la serviciile magicienilor erau de regulă persoanele singure şi în cazuri mai rare colectivităţile, când se solicita descoperirea autorilor unei crime, obiecte pierdute, prezicerea viitorului sau schimbarea stării vremii. În general se urmărea să se satisfacă dorinţe vinovate.

Ambele feluri de magii - naturală şi evocatoare - dispun de propriul lor ceremonial, mai puţin complicat şi mai puţin solemn. Magia naturală se foloseşte de magia simbolică şi simpatică care se bazează pe existenţa unor legături oculte între fiinţele vii şi obiecte. Legăturile au drept origine magnetismul animal descoperit de Mesmer, prin care se explică atât atracţiile cât şi repulsiile, simpatiile şi antipatiile.

De Magia naturală aparţine Magia divinatorie şi Magia analogică. Potrivit părerii lui J. Maxwell, Magia divinatorie nu ar fi decât o variantă a Magiei evocatoare, când revelarea viitorului se face prin intermediul şi cu ajutorul unei fiinţe supranaturale. Metodele divinatorii sunt numeroase şi încep cu astrologia, cartomanţia (în special Tarotul egiptean sau de Marsilia) şi sfârşind cu chiromanţia, datul cu bobii şi oglinzile ce provoacă o stare de lucidităte. Tot aici intră şi unele metode mai aparte, cum ar fi cele practicate de auguri şi Pytia.

Studiul procedeelor divinatorii i-au permis lui J. Maxwell să tragă o concluzie generală aplicabilă şi oracolelor mai vechi, ca şi somnambulilor lucizi (Cagliostro) din prezent şi ghicitorilor de toate categoriile. Fenomenul divinatoriu a fost din totdeauna asociat cu o stare psihică specială, obţinută prin diverse moduri: dansuri vii, băuturi magice (peyotl, laur, mătrăgună, opium, haşiş etc.), pase magnetice, fixarea unui obiect strălucitor (Braid), transă etc. În realitate toate aceste stări indiferent de natura şi modul în care au fost provocate, sunt de fapt adevărate stări somnambulice, cu caracter hipnoid. Efectul acestor stări constă în diminuarea la maximum sau chiar abolirea conştiinţei, care este înlocuită cu

subconştientul care permite inducţii sau previziuni. Unele metode, se poate obiecta, că nu provoacă stări hipnotice (astrologia, ghicitul în cafea, datul în cărţi etc.) dar utilizarea lor permite să se ajungă în mod indirect la acelaşi rezultat. Conştiinţa normală îşi fixează atenţia pe figurile oferite de metoda de divinaţie aleasă (cărţi de joc, liniile palmei, imaginile din ceaşca de cafea etc.), care nu sunt decât nişte simple simboluri susceptibile la interpretări personale, care imobilizate prin fixarea şi activitatea conştiinţei personale lasă loc raţionamentului subconştient. Explicaţia dată mai sus permite elaborarea unei teorii generale cu aplicabilitate la aproape toate genurile de divinaţie folosite în prezent pe întreg globul.

Magia analogică se bazează pe concepţia extrasă din dogmele lui Hermes Trismegistul „Tabla de Smarald" care susţine că lumea este temară: materială, spirituală şi astrală. „Ceea ce este jos este asemenea cu ceea ce este sus, iar ceea ce este sus este asemenea cu ceea ce este jos", percept asemănător cu cel atribuit lui Pytagora.

J. Maxwell a făcut următoarea clasificare a Magiei:

I **Magia evocatoare** cuprinde: Magia licită, teurgia, Magia ilicită sau neagră, goetia, necromancia, Magia simbolică şi ceremonială.

II **Magia naturală** cuprinde: Magia divinatorie, Magia simpatică şi Magia analogică.

Procedeele Magiei

1. Evocarea - Rostirea numelui

Magia evocatoare acţionează prin chemarea sufletelor morţilor, fiinţe supranaturale şi zei. La vechii greci, de cele mai multe ori era evocată Hecata[1]. Prin evocare se cheamă din lumea de dincolo, o anumită fiinţă sau zeu. Pentru aceasta, conform Kabbalei, numele prezintă o foarte mare importanţă în raporturile sale cu Magia. Numele constituie o parte integrantă din orice fiinţă şi cunoaşterea sa constituie o condiţie primordială. Chemată, fiinţa răspunde şi vine la apel. Mai mult, simpla pronunţare a numelui unei fiinţe dispărute echivalează cu a o chema. De luat notă că toate lucrările dedicate spiritismului subliniază faptul că spiritelor, cu mici excepţii, nu le place să fie deranjate. Magia evocatoare recomandă în primul rând ca adeptul să cunoască numele entităţilor ce urmează a fi evocate. Această ştiinţă extrem de dificilă, contrar aparenţelor, se transmite doar prin iniţiere, care conferă adeptului ştiinţă şi puteri speciale.

1) *Virgiliu, Eneida, VI, p. 247; Horaţiu, Satire, I, VIII.*

La evrei, mitra marelui preot era împodobită cu o creangă având frunzele din aur, pe care era gravat cuvântul Tetragrammaton, numele interzis să fie pronunţat în faţa credincioşilor. Agrippa menţionează că principiul evocării se bazează pe cunoaşterea numelui fiinţei respective. În plus, se ştie că fiecare oră a zilei şi fiecare zi din săptămână este prezidată de un alt spirit. În consecinţă trebuie să ştii cui să te adresezi atunci când intenţionezi să faci o evocare. Prin evocarea numelui, respectând datele de astrologie - spiritul care guvernează în acel moment - se cheamă fiinţa supranaturală de care ai nevoie. În Magie întâlnim multe nume şi cuvinte în scris şi vorbit, uneori greu de pronunţat, nefăcând parte din uzul curent. Ele aparţin unor limbi vechi sacre (egipteană şi asiriană), sau au fost obţinute printr-un procedeu cabbalistic. Agrippa[1] menţionează un astfel de procedeu rezultat prin asamblarea eteroclită de litere: „Aceste nume obţinute prin numerele apropiate calculelor astrelor, formate din litere derivate unele din altele, chiar dacă sunetul şi sensul lor sunt necunoscute, posedă mai multă putere în opera magică decât numele care au un sens".

În sfârşit menţionăm o a treia sursă importantă de cuvinte neînţelese constituită prin improvizaţia conjuraţiilor de către subiecţii aflaţi în stare de somnambulism.

Pericolele evocării şi precauţiile ce se recomandă

Evocarea unei fiinţe supranaturale nu este lipsită de pericole. Se ştie de exemplu că spiritele se simt ofensate uşor şi sunt iute la mânie, gata de a face rău cuiva. Prin firea lor sunt tentate să joace renghiuri celor vii. Magia a trecut de la un stadiu iniţial destinat exclusiv evocării zeului suprem sau manilor zei, la evocarea zeilor inferiori, îngerilor, genilor, demonilor şi sufletele morţilor. Conjuraţiile efectuate de Magie se bazează pe invocaţia numelor şi a puterilor divine din vechime (zeii Orientului Mijlociu şi Ţările Nordice). Venirea în contact cu aceste entităţi extrem de puternice necesită o purificare prealabilă obligatorie, realizabilă prin post, castitate şi rugăciuni.

Aspectul global al Magiei

Ştiinţa magilor nu s-a mărginit numai la analiza omului şi întrebuinţarea facultăţilor sale. Ea a căutat izvorul celor trei elemente ce se găsesc în om: fizic, astral şi mental. A numit Microcosm unirea şi venirea la un loc a celor trei elemente care constituiesc omul şi Macrocosm originea vieţii omului ce se găseşte în însăşi construcţia Universului constituită din planete şi toate corpurile cereşti.

1) *Agrippa, L. Hugdeni, Bomgaz, 2 vol., cartea a III-a, cap. XXVI.*

Magii au conchis, că așa după cum celulele corpului compun omul fizic, tot astfel viețuitoarele nu sunt decât celulele corpului fizic ce constituie și întrețin viața unei planete și că planetele luate în ansamblul lor nu sunt decât celulele ce formează corpul marelui univers sau macrocosmosului.

Puterea de a da și întreține viața fiecărei planete este datorită unei forțe care vine din emanațiunile cosmice formând lumina și căldura solară a fiecărui sistem care produce apoi aerul, apa și multe elemente de care are nevoie viața din interiorul și exteriorul planetei.

Vedem dar, o forță fatală care conduce viața universală într-un mod mașinal, tot așa cum o vedem în mic lucrând în ființa omenească, prin funcțiile organice.

Forța care conduce viața în organele omului precum și mișcarea planetară cu toate consecințele ei, fiind o forță fatală care execută tot, fără a ține seama de nimic, este ceea ce se numește „Destinul". De aci Magia a dedus că viața este predestinată, așa cum un tren plecând dintr-o gară este destinat a nu se opri decât într-o cealaltă. Dar după cum călătorul din vagon este liber a întrebuința timpul cum va voi, tot așa omul predestinat unei anumite zone de viață, este liber a face din viața sa ceea ce voiește. De aici „Liberul Arbitru".

Destinul general al omului depinde de influența planetei sub care s-a născut și de sub a cărui stăpânire nu poate ieși decât cine cunoaște științele respective. Noi am arătat teoriile asupra destinului și care este acest destin prin caracterul ce omul capătă prin influența planetară în lucrarea „Semnătura Astrală".

Forța care se datorește echilibrului și influențelor planetare ale astrelor, s-a denumit în Magie, „Plan Astral". Menirea acestei forțe este de a păstra și a da formele corporale viețuitoarelor, căci ceea ce se vede în planul fizic nu este decât forma dată de o lume pe care noi nu o vedem și care se numește „Lumea Astrală". Ființele ce locuiesc în această lume invizibilă, sunt acelea care leagă astfel omului cu planul spiritual și ființele care îl locuiesc.

După Magie, atât planul spiritual (Divin), cât și planul astral sunt locuite de ființe invizibile. Ființele din planul astral fiind forțe brute formează noianul de demoni de care ne vorbește și biserica și care Magia îi numește „Elementali" sau spirite ale Naturii. Aceste ființe pot fi puse în legătură cu omul prin conjurații, făcute în numele și sub protecția lui Dumnezeu. De aici credința că magicienii sunt oameni ce pot comanda spiritelor infernale sau că sunt vânzați Diavolului.

Planul Divin, care este intermediar între Arheotip (Dumnezeu) și om, este locuit de inteligențe blajine și cu calități superioare. Aceste inteligențe formează îngerii și sfinții Bisericii. Biserica ocupându-se numai cu strângerea legăturii omului cu Dumnezeu, s-a despărțit cu desăvârșire de Magie, care dădea omului și alte cunoștințe asupra planului spiritual, ducând chiar o luptă înverșunată contra ei. Cărțile bisericești conțin multe practice magice. Însuși serviciul divin ce se face în biserici nu e decât o Magie ceremonială după cum vom arăta mai departe.

Viața așa cum o vedem manifestându-se pe pământ, în mod mașinal, ne face să conchidem că trebuie să existe o inteligență macrocosmică care conduce și are la dispoziție corpurile planetare. Această inteligență s-a numit „Arheotip". Acesta este marele guvernator care conduce și întreține armonia și viața universală și pe care noi îl denumim Dumnezeu.

Legătura între Dumnezeu și inteligența omenească, care e o parte infinitezimală a Arheotipului, se face prin intermediul forței astrale, tot așa cum prin intermediul forței nervoase inteligența omului, esența Arheotipului în om, este în legătură cu cea mai îndepărtată celulă a corpului.

Imediat ce o celulă este distrusă printr-un accident, forța nervoasă comunică, prin durere, această distrugere inteligenței care, ia imediat măsurile de apărare și reparare.

Astfel, prin rugăciune și extaz, omul punându-se cu ajutorul planului astral, în legătură cu Arheotipul, acesta ia măsurile necesare dând satisfacție sau apărare acestei celule a macrocosmosului. Aceasta este teoria credinței comunicării omului cu Dumnezeu, care constituie baza tuturor religiilor. Magia nu este știința de a cultiva demonii sau o practică împotriva religiei, din contră Magia posedă explicarea tuturor religiilor.

Magia, după cum am văzut, admite existența sufletului, a astralului ca intermediar între suflet și corp, admițând și un izvor de unde ele se trag. Realizarea magistă ne arată diferite practici cum putem veni în contact cu planurile superioare pe care le găsim în toate religiile.

Dacă aruncăm o privire asupra realizărilor magice, vedem că magul spre a-și antrena puterea spirituală și voința, înainte de a face vreo operație filozofică, trebuie să ducă câteva zile de viață retrasă, contemplativă, postind, rugându-se, trăind o viață în cea mai perfectă curățenie corporală și spirituală. Acest fel de viață e considerată în Magie ca dând putere spiritului asupra materiei și deci el poate deveni

liber de a veni în contact cu sfera Arheotipului cu care va putea comunica în plină conştiinţă. Aceeaşi consideraţie vedem că are creştinismul pentru post şi viaţa retrasă dusă în rugăciune.

Vedem în practicile Magiei, întrebuinţarea diferitelor parfumuri ca: moscul, fumul de tămâie, smirnă sau a unor substanţe volatile precum şi a muzicii psalmodiate (mormăite) considerate ca ajutătoare ale sufletului, întrebuinţări pe care le vedem şi în biserica noastră, unde se arde tămâie, smirnă şi se fac rugăciunile prin diferite cântări; practici ce au drept scop liniştirea sufletului şi ridicarea moralului către o sferă superioară.

Privind cu atenţie slujba în biserică vedem în ea o serie de practici ale vechii Magii, mai mult sau mai puţin transformate. Singura slujbă Sf. Liturghie a rămas aceeaşi ca şi la vechii magi ai templelo egiptene.

Liturghia cuprinde în sine trei părţi: „Preparaţia" care începe de la consacrarea pâinii şi vinului; „Consacraţiunea" şi „Concluziunea" care începe de la comunicătura preotului până la sfârşitul slujbei.

În prima parte, preotul, imaginea microcosmosului, după ce s-a mărturisit, se oferă drept victimă expiatoare în numele credincioşilor prezenţi. El ridică astfel sufletele credincioşilor drept jertfă către Dumnezeu şi conchide oferind, drept semn vizibil de sacrificiu, ceea ce natura produce mai bun: pâinea şi vinul.

Pâinea din care se face după Liturghie, anafura, se oferă sub o formă simbolică prin ceea ce se numesc „Lilii". Lilia cu cinci colţuri reprezintă microcosmosul, adică pe om. Cele cinci colţuri reprezintă: colţul de sus, capul, cele două colţuri din lături, braţele omului, iar celelalte două colţuri de jos, picioarele lui. Lilia cu 7 colţuri, reprezintă macrocosmosul, adică cele 7 planete socotite de vechea Magie ca constituind Universul. Lilia cu 12 colţuri are aceeaşi însemnătate reprezentând cele 12 semne ale zodiacului.

Actul oferirii jertfei, adică prima parte a liturghiei, este evoluţia inferiorităţii omeneşti şi a naturii, evoluţie care este figurată printr-un triunghi cu vârful în sus. Acesta este momentul când preotul sfinţeşte pâinea şi vinul.

Odată consacrarea începută, curentul fluidic îşi schimbă direcţia: puterea lui Dumnezeu se coboară din profunzimile cerului pentru a se uni cu materia sacrificiului (pâinea şi vinul). Pâinea devine corpul simbolic al Fiului (natura) şi vinul devine sângele, viaţa astrală coborâtă din cer către pământ (împărtăşania); ceea ce prefigurează din nou încarnaţia spiritului universal în Fecioara Maria. Acesta e momentul când preotul comunică cu forţa divină pe care o încadrează în sine, ceea ce prefigurează unirea lui Dumnezeu cu Omul.

Atunci preotul se întoarce către credincioşi întinzând mâinile şi binecuvântându-i îi uneşte pe credincioşi cu receptacolul simbolic al Divinităţii; ceea ce se figurează printr-un triunghi având vârful în jos. Unirea celor două triunghiuri: cel cu vârful în sus de la oferta jertfei şi cel cu vârful în jos de la unirea lui Dumnezeu cu omul, formează „Sigiliul lui Solomon", care este o stea cu şase colţuri, formată din două triunghiuri, unul cu vârful în sus, şi altul cu vârful în jos, ce se găseşte în toate templele israelite, simbolizând perfecta acţiune ocultă a Liturghiei.

* * *

Toate cele arătate mai sus, ne face dovada că religia creştină nu e o absurditate sau o simplă tradiţie care are ca izvor credinţa naivă a primilor oameni, precum nu este nici o mişcare de ordine politică cum a considerat-o E. Renan. Ea este din contră o Magie Ceremonială şi tradiţională, care se bazează pe principii absolut ştiinţifice, ascunsă sub simboluri cabalistice spre a nu fi la îndemâna profanilor.

Practicile hipnotismului ne-au arătat existenţa în om a unei sensibilităţi independentă de structura fizică. Colonelul Rochas ne-a demonstrat posibilitatea de a înmagazina această sensibilitate în gelatină şi materiile grase şi posibilitatea de a lucra prin această sensibilitatea înmagazinată, asupra fizicului subiectului la distanţă, independent de inteligenţa şi voinţa subiectului. De aici putem deduce la om, un corp fizic, un corp sensibil şi o inteligenţă, iată deci în mod ştiinţific şi practic demonstrată existenţa celor trei forţe omeneşti, denumite în Magie: „corp", „astral" şi „spirit".

Dovedind existenţa acestor elemente în om pe calea psihologiei experimentale şi adresându-ne medicinei vedem că alimentele sau băuturile precum şi întrebuinţarea unor excitante volatile ca parfumul, tămâia, smirna etc. au o influenţă asupra organismului care, la rândul său influenţând elementele ce constituiesc pe om, produc un echilibru sau dezechilibru al acestor elemente. La aceasta trebuie să adăugăm influenţa absolută a moralului.

De aici putem deduce că întrebuinţarea curăţeniei corporale, morala, postul, meditaţia, substanţele volatile, diferite tămâie sau calmante ca alcoolul, haşişul etc. pe care le găsim utilizate în Magie, produc efecte incontestabile în planurile materiale ale omului.

Astfel, pentru a pune în contact pe om cu planul astral şi Divin, se recomandă o alimentare vegetariană, care slăbeşte puterile fizice înlărind pe cele ale astralului (plămânii şi circulaţia) care printr-o respiraţie specială (yoga) şi excitând intelectul prin diferite parfumuri şi lunigaţii, rugăciuni şi muzică lentă, mormâită, omul depăşeşte planul fizic spre a lua contact cu planurile superioare vieţii obişnuite.

Practici moderne de Magie

„Citind diverse cărţi de magie, întâlnim o serie de reţete despre care ne dăm seama că multe se bazează pe sugestie şi nu-şi au rostul de a fi considerate ca operaţiuni de magie. Cercetând însă pe unii scriitori contemporani, vedem că în diferite părţi ale lumii aceste practici sunt aplicate şi astăzi, dând rezultate miraculoase ceea ce arată interesul ce au cei ce se interesează de magie să le studieze, spre a le putea clasa categoriilor ştiinţifice ce aparţine şi a vedea legăturile dintre magie şi celelalte ştiinţe.

Astfel, misionarul Garcia spune că în insulele Marchize (Oceania) un vrăjitor poate deveni stăpânul corpului şi spiritului oricui, dacă ia o cantitate din saliva cuiva pe care o păstrează într-o frunză de arbore exotic.

Misionarul Charlevoix, arată că în America Centrală, Ilionejii fac un fel de statuie, care îl reprezintă pe acela căruia voesc a-i scurta zilele, statuetă care i se străpunge regiunea unde ar trebui să fie inima, cu mai multe ace.

În China, dacă cineva părăseşte localitatea fără a se şti ce a devenit, sau dacă vreun hoţ reuşeşte a fugi fără a i se da de urmă este de ajuns a i se descoperi urmele picioarelor. Se cheamă un preot, care după ce face o rugăciune şi stropeşte cu sânge de câine urmele picioarelor, înfige un cui de lemn în acea urmă, ceea ce produce o tulburare mare în sufletul individului care simte o trebuinţă absolută de a se întoarce, numai astfel putându-se elibera de mustrările cauzate prin vrăjire.

Diverşi scriitori şi călători, ne arată că în unele ţări efectele vrăjitoriei se produc prin ajutorul unor animale ce locuiesc în pământ ca: broaşte, şopârle etc., care se botează dându-li-se numele persoanei ce voesc a vrăji şi care apoi se aşează în faţa unui foc sau a soarelui, spre a se topi şi muri şi astfel persoana către care e îndreptată vraja va muri cu încetul. În alte ţări, vrăjitorii se servesc numai de simple corpuri care au aparţinut persoanei respective ce voesc a o vrăji ca: peri, haine etc. şi pe care învăluindu-le într-un soi

de grăsime le expun în faţa focului. Persoana vrăjită se topeşte pe picioare, întocmai ca grăsimea.

Vedem dar că practicile vrăjitoriei cuprind în ele doi factori:

1. Voinţa vrăjitorului de a se impune de la distanţă asupra persoanei ce voeşte a o vrăji;

2. Întrebuinţarea unor fiinţe sau a unor obiecte care, prin constituţia lor pot înmagazina în ele o mare cantitate de sensibilitate umană, sau prin faptul că au fost în contact cu corpul celui ce-l voim a-l vrăji, poartă în ele sensibilitatea persoanei ce le-a purtat"[1]

Sensibilitatea în Magie

„Într-o serie de experienţe, colonelul Albert de Rochas a demonstrat că substanţele grase, cum ar fi ceara, plăcile fotografice cu gelatino-bromură etc. înmagazinează efluviile omeneşti şi că lucrând asupra lor obţinem efecte curioase, ca şi cum am lucra direct asupra corpului persoanei.

Astfel, cu mulţi ani în urmă, în revista Justice din 2 august 1892 a fost publicată una din experienţele făcute de colonelul de Rochas în faţa a doi medici, membri ai academiei de ştiinţe şi a unui matematician bine cunoscut. Iată un extras din acel articol:

„Mai întâi s-a luat o placă fotografică, care s-a pus în contact cu o persoană neadormită. Fotografia obţinută pe acea placă nu a prezentat nici un raport cu persoana fotografiată.

A doua placă, pusă în contact cu subiectul adormit (hipnotizat) şi uşor exteriorizat, a furnizat o probă puţin sensibilă.

În sfârşit, o a treia placă, pusă în aparat, după ce mai întâi a fost pusă în contact cu subiectul bine exteriorizat, a dat o fotografie ce prezenta cele mai curioase caractere. Imediat ce operatorul atingea imaginea, subiectul se simţea atins. În momentul când operatorul a zgâriat cu un ac stratul unde placa reprezenta mâna, subiectul leşină. Când fu redeşteptat din acest leşin se constată că epiderma subiectului avea două semne de zgârietură corespunzând locului unde placa fotografică fusese zgâriată. Astfel, colonelul Rochas realiză până la un punct, vrăjitoria celor antici.

O altă experienţă care prezintă iarăşi un mare interes, este următoarea, efectuată la 16 martie 1892.

S-a confecţionat o statuetă din ceară, care apoi s-a pus în contact cu subiectul exteriorizat. După deşteptarea lui, oricine apăsa sau împungea acea statuetă, făcea ca subiectul să simtă dureri,

1) *extras din C.K. Nicolau, Curs dactilografiat de magie, Bucureşti, 1947.*

întocmai ca și cum acele apăsări sau împungeri ar fi fost făcute direct pe corpul său.

La o altă experiență, în timp ce subiectul era exteriorizat, i s-a tăiat un mănunchi de păr de la coadă și s-a fixat pe capul statuetei. Subiectul deșteptat, fu lăsat să treacă în altă cameră. În timp ce în camera în care se făcuse experiența, o persoană smulge un fir de păr din capul statuetei, în camera cealaltă subiectul avea senzația că cineva l-ar fi tras de păr. Durerea corespundea exact locului de unde fusese luat părul.

Aceste experiențe au multă însemnătate pentru noi, deoarece ele ne explică în mod experimental că omul în timpul somnului natural sau hipnotic, degajă din corp un element eteric conținând sensibilitatea umană și care rămâne și pe lucrurile cu care a fost contact precum și motivul pentru care vrăjitorii când vor să facă un farmec se servesc de lucruri magnetizate, adică de obiecte care au stat mult timp în contact cu corpul victimei, cum ar fi de exemplu bucăți de haine, cămăși, batiste etc. sau materii grase care pot înmagazina sensibilitatea umană"[1].

Mecanismul morții

În unele condiții Dublul Eteric poate fi separat de corpul dens, rămânând totuși legat cu el printr-un fir sau un cordon de materie eterică[2]. În momentul morții, dublul se retrage definitiv din corpul dens; el se poate vedea ca o ceață violetă condensându-se treptat într-o figură care reproduce exact înfățișarea celui care moare și care este legată de corpul dens printr-un fir strălucitor. În momentul morții acest fir sau cordon magnetic se rupe.

Liberându-se, când vine moartea, de materia densă fizică, rețeaua vitală budhică, însoțită de Prana, se retrage în inimă în jurul atomului permanent. Atomul, rețeaua și Prana se ridică atunci prin Sushumna-nadi secundară la ventricolul al treilea al creierului, și aici la punctul de legătură dintre sutura parietală și occipitală; și în urmă părăsesc corpul. Rețeaua vitală continuă să îmbrace atomul fizic permanent, în corpul cauzal, așteptând ziua când va trebui să formeze un nou corp fizic.

Retragerea Dublului Eteric, însoțită bineînțeles, de Prana, distruge unitatea integrală a corpului fizic; astfel, acesta nu mai reprezintă decât o masa de celule independente. Viața acestora însă nu suferă nici-o întrerupere; proba este dată de faptul că

1) *Extras din C.K. Nicolau Curs de clarvăzătoare de Maine. București 1947.*
2) *A.E. Powell Dublul eteric, Ed. Rom. Annoasa - Geg. 1947.*

cunoscut că pe un cadavru părul continuă uneori să crească. De îndată ce Dublul Eteric se retrage și prin urmare Prana încetează de a circula, viețile inferioare, adică celulele, se eliberează și încep să desagrege corpul până atunci bine organizat. După moarte corpul este deci mai viu decât a fost vreodată - însă viu în unitățile sale și mort în totalitatea sa; este viu ca agregat, mort însă ca organism. Cum spunea Eliphas Lévi: „Cadavrul nu s-ar descompune dacă ar fi mort; toate moleculele care îl alcătuiesc sunt vii și luptă pentru a se separa"[1].

Când dublul părăsește definitiv corpul dens, nu se îndepărtează mult și în general rămâne plutind deasupra lui; el alcătuiește atunci ceea ce se numește **spectru** și câteodată apare persoanelor care-l iubesc ca o figură norocasă, năucit și mut. În afară de cazul când ar fi tulburată de o disperare violentă sau de emoții puternice, starea de conștiință este pașnică și seamănă a vis.

În timpul retragerii dublului și în momentele care urmează, Egoul trece repede în revistă întreaga viață trăită; cel mai îndepărtat ascunziș al memoriei își restituie secretele, tablou după tablou, eveniment după eveniment. În timpul acestor câteva secunde Egoul își revede întreaga sa existență, își constată succesele și înfrângerile, iubirile și dușmăniile, observă tendința care predomină în întreg și afirmându-se, gândirea dominantă a vieții sale determină regiunea unde își va petrece cea mai mare parte a vieții post-mortem. După cum se spune în Kanshitakopanishat, Prana în ceasul morții, adună totul laolaltă și retrăgându-se din corp, transmite totul Celui care Știe și care este receptacului tuturor.

Acestui stadiu îi urmează, în general, o scurtă fază de pașnică inconștiență, datorită retragerii materiei eterice și legăturilor sale cu corpul astral; omul, deci nu poate funcționa nici în lumea fizică, nici în lumea astrală. Unele persoane se eliberează de învelișul eteric în câteva clipe: altele rămân în el timp de mai multe ore, zile sau chiar săptămâni; dar în general, nu este vorba decât de câteva ore.

Cu timpul, principiile superioare se eliberează de dublu puțin câte puțin și acesta devine la rândul său un cadavru eteric care rămâne în apropierea corpului dens; dezintegrarea lor este atunci simultană. Aceste spectre eterice se văd adesea în cimitire, când sub formă de ceață, când sub aceea de lucori violete sau alb-albăstrui; ele prezintă adesea o înfățișare penibilă din cauza stării lor de descompunere mai mult sau mai puțin avansată.

1) *Eliphas Lévi, Isis Unveiled, I, 406.*

Unul din marile avantaje ale incinerării constă în faptul că odată cu distrugerea corpului dens fizic, corpul eteric își pierde centrul său de atracție și astfel se dezintegrează și el repede.

Dacă un om e atât de rătăcit încât se agață cu încăpățânare de viața fizică și chiar de propriul său cadavru, păstrarea acestuia, fie prin înhumare, fie prin îmbălsămare, constituie pentru el o mare ispită și îi ușurează foarte mult intențiile nenorocite. Cremațiunea împiedică orice încercare de a reuni principiile într-un mod parțial, anormal și temporal. Mai mult, unele forme respingătoare de magie neagră, din fericire rare în Europa, întrebuințează corpul fizic pe cale de descompunere; la fel și corpul eteric al persoanei moarte poate fi întrebuințat în felurile chipuri. Toate aceste posibilități sunt înlăturate prin practica igienică a cremațiunii (practicată de hinduși). Și e absolut peste putință ca mortul să simtă acțiunea focului asupra corpului său părăsit, deoarece, dacă moartea este într-adevăr reală, materiile astrală și eterică au fost complet separate de materia fizică densă.

Unul mort îi este cu totul peste putință să se reintegreze complet în cadavrul său; totuși, dacă e vorba de o persoană pentru care viața pur fizică este totul și care înnebunește la gândul de a fi complet separată de ea, în sforțările sale frenetice pentru a rămâne în legătură cu viața fizică, îi este posibil să-și însușească materia eterică a corpului părăsit și să se îmbrace din nou cu ea. Acest fapt poate pricinui suferințe enorme, cu totul de prisos și ușor de înlăturat prin practica cremațiunii. În cazul persoanelor care se agață cu disperare de existența fizică, corpul astral neputându-se separa complet de corpul eteric, ele se trezesc înconjurate încă de materia eterică. Starea lor este atunci jalnică, deoarece ele sunt excluse din lumea astrală prin învelișul de materie eterică și, în același timp, pierderea organelor fizice de simț le împiedică să-și regăsească pe deplin viața pământească. Prin urmare, ele rătăcesc singuratice, mute, îngrozite, într-o ceață deasă și lugubră, fără posibilitatea vreunei legături cu cele două planuri.

Cu timpul și în ciuda sforțărilor lor, coaja eterică se uzează, însă în general, nu atât de curând ca să-i scutească de suferințe groaznice. Persoane binevoitoare dintre cei morți și alții încă se străduiesc să-i ajute pe acești nefericiți, însă nu reușesc decât foarte rar.

În aceste condiții, o persoană poate încerca să se pună în legătură cu planul fizic, servindu-se de un medium, deși în general „spiritele-călăuză" ale mediumului se opun cu toată puterea, știind că acesta se expune la obsesie sau la nebunie. Uneori ea poate pune

stăpânire pe un medium inconștient - în general o tânără foarte sensibilă - însă încercarea nu reușește decât în cazul când Egoul ființei, lăsându-se dus de gânduri sau pasiuni rele, a pierdut din stăpânirea asupra vehiculelor sale. Câteodată, un suflet omenesc rătăcind în această lume incoloră, poate ajunge să obsedeze în parte un animal, ales în general printre cele mai puțin dezvoltate - vite cornute, oi sau porci - deși pot fi întrebuințate și pisicile, câinii sau maimuțele.

Se pare că aceasta înlocuiește în timpurile moderne, deci în Rasa a Cincia, existența înspăimântătoare a vampirilor, constatată printre populațiile Rasei a Patra. Odată asociat cu un animal, mortul nu se mai poate elibera decât puțin câte puțin și prin sforțări considerabile, susținute timp de multe zile. Eliberarea nu se întâmplă, în general, decât odată cu moartea animalului și chiar atunci îi mai rămâne să se desfacă de legătura astrală.

Evocarea morților. Necromancia. Spiritismul

Încă din paleoliticul superior se manifestă credințe magico-religioase despre viață și moarte. Potrivit acestor credințe mortul ar continua să supraviețuiască pe alte tărâmuri pământești, subpământești sau cerești. Necropolele mezoliticului, dar mai cu seamă ale neoliticului atestă existența probabilă a practicilor de necromanție (invocarea morților în vederea aflării viitorului).

Credințele despre suflet și viața de apoi au cunoscut apoi o dezvoltare devenind dominante în epocile următoare, în paralel cu practici specifice magiei negre.

Triburile australiene, la popoarele Oceaniei, în Polinezia, insulele Palan din Micronezia, la populația Kubu (vânători nomazi din Asia), Peninsula Malaya, triburile de amerindieni-irokezi, algonkini, muskongi, sioux, babilonieni și egipteni etc. cunoșteau și practicau necromanția. Cărțile sfinte ale evreilor vorbesc despre aceasta.

„Invocarea spiritelor era de asemenea practicată de magii, profeții și ghicitorii perși, greci și romani. Un loc aparte în istoria magiei, având la bază necromanția, îl ocupau misterele eleusiene, consacrate zeiței grecești Demeter. La început se presupune că, cultul a avut un caracter local, dezvoltat pe baza unor vechi credințe și ritualuri de magie agrară simbolizând succesiunea anotimpurilor. Dar, începând cu secolele VI-V î.e.n. el se extinde în toată Grecia. Pe baza acestui cult, la Eleusis la naștere un ritual secret, având ca temei o doctrină mistică privitoare la soarta sufletelor după moarte, completată cu practici prin care adepții sperau să-și dobândească

fericirea dincolo de mormânt. Totul era legat de mitul răpirii Persephonei de către Hades, zeul Lumii subpământene. Jumătate de an Persephone rămânea lângă soțul ei, Hades, în împărăția subpământeană, iar cealaltă parte a anului venea pe pământ, sosirea ei fiind marcată de reînvierea naturii. Numele lui Hades era evitat de greci, fiind socotit ca aducător de nenorociri, zeul fiind invocat sub numele de Pluto (zeul cel bogat). Misterele de la Eleusis prevedeau o dublă inițiere a adepților, primăvara și toamna, ritualurile având loc noaptea, în secret. În aceste credințe se poate observa sincretismul magie-religie, dar în ele se regăsesc și forme embrionare ale necromanției ce se va dezvolta în evul mediu".

„La rândul lor romanii, convinși că morții rămâneau în relații cu cei vii, aceștia cultivau necromanția. Într-atât de înrădăcinată era credința în „materializarea" sufletelor, încât se organizau fastuoase ceremonii, iar sibilele[1] făceau farmece pentru a determina apariția umbrelor. Mitologia greco-romană abundă în povestiri despre spiritele morților și, de altfel întreaga literatură antică, începând cu Odiseea lui Homer și Eneida lui Virgiliu, nu face altceva decât apologia credinței în sufletele celor decedați.

În spațiul țării noastre, populațiile traco-getice au cunoscut și ele manifestări vechi legate de necromanție, combinate cu cultul morților. Au existat credințe bizare despre strigoi și vedenii, ce au făcut obiectul folclorului. Se spune că deveneau strigoi acei oameni care duseseră o viață reprobabilă, au fost lunatici, vrăjitori, sinucigași, criminali sau născuți cu căiță (pieliță ce învelește capul unor prunci la naștere). Întâlnim și la vechii slavi credința în strigoi și vampiri. Pentru a scăpa de aceștia, cadavrul era deshumat și străpuns cu un par din lemn de plop tremurător, iar după urechi i se înfigea un dinte de la o grapă.

Începutul dualității magie-cult religios a fost marcat de constituirea instituției șamanilor.

Șamanii se sprijină atât pe ceremonialul magic, cât și pe „forța" spiritului unui strămoș ce-i „ajută" și prin ei, întregul trib. Instituția șamanilor va evolua spre religie, dar nu va putea subjuga magia, care va dăinui simultan, în paralel ca o anti-religie.

Existența magiei negre poate fi pusă în corelație cu apariția totemismului, adică a credinței că între un grup de oameni și un grup de obiecte materiale, o specie de animale îndeosebi, ar exista o legătură.

---

1) *Femei cărora li se atribuia darul profeției*
Paul Ștefănescu: Spiritismul. Ed. All. București, 1995.

interferența dintre magie și religie va fi mai evidentă în cazul religiilor monoteiste. Primii creștini vor rămâne supuși practicilor moștenite din vechime, timp de mai multe veacuri, până în momentul în care Biserica va interzice credincioșilor săi orice legătură cu spiritele, rezervându-și dreptul de a interpreta orice manifestare spirituală.

Necromancia

Evocările constituiau în antichitate chemarea cu mijloace magice a umbrelor celor morți, chemarea acestora fiind făcută pentru a se obține răspunsul la unele întrebări sau evoluția unor evenimente.

Necromancia este o formă de divinație care se întâlnește în antichitatea îndepărtată, legendele și miturile grecești indicând ca posesori ai secretelor evocării umbrelor pe Circe, Theorite, Thimocihe și Thessala.

Ritualul evocărilor se efectua într-o manieră lugubră. Magicianul își realiza opera la miezul nopții, în pragul noii zile. Se alegea ca loc al evocării de obicei o peșteră întunecoasă, sau o subterană izolată, la lumina unor făclii de rășină ce confereau o lumină roșiatică. În această atmosferă neobișnuită, magicianul se așeza în fața unui altar de sacrificiu, înconjurat cu crini de pădure, pe care era așezată statuia din ceară roșie, albă și neagră a zeiței Hecate. Aceasta mai era cunoscută și sub numele de Trivia, fiind considerată ca protectoarea răscrucilor de drumuri și a vrăjitorilor. Era înfățișată ca o ființă hidoasă, cu trup de femeie având trei capete. Se jertfeau bufnițe, lilieci, un cocoș negru sau chiar noi născuți. Ficatul victimelor era ars pe altar în vreme ce magicianul trasa de trei ori cu bagheta magică un cerc în jurul focului, pronunțând formule magice.

Titus Lucretius Carus (99-55 î.e.n.) ne redă metodele de evocare utilizate de o faimoasă vrăjitoare, pe nume Harmonida. Vrăjitoarea pradă unei stări de agitație delirantă, și-a înfipt un ac lung în brațul stâng, lăsând să curgă sângele ei peste cel al unei bufnițe bătrâne, amestecându-le cu bagheta sa magică. A început să danseze, făcând mișcări tot mai dezordonate, în acest timp executând cu bagheta diferite semne în aer și pronunțând cuvinte neinteligibile.

În final, Harmonida a sacrificat o oaie neagră pe un rug format din crini de pădure și lemn de chiparos, a aruncat deasupra sângele

amestecat anterior pe altar şi a invocat pe Hecate să permită umbrelor morţilor să vină la ea. Cei prezenţi aveau impresia la un moment dat, că văd sufletele morţilor proiectate pe fundalul grotei luminate de flăcările în permanentă mişcare.

La asirieni, egipteni, greci şi romani magicienii puteau fi întâlniţi pretutindeni. În Thessalia există o categorie specială de evocatori constituită numai din femei denumite psihagoge.

Figurinele magice constituiau o variantă de vrăji pornind de la evocările de umbre ale decedaţilor. Apariţiile de divinităţi sub înfăţişări umane sunt prezentate în multe lucrări antice.

Printre lucrările având caracter necromanto-spiritist, se numără cugetările lui Leucip şi Democrit (sec. V î.e.n.) despre natura materială a sufletului, alcătuit după aceşti filozofi, din atomi, fiind asemănător focului. După aceea, Plutarh în vieţile paralele ale oamenilor iluştri (sec. I e.n.) face referinţe la spirite şi la previziunile făcute de acestea (necromancie). Tacitus în Anale (sec. II e.n.) ne face descrierea practicilor unor magicieni care se foloseau de mese învârtitoare. Porphynus în Vita Plotini (sec. III e.n.) face afirmaţia asemănătoare unor concepţii susţinute de Allan Kardec că sufletul poate acţiona de la distanţă. Pe la anul 1000, medicul şi magicianul Avicenna susţinea că sufletul dispune de o putere absolută asupra tuturor corpurilor sublunare. La rândul lui Toma d'Aquino în 1250 reia ideile lui Avicenna referitor la practicarea magiei. Agrippa scrie în 1533 Occulta Pilosophia în care îşi expune concepţia sa potrivit căreia prin puterea sufletului se poate explica magia. Este de fapt o reluare a unor idei expuse de Roger Bacon în 1270, Opus majus, privitor la influenţa terapeutică a puterilor sufletului. Pietro Pomponazzi în De incantionobus (1556) pretinde că există fantome care au bântuit unele case şi castele părăsite. Poveşti despre fantome sunt conţinute în cartea lui R. Boxter (1691), iar la începutul secolului al XVIII-lea, Chr. Thomasius avansează ideea că spiritul ar fi o entitate bidimensională. În 1764, Calmet va scrie o lucrare privitor la apariţia îngerilor, demonilor, spiritelor şi vampirilor. În fine, îl menţionăm pe celebrul E. Swedenborg care a scris celebra carte „Cerul şi infernul" (1758), şi care a fost un precursor al spiritismului. Va fi urmat la scurt timp de J.H. Yung-Sti Uing cu Scene din imperiul spiritelor (1797) şi Teoria învăţăturii despre spirite (1808), J.F. von Mayer cu Hades (1810) şi J. Ennemoser cu Istoria magiei (1844).

Pactul cu Lucifer

Semnarea pactului cu Lucifer atrage după sine puterea de a-i evoca pe cei morţi, cu scopul de a cunoaşte viitorul. Practica este străveche, fiind menţionată în Vechiul Testament şi în Odyssea lui Homer, când morţii făceau cunoscut celor vii ce se va întâmpla în viitor. Practica a luat extindere, fiind menţionată în Grimoare şi mai târziu în practicarea spiritismului. Necromancia, evocarea morţilor sub o formă vizibilă, cel mai adesea spectrală, îşi are originea în noaptea timpurilor. Cazul cel mai des citat de necromancie, îl constituie evocarea lui Samuil de către vrăjitoarea din Endor, aşa cum este menţionat în Vechiul Testament. Saul, regele iudeilor se afla în război cu Filistenii, când în ajunul bătăliei de la Chelvoe, a spus slugilor sale: „Căutaţi-mi o femeie care să cheme morţii, ca să mă duc s-o întreb". Slujitorii i-au zis: „Iată în En-Dor este o femeie care cheamă morţii". Atunci Saul s-a schimbat, a luat alte haine şi a plecat cu doi oameni. Au ajuns la femeia aceea noaptea, iar Saul i-a zis: „Spune-mi viitorul, chemând un mort şi scoală-mi pe cine îţi voi spune" (Cartea I-a a Regilor sau Împăraţilor, XXVIII, 11-23).

Şi femeia a zis lui Saul: Pre cine să-ţi arăt? Şi a zis Saul: Pre Samuil să-mi arăţi. Şi a văzut femeia pre Samuil şi a strigat cu glas tare şi a zis femeia către Saul: Pentru ce m-ai înşelat? Tu eşti Saul.

Şi a zis regele către ea: „Nu te teme, spune pre cine ai văzut. Şi a zis femeia către el: Dumnezei am văzut suindu-se din pământ.

Şi el a zis către ea: Ce ai văzut? Şi ea a zis lui: Bărbat bătrân suindu-se drept din pământ, îmbrăcat în haină. Şi a cunoscut Saul că acesta este Samuil şi s-a plecat cu faţa sa la pământ şi s-a închinat lui.

Şi a zis Samuil: De ce m-ai supărat să mă scol? Şi a zis Saul: Necăjit sunt foarte, că cei de alt neam dau război contra mea şi Dumnezeu s-au îndepărtat de la mine şi nu m-au ascultat, nici prin proroci, nici prin visuri, nici prin arătări. Şi acum te-am chemat să mă înveţi ce să fac. Şi a zis Samuil: Pentru ce mă întrebi? Dacă Domnul s-au îndepărtat de la tine şi au trecut la aproapele tău.

Şi va da Domnul pe Israil, împreună cu tine, în mâinile celor de alt neam şi mâine, tu şi fii tăi veţi cădea şi tabăra lui Israil o va da Domnul în mâinile celor de alt neam.

Şi s-a speriat Saul şi a căzut, cât era de lung, la pământ şi s-a înfricoşat foarte de cuvintele lui Samuil şi nu mai era putere în el, că nu mâncase pâine toată ziua şi toată noaptea aceea.(Aluzie la

pregătirea pe care trebuie s-o respecte un magician înaintea evocării: post, meditație și abstinență).

Cartea a IV-a conține și alte referiri la utilizarea unor practici interzise de religia creștină (XVII, 17; XXI, 6; XXIII, 17).

Din rândul profeților, menționăm pe Isaia care înfierează necromanția: „Și de voi zice către voi întrebați pe vrăjitori și pe cei ce strigă din pământ, pre cei ce grăiesc deșertăciuni, care glăsuiesc din pântece (ventrilogi care simulează prin iluzionism fenomenele paranormale). Au doară nu întreabă un popor pre Dumnezeul său? Pentru ce să întrebe pre cei morți despre cei vii?(VIII, 19).

„Și se vor smeri la pământ cuvintele sale și în pământ cuvintele lale se vor aduna și glasul tău va fi ca al celor ce glăsuiesc din pământ și la fața pământului glasul tău va slăbi" (XXIX, 4).

De asemenea, tot referitor la evocarea duhurilor găsim amănunte în versetele XXXIV, 14; XLIV, 25; XLVII, 12; Daniel II, 2, 27; Mineu V, 12.

Însăși imputarea adusă lui Isus de evrei, că scoate draci din posedați, prin dracul dracilor Belzebut (Matei IX, 34; XII, 24; Luca, XI, 14-19), demonstrează că relațiile dintre om și spirite erau socotite ca ceva normal.

În „Faptele Apostolilor", pasajele relative la vrăjitorii Simon și Bar Isus-Elima, din insula Papos (VIII,9; XIII,6-10) vădesc procedeele spiritiste utilizate de către evrei.

Kabbala - un ansamblu de tradiții iudaice - se referă în unele locuri la secretul convorbirilor cu spiritele.

Așa după cum reiese, întreaga literatură spiritistă din Europa a secolelor al XVIII-lea și XIX-lea a fost inspirată și alimentată de opere mai vechi, unele antice referitoare la suflet, spirit și stihii, cărora le-au fost tributari Cagliostro, Saint Germain și Swedenborg, ca să amintim pe cei mai importanți precursori ai spiritismului modern.

La egipteni, cultul lui Isis și Osiris se baza pe credința în existența sufletelor și după moarte, iar preoții „comunicau" cu spiritele superioare și cu oricare era plecat în „marea călătorie de dincolo de viață". În sanctuarele ermetice din interiorul piramidelor (vezi Georges Barbarin: L'enigme du grand sphinx, Ed. J'ai lu, Paris, 1966, p. 21-39), unde se practica necromanția, se pare că și-au făcut ucenicia unii dintre creatorii de noi religii.

Clasa preoțească chaldeeană și fenicianâ practica necromanția, trezind groaza oamenilor din popor. La rândul lor, documentele ebraice sunt extrem de grăitoare în această privință. Majoritatea cărților sfinte pomenesc despre vrăjitori, prezicători și alți magicieni, care au la o examinare mai atentă, mari asemănări cu mediumii moderni. Redăm în continuare câteva referiri: „De la sufletul care se va adresa magilor sau vrăjitorilor și care va avea ceva cu ei, mă voi întoarce și-l voi face să piară în mijlocul poporului său". (Leviticul, XX, 6). „Omul sau femeia care va avea în el duhul pithonic sau al devenirilor, cu moartea să se omoare, cu pietre să-l ucideți și sângele său să cadă pe el". (Leviticul, XX, 27). „Și nu va găsi pe nimeni în poporul tău, care va acapara spiritele, nici care să se aplece lor, nici care să consulte vrăjitorii, nici care să se ocupe cu prezicerile, nici care va pretinde adevărul de la morți, fiindcă toate aceste lapte sunt în dizgrația lui Dumnezeu" (Deuteronomul, XVIII, 10-12).

Ne oprim aici cu succinta trecere în revistă a referirilor din religia creștină; lista ar fi foarte mare și pentru scopul și spațiul propus considerăm că este suficient. Am mai aminti doar că mulți dintre prelații bisericii (ortodoxe și catolice) practicau în ascuns necromanția, fiind animați de credința în existența posibilității comunicării cu spiritele (deci în mod implicit că există și spiritele). Aflăm astfel - ca să ne rezumăm doar la câteva exemple din „Viețile sfinților" că Marele Mucenic Chiprian, în timpul slujirii lui Idolești, avea deprinderea să facă să vorbească morții din morminturi" (Sfântul Chiprian, filozoful din Antiohia Siriei, se spune că înainte de a se converti la creștinism, a fost unul dintre cei mai mari vrăjitori de pe timpul împăratului Decie).

O serie de papi - Benoit al IX-lea (1033-1044), Grigore al VI-lea (1045), Grigore al VII-lea (1073-1085) ca și Borgia au practicat magia și spiritismul. Biserica creștină a combătut din totdeauna spiritismul: „Să nu fie - menționează Biblia - nimenea care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile... Nimenea care să întrebe morții, căci oricine va face acest lucru este urâciune înaintea Domnului" (Deuteronom, XVIII, 11-14).

Religia creștină consideră chemarea duhurilor morților ca un obicei păgânesc și respectivii sunt aspru pedepsiți: „Cei ce rămân în credința și frecventarea spiritismului, pierd dreptul de împărtășanie timp de douăzeci de ani". (Nicodim Mândiță: Spiritismul e mare pericol, Biblioteca Ortodoxiei, nr. 35, p. 282-283, București, 1943).

Antica Eladă, zămislitoarea atâtor înalte nuclee de cultură, venera oracolul morților. Homer ne descrie în Odiseea cum Ulise, cu ajutorul vrăjitoarei Circe, evocă umbra celebrului profet Ieban Tiresias (Cântul XI).

...e malul Acheronului, la Phigalia, la capătul Tenar, la ...cleea, la Cume se găseau altare închinate necromanciei ...sultarea morților la evenimentele trecute sau viitoare).

Periandru - unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei - după ce-și ...umase nevasta și Pansanias, care omorâse o tânără fată, - ...au la vrăjitoare pentru a evoca sufletele victimelor lor. O serie de ...ați ca Socrate, Platon, poetul Eschyl, Sophocles, Aristotel, ...strate și alții au preluat o serie de obiceiuri transmise din Orientul ...părtat, având credința în posibilitatea evocării morților.

La rândul lor, romanii celebrau cultul morților într-un anume fel, ...sta fiind tot o concepție spiritistă. Și Penații, zeii familiari ...ctori, erau duhurile moșilor și strămoșilor, care își continuau ...anța după moarte, neîndepărtându-se de locurile unde urmașii ...lau și care continuau să cunoască nevoile și bucuriile acestor ...și, intervenind ca protectori ai lor, când era cazul .. Despre ...aticul Appius se povestește că avea „întrevederi" cu morții, iar ...alul lacului Averne, în apropiere de Carpinum, făcea să apară ...eguri umbre însângerate de cadavre (Tusculanes, I, 16, 37; De ...at I, 58, 132).

Poetul Horațiu menționează în versurile sale fapte înrudite cu ...și existența spiritelor (Sat. VIII, Epod. III, XII, XVII). Columellius ...ește de vraciul Dardanes (De Rustica, X). Suetoniu ...onează că Augustus, devenind pontifex, a dispus să se ardă în ...e publice peste două mii de scrieri cu substrat vrăjitoresc (Vitae ...sti, XXXI). Lucian, nepotul lui Seneca și codiscipolul lui Nero ...ul tiran care evoca pe mama sa, Agripina) notează că Erato, ...nai vestită descântătoare și vrăjitoare din Thessalia, la care ... Sextus Pompeius „băga sufletele în corpurile lor" (Phasalele, ...a IV). Ca și Virgilius, când istorisește cum Enea coboară în Infern ...a sta de vorbă cu umbra lui Anchise, Foestus Petronius și ...alți autori latini se întrec în aluzii privitoare la evocarea ...ilor morților.

Pliniu cel Bătrân scrie că împăratul Tiberius l-a condamnat la ...e pe Drusus Libon fiindcă, nepoftit, a îndrăznit să-l doranjeze ...în momentul când reușise să ademenească... spiritele ...nărilor! Scriitorul roman Pliniu cel Tânăr (5-e n.) relatează că în ...filozofului Atenodoma din Tarsos, o casă bântuită de stafii ...cută în toată Atena, se petreceau lucruri nu prea curate.

...am mai aminti cugetările lui Leucip și Democrit (sec. V î.e.n.) ...e natura materială a sufletului, constituit după concepția ...r filozofi, din atomi asemănători focului. Plutarh, în lucrarea sa ...rămasă celebră „Viețile paralele ale oamenilor iluștri" (sec. I e.n.) face deseori referire la spirite și la previziunile făcute de acestea (necromanție). Tacitus, în „Anale" (sec. II e.n.) descrie practicile unor vrăjitori și magi care se foloseau de „mese învârtitoare" pentru a prezice viitorul. Porphyrius, în „Vitae Plotini" (sec. III e.n.) susține că sufletul poate să-și manifeste forța la distanță, deci poate fi considerat ca un precursor al metafizicii și parapsihologiei (C.V. Brătescu: Vrăjitoria de-a lungul timpului, Ed. Politica, București 1985, p. 274).

În anul 1000 Avicenna a menționat în scrierile sale că sufletul omenesc ar poseda o putere absolută asupra tuturor corpurilor sublunare. Ideile sale sunt reluate în anii 1250 de Toma d'Aquino, referitor la interpretarea practicilor vrăjitorești. Cam în același timp (1250), Roger Bacon („Opus Majus") vorbește în termeni asemănători despre capacitatea tămăduitoare a sufletului în cazul unor boli. Cornelius Agrippa, autor a numeroase cărți de magie - o parte prezentate și de noi în lucrarea de față - scrise în limba latină („Operele Mărelui și Micului Agrippa" 1533), este un adept al posibilității evocării spiritelor. Existența fantomelor, strigoilor și caselor bântuite de stafii este popularizată de scrierile unor autori ca Pietro Pomponezzi („De incantionebus", 1556) și R. Boxter „Evidența sigură a lumii spiritelor", 1691).

În fine, în secolele XVIII și XIX, în afară de Swendenborg, menționăm pe Ch. Thomasians, (1700), Calmet (1764), J.H. Yung-Stilling (1797), J. F. von Mayer (1810), J. Ennemdser (1844), A.J. Davies etc. care în scrierile lor propagă ideea existenței spiritelor și a posibilității intrării în contact cu ele.

Patriarhi ai Bisericii creștine, precum Sf. Lactanțiu, Sf. Hilar, Minutius Felix și Eusebius menționează printre altele, în scrierile lor, că „păgânii invocau spiritele", iar Tertullian, în tratatul „Apologetica" se exprimă astfel: „Dacă vracii sunt capabili de-a face să apară spectrele, să evoce sufletele morților, dacă provoacă visele, dacă au în subordine spirite familiare în puterea cărora visele devin comunicabile, ce efortun vor întreprinde în slujba lor personală, ei care fac atâtea pentru serviciul altora".

Tertullian, care trăiește la începutul erei creștine (160-240 după Christos) vorbește chiar de mese care prezic, ceea ce înseamnă că practica meselor mișcătoare nu e apanajul epocii moderne. Un pasaj din Ammianus Marcellinus ne asigură că în secolul al IV-lea al erei noastre șefii unei conspirații împotriva împăratului Valens au interogat niște mese într-un chip analog[1].

Într-un manuscris atribuit secolului al XVIII-lea și provenit din
echea mănăstire a Sf. Pantaleon, se descrie ancheta instituită de
Cardinalul Carpegna, din ordinul Papei Inocențiu al XI-lea, relativ la
apariție spiritistă. Astfel, în noaptea de 19 aprilie 1683, Domenico
Denza, în vârstă de patruzeci de ani, om cu moravuri ireproșabile și
parte stimat de societatea romană, după ce visă în repetate rânduri
o femeie învesmântată în alb, auzi o voce care îl chema insistent.
Trezindu-se, zări înaintea lui aceeași siluetă din visurile sale.
Întrebând-o cine este și ce vrea, necunoscuta s-a recomandat a fi
marchiza Laura Poppoli Astalli moartă recent, rugându-l să-i
transmită soțului ei că ea are neapărată nevoie de două sute de
slujbe pentru odihna sufletului. Denza obiectă că-l vor socoli țicnit
pretându-se unei asemenea donații, fantoma își apăsă mâna pe
o clapumă, spunându-i: „Fă să vadă bărbatul meu această porțiune pe
care o ating", după care dispăru. Pradă surescitării, Denza arătă
mediat fratelui său plapuma, pe care - aidoma unei peceți cu fierul
roșu - se întipărise mâna marchizei.

Cronicarul subliniază că: amprenta era de o perfecțiune
nesgalată, distingându-se toate degetele și conturul mâinii; numai
podul palmei rămăsese alb. De asemenea, observă o deformațiune
a degetului mic și într-adevăr era un defect avut de marchiză din
copilărie, în urma unei căderi. În viață, ea ascundea cu grijă acest
amănunt inestetic, ținând mâinile întmănușate în prezența străinilor,
dar obișnuiții familiei, văzând amprenta, recunoscură emoționați
mâna marchizei Astalli. Părând prea mare pentru o mână de femeie
și fiind comparată de mai multe ori, ea corespunse exact cu mănușile
defunctei (Biblioteca Vaticanului, 59, dosar 84)

Tărâmul celălalt (universul celălalt)

Vrăjitoni au întreținut în mod constant raporturi cu lumea de
dincolo. Forța, teroarea pe care o inspirau proveneă din partea
Medeei, Enchto, Tiresias, Vrăjitoarea din Endor (Regi., I, 28) care
făceau să vorbească dispăruții, oferindu-le cu diverse ocazii sacrificii
sângeroase. Ei obțineau în acest fel, date despre viitorul apropiat
sfârșitul unei bătălii, de exemplu în cazul lui Saul sau Sextus
Pompeius. Acestui fel de cunoaștere i s-a dat numele de
necromancie, care conținea o mulțime de obiceiuri macabre și
sadice. Wier (Istorii, dispute și discursuri, II, XI), califică necromanția
drept pură minciună și bătaie de joc a diavolului. Contemporanii săi

31 *P. Janet. L'automatisme psychologique. Ed. F. Alcan, Paris, 1889, p. 317*

nu se temeau mai puțin de ea ca de farmece. Catherina de Medi
și Elisabeta Angliei au întreținut necromanți. Ruggieri i-a prezis
Catherina viitorul dinastiei, iar Dr. John Dee a salvat pe Elisabeta d
ghiarele necromanților. În Occident, magicienii pretindeau că pot ș
viitorul sacrificând nevinovați. Evreii - această legendă a durat mu
- asasinau tineri creștini pentru a impregna cu sângele lor aluat
azimei de Paști. Se pretindea că ei confecționau terafimi: nu amule
ci capete îmbălsămate. Magicienii luau un copil nou născut și
omorau întinzându-i gâtul atât de mult până murea în mâinile lo
După aceea îi tăiau capul pe care îl îmbălsămau sărându-l și scria
pe o placă de aur numele Spiritului Rău și așezau capul pe placă
peretele încăperii, aprinzând lumânări în jur adorând
prosternându-se în genunchi în fața lui: de la acest cap ei obțineau
răspunsuri la tot ce doreau (Pierre Le Loyer: Discurs asupr
spectrelor, ed. II-a, 1608, p. 545).

Simon din Samaria, zis și Magicianul și Gnosticii, prietenii să
au strangulat de asemenea copii fără de păcat. Din gurile lor livid
au ieșit sunete... Carol al IX-lea convins că vrăjitorii protestanți
fermecau, a recurs la un teraphim și la Liturghia neagră, cu câte
ore mai înainte de moartea sa. Unul dintre marii regi ai creștinătă
scrie Bodin „dorind să cunoască soarta ce îi era hărăzită" a chem
un Jacobin necromancian care a oficiat liturghia și după ce
consacrat anafura a tăiat capul unui copil de zece ani, prim născ
ce era pregătit în acest scop și i-a așezat capul pe anafură, după ca
spunând câteva cuvinte și folosindu-se de litere, a întrebat ce vo
să știe. Capul nu i-a răspuns decât două cuvinte: „Vimpatior". D
îndată Regele deveni furios, strigând neîncetat: „aruncați acest cap
și muri de furbare. Această relatare este ținută ca sigură, fiin
menționat că au fost cinci persoane martore (Demonomanie, 158
cartea II-a, p. 71)

Iacob I-ul a cunoscut fără îndoială această sumbră mașinați
El nu a îndrăznit s-o repete. Anturajul său s-a mulțumit să transfe
maladia regelui la un purcel. A fost o *reînoire* a gestului făcut de Isu
când l-a vindecat pe posedatul din Gerasa. În fața patului de moar
al lui Iacob I-ul, scrie Margaret Murray, a avut loc una dint
ceremoniile magice cele mai surprinzătoare la care a fost vreoda
martoră Curtea Angliei. Avea evident scopul de a transfera asup
animalului maladia regelui. Animalul era un tânăr purcel ce a fo
îmbrăcat cu veșmintele unui bebeluș. O damă de la curte juca rol
mamei, ducesa de Buckingham era îmbrăcată în moașe (person
foarte important în cadrul botezului) și un gentilom de la curte făce

...ului de rău. În final a fost eliberat porcul, fiind gonit din încăpere. ...uzat că ar fi participat la o ceremonie blasfematorie, ducele s-a ...ărat răspunzând că a voit să-l amuze pe rege. Dar știm că ducesa ...vrăjitoare notorie și că era vorba de un rit magic destinat să ...ureze suferințele regelui (Dumnezeul vrăjitoarelor, p. 181).

Dr. John Dee se lăuda că a făcut să apară pe cei morți. El se ...cea noaptea în cimitire și evoca spectrele, însoțit de Edward Kelly, ...dium și escroc. Astrolog, alchimist, savant geograf ce admira pe ...din, John Dee a fost desigur păcălit de medium, așa după cum ...ul a fost înșelat de vrăjitoarea din Endor. În relatarea sa publicată ...1659 el nu vorbește de necromancie, dar știm că se folosea de ...noștințele sale pentru a descoperi comori.

În Europa, morții exercită rolul de paznici ai comorilor îngropate ...jitorii din Africa occidentală știu să captieze spiritele care ...gabondează în timpul somnului. Balubașii pretind că sunt capabili ...transforme oamenii în „corpuri goale" atunci când le fură ...sonalitatea. Universul nostru este populat mai ales cu spectre și ...tome pe care preoții se străduiesc să le gonească. De la Moise, ...carea morților a constituit un păcat grav și spiritismul a rămas ...damnat. Vrăjitorii de azi trăiesc cu morții și îi întreabă ori de câte ...au nevoie s-o facă.

Necromancia: recomandări practice

După cum se știe în lumina astrală se păstrează imaginile ...soanelor și ale lucrurilor. Astfel, în această lumină se pot evoca ...nele acelora care nu mai sunt în viață, fiind realizabilă astfel ...romancia.

În cartea ebraică denumită „Revoluția spiritelor" se ...ționează că există trei feluri de suflete: fiicele lui Adam, fiicele ...erilor și fiicele păcatului. Tot aceeași carte spune că există trei ...ri de spirite: spirite captive, spirite rătăcitoare și spirite libere. ...etele sunt concepute perechi. Există totuși suflete de bărbați care ...asc fără femei și ale căror soții sunt reținute prizoniere de Lilith ...almah, reginele vârcolacilor; acestea sunt suflete care au de ...umpărat jurământul unui celibat. Astfel, dacă un bărbat renunță ...copilărie la dragostea femeilor, el oferă ca sclavă a demonilor ...răului pe soția care îi era destinată. Sufletele cresc și se ...lțesc în cer, așa după cum corpurile o fac pe pământ. Sufletele ...culate sunt fiicele sărutului îngerilor.

Nimic nu poate intra în cer, decât ceea ce provine din cer. După ...rte, deci spiritul divin care anima pe om se întoarce singur în cer și lasă pe pământ și în atmosfera acestuia, două cadavre: unul terestru și elementar, altul aerian și sideral; unul inert deja, celălalt animat de mișcarea universală a sufletului lumii, absorbit de puterile astrale care i-au produs. Cadavrul terestru este vizibil; celălalt este invizibil cu ochii ființelor terestre și vii și nu poate fi zărit decât în lumina astrală ce comunică imaginile sale sistemului nervos și afectează astfel organul vederii până la punctul de a-l face să zărească formele pe care le păstrează și cuvintele ce sunt scrise în cartea luminii vitale.

După ce omul a murit, cadavrul astral se evaporă ca fumul de tămâie pur ce urcă spre regiunile superioare, dar dacă omul a trăit în crimă, cadavrul său astral, care îl reține prizonier, mai caută încă lucrurile ce au făcut obiectul plăcerilor sale și dorește să-și recapete viața. El amețește visele femeilor tinere, se scaldă în aburii de sânge vărsat și vagabondează în locurile care i-au făcut plăcere în timpul vieții. El veghiază încă asupra averilor pe care le-a posedat și ascuns și se epuizează făcând eforturi dureroase pentru a-și confecționa organe materiale și a reînvia. Dar astrele îl aspiră și îl sug; el simte cum inteligența îi slăbește, memoria i se pierde treptat și întreaga sa ființă i se dizolvă... Vechile vicii pe care le-a avut îi apar și îl urmăresc având figuri monstruoase, îl atacă și îl devorează. Nefericitul își pierde astfel succesiv toate membrele ce i-au servit neliniștilor sale, după care moare pentru a doua oară și pentru totdeauna, căci el își pierde personalitatea și memoria. Sufletele ce trebuie să trăiască mai departe, dar care nu sunt încă purificate, rămân mai mult sau mai puțin captive în cadavrul astral, acolo unde ele sunt arse de lumina adică ce caută să le asimileze și să le dizolve. Pentru a se degaja de acest cadavru, sufletele suferinde pătrund adesea în cei vii și rămân acolo în starea pe care cabaliștii o denumesc embrionară.

Acestea sunt cadavrele aeriene pe care le evocă necromancia. Ele sunt larve, substanțe moarte sau nunbunde, cu care operatorul să pună în raport; în mod obișnuit ele nu pot vorbi sau raționa decât reflectând gândurile sau visările noastre.

Dar pentru a putea vedea aceste forme stranii, trebuie să le pui într-o stare excepțională care e intermediară între somn și moarte, adică trebuie să te magnetizezi singur și să ajungi într-un fel de somnambulism lucid și treaz. Necromancia obține deci rezultate reale și evocările magiei pot produce adevărate viziuni. Am menționat că, în marele agent magic, care este lumina astrală, se conservă toate imaginile lucrurilor, toate imaginile formate, fie cu ajutorul razelor, fie datorită reflectării, în această lumină ne apar

visele, această lumină îi învăluie pe alienați și antrenează rațiunea lor adormită în urmărirea fantomelor cele mai bizare. Pentru a vedea fără iluzii în această lumină, trebuiesc îndepărtate reflexele cu o voință puternică și să nu atragi la tine decât razele. Să visezi treaz înseamnă să vezi în lumina astrală; și orgiile sabatului, relatate de vrăjitori cu prilejul proceselor, nu se prezintă în alt mod. Adesea preparatele și substanțele utilizate pentru a se ajunge la acest rezultat, erau oribile, după cum vom constata mai departe în Ritual, dar rezultatele n-au fost niciodată îndoielnice. Au fost văzute și atinse lucrurile cele mai abominabile, mai fantastice, mai imposibile. Vom reveni asupra acestui aspect mai târziu.

Evocarea lui Apollonius

În lucrarea sa[1], Eliphas Levi relatează descrierea evocării lui Apollonius din Thyana. O redăm la rândul nostru: „M-am pregătit vreme de 21 de zile, respectând cu scrupulozitate practicile indicate la capitolul 13 al Ritualului.

Totul a fost terminat la 24 iulie 1854 când s-a hotărât evocarea fantomei divinului Apollonius pentru a-i întreba despre două secrete: unul care mă privea pe mine și altul care o interesa pe o doamnă ce făcea parte din înalta societate britanică. Aceasta dorise să asiste la evocare însoțită de o prietenă de încredere, dar în ultimul moment această persoană, de frică a refuzat și cum temarul sau unitatea trebuie respectat cu rigurozitate pentru ritualurile magice, așa că am fost lăsat singur. Cabinetul pregătit pentru evocare se afla într-un turn; erau așezate patru oglinzi concave, un altar din marmură albă înconjurat de un lanț de fier magnetizat. Pe marmura albă era gravat cu aur semnul pentagramei și același semn era trasat cu diverse culori pe o piele de miel alb, nouă, ce se afla dispusă sub altar. În centrul mesei de marmură se afla o căluie de aramă cu cărbuni de lemn de alun și taur; o altă căluie era așezată în fața mea pe un trepied. Eram îmbrăcat cu o robă albă asemănătoare cu cea a preoților catolici, dar mult mai largă și mai lungă și aveam pe cap o coroană din frunze de verbenină împletite cu un lanț de aur. Într-o mână țineam o sabie nouă și în cealaltă Ritualul. Am aprins cele două căluie cu substanțe pregătite anume și am început cu voce joasă, pe care o creșteam treptat, invocațiile din Ritual. Fumul creștea, iar flăcările se restrângeau pe obiectele din jur, după care s-au stins. Fumul se ridica alb și încet deasupra altarului de marmură și mi s-a părut că pământul se cutremură, urechile îmi țiuiau și inima îmi bătea cu putere. Am adăugat câteva rămurele și mirodenii pe căluie și când

1) *Eliphas Levi: Dogme et Ritual de la Haute Magie, Ed. Felix Alcan, Paris, 1929*

flăcările s-au aprins, am zărit distinct în fața altarului, o față de bărbat mai mare decât în mod obișnuit, care se descompunea și se ștergea. Am reînceput evocațiile și m-am așezat în mijlocul cercului pe care îl trasasem mai dinainte între altar și trepied; am văzut atunci cum se luminează puțin câte puțin fundul oglinzii ce se află în fața mea, în spatele altarului și o formă albuie a început să se schițeze, mișcându-se și părând că se apropie puțin câte puțin. L-am chemat de trei ori pe Apollonius închizând ochii și când i-am deschis, un bărbat se afla în fața mea, învești mântat în întregime într-un fel de giulgiu, ce mi s-a părut a fi de culoare gri mai curând decât alb; fața îi era slabă, tristă și fără barbă, fapt care nu semăna cu imaginea pe care mi-o făcusem despre Apollonius. Am avut o senzație de frig extraordinar și când am deschis gura pentru a-i vorbi fantomei, mi-a fost imposibil să articulez un cuvânt. Am pus atunci mâna pe simbolul pentagramei și am îndreptat-o către vârful sabiei, comandându-i mental, prin acest semn, să nu mă mai înspăimânte și să mă asculte. Atunci forma a devenit mai confuză și a dispărut brusc. I-am ordonat să revină: am simțit atunci că ceva trece pe lângă mine ca un suflu și ceva mi-a atins mâna cu care țineam sabia și imediat brațul mi s-a înțepenit până la umăr. Mi-am dat seama că sabia îl supăra pe spirit și i-am îndreptat vârful în cercul în care mă aflam. Figura umană a reapărut imediat, dar am simțit o mare slăbiciune în membre și o mare slăbiciune a pus stăpânire pe mine, încât a trebuit să mă așez. Îndată ce am luat loc, am căzut într-un leșin profund, însoțit de vise, dintre care când m-am trezit, nu mi-a rămas decât o amintire confuză și vagă. Timp de mai multe zile, brațul mi-a rămas înțepenit și dureros. Arătarea nu mi-a vorbit, dar se pare că întrebările pe care trebuia să i le pun, aveau de acuma un răspuns în mintea mea. La întrebarea doamnei, o voce interioară îmi răspunsese în mine. Morți (era vorba despre un bărbat despre care dorea să aibă vești). Cât privește pe a mea, doream să știu dacă apropierea și iertarea ar fi posibilă între două persoane la care mă gândeam, și același ecou interior îmi răspunse nemilos: Moarte!"

Eliphas Levi atrage atenția asupra pericolelor legate de practicarea evocațiilor: sănătatea fizică și spirituală neputând rezista dacă acestea devin obișnuite.

Există evocații de spirite, evocații de iubire și evocații de ură; dar nimic nu dovedește că spiritele își părăsesc cu adevărat sferele superioare pentru a se întreține cu noi, contrarul fiind cel mai probabil. Noi evocăm amintirile pe care acestea le-au lăsat în lumina astrală, care e rezervorul comun de magnetism universal. În această lumină

împăratul Iulian a văzut odinioară apărându-i zeii, dar bătrâni, bolnavi şi slăbănogi, dovadă a opiniilor asupra aceluiaşi agent magic care face să vorbească mesele şi răspunde ciocănind în ziduri. Vreau să atrag atenţia persoanelor care doresc să facă evocări că vor resimţi o mare oboseală şi adesea tremurături anormale ce pot cauza maladii.

Vom încheia această parte, menţionând părerea unor cabalişti care susţin că există o diferenţă între moartea aparentă şi moartea reală. După opinia acestora, o mare parte dintre persoanele ce sunt înmormântate sunt încă în viaţă şi mulţi alţii despre care se crede că sunt vii, în realitate sunt morţi.

Nebunia incurabilă, de exemplu, poate fi un caz de moarte incompletă, dar reală, care lasă corpul terestru fără conducerea pur instinctivă a corpului sideral. Dacă sufletul omenesc suferă un şoc violent pe care nu-l poate suporta, el se separă de corp şi lasă locul sufletului animal sau corpului sideral, ceea ce face din aceste resturi umane ceva ca un animal. Se poate recunoaşte, afirmă unii, morţii de acest fel, prin lipsa completă a simţurilor de afectivitate şi morale: ei nu sunt răi şi nici buni, ei sunt morţi. Aceste fiinţe, care sunt ciupercile otrăvitoare ale speciei umane, absorb cât pot viaţa celor vii, pentru aceasta apropierea lor dă senzaţia de greutate în suflet şi frig în inimă. Aceste fiinţe cadaverice sunt ceea ce se numesc vârcolaci şi vampiri.

* * *

Există îndoieli dacă în operaţiile de necromanţie se intră în raport direct cu sufletele morţilor invocaţi. Există două feluri de necromanţie:

- necromanţia luminii;
- necromanţia întunericului.

Prima se realizează prin rugăciune, pantaclu şi parfumuri; cea de a doua prin evocarea sângelui, imprecaţiilor şi a sacrilegiilor. Prima a fost practicată de noi, cât priveşte pe cea de a doua, nu **sfătuim pe nimeni să o facă.**

Este stabilit că imaginile morţilor apar persoanelor magnetizate care le evocă şi mai este de asemenea sigur că acestea nu relevă nimic despre misterele celeilalte vieţi. Pot fi văzute aşa după cum sunt în amintirea acelora care le-au cunoscut, aşa după cum şi-au reflectat amprenta în lumina astrală. Atunci când spectrele evocate răspund la întrebările ce li se pun, o fac întotdeauna prin semne sau impresia interioară şi a imaginaţiei şi niciodată cu o voce care să impresioneze urechile, şi acest lucru e de la sine înţeles: cum poate vorbi o umbră? Cu ce instrument ar putea face să vibreze aerul şi să dilatăm sunetele?

Totuşi sunt resimţite contacte electrice cu prilejul acestor apariţii şi aceste contacte par să fie produse uneori de mâna fantomei, dar acest fenomen este inferior şi trebuie să aibă o cauză în puterea imaginaţiei şi a afluenţelor locale ale forţei oculte pe care o denumim lumină astrală. Ceea ce dovedeşte, că spiritele, sau cel puţin spectrele, ne ating adeseori fără să o ştim şi doar cu prilejul apariţiilor înfricoşătoare ne dăm seama de aceasta.

În scrierile eclesiastice se menţionează că Spiridon, episcopul Tremithont-ului, a evocat spiritul fiicei sale Irena pentru a afla de la ea unde se află ascunsă o mare sumă de monede de argint pe care i-o primise de la un călător.

Swedenborg comunica în mod obişnuit cu morţii ale căror spectre îi apăreau în lumina astrală. Am cunoscut multe persoane demne de încredere care ne-au asigurat că au revăzut timp de ani de zile morţii ce le erau dragi. Celebrul ateu Sylvain Maréchal s-a arătat văduvei sale şi unei prietene a acesteia divulgându-le locul unde ascunsese 1500 franci de aur într-o mobilă.

Evocaţiile trebuiesc să fie întotdeauna motivate şi să aibă un scop demn; altfel spus acestea sunt operaţii ale tenebrelor şi nebuniei, foarte primejdioase pentru minte şi sănătate. A evoca din pură curiozitate şi pentru a şti dacă vei vedea ceva, este a te expune la o oboseală şi pierdere de vreme. Ştiinţele înalte nu admit nici doisla şi nici lucrurile puerile.

Motivul lăudabil al unei evocări poate să-l constituie iubirea sau melenia.

Evocarea din dragoste necesită mai puţine dispoziţii şi acestea sunt uşor de procurat. Iată cum se procedează.

Mai întâi se adună cu grijă toate amintirile de la acela pe care dorim să-l revedem, obiectele de care s-a servit şi care poartă amprentele sale, mobila sau camera în care a trăit, dacă nu o cameră asemănătoare în care i se va pune portretul acoperit cu o pânză albă în mijlocul florilor ce îi plăceau şi care vor fi schimbate în fiecare zi.

După aceea se va alege o zi fixă, de naştere sau a numelui, o zi în care a fost fericit şi pe care nu a uitat-o.

Aceasta va fi ziua evocării pentru care se vor face pregătiri timp de 14 zile.

În acest timp va trebui să nu se dea nimănui aceleaşi dovezi de afecţiune, aşa după cum defunctul s-ar aştepta de la noi. Trebuie

păstrată o castitate riguroasă, trai în reculegere, cu mese ușoare odată pe zi.

În fiecare seară, la aceeași oră, trebuie să te închizi în cameră cu o singură lumină slabă, o lumânare preferabil, într-o cameră consacrată amintirii persoanei regretate; se va așeza lumânarea în spatele tău, se va descoperi portretul, în prezența căruia se va rămâne o oră în tăcere, după care se va parfuma camera cu tămâie și smirnă curate și se va pleca din odaie.

În ziua fixată pentru evocare se va scula de dimineață ca pentru o sărbătoare, nu vei adresa primul cuvânt nimănui în cursul zilei și nu vei mânca decât pâine, vin, rădăcini sau fructe. Fața de masă va trebui să fie albă, se vor așeza două tacâmuri și se va rupe o pâine din pâine care va trebui servită întreagă; se vor pune câteva picături de vin în paharul persoanei pe care vrem s-o evocăm. Această masă trebuie servită în tăcere, în camera evocărilor, apoi se va lua tot ceea ce a servit pentru aceasta, mai puțin paharul defunctului și bucățica sa de pâine care vor fi lăsate în fața portretului său.

Seara, la ora obișnuită de vizită, se va intra în cameră în tăcere, se va aprinde focul cu lemn de chiparos și se va arunca de șapte ori tămâie pronunțând numele persoanei pe care dorim s-o revedem; se va stinge lumânarea și se va lăsa focul să se consume. În acea zi nu se va dezveli portretul.

Când flăcările din sobă se vor stinge, se va arunca tămâie pe cărbuni și se va invoca pe Dumnezeu după formulele religiei căreia i-a aparținut dispărutul și în funcție de ideile pe care acesta le avea despre Dumnezeu.

Va trebui, făcând această rugăciune, să te identifici cu persoana evocată, să vorbești așa după cum vorbea ea, să te crezi că ești chiar ea; apoi după un sfert de oră de tăcere, să-i vorbești ca și cum ar fi prezentă, cu afecțiune și încredere, rugând-o să vi se arate. Reînnoiți această rugăciune mental, acoperindu-vă fața cu cele două mâini și chemați de trei ori cu voce tare persoana; așteptați în genunchi, cu ochii închiși sau acoperiți timp de câteva minute, vorbindu-i în gând după care îl chemați de trei ori cu o voce dulce și afectuoasă și deschideți încet ochii. Dacă nu vedeți nimic, reînnoiți experiența anul următor și tot așa de trei ori la rând. Este cert că a treia oară veți obține apariția dorită și cu cât ea va fi mai târziu, cu atât va fi mai distinctă și mai reală.

Evocările se execută cu ceremonia cea mai solemnă. Dacă e vorba de un personaj celebru, trebuie pregătită vreme de 21 de zile citindu-se viața sa, scrierile sale pentru a se face o idee despre

personaj sa, despre firea și vocea sa. I se va vorbi mental și se vor imagina răspunsurile sale, având asupra ta o fotografie a acestuia sau cel puțin scris numele său pe o bucată de hârtie, păstrând un regim vegetal vreme de 21 de zile și un post sever în timpul ultimelor șapte zile, după care se va construi un orator magic așa cum este descris în lucrarea noastră. Oratorul trebuie să fie în întregime închis și dacă vrem să operăm în timpul zilei se va lăsa o mică deschidere în partea pe unde se vede soarele la momentul evocării și se va așeza în fața deschiderii o prismă triunghiulară, după aceea în fața prismei un glob de cristal umplut cu apă. Dacă se va opera noaptea, se va dispune lampa magică astfel ca singura sa rază de lumină să cadă pe fumul ce se ridică de pe altar. Aceste preparative au ca scop să furnizeze agentului magic elementele unei aparențe corporale și să ridice tensiunea imaginației noastre până la iluzia absolută a văzului. Se va înțelege de altfel, că o rază de soare sau a lămpii divers colorată și care cade pe un fum mobil și neregulat nu poate în nici un caz să creeze o imagine perfectă. Cățuia cu focul sacru trebuie dispusă în centrul oratoriului și altarul cu parfumuri la o mică distanță. Operatorul trebuie să se întoarcă spre orient pentru a se ruga și către occident pentru a evoca. El trebuie să fie singur sau asistat de două persoane ce vor păstra cea mai desăvârșită tăcere pe tot timpul operațiunilor magice. El va fi îmbrăcat cu veșminte magice, cu coroană de verbenină și lanț de aur. Mai înainte va face baie și toate veșmintele de sub robă să fie intacte și perfect curate.

Se va începe printr-o rugăciune convenabilă spiritului ce dorim să-l evocăm și cu care ar fi de acord dacă ar mai trăi. Astfel, nu va fi evocat niciodată Voltaire de pildă, recitind cuvântările ce sunt pe placul Sfintei Brigitte. Pentru oameni mari ai vremurilor antice, se vor cita imnurile lui Cleanthe sau Orfeu, cu jurământul cu care se termină versurile de aur ale lui Pythagora. La evocarea pe care i-am făcut-o lui Apollonius, de exemplu, am luat ca ritual magia filozofică a lui Patricius ce conținea dogmele lui Zoroastru și lucrările lui Hermes Trismegistul. Am citit cu voce tare Nuctemeron al lui Apollonius în limba greacă, după care am pronunțat conjurația de chemarea sa. Pentru evocarea spiritelor ce aparțin religiilor ce provin din iudaism, se va face invocația cabalistică a lui Solomon, fie în limba ebraică fie în altă limbă, care se știe că îi era familiară spiritului ce vrem să-l evocăm.

„Puteri ale regatului, fiți la piciorul meu stâng și în mâna mea dreaptă; Glorie și Eternitate, atingeți-mi cei doi umeri și conduceți-mă pe căile victoriei; Fiți-vă milă și îndurare, fiți echilibrul și splendoarea

vieții mele; inteligență și înțelepciune, fiți echilibrul și splendoarea vieții mele; inteligență și înțelepciune dați-mi coroana! spirite ale lui Malchuth condu-mă între cele două coloane pe care se sprijină edificiul templului; îngeri Netsah și Hod întăriți-mă pe piatra cubică a lui Jesod.

O Gedulael! o Geludael! O Tipherethi Binael, fiți dragostea mea; Ruach Hochmael, fii lumina mea; fii ceea ce tu ești, ceea ce vei fi, o Ketheriel!

Ischim, asistă-mă în numele lui Saddai;

Cherubim, fii forța mea în numele lui Adonai;

Beni-Elohim fiți frații mei în numele fiului și prin virtuțile lui Zebaoth;

Eloim luptă-te pentru mine în numele lui Tetragrammaton;

Malachim apără-mă în numele lui ?.

Seraphim curățați-mi dragostea mea în numele lui Eivoh.

Hasmalim, luminează-mă cu splendorile lui Elod și Schechinah;

Aralim acționează; Ophanim întoarce-te și strălucește;

Hajoth a Kadosh strigați, vorbiți, răcniți, mugiți: Kadosh, Kadosh, Kadosh, Saddai, Adonai, Jotchavah, Eleazerele.

Hallelu-jah, Hallelu-jah, Hallelu-jah, Amen."

Trebuie să ne amintim că în cadrul conjurațiilor, numele lui Satan, Belizebut, Adramelek și altele nu semnifică unități spirituale, ci legiuni de spirite necurate. Se numesc legiune, spune în Evanghelie spiritul întunericului, pentru că sunt în număr mare. În infern, domnește anarhia și acolo numărul face legea și progresul se îndeplinește în sens invers, adică cei mai avansați în dezvoltarea satanică, cei mai degradați în consecință sunt cei mai puțin inteligenți și cei mai slabi. Astfel, o lege fatală îi împinge pe demoni să coboare, în vreme ce ei cred și doresc să urce. Astfel, cei care se cheamă șefi sunt cei mai neputincioși și cei mai urâți de toți. Cât privește mulțimea de spirite perverse, ele tremură în fața unui șef necunoscut, invizibil, de neînțeles, capricios, implacabil, care nu-și explică niciodată legile și care are în permanență brațul întins pentru a lovi pe cei care n-au putut să-l ghicească. Ei dau acestei fantome numele de Baal, Jupiter sau alte nume la fel de venerabile și care nu se pronunță în Infern fără a le profana. Dar această fantomă nu e decât un număr și amintirea lui Dumnezeu, desfigurată de perversitatea voluntară și păstrată în imaginație ca o răzbunare a justiției și o remușcare a adevărului.

Când spiritul luminii care a fost evocat se arată cu o față tristă sau iritată, trebuie să-i oferi un sacrificiu moral, adică să fii în interior

...renunți la ceea ce-l ofensează; apoi mai trebuie, mai înainte ...ă-i ieși din oratoriu, să-l concediezi, spunându-i: Pacea să fie cu ...ie! Nu am dorit să te tulbur, nici să te amețesc; voi face să remediez ...t ceea ce te ofensează; te rog și mă voi ruga cu tine și pentru tine; ...ugă-te cu mine și pentru mine și întoarce-te la somnul tău și ...așteaptă ziua în care ne vom revedea împreună. Tăcere și adio!

Încheiem acest capitol nu fără a adăuga pentru cei curioși câteva detalii privitoare la ceremoniile necromanciei negre. Se poate găsi în mai mulți autori vechi modul în care practică necromancia neagră vrăjitoarele din Thesalia și Canidiile din Roma.

Se săpa o groapă, pe marginea căreia se tăia gâtul unei oi negre; după aceea se îndepărta cu sabia magică fantomele și larvele ce se presupuneau a fi prezente și grăbite să bea sângele, se invoca triplu Hecata și Zeii infernului și se chema de trei ori umbra ce se voia să apară.

În Evul Mediu, necromanții profanau mormintele, compuneau filtre și unguente cu grăsime și sânge de la cadavre; le amestecau cu aconit, beladonă și ciuperci otrăvitoare (amanita muscaria), după aceea fierbeau și luau spuma acestui groaznic amestec încălzit la focuri formate din oseminte omenești și crucifixuri sustrase de la biserici; mai adăugau praf de broaște uscate și cenușe de anafură consacrată, după care își frecau tâmplele, mâinile și pieptul cu unguentul infernal și trasau pentacolul diabolic, evocând morții sub spânzurători sau în cimitire părăsite. Se putea auzi de departe urletele lor și călătorii întârziați credeau că văd ieșind din pământ legiuni de fantome; arborii căpătau în ochii lor forme ce inspirau frică; puteau fi zăriți ochi de foc în mărăcinișuri și broaștele din bălți păreau să repete cu voci răgușite cuvinte misterioase de la sabat. Era magnetismul halucinației și contagiunea datorită nebunilor.

Procedeele magiei negre au ca scop tulburarea rațiunii și a produce toate exaltările înfierbântate care dau curajul marilor crime. Grimoarele pe care autoritatea de altă dată făcea să tremure și să ardă pretutindeni unde ele se întâlneau și desigur nu erau cărți nevinovate. Sacrilegiul, crima și furtul sunt indicate fiind subînțelese ca mijloace de realizare în aproape toate aceste situații. Astfel, în Marele Grimoar și în Dragonul roșu, contrafaceri moderne ale Marelui Grimoar se poate citi o rețetă intitulată: **Compoziția morții sau pietrii filosofale.** Este un fel de supă de apă tare, cupru, arsenic și verde de gri. Se găsesc aici descrise procedee de necromanție care constau în a săpa în morminte cu unghiile și a se scoate osemintele ce vor fi așezate în forma de cruce pe piept, să asiste la liturghii la

Cea mai vestită prezicătoare de acest fel a fost, potrivit scriitorilor antice, Sibylla, de la care s-a tras şi denumirea meseriei. După tradiţia grecilor, această femeie ar fi trăit cu două-trei secole înainte de războiul troian (sec. XIII î.e.n.), s-au bucurat, de asemenea, de o mare celebritate: Demophila, Athenaïs, Nysa, Melanchrena, Deriphobe, Tiburtina şi altele. Răspunsurile pe care le dădeau, în numele diferitelor zeităţi, celor care le solicitau erau întotdeauna întortocheate, obscure, putând fi interpretate în mai multe sensuri, adaptându-se tot atât de bine evenimentelor dintre cele mai apuse.

În categoria oracolelor mai amintim pe cele aparţinând divinităţilor focului, oracolele olimpienilor, oracolul de la Cumes (Peninsula Italică) şi cărţile Sibiline ce conţineau destinele Cetăţii Eterne.

Evocările erau în antichitate chemarea cu mijloace magice a umbrelor celor decedaţi, chemarea acestora fiind făcută pentru a se obţine diferite detalii privind soarta cuiva sau mersul unor evenimente.

Prorocirile. Literatura referitoare la prorociri este abundentă. De remarcat că nici un comentator de prorociri nu descrie fapte petrecute sub ochii lui. Antichitatea a fost plină de prorocii, acestea neconstituind opere religioase, ci discursuri politice, făcute pe un ton sentenţios, asemănându-se mult cu oracolele Sibyline. În istoria religiilor sunt cunoscuţi o mulţime de profeţi.

Prevestirile alcătuiesc o altă clasă de prevederea viitorului, considerate ca avertismente ale providenţei. Un rol mare îi joacă aici superstiţia. În cadrul profeţiilor (vezi Apocalipsa din Biblie), un rol important l-a jucat Michel Nostradamus. Născut la Saint-Rémy-de-Provence, în 1503 şi mort de hidropisie în zorii zilei de 2 iulie 1566. În 1555 a publicat o mare carte profetică, a cărei interpretare a rămas mult timp imperietrabilă.

Nostradamus nu a fost nici un astrolog şi nici un ghicitor, ci un profet, iar profeţiile se fac graţie puterii divine care le inspiră.

În a doua categorie de divinaţii se află o infinitate de procedee care permit acestei acţiuni să se manifeste, fie prin automatismul senzorial (viziune în cristal, în oglinzi magice, halucinaţii auditive induse), fie prin automatismul motor (divinaţie prin inel, chei, sită, baghetă). În aceeaşi categorie sunt cuprinse tehnici mai savante, cum ar fi astrologia, fizionomia, chiromancia, cartomancia (Tarotul), emanaţia. Divinaţia prin vise şi onirismul este regizată de automatismul senzorial şi intuitiv.

Magia divinatorie mai poate fi abordată şi din alte trei puncte de vedere, cum ar fi al trecutului, prezentului şi viitorului.

MAGIA MEDICALĂ

Magia medicală a apărut din considerente practice, fără ca iniţial să aibă vreo legătură cu credinţele în existenţa unor puteri supranaturale deţinute de diferite plante. Treptat apare o legătură între Magia tămăduitoare cu aspect practic, absolut laică şi credinţa în anumite forţe supranaturale, provocatoare de boli şi de moarte. Vindecătorii inventează acum procedee de factură psihică, acţionând asupra gândirii prin manevre cu caracter stereotip, ritуale, acte empirice de stimulare a bolnavului. Cea mai veche dovadă a ritualurilor destinate îndepărtării pe cale magică a bolilor este, probabil, tehnica de trepanaţie craniană, observată pe veşmintele aparţinând neoliticului. Aceasta se efectua cu scopul alungării din trupul bolnavilor, în special al celor afectaţi de dureri de cap şi crize de epilepsie, a spiritelor sau forţelor maligne, capul fiind considerat sediul acestora[1].

Fără îndoială, prezenţa la căpătâiul celui bolnav, aplicarea a tot felul de tratamente neobişnuite pe bază de plante medicinale şi postopunctură, ritualul cu efectul asupra psihicului, contribuiau adesea la ameliorarea şi însănătoşirea bolnavilor. Se ştie că o mare parte din procedeele şi plantele descoperite de tămăduitorii străvechi au şi astăzi utilizare.

Acupunctura, presopunctura, luarea de sânge, extractele, tincturile şi decocturile de plante, flori şi rădăcini, hidroterapia, helioterapia, utilizarea nămolurilor terapeutice, a apelor minerale şi multe altele sunt descoperiri sau invenţii ale Magiei tămăduitoare.

O caracteristică a magiei tămăduitoare din toate timpurile este purtarea de obiecte vrăjite, confecţionate din oseminte ale unei rude sau ale animalului totemic, din rădăcini de leac sau dintr-un dinte.

Înfibulaţia şi circumcizia, găurirea urechilor, pentru a atârna în ele aţişoare roşii, aveau rolul, în credinţă magică, de a îmbuna sau a împiedica acţiunea aducătoare de boli. Obiceiul purtării cerceilor, atât de răspândit astăzi, îşi are originea, foarte probabil în astfel de practici magice primitive.

---

1) *Gh.V. Brătescu: Vrăjitoria de-a lungul timpului. Ed. Politică, Bucureşti, 1985*

Magia medicală se divizează în trei mari categorii:

1. Medicina divinatorie. Diagnosticul bolii şi căutarea remediului sunt opera procedeelor divinatorii şi tot cu aceste procedee trebuie examinate.

2. Medicina talismanică. Magia pretinde că poate să apere de boli cu ajutorul talismanelor, amuletelor sau filacterelor. Confecţionarea lor este supusă unor reguli bine stabilite.

3. Medicina simpatică

Medicina simpatică

În acest gen de terapeutică magică se cuprinde mai întâi medicina bazată pe proprietăţile oculte ale lucrurilor. Proprietăţile pot fi reale sau imaginare, proprietăţile reale au fost însuşite de ştiinţa medicală oficială. În timpurile străvechi cunoştinţele privitor la remediile naturale erau restrânse şi făceau parte din Magia naturală. În zilele noastre mai poate fi întâlnită la doftoroaiele satului.

Proprietăţile curative se sprijină pe simpatia ce există între plante, anumite astre şi părţile afectate ale corpului. Paracelsus a fost cel mai vestit dintre magii vraci. Pentru Paracelsus medicina este dublă: una este **elementară** şi se aplică bolilor a căror origine se găseşte în corpul material. Cealaltă este **astrală** şi se referă la bolile principiului intermediar. Influenţele astrelor servesc de aliment „firmamentului" uman, deci corpului astral. Astrele nu sunt bune prin ele însele, ci sunt bune sau rele ca orice aliment. Bolile de origine astrală nu pot fi vindecate decât prin remedii luate de la astre; în acest caz **medicina elementară** este fără efect.

Cunoaşterea bolilor astrale şi a remediilor lor face obiectul „**medicinei adepte**". Se cunosc atâtea remedii câte boli există şi magicianul pentru a afla remediul trebuie să cunoască numărul bolii şi al cerului. Remediile îşi fac efectul prin impresionarea forţelor astrale în plante sau minerale. Se mai cunoaşte şi o **medicină celestă** care acţionează fără remedii prin simplul contact al mâinii sau prin cuvânt. Comparativ cu celelalte este cea mai puternică. Medicina adeptă constituie o parte integrantă a Magiei naturale. Mecanismul medicinei astrale este următorul: în primul rând medicul trebuie să se preocupe de a pune diagnosticul şi a afla unde se află sediul bolii; dacă acesta se află în corpul material, se apelează la medicina alchimică. Dacă se află în corpul astral, magul se va adresa terapeuticii astrale, bazate pe amulete şi filactere.

Medicina simpatică se bazează pe legătura simpatică. Această medicină cercetează influenţele astrale simpatice asupra [illegible] colivave. Reprezentantul acestei medicini este William Maxwell, care a trăit la Londra în jurul anului 1665. În lucrarea sa „De medicina magnetica" publicată la Frankfurt în 1679 a expus principiile acestei medicini sub forma a 12 axiome:

1. Sufletul nu este conţinut în limitele corpului.
2. El acţionează şi dincolo de el.
3. Fiecare corp emite raze alcătuite din elemente materiale şi altele care servesc de vehicul acţiunii sufletului.
4. Ele conţin, în acest scop, forţa vitală (spirit vital).
5. La fel se întâmplă cu toate excreţiile corpului, care rămân astfel legate de trup.
6. Această legătură acţionează şi la distanţe foarte mari.
7. Forţa vitală rămâne atâta timp cât excreţiile, părţile separate, sângele etc. nu şi-au schimbat natura.
8. Dacă o parte a trupului sau a spiritului este lezată, restul corpului suferă şi el.
9. Dacă forţa vitală a unei părţi a corpului este sporită, ea se resimte în tot corpul.
10. Spiritul este cu atât mai uşor afectat cu cât este mai puţin legat de corp.
11. Excreţiile, sângele, etc. sunt mai expuse pentru că în ele spiritul este mai puţin apărat decât în corp.
12. Amestecul spiritelor provoacă simpatia, apoi iubirea.

Ca urmare, remediile puteau fi aplicate şi asupra unui obiect provenit din corpul bolnav sau al obiectului care i-a produs o vătămare. Paracelsus a fost un adept al acestor cunoştinţe indicând remedii simpatice. Teoria lui Maxwell conţine doctrinele concepute de Paracelsus, Agrippa, Fludd şi Mesmer în final.

Raporturile magicianului cu fiinţa supranaturală

Apariţia unui înger de lumină evocat poate fi precedată de apariţia unei lumi de diavoli, ce vin nechemaţi. Spiritele au forme deosebite, cele saturniene au bot şi două feţe, ca Ianus, cărora li se adaugă alte două feţe pe fiecare genunchi. Spiritele marţiene sunt încornorate şi mugesc ca tauri furioşi. Venusienele sunt agreabile şi însoţesc un nor de feţe care se rotesc în jurul cercului, ispitindu-i şi invitându-i pe operator să vină să se distreze în compania lor. Uneori aceste spirite se prezintă sub formă de câmile. Spiritele Saturniene seamănă uneori cu nişte porci. Ele se pot ascunde în obiecte neanimate; haină neagră, secera, ţenupăr îl reprezintă pe Saturn;

sabia, haina albastră pe Jupiter. haina galbenă este leul, simbol Soarelui, o rochie albă, o floare este Venus.

Cea de a patra carte de filozofie ocultă a lui C. Agrippa ne oferă informaţii privitor la ceremonialul evocării. Dacă spiritul întârzie să apară, apelul trebuie reînnoit de trei ori. Dacă se încăpăţânează să nu vină, e bine să fie conjurat în numele puteri divine şi să se repete încă de trei ori, cu o energie sporită, noua conjuraţie. Nu apare? Trebuie atunci insultat, blestemat, ameninţat că va fi suspendat din rangul şi funcţia lui. Dacă magicianul nu ajunge la nici un rezultat, să nu se descurajeze. Să reînceapă operaţia, cu şi mai multă atenţie, veghind să nu omită nici un rit sau, dacă e cazul, să-l modifice. Repetiţia sporeşte autoritatea evocatorului, inspiră teamă spiritelor. Se va ajunge şi la momentul apariţiei spiritului. Trebuie întâmpinat cu bunăvoinţă, întrebat de nume şi verificată sinceritatea lui. Este o mare dificultate aceasta. Magicianul îl obligă să depună jurământ pe sabie, după ce l-a introdus cu forţa într-un triunghi trasat cu sabia în afara cercului. Spiritul trebuie să jure cu „mâna pe lama sabiei".

Se poate întâmpla ca Spiritul să vină, dar refuză să mai plece şi magul rămâne închis în cercul său, suportând un adevărat asediu. Pentru a evita acest pericol sunt necesare conjuraţii energice, iar spiritele încăpăţânate sunt exorcizate şi supuse unor fumigaţii dezagreabile. Spiritele pleacă şi îl iau şi pe magician cu ele. De aceea se recomandă să nu se iasă din cerc prea repede, să se aştepte câtva timp şi să se rostească rugăciuni de graţie.

Toate procedeele Magiei evocatoare fiind să provoace stări favorabile halucinaţiilor. Evident, apariţiile se produc, dar nu sunt decât nişte halucinaţii subiective afirmă J. Maxwell[1]. O serie de impostori, ignorând principiile magiei, incapabili să distrugă partea de adevăr din masa de erori, au amestecat riturile religioase cu cele magice, ajungând în cele din urmă să-l evoce pe Diavol în numele lui Dumnezeu.

Forţa magică

Doctrina general admisă asupra caracterului legăturii magice care se crează între evocator şi fiinţa supranaturală pe care o evocă. Agrippa ne explică diversele ei naturi: există trei categorii de asemenea legături; unele sunt împrumutate lumii elementare când se conjură un spirit prin lucruri interioare şi naturale aflate sub adverse, când se cheamă sau se alungă cu ajutorul florilor, plantelor, animalelor, zăpezii, gheţii, infernului, focului şi al altor lucruri de acest gen; ele sunt introduse în laudele adresate lui Dumnezeu,

1) *Maxwell, op. cit. p. 47.*

binecuvântărilor sau consacrărilor. Această legătură acţionează asupra spiritului în virtutea sa de a provoca teamă şi după natura sa, favorabilă unora, odioasă altora.

Legătura elementară este deci un derival al magiei simpatice, bazată pe simpatia şi antipatia fiinţelor.

Al doilea gen de legături este cel denumit celest, când se conjură astrele cerului.

A treia aparţine lumii intelectuale şi se constituie din conjuraţiile împrumutate din religie, nume divine, semne sacre, etc.

Agrippa în Filosofia ocultă, cartea a IV-a dă o clasificare asemănătoare. Legăturile, spune acesta, sunt de trei feluri: se conjură prin elemente ale naturii, prin misterele religiei şi prin numele divine. Caldeenii, după Maimonide, divizau operele magice în trei clase: prima utiliza plantele, animalele şi metalele. A doua constă în calculul timpului propice operaţiunilor şi a treia în gesturi şi dansuri, bătăi din palme, fluiere, cuvinte articulate, fumigaţie.

Legătura de care ne vorbeşte Agrippa este în realitate vehiculul forţei magice. Ea are trei corespondenţi în lumile divină, celestă şi elementară. Ea primeşte de la cel dintâi şi transmite celui de al doilea influxurile divine, prin intermediul stelelor, planetelor şi luminariilor. Poziţia astrelor, la un moment dat, exprimă cursul acestui influx.

1. Legăturile elementare

Raporturile lumii elementare sau materiale cu lumea celestă sau astrală sunt foarte strânse. Energia încantaţiilor magice sporeşte pe măsură ce sursa lor se apropie de sfera divină, nu este însă recomandabil să se folosească imediat legăturile dependente de aceasta, ci să se înceapă prin cele elementare şi să se continue prin cele celeste, rezervând lumea supremă pentru cazurile dificile care rezistă celorlalte două.

Legăturile elementare sunt: simpatia şi antipatia, atracţia şi repulsia, iubirea şi ura. Acestea determină proprietăţile aparente şi virtuţile oculte ale lucrurilor, în funcţie de elementele ce le compun. Doctrina magică recunoaşte existenţa doar a patru elemente: pământul, apa, focul şi aerul. În universul material elementele sunt grele, dense, încărcate de materie. În lumea celestă ele sunt mai uşoare, constituite de natura şi virtuţile lor. Pământul este solid, apa fluidă, aerul este eliberat de greutate şi de curgere, iar căldura focului o luminâ care nu arde. Stelele au şi ele o compoziţie în care focul intră în Marte, Soare, Berbec, Leul etc; apa în Saturn şi Mercur, Peştii; pământul este conţinut în astrele din sfera a opta: Luna, Taurul şi

1) *Maxwell, op. cit. p. 52.*

Fecioara; aerul în Jupiter, Venus şi Gemenii. În lumea divină elementele se reduc la arhetipurile lor, ideea lor după cum urmează: pământul reprezintă fidelitatea, apa puritatea, aerul subtilitatea spiritului şi focul iubirea.

Lucrurile posedă proprietăţi care depind direct de compoziţia lor: unele încălzesc, altele usucă sau înmoaie. Acestea reprezintă primele calităţi depinzând de elementul predominant. În general însă lucrurile sunt mixturi, adică amestecuri din cele patru elemente, fapt care determină proprietăţi sau calităţi secundare. Aceste proprietăţi sunt utilizate de medicină.

În afară de aceste proprietăţi menţionate mai sus, se cunosc şi proprietăţi ocult, care sunt independente de materia elementară, cum ar fi atracţia fierului de un magnet. Agrippa[1] le denumeşte ca forme, în vreme ce Platon le numeşte idei. În Divinitate ele nu se găsesc sub o formă diferenţiată, ci condensate într-o formă unică.

Astrele regizează orice lucru, ca atare trebuie să ţinem cont pentru orice lucru de configuraţia cerului, care poate avea efecte dintre cele mai nebănuite. Astrele îşi au natura lor proprie şi virtuţea lor specifică; razele lor se imprimă pe lucrurile lumii elementare; signalurile lor sau marca lor (caracterul) conferă acestor lucruri anumite proprietăţi conforme cu virtuţile acestor astre. Aceste concepţii stau la baza astrologiei, ştiinţă fără de care nu poate fi concepută Magia. În plus, Magia acordă o putere ocultă inelelor, peceţilor, gemelor, talismanelor, fumigaţiilor, etc.

2. Pietrele, gemele şi metalele.

Mineralele, care se formează încet în scoarţa pământului şi care au în acelaşi timp o durată mare de existenţă, posedă în mod natural o forţă magică mult mai mare decât plantele şi animalele. Între minerale şi planete există legături armonice de care magicianul trebuie să ţină seama în activitatea sa. Soarele, de exemplu, este în armonie cu aurul, crizolitul şi hyacintul. Luna cu apa, argintul, cristalul şi perlele; Saturn cu plumbul, onyxul, safirul, jaspul, calcedonia şi magnetul; Jupiter cu aerul, cositorul, aurul, hyacintul, berilul, safirul, smaraldul; Marte cu fierul, arama roşie, pietrele roşii, diamantul; Venus cu argintul, arama galbenă, berilul, smaraldul, safirul; Mercur cu argintul viu, cositorul, smaraldul, lapis lazuli, agata şi topazul[2].

Se poate remarca faptul că în majoritatea acestor corespondenţe se manifestă un efect al analogiei: metalele şi pietrele sunt atribuite geniilor planetare în funcţie de culoare (aurul şi Soarele,

1) *Agrippa*, op. cit., *cap. IX, p. 16 şi cap. XI*
2) *Agrippa*, op. cit., *cap. XXIII-XXIX, p. 38*

argintul şi Luna, Saturn şi plumbul, Marte şi fierul, Mercur şi argintul viu) sau după analogii abstracte: Venus născută din ape şi smarald; Marte legat de duritatea diamantului etc.

Magia poate întări legăturile armonice ce există între lucrurile naturii şi forţele celeste, făcând asocieri. Magia face combinaţii bazate pe analogia pe care sunt întemeiate corespondenţele, adică principiul adiţionării, astfel că la influenţa metalului se va adăuga şi cea a pietrei, a plantei, a formei, a numerelor şi semnelor, cu alte cuvinte se vor aplica principiile magiilor analogice, simbolice şi simpatice.

a. Inelele magice. Forma circulară este figura geometrică ce face parte dintre formele cele mai puternice din Magie. Agrippa atribuie cercului unitatea şi denarul. În Magie figurile geometrice sunt comensurate de numere, care la rândul lor sunt dotate cu o mare putere magică şi pe care acestea o conferă figurilor. În Magie unitatea reprezintă simbolul infinitului, iar acesta este desenat de un cerc care, o linie infinită, nu are sfârşit şi începe şi se încheie în acelaşi punct. „Forma circulară, perfectă în toate este considerată proprie exorcismelor". Inelele se confecţionează în momentul când toţi factorii sunt propice şi îşi comunică virtuţile celui care le poartă. Confecţionarea inelelor magice se efectuează în momentul când steaua corespunzătoare se află în ascensiune, în conjuncţie cu luna. Se ia piatra corespunzătoare acelei stele şi se încastrează în inelul făcut din metalul respectiv, adăugându-se o bucată mică din plantă. Se gravează pe ea figurile, caracterele şi numele corespunzătoare şi totul se supune fumigaţiilor. Peceţile şi pantaclele au forţa magică fixată prin figuri, caractere, nume şi numere, toate acestea având o importanţă mult mai mare decât materialul din care sunt confecţionate. Acesta are în amulete şi talismane un rol mult mai redus comparativ cu inelele.

b. Fumigaţiile şi parfumurile

Parfumurile şi fumul reprezintă mijloace elementare de constrângere pentru atragerea sau respingerea demonilor. Se spune că acţiunea lor este manifestată în special asupra demonilor aerului. Fumigaţiile pot determina apariţia formelor lor astrale, dacă se ţine seama de zi şi astrele respective. Agrippa[1] menţionează: „se spune că fumul de coriandru, telină măselariţă şi cucută adună imediat demonii, fapt pentru care se mai numesc şi ierburile spiritelor. Se mai spune că, dacă se pune la foc o compoziţie cu rădăcină de treslie din specia numită ferula cu suc de cucută şi măselariţă, merişor şi

1) *Agrippa, Carea I, cap. XLII, p. 60.*

luminare, santal roşu şi negrilică, fumul care se înalţă din ele face să apară demonii şi alte fiinţe extraordinare; dacă se adaugă feliná, aceasta îi pune pe fugă, distrugând formele lor astrale". În continuare sunt prezentate o serie de reţete curioase ce corespund astrelor protectoare.

Strabon face menţiunea că perşii se foloseau în riturile lor evocatoare „de ramuri de lauri şi mirt pe altarul sacrificiului şi le ardeau împreună, adăugând lapte, untdelemn şi miere. În timp ce toate acestea ardeau, ei se rugau ţinând în mână mănunchiuri de mańka[1].

Utilizarea fumigaţiilor datează de pe vremea când Dumnezeu era prezent şi vorbea direct cu oamenii. În misterele romane se ardea verbină, tămâie, dafin etc. Folosirea fumului urât mirositor are ca efect punerea pe fugă a spiritelor.

3. Legăturile celeste

Legăturile ce aparţin ordinului al doilea şi care corespund lumii celeste au o mai puţină varietate în procedeele lor. Primul procedeu constă în a alege operaţiunea magică, locul şi timpul în care dispoziţia cerului va fi cea mai favorabilă. Totul este în funcţie de spiritul ce urmează a fi chemat. În locuri consacrate, întunecoase, subterane, cimitire, bălţi, va fi evocat spiritul; în tribunale, locuri luminoase şi înmiresmate, va fi evocat Jupiter, pe vechile locuri de lupte, unde s-au dat bătălii în război, acolo unde a fost foc, instrumente de tortură, va fi evocat Marte; puritatea aerului, palatele regale, teatrele convin Soarelui; verdeaţa, veselia, fântânile, locuinţele feminine, chiar cele mai rău famate cum ar fi casele de toleranţă, convin lui Venus. Efectuarea cu precizie a calculelor astrologice ne permit să alegem cu rigurozitate momentul sau aspectul cerului propice evocării, în sensul că influxurile cereşti corespund în mod armonios cu scopul urmărit.

Culorile joacă şi ele un rol important, fiecare planetă având-şi culoarea sa proprie. Galbenul aurîu pentru Soare, verdele pentru Venus etc.

După stabilirea acestor relaţii, fluxurile astrale fiind favorabile într-o măsură corespunzătoare, ele vor fi condensate folosindu-se instrumente adecvate. Acestea sunt de două feluri: unul material, iar celălalt spiritual. Primul e un simbol, cifre, semne, litere, cuvinte înscrise în cerc sau unelte magice, fiind expresia figurată a celui de al doilea.

1) O spaţie de siguranţă.

Cel mai bun condensator al influenţelor de această natură o constituie numerele. Unul din elementele de bază ale Magiei îl reprezintă cunoaşterea semnificaţiei ocultе şi a proprietăţilor supranaturale ale numerelor. O serie de autori le-au analizat, cum ar fi Pitagora, Platon, Bohme, Claude de Saint Martin etc. Agrippa spunea: „Putere şi proprietăţi miraculoase se ascund dincolo de numere". Anticii şi-au fundamentat marile doctrine esenţiale pe numere. Kabbala ebraică şi părinţi ai Bisericii ca Sfântul Augustin şi filosofi hermetici au consacrat studiile lor, numerelor[1].

„Fiecare divinitate, fiecare geniu planetar îşi are cifra specială sau combinaţia sa de numere. Unitatea îl reprezenta pe Dumnezeu şi Soarele. Binarul, luna şi pe cei doi nenorocoşi ai astrologilor, Saturn şi Marte. Ternarul corespundea celor trei nenorocoşi: Jupiter, Soarele şi Venus. Cuaternarul (Tetrada) este solară din pricina celor patru anotimpuri şi a celor patru puncte cardinale pe care le fixează soarele. Quinarul este Mercur, senarul Venus, septenarul ţine de Saturn, octonarul de Jupiter, novenarul de Lună şi Marte. Denarul şi duodenarul ţin de Soare, numărul unsprezece este al Lunii. Alte combinaţii de numere corespund influenţelor planetare constituind pătrate magice.

Magicienii atribuie tot felul de virtuţi acestor combinaţii figurate, care sunt gravate pe lame de metal sau înscrise pe coli de pergament virgine (piel de miel născut mort, de culoare neagră a blănii). Pentru a fi eficace, acele pătrate magice trebuie să fie însoţite de semnele astrelor. Agrippa în cartea a III-a menţionează că există trei caractere pentru fiecare astru, cel al astrului, cel al inteligenţei şi cel al demonului său. Se spune că cele mai bune careuri magice sunt cele înscrise cu cifre ebraice. Numerele guvernează cei doi poli ai lumii elementare care sunt timpul şi spaţiul. Numerele comunică puterea lor lucrurilor cu care sunt în strânsă legătură. Ştiinţele au fost la început ocultate, pentru că oameni instruiţi capabili să le înţeleagă erau puţini. Magia utiliza formele cum utiliza şi numerele. Pe aceste forme s-a bazat doctrina pantaclelor şi a peceţilor care erau considerate receptacole puternice sau veritabili condensatori ai forţelor planetare cărora le corespund. Cu ajutorul lor, teoria corespondenţelor magice poate fi înţeleasă. Între părţile ce compun un corp există o strânsă legătură, încât cel mai mic eveniment este resimţit în întreg corpul. Totul ţine de o adevărată armonie prestabilită între toate părţile universului manifestat. Astrele nu sunt deci numai semne, ci un tot din care face parte şi sufletul, urmărind destinul

1) J. Maxwell, op. cit., p. 62.

acestui tot din care el este o parte. Aceasta constituie principiul corespondențelor în sistemele magice.

„Pantaclele se confecționează astfel încât să fie cât mai aproape de sursele astrale de energie, cărora le corespund, au legături mai strânse și afinități mai mari. Magii consideră că pot obține această concentrare pe baza învățămintelor date de Hermes în Tabla de Smarald, versetul al II-lea[1]. Așezând semne și figuri favorabile în locurile unde operează, ei își imaginează, în virtutea armoniei lumilor, că stabilesc o dispoziție asemănătoare cu cea a influențelor celeste legându-le prin armonie. Prin această legătură cu forțele și inteligențele celeste, magii consideră că pot impune o legătură și mai strânsă cu inteligențele inferioare dependente de primele." Magii fac apel la proprietățile acestei teorii la confecționarea figurilor speciale, dintre care cercului îi revine locul cel mai important. Cercul constituie în primul rând un mijloc de apărare, fiind un fel de meterez care îi protejează pe cei aflați în interiorul lui, având drept arme ofensive, conjuratele, pantaclele și pecețile.

Pantaclele există într-un număr foarte mare, iar Agrippa în „Filosofia ocultă" le stabilește după proporțiile corpului uman și corespund numărului 3 (triunghiul), numărului 4 (pătratul, cubul, piramida) și numărului 5. Acesta din urmă este foarte cunoscut și reprezintă un om gol într-un cerc: capul, mâinile și picioarele aflându-se la o distanță egală între ele, adică 72 grade. Acestea delimitează în același timp vârfurile unei stele în cinci colțuri, simbol al quinarului.

Pecetea lui Solomon este cel mai puternic pantaclu și e constituită din două triunghiuri echilaterale suprapuse încât să formeze steaua în șase colțuri, denumită și steaua lui David la evrei. Autorii cărților de magie sunt în unanimitate de acord asupra faptului că acest pantaclu are puterea de a comanda spiritelor, iar Pierre d'Aban recomandă evocatorului să aibe asupra lui o asemenea stea „să fie făcută în ziua și ora lui Mercur, când luna este în creștere, pe o foaie de papirus din piele de țap. Să se spună deasupra lui Liturghia Sfântului Duh și să fie stropit cu apă sfințită".[2] Pantaclul format de steaua în cinci colțuri poartă numele pentagramă și despre ea au scris pe larg Eliphas Levy, Papus, Guaita etc. Pantaclele se desenează pe pergament sau pe piele virgină, se gravează pe medalii din metalele corespunzătoare, de regulă pe aur.

1) *J. Maxwell, op. cit., p. 65.*
2) *Paracelsus. De occulta philosophia, vol. II, p. 484*

4. Legăturile divine

Legăturile celei de a treia categorii sunt cele ale lumii intelectuale și divine și se realizează prin religie.

Invocarea numerelor divine, a semnelor sacre (binecuvântări, semnul crucii etc.) și alte mistere ale religiei. Este modalitatea cea mai puternică de conjurație, legătura supremă, ea acționează prin calitate și putere. Puterea lor se întinde asupra întregii naturi cu furtuni, incendii, inundații, epidemii, boli, forța armelor etc. Agrippa recunoaște că superstiția ocupă aici un loc extrem de important.

Magia se împarte în două ramuri: teurgia, asociată religiei și goeția ce va fi blestemată, fiind practicată în locuri retrase și secrete.

Goeția devine magia neagră, arta maleficilor, far la nivel inferior, vrăjitoria.

Despre demoni

Magia nu poate fi concepută fără existența obiectului asupra căruia își exercită acțiunea, sau mai bine zis la ajutorul căruia apelează pentru a-și atinge scopul: realitatea lumii demonice.

În primul rând existența demonilor, a diavolilor sau dracilor (în română) rezultă din însăși învățăturile marilor religii, începând cu cea creștină.

În limba greacă „diavol" înseamnă „calomniator", „pârâtor", „clevetitor" și „uneltitor", iar cuvântul „satana" în ebraică înseamnă „potrivnic" sau „vrăjmaș".

Spune preotul Vasile Soroscu[1]: „una din marele taine ale existenței spirituale a fost și rămâne realitatea lumii demonice sau a diavolilor". Diavolii la origine Dumnezeu nu i-a creat ca pe niște spirite rele, ci aceștia au căzut prin libertatea lor de voință, printr-o autodeterminare liber consimțită, căci la început au fost îngeri luminați, buni și fericiți.

Sf. Dionisie Pseudo-Areopagitul ne arată că demonii chiar și după cădere nu și-au pierdut firea îngerească, dar lipsindu-se prin mândrie de energia necreată a harului divin au pierdut lumina, și acum doresc și săvârșesc numai lucruri contrare voinței Divine, crezând că fac bine și sunt extrem de nefericiți. Tot timpul se opun voinței lui Dumnezeu. Datorită faptului că la început au fost îngeri, demonii sunt ființe spirituale, cu toate proprietățile ce le conferă această stare de existență, libere, raționale, nemuritoare, dar cu dorința expresă de a face numai rău. Căderea lor este iremediabilă.

1) *Vasile Soroscu: Sfârșitul lumii în perspectiva profeților biblici, Ed. Saeculum I.O. și Vestala, Buc. 1996.*

în veşnicie, căci fiind fără trup, ei au acceptat răzvrătirea fără a fi ispitiţi de altcineva, iar mândria le-a corupt întreaga lor fiinţă fără nici-o posibilitate de căinţă şi întoarcere.

Diavolul îi ispiteşte pe oameni în trei modalităţi: ispitire prin mânie, prin poftă şi prin imaginaţie sau nălucire.

În decursul istoriei, demonii şi-au făcut simţită prezenţa prin groaznicele cazuri de posedare diavolească, izbăvită doar prin exorcizări speciale.

Pentru că au fost îngeri, demonii au multă ştiinţă, cunosc taine pe care omul nu le ştie, pot vorbi în toate limbile şi dialectele pământului, cunosc Sfânta Scriptură pe de rost şi ştiu cu lux de amănunte toate evenimentele de la facerea lumii până astăzi.

Sfântul Antonie cel Mare spune: *„nu sunt, de fapt, corpuri vizibile, ci noi devenim pentru ei corpuri, când sufletele noastre primesc de la ei cugete întunecate"*.

De aceea, arată Vasile Sorescu (op. cit.) dacă Dumnezeu le îngăduie, ei pot descoperi unor oameni, cunoştinţe uimitoare în toate domeniile ştiinţei, şi să insufle tot felul de speculaţii şi interpretări teologice cu scopul de a rupe pe oameni de adevărul mărturisit de Sf. Scriptură. Fiind duhuri, se deplasează cu mare viteză dintr-un loc într-altul, ca gândul omului. **Demonii nu cunosc viitorul.** „În cazul prezicerilor vrăjitoreşti şi în descântece, de cele mai multe ori ei mint, iar când anticipează totuşi cele viitoare într-un fel sau altul, o fac pe conjunctura faptelor şi evenimentelor trecute ori prezente sau pe baza proorocirilor din Sfânta Scriptură şi Sf. Tradiţie, pe care oricum le înţeleg mai bine decât mulţi oameni. Dacă ar fi îngăduit să-i vedem, ei ni s-ar înfăţişa într-o urâţenie inimaginabilă, stârnind o frică imensă".

Puterile întunericului folosesc în acţiunea lor de amăgire cel mai mult trei feluri de curse: neştiinţa oamenilor, uitarea şi nepăsarea.

Demonii pot comunica cu oamenii prin diferite mijloace (spiritism, necromanţie) sau chiar şi prin gura omului, după cum se poate vedea în cazurile de îndrăciţi din zilele noastre.

Lumea duhurilor necurate nu este haotică şi fără rânduială, ci este o armată bine organizată, având-u-l conducător pe Lucifer. Până la Judecata universală, unii demoni stau în iad, alţii în văzduh, iar alţii ispitesc pe oameni pe pământ. Despre organizarea şi acţiunea lor, Sf. Teofan Zăvorâtul spune următoarele: «Acest „prinţ", adică Lucifer, are o armată întreagă de slugi, de duhuri rele supuse lui.

PARTEA a II-a

Stăpânirea forţelor existente în natură

Este oare suficient ca cineva să dispună de o voinţă puternică şi bine antrenată pentru a deveni magician? Nu, căci Magia este acţiunea voinţei umane dinamizată asupra evoluţiei rapide a forţelor din natură. Nu dispunem - prin voinţă - decât de prima parte a acestui, să vedem cum funcţionează dinamismul naturii.

Omul poate acţiona asupra împăienjenişului de forţe fatale din Natură, dar dacă nu cunoaşte momentul propice, strădania sa va fi zadarnică şi fără nici cel mai mic rezultat concret. Ştim că forţele ce acţionează în Natură sunt astrele şi modul de dispunere a lor. De aceea sunt necesare stricte cunoştinţe de Astrologie Kabbalistică[1].

Toate practicile menţionate până acum, au caracter preparator şi pot fi executate separat. Urmează să efectuăm **adaptarea magică**, cu alte cuvinte câteva ritun ale diverselor antrenamente ale magicianului şi cunoaşterea influenţei naturii. Menţionăm că sărirea peste etapele descrise va avea ca rezultat insuccesul şi o muncă inutilă.

Magia Înaltă

Magia este aplicarea voinţei omeneşti dinamizată la evoluţia rapidă a forţelor vii din natură. Definiţia de mai sus poate fi exprimată şi sub următoarea formulă: Acţiunea conştientă a voinţei asupra vieţii. Dar această definiţie nu este completă. Voinţa este o forţă ce clocoteşte în toţi oamenii. Dar câţi ştiu oare să se folosească de ea? Trebuie deci nu numai să posezi voinţă, ci să ştii să te foloseşti de ea, s-o educi, s-o antrenezi pentru a putea obţine rezultate. La cuvântul voinţă trebuie să adăugăm adjectivul antrenat sau mai bine, organizat care de fapt indică efectul antrenamentului.

---

1) *Aceste cunoştinţe vor face obiectul unei lucrări separate.*

Pe de altă parte, cuvântul „viață" sau „viață universală" se pretează la multe interpretări și discuții și ne amintește de raporturile care există între toate forțele existente în natură. Am menționa forța vitală, dar acest cuvânt denotă o accepție cu totul umană. Pentru a distinge forțele de care se ocupă Magia, forțele fizice, noi le vom denumi cu un nume, „**forțe vii**". El corespunde unei realități stricte.

Pornind de la definiția pe care am dat-o la început, constatăm în primul rând că generatorul mijloacelor de acțiune primordiale, voința și viața, consideră ca vehicul al voinței, pe om. Cine studiază Magia, trebuie în primul rând să efectueze mai întâi un studiu al ființei umane, privită mai ales din punct de vedere psihologic. Astfel vom ajunge în postura să tratăm diferitele procedee de antrenament pe care le cunoaștem. Dar odată antrenamentul obținut, odată acțiunea conștientă a voinței dezvoltată, această acțiune trebuie să se exercite asupra unor obiecte bine determinate și într-un câmp de operații bine delimitat.

Calitatea Forțelor Inteligente presupune existența a doi alți factori: mai întâi Viața, suport al inteligenței și apoi Bunătatea sau Ura ca mobile de acțiune și pornind de la acestea, apelarea la forțele binelui sau contrar, evocarea ființelor blestemate sau aparținând lumii răului.

Elementele Magiei

I. Magicianul

Este denumit magician agentul riturilor magice, fie că este sau nu un profesionist. Se știe că unele ritori magice pot fi executate și de nespecialiști; spre exemplu leacurile băbești, riturile de vânătoare și pescuit etc. Magicianul pentru a-și executa profesia, a respectat o interdicție alimentară, sexuală, a postit, a visat, a luat droguri și a săvârșit anumite gesturi în prealabil, toate acestea făcând din el un alt om. În plus, cel ce folosește o formulă magică, oricât de simplă și comună ar fi ea, posedă un drept de proprietate asupra ei. Practicile magice sunt îndeplinite de către specialiști: magicienii. Un magician trebuie să aibe o serie de calități. Nu oricine dorește poate să devină magician. Deținerea anumitor calități îl deosebește pe magician de ceilalți muritori de rând. Unele din aceste calități sunt dobândite pe parcursul vieții, iar altele sunt moștenite. Unele îi sunt împrumutate, cedate de alt magician, în vreme ce pe altele le posedă efectiv. În Evul Mediu se caută pe trupul celor bănuiți de vrăjitorie acel signum diaboli. În ceea ce privește credințele despre privirea nefirească a magicianului, ele au o bază reală. Indivizii având o privire pătrunzătoare, stranie, ieșită din comun, strălucitoare, așa-zisa „privire de deochi" sunt taxați ca potențiali magicieni. Există oameni care se întâmplă să fie cuprinși de adevărate transe, crize mai mult sau mai puțin evidente de isterie sau stări cataleptice (de schizofrenie catatonică). Aceștia cad în extaz - uneori real - dar de cele mai multe ori autoprovocat, prin autohipnoză. Spectacolul pe care-l oferă celor din jur este impresionant și-i lasă să creadă pe aceștia că stările anormale sunt manifestările unei puteri necunoscute care-i conferă eficacitate actelor sale magice. Astfel de manifestări nervoase - ce sunt interpretate de către cei din jur ca semne ale unor daruri spirituale - îl califică pe individul respectiv drept magician. Și în cazul femeilor lucrurile stau la fel. Ele nu sunt recunoscute a fi mai apte pentru magie decât bărbații datorită însușirilor fizice. Știm că femeile prezintă anumite predispoziții pentru crize de isterie, care lasă o primă impresie celor neavizați că s-ar afla în posesia unor puteri supranormale. Și copii au fost adesea utilizați în magie, ca auxiliari, pentru ședințe divinatorii. Aceștia sunt hipnotizați și transpuși în stare de luciditate pentru a ghici viitorul sau a da răspuns la anumite întrebări.

II. Omul

Baza fundamentală a magiei practice o constituie ființa umană. Principala calitate și caracteristică a omului este voința, care îi permite să acționeze conștient.

Omul are două părți: una în care organismul uman își continuă funcțiile și alta în care funcțiile sunt oprite. Ceea ce se cheamă „**om**" este dotat cu facultatea de a simți, de a gândi și de a vrea. Această parte a omului este cea care doarme în timpul somnului. Medicii denumesc aceasta viața vegetativă sau viață organică, iar filozofii **inconștient**. Este partea mecanică a ființei umane. Pentru moment facem această distincție fundamentală între partea ființei umane susceptibilă de a se trezi și de a adormi și partea care nu doarme niciodată până la moarte. Aceste două părți sunt strâns legate una de cealaltă în timpul vieții. Omul, odată trezit, poate releva un nou aspect al ființei sale.

Să examinăm latura pur organică a ființei umane, așa-zisă „**omul inteligent**".[1] O primă constatare: dacă primim o lovitură pe neașteptate - o palmă de exemplu - suntem tentați să răspundem, instinctual, fără să raționăm - tot cu o palmă. Constatăm deci că

1) *Papus: Magie Pratique, 1924, p. 149.*

pulem face un act de o manieră negândită, datorită unei impulsii brutale sau conștiente. Aceasta arată că în afara ființei conștiente și raționabile, omul care-și gândește deciziile sale, mai dispune și de un alt lucru, care acționează brusc și brutal. Vom admite deci că alături de conștiință și de voință, există și un alt principiu.

Omul civilizat, adică educat, va reflecta înainte de a lovi, cu alte cuvinte va raționa, iată deci două modalități de a acționa a ființei umane:

1. Omul impulsiv, care ascultă de primul instinct.

2. Omul rațional care reflectează mai înainte de a acționa și al cărui act este manifestarea nu a unei idei sau senzații, ci a unei rațiuni.

În concluzie, din punct de vedere al interesului pentru Magie, omul poate fi descompus în trei componente.

1: Omul-mașină,

2: Omul-impulsiv;

3: Omul rațional

În cele ce urmează ne vom opri asupra fiecăreia din aceste trei componente

1.Omul mașină

Corpul omenesc poate fi comparat cu o mașină care funcționează zi și noapte, până la moarte când încetează definitiv.

Procesele fizico-chimice care au loc în organism depind de o mulțime de factori, cum ar fi condițiile de mediu - lumină, căldură, umiditate, etc. - natura și calitatea alimentelor (conținutul în aminoacizi esențiali, fosfor și microelemente), aerul inspirat, starea sistemului nervos (factori ca stress-ul). În final toți acești factori enumerați se reflectă în procesele nervoase ce au loc în creier. Iată pentru ce un bun sau rău regim de viață (alimentar, aer, mediu) va putea modifica în bine sau în rău calitatea forței nervoase și prin urmare raporturile omului cu exteriorul.

2. Omul impulsiv

Omul impulsiv este omul care primind o excitație din afară reacționează imediat, violent. Caracterul primordial al oricărui act impulsiv este de a răspunde aproape imediat și fără nici o rezistență la incitarea care a precedat actul. Fiziologii denumesc acest act reflex. Spre deosebire de acesta, există și omul care reflectează la consecințele răspunsului său și parvine a-și controla gestul înainte de a răspunde. Cunoaștem din fiziologie cum funcționează actul reflex și nu mai insistăm asupra lui. În consecință, mișcarea conștientă voluntară, oricare i-ar fi sensul, contrar mișcării reflexe, este întotdeauna mai puternică decât cea reflexă, putând la un moment dat s-o oprească.

În baza cercetărilor întreprinse de Fabre d'Olivet (1768-1825) rezultă că omul are un caracter triplu în momentul când este bine dezvoltat din punct de vedere psihologic. Dar câți oameni nu și-au dezvoltat decât unul sau două din cei patru centre intelectuali pe care îi posedă. Primul scop al Magiei este de a-l îndemna pe cel ce o studiază să învețe să-și dea seama despre impulsurile sale și cum să știe să se înfrâneze când este cazul.

Să elucidăm câteva aspecte care se impun. Când omul este adormit, porțile sale psihice, organele de simț, sunt închise. La fel organele de expresie se află în repaus. Dar care sunt organele de expresie? Privirea, vorbirea, brațele și picioarele. Un examen mai atent ne permite să constatăm că dacă voința poate mai întotdeauna acționa asupra acestor organe, unele dintre ele se raportează în special la unul din centrii omului. Astfel ochii aparțin omului însuși, omului cu voință care are privirea ca mijloc de expresie. În cazul anumitor stări speciale - nebunie, beție, somnambulism, droguri etc - aceasta va fi prima modificată. Vocea, ca origine a cuvântului, aparține în mod special omului intelectual, adică aceluia pe care îl denumim ființa psihică. Iarinxul fiind organul de expresie al acestui fel de om.

Brațele, considerate ca stând la originea gesturilor, vor influența și determina scrisul, iar picioarele, mersul. Or toate aceste organe de expresie pot asculta fie de omul cu voință, fie de cel cu reflexe.

Când efectuăm o muncă manuală de rutină, când mergem zilnic la serviciu, voința noastră nu are nimic de-a face cu aceste acte, reflexele acționând singure. În tot acest timp creierul nostru este liber și mâinile și picioarele noastre acționează sub influența reflexelor. Dar acest lucru se întâmplă și cu vorbirea când învățăm pe de rost un text oarecare. În toate aceste cazuri omul impulsiv acționează.

Un reflex poate fi dresat, ca și un animal, prin obicei. Pentru unii oameni idealul este de a se conduce prin acte reflexe în activitatea lor zilnică. Or acest fel de om nu servește la nimic. El lasă creierul să doarmă, înlocuind creierul cu măduva spinării, unde are loc actul reflex. Este un om onest, al obicelului, liniștit dar nu un om veritabil.

Or marele inamic al Magiei este omul impulsiv. Din partea acestuia vin toate compromisurile și lașitățile, el fiind muritor, după cum a afirmat-o și Platon, în vreme ce omul adevărat este nemuritor.

Omul impulsiv, omul reflex, este triplu. El ni se poate prezenta ca o ființă intelectuală, senzuală sau sentimentală; dar caracterul său

predominant și fundamental îl constituie pasivitatea. El nu acționează niciodată după cum îi dictează propria conștiință, ci de sugestiile primite de la alții, sau în chip mecanic, ca un robot. Este omul-mașină descris de Condillac, un subiect somnambulic, uneori chiar inteligent, dar nu un om.

Senzația este singura poartă de intrare care există în omul fizic. Dar odată intrată în organism, senzația poate fi mai mult sau mai puțin transformată:

Un om dominat de instincte nu are în urma senzațiilor primite, decât nevoi. El se va conduce după pofte, idealul vieții sale fiind de a mânca, de a bea, de a dormi și de a face dragoste. Ultima lui plăcere va fi beția. Rațiunea sa de a fi o constituie instinctul, fără a putea fi considerat un om adevărat în înțelesul cuvântului.

Un om mai elevat decât precedentul, va evolua cu o treaptă peste senzație. Senzația îi va crea mai întâi o nevoie, dar aceasta va fi de scurtă durată și va surveni o pasiune ce va constitui pivotul central, căci sfera sentimentală va fi cea care intră în acțiune.

Să ne folosim de o comparație, pentru a înțelege mai bine lucrurile. Omul considerat mai sus, din punct de vedere psihologic, poate fi comparat cu o grădină situată pe trei nivele. Aceste terase se numesc, prima, instinctul, cea de a doua sentimentul, iar cea de a treia, intelectul. La naștere fiecare ființă dispune de sămânța pentru a cultiva prima grădină, cea a instinctului. Grăunțele odată semănate, dau naștere la plante în stare sălbatecă, ce nu necesită nici un fel de îngrijire, căci fântâna senzațiilor se însărcinează să le stropească cu apa necesară vieții. Dar când plantele au crescut, fac flori ce se cheamă idei și semințe ce posedă facultăți.

Semințele trebuiesc semănate în grădina sentimentelor și sub influența fântânii senzațiilor și muncii depuse de grădinar, plantele vor crește, mai puțin sălbatice, deși vor beneficia de aceeași natură ca și precedentele, făcând în final să ornamenteze grădina psihologică a ființei umane. Când aceste plante vor produce la rândul lor fructe, vor trebui culese și semănate în grădina intelectului, unde noi facultăți vor lua naștere, dat fiind că grădinarul își va dubla eforturile.

În fiecare om există o sămânță născută ce se va dezvolta mai mult sau mai puțin în funcție de voința omului și această sămânță va da naștere la un arbore pe care mitologia creștină îl denumește arborele binelui sau al răului, căci trebuie să știi să culegi și să cultivi semințele mistice ce provin de la acest arbore.

Exemplul grădinii oferit mai sus, prezintă defectul că dezvăluie facultățile umane în stare imobilă. Dar, cum ființa umană este în mișcare, trebuie să ne imaginăm și grădina în mișcare și în acest caz este bine să scriem numele facultăților pe un cerc ce se rotește după focul său, iată pentru ce orice senzație ce ajunge în ființa umană face să se rotească unul, două sau trei cercuri în funcție de ființa umană ce evoluează în el, una două sau trei ordini de facultăți, cu alte cuvinte această evoluție depinde de locul pe care omul îl ocupă în natură.

În societate există tipul omului mediocru, care își face datoria, servici, este un bun tată de familie și care sfârșește ca un pensionar modest. El este un mecanism creat pentru a servi Statul, foarte util societății, dar nu este un om în sensul psihologic și mai ales magic al cuvântului; e un organism dresat acționat de resortul ce acționează mașina intelectuală a omului: numărul. De aici vine supunerea la un anume program, întocmai ca un somnambul. Nu e nimic inteligent, nimic extraordinar în privința acestor trei modificări ale omului impulsiv pe care Pytagora și Platon, neoplatonicienii, hermeticii și ocultiștii din toate timpurile l-au descris. Se poate deci lăsa să se dezvolte în timpul vieții omului de determinare, care este omul adevărat, ca să poată înlocui printr-o mișcare pasivă sferele instinctivă, sentimentală și intelectuală. Alături de existența unei mecanisme banale și rutiniere, care pune în mișcare partea mecanică a ființei noastre intelectuale, trebuie ca orice om să posede o preocupare pe care și-a ales-o singur. În urma muncii mecanice, se va odihni prin munca intelectuală și niciodată nu se va repauza rămânând leneș. Va obosi și se va uza după voia sa, acesta este secretul fericirii pe care Maimonide (1135-1204) ni l-a dezvăluit încă din secolul al XII-lea.

3. Omul rațional

După ce am vorbit despre omul impulsiv, să vedem modificările pe care le poate aduce în activitatea sa omul voluntar și să ne ocupăm de acest om.

Dominându-și toate impulsurile, sesizându-le și judecându-le, există o putere minunată mai mult sau mai puțin dezvoltată în fiecare dintre noi; voința umană, omul real și veritabil.

Omul cu voință poate acționa direct asupra incitațiilor reflexe ale senzației, sentimentului sau inteligenței, intervenind cu ajutorul privirii, verbului, gestului și acționând asupra altor oameni și asupra naturii, căci el încarnează în el una din cele trei puteri cosmice ale universului.

Asemănător mecanicului ce conduce o locomotivă, ce consultă cu privirea fie manometrul ce-i indică starea mașinii (presiunea vaporilor), fie atîntindu-și privirea înainte pentru a vedea starea drumului și a lumii exterioare, pentru a evita primejdiile, închide și deschide forța motrice, încetinește sau accelerează mișcarea trenului, omul cu voință, omul nemuritor, conduce mașina umană diferențiindu-se de omul impulsiv, fiind luminat de simțuri asupra stării lumii exterioare, prin simțul intern asupra stării organismului său, având la dispoziția sa forța nervoasă ce-i va permite să accelereze sau să oprească complet mișcările psihice ce se produc în el.

Acest om luptă de la egal la egal cu natura, defrișează pădurile ce acoperă pământul și clădește în locul lor orașe superbe acolo unde rezultatele acțiunii imaginației sale asupra voinței fac viața să fie mai ușoară și mai frumoasă, dar și mai primejdioasă pentru oamenii prost călit.

Ființă cu voință, este defrișorul lumii materiei sau al lumii ideii, inventatorul sau fondatorul orașelor, exploratorul eternului adevăr, acela care știe întotdeauna să sufere, să se abțină și să moară când trebuie, căci comandă organismului său.

Este un maestru și nu un sclav. Înțelegem acum distanța care-i separă pe Pytagora sau Newton de un modest funcționar? Toți sunt oameni în ochii celor simpli și totuși doar primii doi își merită numele.

Concluzii

Trei segmente, trei etaje, trei modalități cum pot fi denumite, fiecare fiind triplu divizate.

Jos: din punct de vedere anatomic, se află pântecele, fiziologic fiind fabrica de vitalitate și psihologic domeniul sentimentului și al pasiunii.

Sus, anatomic se situează capul (partea posteo-inferioară) ce se prelungește cu măduva spinării, fiziologic fabrica de forță nervoasă și psihologic domeniul intelectului și al inspirației pasive.

Deasupra și împrejurul acestor trei centri învelindu-le și dominându-le ca un înger ce acoperă cu aripile sale pe aceia care îl păzește, în legendele mistice, se află anatomic creierul cu servitorii săi, cele cinci simțuri și organele de exprimare, cu porțile de intrare și ieșire a tot ceea ce circulă în organism. Fiziologic este centrul sublimator și tonicizator al tuturor forțelor organice; psihologic este domeniul voinței și al inteligenței active.

Relațiile dintre om, voință și ființa impulsivă

Ori de câte ori o senzație excită centrul instinctiv, omul treaz și în condițiile normale de sănătate psihică sesizează această senzație și concomitent cu reflexul se pune în mișcare. Pot avea loc mai multe situații:

1. Dacă persoana aparține clasei celor dominați de instincte sau se află într-o stare psihică inferioară, primește senzația, lasă să acționeze ființa impulsivă care acționează în vederea satisfacerii poftelor și sesizează pasiv noile senzații ale actelor îndeplinite. În acest caz, centrul percepției conștiente, sensibilitatea, a fost singură pusă în acțiune, dar ca o oglindă care primește o imagine și o înregistrează. Nu există nici-o reacție a ființei superioare. Dacă omul are obiceiul de a acționa în urma impresiilor sale, el nu se mulțumește de a primi pasiv senzația, ci de îndată ce aceasta se produce, el o primește și efectuează o activitate specială căruia îi vom da denumirea de „meditație".

Meditația constă în digestia psihică a ideii produsă de senzație. Atunci intră în joc facultăți ce pot fi mai mult sau mai puțin dezvoltate și al căror travaliu ultim transformă prima idee în gândire, de unde derivă și judecata.

Rezultate diferite se produc în funcție de senzație dacă aceasta este sau nu urmată de meditație. Utilizarea meditației este deci preliminară și obligatorie în studiul Magiei, folosirea voinței și a meditației este un mod de receptivitate, la fel cum este antrenamentul voinței un mod de activitate.

Am considerat senzația ca acționând doar în propriul său domeniu, în centrul instinctiv. Acolo se produce în cazul unei brute cu forță umană, dar la omul mediu dezvoltat intră în joc cu totul alte elemente.

Se poate concepe omul, după cum am văzut, ca fiind constituit din trei centre reflexe pasive, acoperite de un centru conștient și activ.

Ființa conștientă prezintă trei funcții primordiale:

I. Simte, sesizează imaginile sau ideile ce rezultă din tulburarea sau activitatea fiecăruia dintre centri omului impulsiv.

II. Supune aceste idei unei munci de digestie specială, muncă mai mult sau mai puțin complicată, în funcție de dezvoltarea psihică a ființei umane care acționează. Se spune în acest caz că omul gândește.

III. Rezultatul acestei munci psihice determină acțiunea pe care omul conștient o va exercita, fie prin ființa impulsivă, fie prin el însuși. Atunci intră în acțiune voința. Împărțirea ființei conștiente în acești trei aspecte, care simt, care gândesc și care vor, sau sensibilitatea, inteligența și voința, este suficientă pentru a ne oferi o idee asupra principalelor aspecte sub care se prezintă analiza unității fundamentale a conștiinței.

Să revenim la senzație.

Senzația odată produsă poate să nu pună în acțiune decât centrul impulsiv al instinctului și am văzut ce se întâmplă. Dar această senzație poate atinge imediat centrul superior și să zguduie sfera sentimentelor. Atunci au loc două noi acțiuni:

I. O acțiune reflexă, impulsivă, de origine pasională, îndreptată către organele de expresie, o emoție;

II. O acțiune specială asupra ființei conștiente, care percepe nu numai o senzație având caracter de plăcere sau de durere, ci un sentiment, cu caracterul său de iubire sau ură.

Acțiunea posibilă a senzației nu se oprește acolo, ci poate, după ce s-a transformat în sentiment, să acționeze ca sentiment în sfera intelectului, ce se pune în mișcare și produce la rândul lui:

a) O acțiune reflexă, impulsivă de origine intelectuală, către organele de expresie;

b) O acțiune specială asupra ființei conștiente, ce încearcă atunci, nu numai un sentiment, ci un asentiment cu caracterul de adevăr sau eroare.

Astfel, o senzație care intră în organismul unui om având toți centrii dezvoltați, conștiința se manifestă succesiv ca plăcere sau durere, iubire sau ură, adevăr sau eroare și în același timp produce trei incitații reflexe, apetit, emoție sau antrenare, care pot fi pozitive sau negative, pasive sau active.

Forța nervoasă

Forța nervoasă este un instrument indispensabil a cărui utilizare permite spiritului o acțiune realmente eficace asupra organismului și prin urmare asupra lumii exterioare. În afara corpului fizic, care este un simplu suport, există un alt principiu însărcinat să insufle(ească totul și să pună în mișcare, corpul astral. Acest corp astral acționează întotdeauna după legea reflexelor, adică iratibilitatea organică este cauza aproape la toate mișcările produse, inclusiv mișcările ființei psihice impulsive.

Astfel, când stomacul este excitat de alimente, reflexul nervos organic intră în joc și glandele secretă sucul gastric. Este exact același lucru și pentru centri impulsivi. Când o excitație îi atinge, acești centri intră în acțiune și dau naștere ideilor ce se manifestă în spirit.

Excitarea acestor centri impulsivi poate fi produsă de senzație. Dar ce este o senzație? O senzație este o zguduire vibratorie specială, pornită de la organele de simț și transmisă centrului psihic datorită fluidului nervos. Sub influența acestei acțiuni a fluidului nervos centrul psihic impulsiv intră în acțiune și atunci ideea poate lua naștere.

În cazul pe care-l studiem, zguduirea fluidului nervos este centripedă și vine din afară pentru a cuceri organismul. Dar centrul psihic impulsiv, pus în mișcare, va acționa la rândul său fluidul nervos care-l pune în comunicare cu organul motor și un nou curent vibratoriu, centrifug de această dată, adică motor, va lua naștere.

În aceste două cazuri, același fluid nervos este folosit și sensul curentului depinde doar de originea impulsului vibrator. Or centrul psihic impulsiv poate fi pus în mișcare fie printr-o excitație venită din lumea exterioară, după cum vom vedea în continuare, fie datorită unei excitații venită de la spiritul conștient.

Grație proviziei de fluid nervos pe care spiritul îl are întotdeauna la dispoziția sa, în starea de veghe, el poate excita direct un centru psihic oarecare în sensul pe care îl consideră preferabil și astfel că spiritul poate opri nel o mișcare reflexă acționând direct asupra centrului producător al reflexului.

Ființa impulsivă, în cazul acestor trei modificări, este deci plasată între corpul fizic și spirit și suportă impulsul atât al unuia cât și al celuilalt: el se mulțumește să asculte de impulsul cel mai puternic. Iată pentru ce omul ce-și pierde treptat obiceiul de a acționa centrii săi impulsivi prin voința sa, obișnuiește acești centri să sufere doar acțiunea lumii exterioare și devine repede sclavul corpului său fizic în loc de a-i fi stăpân.

Să ne reamintim că forța nervoasă este mediul arbitrar care transmite toate impulsurile și că noi ne putem da seama acum despre mecanismul acțiunii spiritului asupra corpului.

În stare normală centrii psihici impulsivi sunt menținuți de spirit în stare de tensiune astfel încât ei nu pot acționa în contrasens. Dar pentru puțin ca spiritul să nu aibă la dispoziție cantitatea de forță nervoasă necesară, această tensiune scade și centrul psihic se pune în mișcare într-un mod exagerat la cea mai mică excitație venită din

afară. Atunci senzația produsă din cauza sa în organismul însuși și ideea care la naștere nu corespunde cu nimic obiectiv. Este ceea ce se chemă **halucinație**. Originea acestei afecțiuni, care poate avea consecințe grave, nu e într-o maladie a spiritului, căci spiritul fiind de esență divină nu poate fi bolnav, ci se află în insuficiența mijlocului de acțiune pus în serviciul spiritului, ceea ce nu e același lucru. Primejdia halucinațiilor, e de conducerea ființei umane la false judecăți prin absența simțului comun sau a rațiunii. Iată pentru ce anemia nervoasă este așa de primejdioasă.

Dar aceasta nu împiedică spiritul de a putea să se lipsească de senzații, sentimente sau asentimente pe care le produce el însuși acționând asupra centrilor impulsivi. În acest caz spiritul nu poate fi înșelat asupra cauzei reale a impresiilor sale, căci el nu dispune de suficientă forță nervoasă pentru a menține peste tot starea de tensiune normală, ci mai are în rezervă pentru a putea depăși cu ajutorul imaginației. Aceasta este facultatea pe care o are voința de a-și reprezenta ideile prin mișcarea imprimată centrilor impulsivi și a-i grupa după voința sa prin exercițiul facultăților speciale ale spiritului conștient. Imaginația este un lux care dispare rapid la cea mai mică oboseală excesivă, adică dacă fluidul nervos nu se mai află în cantitate suficientă pentru a constitui o rezervă în slujba spiritului.

Somnul natural

Când cantitatea de fluid nervos se diminuează la sfârșitul unei perioade de lucru, relațiile spiritului pierd puțin câte puțin din intensitatea lor și fluidul nervos ce furnizează tensiunea centrilor psihici impulsivi se retrage din ce în ce. Atunci membrele se îngreunează, individul nu mai are putere să stea în picioare, ochii se închid, organele de simț nu mai funcționează și somnul natural se instalează.

Somnul natural este cauzat de diminuarea fluidului nervos în organism. Cafeaua și alcoolul permit înlocuirea temporală a somnului, cu urmări nefaste pentru spirit și organism.

Beția

În stare normală și la omul sănătos, tensiunea spiritului asupra centrilor impulsivi este întotdeauna egală cu tensiunea acestora asupra spiritului. Există un fel de echilibru, cei doi centri fiind echilibrați unul cu celălalt. De aici facultatea pentru o ființă impulsivă de a fi ușor pusă în mișcare.

Omul care se îmbată printr-un procedeu oarecare îi dă sângelui său un dinamism mai mare decât în mod obișnuit. Toate organele sunt excitate și în centrii este condensată rezerva forței nervoase, ca și în alte organe. Astfel, la începutul acțiunii, spiritul pare să fie mai eliberat, imaginația funcționează mai bine ca niciodată, având la dispoziția sa un flux considerabil de fluid nervos. Este prima fază, faza de excitație a acțiunii alcoolului asupra organismului. În acest moment, surplusul de forță nervoasă se revarsă în centrul intelectului și idei se nasc în număr mult mai mare și mai vii ca niciodată. Efectul este însă de scurtă durată[1].

Hipnotismul și Sugestia

Diferitele modalități de hipnotizare au ca efect să distrugă echilibrul existent în mod normal între ființa impulsivă și ființa conștientă, acționând asupra forței nervoase, separând momentan spiritul de organism. Scopul urmărit constă în a excita cât mai viu ființa impulsivă, astfel încât acțiunea acesteia să se situeze deasupra ființei conștiente. Se obține acest rezultat provocând o senzație de foarte mare intensitate care imprimă centrului impulsiv o mișcare considerabilă. Când omul este adormit, centrii săi impulsivi sunt apți să primească o sugestie oarecare. Atunci intervine operatorul cu voința sa și-i dă comenzi[2].

Nebunia

Toate fenomenele studiate până în prezent, somnul, beția, hipnoza, nu sunt în fond decât evoluția normală a unei serii de fapte derivate dintr-o cauză unică: ruptura echilibrului dintre ființa impulsivă și ființa conștientă. Exact același lucru se întâmplă și în cazul nebuniei.

Nebunia este o beție permanentă. Genul de nebunie va depinde de centrul impulsiv care se va reflecta și asupra celorlalți. Un nebun este cel puțin pe jumătate mort. Consecința retragerii influenței spiritului asupra centrilor impulsivi este pierderea echilibrului, distrugerea simțului comun, și a rațiunii și vor triumfa

1) *Pentru cei interesați le recomandăm lucrările de medicină legală ce trifează acest subiect.*
2) *Celor interesați de acest subiect le recomandăm lucrarea „Lumina ce vindecă spiritul" în Editura „All".*

reflexele asupra conştiinţei. Felul de nebunie va depinde de care centru impulsiv va domina asupra altora[1].

Natura

Cuvântul „**Natură**" sintetizează o serie de principii diverse, de entităţi. Natura este pământul pe care totul se sprijină, apa care face pământul fecund, aerul pe care-l respirăm şi care întreţine viaţa, ca şi căldura, lumina, electricitatea şi toate modificările de diverse grade ale focului subtil ce constituie soarele, toate acestea formează Natura. În concluzie, Natura este tot ce vedem în jurul nostru: stele şi sori. Natura este altceva decât această lume vizibilă care ne înconjoară, după cum omul real este cu totul altceva decât acest corp pe care suntem obişnuiţi să-l confundăm cu el. Natura ni se prezintă sub forma unei forţe speciale, având un caracter faudic care prezidează mersul tuturor fiinţelor şi tuturor acestor lumi care ne înconjoară şi le admirăm. În raport cu omul, natura reprezintă partea organică maşinală a fiinţei umane şi ştim că acelaşi principiu conduce cele două mari funcţii organice: pe de o parte nutriţia şi pe de alta mişcarea. Această forţă acţionează în om în afara conştiinţei, de aici numele de **inconştient** dat de psihologie şi **corp astral** dat de ocultişti.

În om există celule de forme şi funcţii diferite, animate de un acelaşi principiu, dinamismul sângelui sau al vieţii care întreţine în toate mişcarea şi transformată în forţă nervoasă conduce toate mişcările.

Totul este analog în natură, funcţia globulei de sânge în raport cu o celulă organică este absolut identică cu funcţia aerului în raport cu omul. Globula sanguină aduce celulei ceea ce respiră şi această respiraţie locală care rezultă dă energia de întreţinere a vieţii celulei. La fel cum planeta noastră furnizează omului aerul necesar respiraţiei, adică întreţine viaţa. În raport cu omul, aerul atmosferic este sângele pământului pe care se află fiinţa umană. Diferenţa esenţială este că celula este fixată într-un punct oarecare al organismului şi curentul sanguin circulă în jurul ei în vreme ce omul se mişcă singur în atmosfera care îl scaldă din toate părţile. Dar tot ceea ce este valabil pentru om, este valabil şi pentru orice fiinţă vie din natură. Iată de ce aerul atmosferic reprezintă pentru noi principiul material ce susţine viaţa terestră.

1) *Constanin Gorgos: „Vademecum în psihiatrie", Ed. Medicală, Bucureşti 1985.*

Celula → Sânge → Aer atmosferic
Celula → om
Sângele → aerul atmosferic
Aerul → ?

Celula organică este scăldată de sânge, iar omul se scaldă în atmosferă şi ne este suficient să ştim în ce se scaldă pământul pentru a descoperi raportul pe care îl căutăm. Or pământul, ca toate planetele de altfel ale sistemului nostru solar, se scaldă în fluidul solar ce se află la originea reală a tuturor forţelor care se manifestă în ea şi în jurul ei. Fluidul solar este deci substanţa care suportă forţa misterioasă care prezidează viaţa în întreaga natură, căci toate lucrurile vizibile sunt în raporturi cu principiile invizibile şi fluidul solar este însuşi forţa vitală.

Astfel, dacă luăm ca termen de comparaţie sângele, vom defini astfel:

Sângele omului, este sângele.

Sângele vieţii terestre este aerul atmosferic.

Sângele vieţii planetare este fluidul solar şi toate aceste elemente: sânge, aer, fluid solar, nu sunt altceva decât transformările unora în altele şi în rezumat originea vieţii universale, iar baza materială fiind fluidul solar.

Reacţia fiecăreia dintre planetele sistemului nostru asupra acestui fluid solar care rezultă din atmosfera fiecăruia din aceste planete şi aceasta este reacţia fiecăruia dintre fiinţele planetei asupra atmosferei locale din care rezultă viaţa proprie fiecăruia dintre aceste fiinţe.

Pământul privit din punct de vedere exterior, se compune dintr-o cercasă minerală - adică regnul mineral - care suportă fluide lichide (mări, fluvii, lacuri, izvoare etc.) şi gazoase (atmosfera). Pe această bază evoluează vegetalele şi animalele formând alte două regnuri, totul fiind animat de forţe fizico-chimice diverse. Pământul astfel constituit se află izolat în spaţiu urmând o traiectorie curbă.

Fiecare dintre fiinţele minerale, vegetale sau animale ce trăiesc pe Terra este analoagă fiecăruia dintre celulele omului; aerul atmosferic ce scaldă toate aceste fiinţe este analog sângelui şi fluidele solar şi astral ce duc cu ele peste tot mişcarea sunt analoage fluidului nervos.

Cele de mai sus ne permit să întrevedem o fiziologie a pământului şi să considerăm că pământul ar putea fi o fiinţă sau organism viu ca fiecare dintre noi.

Jacob în „Schiță hermetică a întreg Universului" (Paris, Chacornac, 1902) a făcut următoarele precizări:

1: Ființele minerale se încrucișează în toate sensurile, fără a-și schimba locul.

2: Ființele vegetale se încrucișează în linie dreaptă și se deplasează doar în înălțime fără a-și părăsi punctul de sprijin (rădăcinile).

3: Astrele (sau ființele astrale) nu se pot deplasa decât când un astru se deplasează în același timp. Mișcarea astrală urmează strict legea reciprocității.

4. Animalele (la care se alipesc și oamenii) se pot deplasa singure și liber pe Planetă unde se găsesc, dar nu-și pot schimba formele.

5: Geniile sau ființele astrale colective pot să se deplaseze și schimba forma după voință (dar acest lucru nu e cunoscut de locuitorii actuali ai Pământului).

Pământul și Natura

Natura ni se înfățișează ca o forță având caracter distructiv. Dar ea este de asemenea o putere creatoare și conservatoare, adorată de cei care cred în ea. Ocultiștii consideră că Natura este emanația sau reflectarea unui Principiu divin și superior. Pentru a ajunge la o cunoaștere exactă și aprofundată a Naturii pornim de la ce putem percepe pentru a ajunge la ceea ce nu vedem fizic.

Examinând Pământul constatăm existența a milioane de ființe care au fost împărțite de știință în trei planuri: Planul mineral, Planul vegetal și Planul animal. Ansamblul acestor ființe și al forțelor terestre formează ceea ce cei vechi denumeau Lumea Elementară. Iată o primă împărțire a Universului.

Să ne îndreptăm privirea către cer. Vedem aici diverse astre ce parcurg traiectorii bine definite și acestea sunt ființe vii. Pământul este o ființă vie care are forma unei sfere sau a unui glob. Există sateliți ce gravitează în jurul planetelor și planete care se supun atracției exercitată de Soare. Cei vechi au împărțit Lumea în șapte planuri sau regiuni. Când cei vechi spuneau că există patru elemente, ei nu înțelegeau prin apă ceea ce bem, prin aer ceea ce respirăm, prin foc ceea ce arde în sobele noastre și prin pământ acela pe care călcăm. Alchimiștii desemnau prin cuvintele pământ, apă, aer și foc cele patru stări principale ale Materiei, adică starea solidă, starea lichidă, starea gazoasă și starea radiantă sau chintesența. La fel, când ei împărțeau în șapte părți spațiul care separa Soarele de

...esc, ei nu voiau să spună, cum s-a pretins de unii oameni de ...ă actuali, că nu există acolo decât șapte planete. Cunoștințele ...or vechi erau mai dezvoltate decât cred unii profani.

Astfel Lumea Orbitelor cuprindea șapte influențe sau șapte ...ețești ce puteau cuprinde un mare număr de astre. Lumea ...orbitelor se compune din:

1: Soarele;

2: Planete însoțite de sateliți;

3: Curenți de forțe astrale ce circulă între diferitele astre.

Toate aceste lumi prezintă o secțiune ce constituie așa-zisele „conuri de umbră" și „planetele obscure" (întunecate).

Astrele evoluează pe o elipsă ce are două focare; într-un focar se situează Soarele, iar în celălalt focar se află un astru în stare astrală sau radiantă, Soare negru. Starea radiantă este constituită din materie nematerializată, dar care va deveni mai târziu materie (plasmă). Ocultismul spune că atunci când un soare se stinge, altul se aprinde concomitent.

Și Pământul posedă ceva negru. Se știe că Soarele nu luminează în timpul zilei decât o parte a Pământului. Cealaltă parte se află cufundată în întuneric. Acest întuneric constituie conul de umbră al Pământului.

Pământul duce după sine în spațiul ceresc pe care-l străbate acest con de umbră, ca un fel de pălărie ascuțită (conică, ca pălăriile chinezilor). Cei vechi îl denumeau Erbe, sau Lumea Neagră. În această regiune sufletele își ispășesc greșelile, își curăță astralul debarasându-se de tot ce este material. Din acest loc provin ființele astrale care se manifestă în ședințele de spiritism și care solicită pentru a se putea manifesta, un întuneric cât mai complet.

Ne-am întrebat adeseori pentru ce se aprind lumânări și candele în preajma celor morți? mai ales a celor morți de curând? Este un lucru corect căci procedând în acest fel se dorește să se înștiințeze ființa ce intră în conul de umbră pentru a fi protejată cu un reflex al soarelui - lumânarea - de primejdiile ce l-ar putea ajunge în prima noapte după decesul său.

Orice planetă are propriul său con de umbră, ce prezintă o mare importanță din punct de vedere ocultist.

Constituția globulei de sânge

Pornind de la cunoașterea ființei umane - a microcosmosului - putem obține informații asupra vieții cosmice - macrocosmosul.

Globula de sânge uman este formată dintr-o membrană sau înveliș cu formă rotundă. La broaște, învelișul are o formă eliptică. În centrul celulei găsim un nucleu, corespunzător soarelui și mici corpuscule sau planete ce gravitează în jurul nucleului. Dacă ne-am substitui acestor corpuscule, am fi înclinați să credem că nu există nimic în afara noastră și că noi reprezentăm un fel de Absolut. Or noi ne găsim în raport cu Infinitul așa după cum aceste corpuscule se află vis-a-vis de ființa umană. În consecință nu poate fi pusă la îndoială existența Absolutului în care trăim și în care ne asemănăm cu niște ființe minuscule, cum ar fi de pildă microbii sau bacteriile.

Astronomii au descoperit sori de diverse culori: albaștri, roșii, verzi etc. Noi pământenii dispunem de un soare galben, care indică că soarele este esențialmente limfatic[1]. Celulele ce formează corpul nostru sunt ființe vii, independente și totuși legate de mediul înconjurător și dependente de acesta, la fel ca și noi oamenii în raport cu Pământul pe care trăim și în Universul în care evoluăm. Unii pot considera la un moment dat că Sorii existenți în Univers, ar fi izolați și singuri în această Lume infinită. Să ne amintim de existența sorilor ce circulă, a cometelor, care se pot compara cu globulele sanguine ale Ființei universale pe care vechii Kabbaliști o denumeau Adam Kadmon. Aceste comete stabileau relația dintre un zodiac cu lumea cealaltă. Ele treceau de la un zodiac la altul, sau de la o lume la alta, antrenând cu ele sufletele eliberate.

Această Lume nu este Dumnezeu, cum de altfel afirmă panteiștii. Corpul nostru nu este decât un veșmânt împrumutat de Pământ pentru ducerea unei existențe, iar spiritul la fel ca Omniversul - cum a fost denumit de Michel de Figanieres - nu constituie decât suportul Conștiinței Divine care cuprinde și dirijează totul[2].

1) *Michel de Figanieres: Chinia Vieții, Paris, Ed. Dentu, 1878, 2 vol.*
2) *Papus: Magie Pratique, Ed. Chacornac, Paris, 1924, p. 91.*

Regnurile mineral, vegetal și animal

Ființele terestre sunt clasificate în trei categorii 1° minerale; 2° vegetale și 3° animale. Mineralele sunt ființe vii care prezintă proprietatea că își pot spori volumul fără a-și schimba locul. Mineralul este un mic stoare terestru ce primește raze și le retrimite la rândul lui, sporindu-și volumul în același timp.

Cea de a doua categorie de ființe existente pe pământ, vegetalele se dezvoltă crescând spre lumină în direcție verticală. Vegetalele sunt ființe ce cresc având capul înfundat în Pământ. Nu se poate face nimic pe această planetă fără a crește cu cele două direcții în același timp. Să nu uităm că va trebui întotdeauna să acționăm și în jos când dorim să efectuăm un act ce ne duce la evoluție. Când o ființă este cufundată în roca terestră prin suferință, ea nu trebuie să se teamă de nimic, căci furtunile nu o vor atinge.

Vom vorbi acum despre astre, care sunt și ele ființe vii. Caracteristica lor principală este **asterismul**, adică de a nu se putea deplasa singure. Un astru nu-și poate schimba locul, fără a fi urmat de altele. Asterismul nu e un animal, pentru că nu dispune de independență, dar nici un vegetal, pentru că nu rămâne tot timpul în același loc. Regnul animal - de care aparținem și noi oamenii - are facultatea ca membrii săi să se poată deplasa unde vor pe planeta pe care locuiesc.

Omul posedă în el o lumină, ce nu provine de la lumea animală, ci de la Dumnezeu, grație căruia acționează asupra semenilor săi. În plus, omul își poate transforma sau schimba aspectul după dorință. Cunoaștem relatările călătoriilor în Astral.

Câteva cuvinte despre Genii. Un geniu este o ființă colectivă formată prin reunirea mai multor oameni care se înțeleg bine. Întâlnim oameni ce se iubesc și se completează într-o așa măsură încât formează embrionul unui geniu - Ocultismul denumește aceasta **suflete surori**. Geniul are proprietatea că modifică după cum îi place tot ce îl înconjoară și mai ales își poate schimba forma după voință.

Fiziologia terestră[1]

Sufletele revin pe pământ - reîncarnare - pentru a evolua și a parveni la fericirea cerească. Nu există lege generală privitor la reîncarnare. Sufletele omenești se supun unor legi care le leagă de

1) *Max Heindel. Cosmogonia Rozicruciană, Oceanside, California, 1996.*

o familie, un popor sau o rasă. Se poate deci afirma că orice reîncarnare se efectuează în funcție de antecedentele și tendințele fiecărui om. Există bunici ce se reîncarnează în corpul nepoților sau cazuri când unii oameni așteaptă sute de ani mai înainte de a reveni pe pământ sau să se încarneze pe alte planete.

Pământul este o ființă vie, după cum am mai spus. (Louis Michel de Figanieres). Pământul posedă un stomac, constituit din humus-ul ce digeră imediat ce vine în contact cu el, transformându-se în diverse elemente, cum ar fi ierburi, plante, copaci etc. Pământul dispune de sânge, format din apa mărilor, care are o constituție asemănătoare cu a sângelui uman. Oceanul constituie centrul cardiac al Pământului. Apa condensată din nori, formează ghețarii, ce constituie rezerva de sânge terestru.

Apa coboară din vârful munților pentru a forma pâraie, râuri, cascade și fluvii. Este curentul venos al circulației sangvine a Pământului. Râurile și fluviile se varsă în mări și totul o ia de la început. Dacă vom considera apa Oceanului, vom avea sângele Pământului; dacă vom culege roua, vom avea sângele arterial și dacă vom privi apa dintr-un râu sau un fluviu, vom avea sângele venos. Mareele nu sunt altceva decât bătăile inimii Pământului. Iată deci care este cheia circulației sângelui terestru.

Dar cum respiră Pământul? El aspiră razele solare. Fluidul solar venind în contact cu planetele se transformă în **căldură** (în aer, deși la o distanță mai mică de Soare ar trebui să fie o temperatură mai ridicată, din contră este mai frig), **electricitate** sau **magnetism** și se produce **lumină** (în spațiul cosmic e întuneric).

Deci lumina și toate forțele fizico-chimice terestre se nasc din întâlnirea undelor invizibile ale Soarelui cu planeta noastră. Fluidul solar când întâlnește Pământul se produce forța magnetică. Ocultismul afirmă că magnetismul circulă prin interiorul filoanelor metalice ale Pământului, unde se condensează sub formă de electricitate și căldură astfel încât uneori se produc scurt-circuite în rocile metalice ale munților. Acestea sunt atât de puternice încât granitul și rocile mai mult sau mai puțin rezistente se topesc rapid. Atunci au loc erupțiile vulcanice. Acestea nu provin de la miezul Pământului, ci în urma scurt circuitelor magnetice sau electrice. Vulcanii se află în general în apropierea mării, fapt care confirmă ipoteza esoterică.

Cât privește **sistemul nervos terestru,** acesta este constituit din zăcămintele metalice aflate în subsolul Pământului.

Pământul trebuie concepul de Magician ca un organism, adică ca o mașină însuflețită. El se află în mișcare în baia de fluid solar, suportul forței vitale ce animă Pământul.

Pentru a înțelege mai bine fenomenele pe care le studiem, ne vom raporta la corpul uman, care este analogic cu celelalte organisme din natură. Diversele segmente ale organismului uman (cap, piept sau pântec) nu diferă între ele decât prin funcțiile lor biologice sau psihice, fiind analoage legii generale care le prezidează evoluția și constituția lor. Să luăm ca exemplu pieptul. Acesta este constituit dintr-o mulțime de celule de forme și funcții diferite, analoage cu ființele animate ce populează Pământul. Clasificarea acestor celule este analoagă cu a ființelor terestre. Toate celulele sunt scăldate de un fluid hrănitor, sângele, și toate se află în mișcare, astfel încât nutriția întregului sistem este reglată de fluidul nervos. Acest fluid nervos este instrumentul de care se servește inconștientul pentru a acționa asupra organismului, influențând mai întâi celula nervoasă. Or, în organismul uman, fluidul nervos al unui segment ca pieptul, provine din surse diferite:

1° O oarecare cantitate se află ca rezervă în plexul simpatic;

2° Această rezervă e modificată neîncetat de aportul de fluid nou provenit din partea anterioară a măduvii.

Iată deci că acțiunea principală a pieptului este localizată în proeminența medulară, veritabilul creier al pieptului, având o acțiune secundară în plexul simpatic. Pieptului i se află deci anexat un centru de activitate specială, centrul medular care servește ca intermediar între segmentul organic și centrul cerebral.

Pământul dispune de un organ ajutător: Luna, satelitul său. Să vedem care sunt raporturile dintre Pământ și Lună din punct de vedere magic.

Ființele terestre corespund celulelor componente organismului omenesc, iar atmosfera terestră corespunde sângelui. În cazul Pământului, fluidului nervos al omului îi corespund emanațiile provenite de la astrele ce-l înconjoară.

În primul rând se situează fluidul solar, emanație dinamică venită din centrul sistemului, strict analoagă cu emanația din centrul cerebral al omului. Când acțiunea Soarelui și a fluidului său nu e preponderentă într-un punct de pe pământ, când noaptea se lasă, emanația din centrul Pământului este înlocuită de reflectarea acestui centru și fluidul lunar intră în acțiune. Luna acționează față de Pământ ca centrul reflex medular și simpatic vis-a-vis de piept și nu ca un centru cerebral. Acest satelit este pentru Pământ un organ de

condensare însărcinat să suplimenteze momentan funcţia centrului de acţiune. Astfel constatăm că numărul sateliţilor sporeşte pe măsură ce ne îndepărtăm de soare.

Astfel fluidul luminos pe care-l primeşte pământul este analog fluidului nervos al omului şi are aceeaşi acţiune, adică conduce drumul şi întreţine organismele terestre.

Parcursul vieţii pe Pământ, aidoma multor fenomene fizice, va fi strâns legat de influxul astrelor sau **influxul astral** şi dacă fenomenele mareelor ne arată că este vorba de o acţiune fizică a acestor astre, o altă observaţie ne va demonstra că există şi alte influenţe, nu numai fizice, ci şi fiziologice şi psihice.

Cum poziţia Pământului în raport cu Soarele şi Luna variază încontinuu, există faze speciale în timpul cărora influxul astral suferă modificări mai mari sau mai mici.

Cunoaşterea acestor faze - dimineaţă, amiază, seară, noapte - sunt acelea care le raportăm la mişcările Pământului; primul pătrar, luna plină, ultimul pătrar, lună nouă, atunci când ne raportăm la poziţia Lunii faţă de Pământ şi primăvară, vară, toamnă şi iarnă când raportăm poziţia Pământului faţă de Soare. Toate acestea sunt deosebit de importante şi trebuiesc observate de Magician.

În univers, Soarele constituie centrul sistemului nostru şi de el se leagă mai multe segmente - aşa cum de piept se leagă alte segmente ale organismului uman - sau planete, care suferă o acţiune din partea Soarelui, şi în acelaşi timp au o acţiune una asupra altora. Pământul nu se sustrage acestei reguli şi în studierea influxului astral trebuie să se ţină seama de acţiunea exercitată de acest influx al diverselor planete ce compun sistemul nostru solar. Fiecărei revoluţi terestre sau zi, ce se execută într-un pătrar de lună, iar fiecărei zile i s-a dat numele uneia din cele şapte planete din Astrologie.

Cuvintele pământ-apă-aer-foc înseamnă principii şi nu substanţe. În fizica actuală există studiul solidelor, studiul lichidelor, studiul gazelor şi studiul forţelor. Ei bine, toate acestea corespund exact împărţirii vechii fizici în pământ (solid), apă (lichid), aer (gaz) şi foc (forţe).

Pământul se roteşte de şapte ori în jurul său, perioada ce o denumim un pătrat de lună. Fiecare dintre noile poziţii ale Pământului în raport cu ansamblul cerului determină o stare specială căreia i s-a dat numele de influenţă. Există deci şapte influenţe speciale ce acţionează succesiv asupra Pământului şi ele însăşi suferă o oarecare modificare în funcţie de raporturile Soarelui şi Lunii cu Pământul. Întrucât influenţa acestor astre este preponderentă, prima fiind principiul dinamic în întreg sistemul, iar cel de al doilea fiind mai apropiat ca nici un altul. Astfel, se poate calcula pentru fiecare zi - şi chiar pentru fiecare oră sau sferi de oră - influenţele astrale ce acţionează asupra Pământului.

Cei vechi au dat acestor şapte influenţe numele celor şapte planete şi au calculat aceste influenţe după poziţia acestor planete la un moment dat. Cerul a fost împărţit în şapte sfere concentrice şi fiecare din aceste şapte părţi ale cerului a fost considerată ca prezidând un gen de influenţă astrală. Influenţa astrală se va produce întotdeauna şi se va calcula funcţie de astrul preponderent asupra celorlalte astre.

Ştiinţa ocultă presupune că tot ce se întâmplă în lumea vizibilă este rezultatul acţiunii lumii invizibile asupra materiei[1].

În stare normală inconştientul este cel care prezidează schimburile nutritive şi respiratorii ale oricărui punct din corp. Şcoala lui Paracelsus[2] a dat acestui inconştient denumirea de **corp astral**. La om corpul astral dirijează toate manifestările vieţii organice, fără ca voinţa să intervină. Instrumentul folosit de acest corp astral, este fluidul nervos. Fluidul nervos al omului corespunde fluidului astral, care este un instrument al naturii în activitatea sa. Toate fiinţele terestre evoluează sub influenţa influxului astral ce acţionează printr-un fluid special şi această evoluţie se face funcţie de cantitatea de fluid pusă în joc. Ecuatorul este mai influenţat decât polii de fluidul astral.

Se poate deduce că la un moment dat o plantă suportă o influenţă astrală mai mare şi se va afla într-o stare specială. Culeasă în acest moment va prezenta proprietăţi diferite decât de obicei în alte zile sau perioadă. Această proprietate este folosită de vrăjitori culegători de plante medicinale.

Iată deci că evoluţia fiinţelor terestre este dirijată în ultimă instanţă de această forţă specială denumită natură sau destin. Această forţă acţionează asupra organismelor prin lumina astrelor sau **lumina astrală** care este intermediarul universal al creaţiei. Fiecare organism individualizează o porţiune din această porţiune astrală, condensată în centrii săi nervoşi, devine corpul astral al acestui organism. Ori calitatea acestei lumini astrale va depinde de mai multe cauze, printre care se numără poziţia Pământului în spaţiu în momentul în care lumina astrală se produce pentru a forma corpul astral.

---

1) *Papus: Traité méthodique de Science Occulte. Paris, Cairo, 1891.*
2) *Paracelsus: Ouuvres complètes. Chacornac. Paris. 1912.*

Corpul fizic nefiind decât imaginea corpului astral, se vor putea studia formele organismului material, determinând calitatea corpului astral care a prezidat evoluția acestor forme, deci influența astrului ce domină în acel moment. Fiecare organism poartă semnătura a unuia sau două astre, de aceea științele divinatoni poartă numele de **studiul semnăturilor astrale.**

Se deduce că corpul astral al unui organism nefiind decât o modificare a luminii astrale care scaldă universul nostru, se află într-o relație permanentă cu această lumină astrală, ca și cu corpul astral însuși ce dirijează proprietățile organismului pe care-l conduce.

Magicianul acționând asupra corpului astral îi va modifica planul de acțiune și deci și corpul fizic fără nici un efort.

Corpul uman reprezintă regnul universal prin scheletul său, regnul vegetal prin viața vegetativă al cărui centru se află în abdomen și regnul animal prin viața însăși al cărui centru se află în piept. Dar am văzut că o singură forță, divers modificată comandă toate aceste acțiuni ale omului. Această forță, în ultimă instanță, nu este decât lumina astrală fixată de funcțiile organice. Corpul omului, sedul sufletului nemuritor, domină natura. Organismul este supus legilor și influenței acestei naturi, care nu este altceva decât „inconștientul". Omul astfel conceput este rezultatul naturii, microcosmosul, ce conține în el nu numai cele trei regnuri ci și scânteia divină ce-i va permite să acționeze de la egal la egal cu natura. Pentru a acționa asupra naturii, va trebui să acționeze asupra propriului său organism, căci forțele ce acționează în organismul omenesc sunt exact aceleași ca acelea care acționează în nu importă care ființă terestră, minerală sau animală îndată ce voința cu ajutorul fluidului său nervos domină organismul și îl comandă, ea acționând asupra luminii astrelor și prin urmare asupra forțelor naturii. Acesta este secretul Magiei în toate manifestările sale, de la alchimie până la theurgie.

Acela care nu-și domină pasiunile și este sub influența reflexelor organismului său, este sclavul propriului corp, nu poate spera să comande altuia. Antrenamentul este singurul drum de urmat în Magie, stăpânirea propriului corp astral.

Numai procedând în acest fel, voința umană dinamizată unită cu influențele astrale, va avea ca efect o evoluție a forțelor generatoare.

Lucrarea noastră de Magie este o adaptare a lucrărilor medievale, cum ar fi „Claviculele lui Salomon" și a vechilor grimoare.

Atragem atenția cititorilor că dacă doresc să pună în practică cele arătate, să reflecteze bine și dacă le este teamă de nebunie să

rească să arunce această carte. Nu căuta să practici aceste rituri ...zare; ele sunt mortale pentru spiritele slabe, ca medicamentele ...bile care nu-i vindecă decât pe aceia care știu să le folosească.

Rugăciunea

Rugăciunea are ca scop fuziunea momentană a eului și inconștientului superior, sinea, prin acțiunea sentimentului idealizat asupra voinței magic dezvoltată.

Rugăciunea este o ceremonie magică de prim ordin și cu ea trebuie începută orice activitate practică.

Rugăciunea este un act voluntar cerebral și nu se rezumă la recitarea în mod mecanic a unor cuvinte, ceea ce ar însemna un simplu act reflex. Cuvântul trebuie să fie veșmântul prin care magicianul își îmbracă ideile. De aceea este recomandabil ca de fiecare dată să se folosească cuvinte noi, de a comenta în termeni diferiți cuvintele consacrate.

Rugăciunea magică impune respectarea următoarelor reguli:

Magicianul nu va ingera nici un aliment în ultimele trei ore cel puțin. Va începe printr-o meditație de cel puțin cinci minute, precedată de trei inspirații lente și profunde. Se va întoarce succesiv în direcția celor patru puncte cardinale, începând cu orientul și invocând geniile sau îngerii acestor puncte, precedând această invocație de pronunțarea literei numelui sacru corespunzător. E recomandabil să stea pe un covor din lână. Ciclul acestor prime invocații odată terminat, magicianul va efectua o nouă meditație de trei minute, după care se va întoarce către orient și își va începe rugăciunea cu mâinile întinse și palmele în afară. El va cânta cuvintele rugăciunii cu un aer grav și lent.

Vor fi invocați mai întâi maeștrii invizibili ce formează lanțul magic, apoi ființele psihice ce prezidează evoluția umanității și se va urca progresiv până la centrul superior al oricărei existențe și ierarhii. Rugăciunea se face în picioare, cu ochii fixați pe oglinda magică de pe altar, lucru care trebuie respectat întotdeauna. La acest ritual se poate adăuga smirna și tămâia, sabia, bastonul și paharul, ca instrumente folosite când se va întoarce către cele patru puncte cardinale.

Efectele produse de rugăciunea magică sunt considerabile. Pe planul astral, formele elementare sunt magnetizate prin acțiunea cuvântului omenesc. Ritualul complet trebuie executat în cazurile obișnuite în maximum toate cele șapte zile ale săptămânii.

Lanțul magic

După rugăciune, operatorul o va completa cu lanțul magic. Curenții fluidici puși în acțiune de rugăciune vor produce reacții puternice dacă nu întâlnesc un centru de condensare și scurgere suficient de puternic. În magie trebuie să realizăm în jurul nostru un câmp de atracție fluidică cât mai puternic posibil începând cu lumea invizibilă și terminând cu cea vizibilă. Acest câmp de atracție odată constituit în cele trei planuri constituie un lanț magic față de care se vor zdrobi toate eforturile răuvoitoare. Rugăciunea simplă sau colectivă are ca scop principal menținerea la tensiune ridicată a lanțului magic, cu alte cuvinte a remagneliza constant centrul de acțiune.

Trebuie început cu lumea invizibilă. Vom alege dintre maeștrii decedați, vechi sau moderni, un ghid preferat, a cărui operă ne este scumpă. Numele acestui maestru, dinamizat de dorință și de admirația discipolului, va constitui nucleul primordial al lanțului magic.

La începutul fiecărei ceremonii sau rugăciuni, se va chema mai întâi maestrul venerat, simbol al voinței magicianului în invizibil. După aceea se vor invoca influențele psihice ce acționează în astral, provenind fie din lumea vizibilă sau invizibilă. În final se va spune de trei ori numele geniului planetar care domină temperamentul nostru. În caz de pericol sau când se întreprinde un act important se va chema de trei ori cu voce joasă numele maestrului lanțului, când se va simți imediat efectul.

ELEMENTE DE THEURGIE

Laboratorul magic

Prepararea și păstrarea obiectelor necesare

Orice intenție care nu se manifestă prin acte este o intenție în van și cuvântul care o exprimă este un cuvânt inutil. Acțiunea este cea care probează viața și de asemenea acțiunea este cea care dovedește și constată viața[1].

Aceasta este originea teoretică a tuturor instrumentelor accesorii utilizate în Magie. Vom descrie cât se poate de minuțios posibil diferitele preparații care trebuiesc făcute pentru a le obține pe fiecare în parte pentru a face parte din laboratorul de Magie.

Studiilor de Magie va fi consacrată o cameră izolată de restul locuinței. Menționăm dintruînceput că toate mobilele, instrumentele sau obiectele utilizate trebuie să fie noi și toate consacrate, fiecare separat, conform ritualurilor următoare:

1: Cumpărarea sau prepararea cu corespondența planetară;
2: Stropirea cu apă magică;
3: Afumarea cu parfumuri consacrate;
4: Ungerea cu ulei sfânt;
5: Figurarea unui nume sacru;
6: Binecuvântarea cu o rugăciune;
7: Punerea în rezervă.

1: Camera (Paraclisul)[2]

Dacă se dispune de o cameră liberă destinată acestui scop, se vor prevede următoarele:

1: Pereții vor fi acoperiți cu o pânză albă care poate fi aplicată pe rame de lemn, lucru care permite înlocuirea lor, astfel încât să rămână mereu curate.

1) *Eliphas Levy, Ritual, p. 33*
2) *Cornelie Agrippa liv. IV. De Occulta Philosophie où la Magie, 1910-1911, Cartea IV, Ceremoniile magice, p. 35*

2: Se va determina cu grije pozitiile celor patru puncte cardinale cu ajutorul unei busole şi se va fixa pe tavan o stea de carton auriu ce va indica în permanenţă aceste direcţii.

3: La occident se va stabili laboratorium (laboratorul hermetic), constituit dintr-o masă lungă şi largă, cumpărată şi semnată sub auspiciile lui Mercur, acoperită cu un geam suficient de gros şi o pânză impermeabilă albă. Deasupra mesei va fi prevăzută o ţeavă de evacuat aerul care să permită expulzarea gazelor vătămătoare.

În spre orient se vor dispune trei mobile ce constituie „oratorium":

1: Altarul (1 pe 1,40 m înălţime) acoperit în permanenţă cu o pânză fină şi albă;

2: La stânga altarului, se află un mic dulap garnisit în interior cu pânză albă, închis pentru persoanele indiscrete şi care conţine obiectele magice;

3: La dreapta altarului, se află un alt dulap garnisit în întregime cu hârtie aurie şi care va conţine simbolurile principalelor culte practicate pe pământ.

Toate aceste mobile trebuiesc cumpărate, consacrate şi semnate sub auspiciile Soarelui.

4: O perdea ce poate fi trasă după voinţă şi care va separa laboratorul de oratorium şi două aplice, una aşezată la orient şi cealaltă la occident, vor ilumina camera;

5: Un spaţiu circular de 2 m diametru va fi rezervat în mijloc pentru cerc.

Acestea sunt indicaţiile generale principale ale camerei de experienţe ale magicianului.

Altarul: Un dublu cub de lemn, asamblat, putând eventual servi şi ca dulap. Înălţimea de la sol până la ombilicul operatorului. Lărgimea: jumătatea înălţimii (1 m înălţime şi 50 cm lărgime este suficient).[1]

Altarul poate fi la nevoie o simplă masă de lemn. El va fi acoperit în întregime cu o faţă de masă din tesut alb cu o bordură aurie ce ajunge până la sol. Se va afla dispus în centrul camerei, mai ales atunci când va fi trasat cercul magic. În restul timpului, în funcţie de natura lucrărilor va fi dispus fie la Orient, fie la Occident. Se recomandă pe cât posibil a se evita o deplasare prea deasă a lui. Altarul trebuie să constituie un pentaclu al Universului în cele trei planuri: uman, natură şi divin şi pentru a face aceasta, iată dispoziţiile

1) *Bernard Fréon, La voie du Phénix, Ed. Télétes, Paris, 1990*

După aceea se va recita exorcismul apei şi după trei minute de meditaţie, se va ţine cuvântarea Ondinelor.

Exorcismul apei

„Fiat firmamentum in medio aquarum et separet aquas ab aquis, quae sûperius sient quae inferius et quae inferius sient quae superius, ad perpetranda miracula rei unius. Solo ejus pater est, luna mater et ventus hauc gestavit in utero suo, ascendit a terra ad colum et rursus a caelo in terram descendit. Exorciso te, creatura aquae, ut sis mihi speculum. Dei vivi in operibus ejus et fons vitae, et ablutio peccatorum. Amen".

Apa astfel consacrată se va găsi în permanenţă pe altar, într-o cupă de cristal acoperită cu un capac din acelaşi material.

Sarea şi cenuşa

Sarea, care va fi sare marină cât se poate de pură, va fi consacrată prin suflare, acţionând ca şi în cazul apei, se va spune exorcismul următor:

Exorcismul Sării

"In isto sale sit sapientia, et ab omni corruptione sient mentes nostras et corpora nostra, per HOCHMAEL et in virtute RUACH-HOCHMAEL, recedant ab isto fantasmata hylae ut sit sale coelestis, sub terrae et terra salis, ut nutrietur bos triturans et addat spei nostrae cornua taun volantis. Amen".

Sarea astfel consacrată va fi pusă într-un vas de cristal pe altar şi va fi păstrată la adăpost de impurităţi.

* * *

Cenuşa care rămâne după arderea mirodeniilor va fi culeasă cu grije şi consacrată cu cuvintele următoare:

Exorcismul cenuşii

"Revertatur emis ad fontem aquarum viventium, et fiat terra fructificans et germinet arborem vitae per tria nomina, quae sunt NETSAH, HOD et JESOD, in principio et in fine, per ALPHA et OMEGA qui sunt in spiritu AZOTH, Amen".

Se va păstra această cenuşă într-o fiolă cu gât larg, cu grije închisă într-un dulap destinat obiectelor magice.

În consacrarea sării şi a cenuşii se va spune cuvântarea Gnomilor.

Cuvântarea Gnomilor

„Rege invizibil, care ai luat pământul ca sprijin şi care ai săpat abisurile pentru a le umple cu întreaga putere a ta; tu al cărui nume a făcut să tremure bolta lumii, tu care faci să curgă cele şapte metale în venele pietrei, monarh al celor şapte lumini, plătitor al muncitorilor subterani, adu-ne nouă aerul dorit şi regatul luminii. Noi voim şi lucrăm fără încetare, fără încetare, vom căuta şi sperăm prin cele 12 pietre ale cetăţii sfinte, prin talismanele care sunt îngropate, prin cuiul de argint de magnet ce traversează centrul lumii, Doamne, Doamne, Doamne, ai milă de aceia care suferă, măreşte piepturile noastre, eliberează şi ridică, măreşte-ne. O stabilitate şi mişcare, o zi învelită în noapte, o obscuritate voalată de luminăl o stăpâne care nu reţii niciodată către tine salariul muncitorilor tăi! o albeaţă argintată, o splendoare auntăl o coroană de diamante vii şi melodioasel voi care aveţi cerul la degetul vostru ca un inel de safir, voi care ascundeţi sub pământ, în regatul pietrelor, sămânţa minunată a stelelor, trăiţi, domniţi şi fiţi etern împrăştietorul bogăţiilor de care voi ne-ali făcut paznicii lor. Amin".

Parfumurile şi lampa

Parfumurile utilizate în Magie sunt în număr mare şi clasificate în funcţie de corespondenţa planetară. Există o mulţime de liste diverse, dar o ofenm pe cea mai simplă şi cea mai practică.

Parfumurile planetelor

- ♄ **Sulful**
- ♃ **Lemn de aloes**
- ♂ **Styrax**
- ☉ **Laur**
- ♀ **Musc**
- ☿ **Genievră**
- ☽ **Magnet**

Parfum sintetic: tămâia

Este suficient să ne amintim că tămâia va putea fi întotdeauna folosită în toate operaţiile albe, căci este un fel de sinteză a bunelor influenţe.

Se pot arunca parfumurile pe cărbuni incandescenţi în lampa magică; se pot aşeza într-un arzător de parfumuri şi folosi în mod obişnuit.

Trebuie să ne amintim că fumul produs trebuie să fie suficient de gros şi că în cazul evocărilor, asupra lui se va proiecta raza colorată a lâmpii magice.

Se cumpără şi se consacră parfumurile prin stropire şi nigăciune sub influenţele planetare corespunzătoare. Sunt păstrate în fiole de sticlă având semnul planetei. În consacrarea parfumurilor se va citi cuvântarea Silfelor.

Cuvântarea Silfelor

„Spirit al luminii, spirit al înţelepciunii, al cărui sufiu dă şi reia forma oricărui lucru, tu care în viaţa fiinţelor eşti o umbră ce se schimbă şi un vapor ce trece; tu care urci norii şi care mergi pe aripa vânturilor; tu care respiri şi spaţiile fără sfârşit sunt populate; tu care aspiri şi tot ceea ce vine de la tine se reîntoarce la tine; mişcare fără sfârşit, în stabilitate eternă, fii etern binecuvântat. Noi te lăudăm şi te binecuvântăm în imperiul schimbător al luminii create, al umbrelor, al reflecţiilor şi imaginilor, şi noi aspirăm fără încetare la nemişcare şi nepieritoare lumină. Lasă să pătrundă până la noi raza inteligenţei tale şi căldura iubirii tale; atunci, ceea ce este mobil va fi fix, umbra va fi un corp, spiritul aerului va fi un suflet, visul va fi un gând. Şi noi nu vom mai fi duşi de furtună şi vom ţine legătura cailor înaripaţi ai dimineţii şi vom conduce cursa vânturilor de seară pentru a zbura înaintea ta. O spirit al spiritelor, o suflet etern al sufletelor, o suflu imperisabil al vieţii, o suspin creator, o gură care aspiri şi care respiri existenţa tuturor fiinţelor în fluxul şi refluxul cuvântului tău etern, care o oceanul divin al mişcări şi al adevărului. Amin".

Lampa magică

Se procură un încălzitor de pământ nou sub auspiciile lui Marte şi se va consacra după ritualul obişnuit.

Iată un extras din clavicule:

Exorcismul lâmpii, focului şi tămâiei

Este recomandabil să se dispună de o lampă curată pentru a aprinde tămâia; trebuie să fie din lut nou din pământ negru, iar focul să fie din cărbuni noi, cu un făcător de vânt, chibrituri şi iască şi o lumânare pentru aprins focul, când se va exorciza spunând:

Cuvântare

«Deus Moises, Deus Aaron, Deus Abraham, benedic et purifica hanc creaturam ignis, tuo praeparatum ut digna sit complacere et purificare omnia loca in quibus accersa erit. Amen.»

«Dumnezeu al lui Moise, Dumnezeu al lui Aaron, Dumnezeu al lui Abraham binecuvântează și purifică această creatură de foc, pentru ca ea să fie agreabilă și purifică toate locurile unde ea va fi aprinsă.»

Acestea fiind spuse, vei arunca tămâie corespunzătoare operației pe care o vei exorciza spunând: Agios, Athanatos, Beron, Ciel, Dedotois.

Cuvântare

«Et aterna, ens entium, sanctificator universi, benedic et consecra hoc encensum et sicut fumus incensi ad te ascendit, sic exandire dignens preces meas. Amen.»

«Și Etern, Ființă a ființelor, sanctificator al Universului, binecuvântează și consacră această tămâie până la fine. La fel ascultă rugăciunile mele. Amin.»

După cuvântare, vei pune puțină tămâie pe foc și vei păstra restul pentru alte operații.

Exorcismul focului

Aruncă în foc sare, tămâie, rășină albă, camfor și sulf și pronunță de trei ori cele trei nume al geniilor focului:

Michael, regele Soarelui și al Trăsnetului;

Samael, regele vulcanilor;

Anael, prințul Salamandrelor.

Lampa utilizată în operațiile magice, trebuie să fie construită într-o manieră să sintetizeze influențele planetare. Eliphas Levi, în ritualul său a stabilit această sinteză pe baza corespondenței metalelor, ceea ce este excelent, dar care are inconvenientul de a cere un obiect de valoare mare pe care doar societățile puternice de inițiere îl poate poseda. Noi preferăm corespondențelor metalelor pe acelea ale culorilor planetare, ceea ce permite de a se obține un obiect practic pentru studentul în Magie.

Vor trebui deci procurate șapte lame de sticlă, colorate conform culori fiecări planete și în plus un picior de lemn vopsit ce permite fixarea verticală a fiecăreia din aceste lame ce va fi cumpărată separat în ziua corespunzătoare planetei, apoi consacrată după ritualul obișnuit, mai înainte de utilizare. Se va putea așeza pe acest picior, fie unul dintre cuburile metalice ale altarului, fie un inel de metal. Lama de sticlă ce va fi consacrată lui Mercur va trebui să fie formată prin unirea paralelă a fragmentelor de lame ale altor planete. Lamele de sticlă pot fi înlocuite de globuri colorate - ceea ce este și mai practic.

Lumina va fi produsă de una, trei sau șapte lumânări de ceară virgină în funcție de importanța operației. O lentilă puternică va condensa lumina emanată de aceste lumânări îndreptând-o spre o oglindă magică sau fumul de tămâie. Lama colorată va fi așezată între lentilă și oglindă sau fum.

În orice caz un îmbrăcăminte special va împiedica razele luminoase să urmeze o altă cale decât acea pe care o vom descrie.

* * *

Astfel este ceea ce s-ar putea chema lampa improvizată de care se va servi magicianul.

Dacă se va dori să se construiască o lampă permanentă, mijlocul cel mai practic constă în a-și procura o lampă magică din comerț ce va fi iluminată cu ulei consacrat (urmând același ritual ca pentru apă) și în care lamele de sticlă colorate corespunzătoare planetelor vor înlocui figurile. Se va adăuga acestui instrument un picior ce va permite mișcări de basculă. Un aparat de carton e preferabil oricărui aparat metalic.

Se va consacra lampa îndată ce va fi aprinsă cu ritualul obișnuit (stropire, fumigare cu tămâie) urmat de cuvântarea Salamandrelor.

Cuvântarea Salamandrelor

Nemuritor, etern, inefabil și necreat, tatăl al tuturor lucrurilor, cel ce a adus pe cărucior rulant fără încetare a lumilor care se învârtesc mereu; dominator al imensității eterate, unde este ridicat tronul puterii tale, din înaltul căruia ochii tăi redutabili vor descoperi totul și frumoasele și sfintele urechi ascultă totul, ajută pe copii tăi, pe care tu îi iubești de la nașterea secolelor; căci aurita și marea și eterna ta majestate răspândește deasupra lumii și a cerului stelele; tu ești deasupra lor, o foc strălucitor; acolo tu aprinzi și întreții prin tine însuți prin propria ta splendoare și scoți din esența râurilor inepuizabile de lumină care hrănesc spiritul tău infinit. Acest spirit infinit hrănește toate lucrurile și face ca această comoară inepuizabilă de substanță totdeauna gata pentru generația care muncește și care-și apropie formele pe care tu le-ai impregnat cu principiul. Din acest spirit își trag originea acești regi foarte sfinți ce se află în jurul tronului tău și

care compun curtea ta, o tată universală o unică tată! o tată al binefăcătorilor muritori şi nemuritori.

Tu ai creat în special puterile ce sunt minunat asemănătoare cu eternul tău gând şi cu esenţa ta adorabilă: tu le-ai stabilit ca fiind superioare îngerilor, ce anunţă lumii voinţele tale; în fine tu ne-ai creat cel de al treilea rang al imperiului nostru elementar. Acolo, continuu nostru exerciţiu este de a te lăuda şi a adora domnele tale; acolo noi ardem fără încetare aspirând a te avea în noi. O tată! O mamă! Cea mai iubită dintre mame! O arhetip admirabil al maternităţii şi al purei iubiri! O fiu, floarea fiilor! O formă a tuturor formelor, suflet, spirit, armonie şi număr al tuturor lucrurilor! Amen".

Aceste consacrări se efectuează mai întâi sub auspiciile Soarelui (ca şi cumpărarea lămpii), apoi, succesiv, sub auspiciile fiecărei planete în timp ce se aşează sticlele colorate. Consacrarea completă a lămpii necesită deci timp de şapte zile.

Oglinda magică

Magicianul, după ce a efectuat aceste pregătiri preliminare, posedă de acuma toate obiectele necesare pentru ornamentarea altarului.

Ne-a mai rămas, mai înainte de a trece la alte operaţiuni, să vorbim despre construcţia oglindei magice ce trebuie să fie aşezată deasupra altarului.

Această oglindă poate fi de forma, fie a unei oglinzi neargintate şi concavă, fie a unei oglinzi argintate şi concavă, fie a unei oglinzi metalice.

Ne vedem obligaţi să extragem din „Clavicule" datele necesare privitor la pregătirea detaliată a oglinzii magice.

Luaţi o placă strălucitoare şi polizată bine de otel uşor concavă şi scrieţi deasupra cu sânge de porumbel alb bărbăluş, în cele patru colţuri ale oglinzii, numele de mai jos:

Iehovah	Elohim
Mitraton	Adonay

şi dispuneţi placa într-o pânză nouă, foarte curată şi albă.

Când veţi zări luna nouă, în prima oră după apusul soarelui, apropiaţi-vă de o fereastră, priviţi cerul cu credinţă şi spuneţi:

„O eterni O Rege eterni Dumnezeu inexprimabil, ce ai creat toate lucrurile pentru iubirea de mine şi printr-o judecată ocultă pentru sănătatea omului, priveşte-mă... servitorul tău foarte nedemn şi ia în seamă intenţia mea curată. Binevoieşte să trimiţi pe îngerul tău ANAEL pe această oglindă, care să cheme, să comande şi să ordone compagnonilor săi şi a celor pe care i-ai făcut, atotputernice

care ai fost, care veţi fi etern, că în numele vostru ei judecă şi acţionează în drept, pentru a mă învăţa şi a-mi arăta ceea ce eu le voi cere".

După aceea aruncaţi pe cărbuni aprinşi tămâia convenabilă care e şofranul oriental, şi în vreme ce-l aruncaţi, spuneţi:

„Şi prin aceasta şi cu aceasta, ceea ce vărs în faţa voastră, o Dumnezeul meu, care eşti trei în unul, binecuvântat şi în cea mai sublimă elevaţie, care eşti deasupra heruvimilor şi serafimilor şi care vei judeca secolele prin foc, satisface-mi dorinţa mea".

În această clipă, se parfumează oglinda aşezând-o pe o cădeniţă de pământ ars sau de fier, pentru a se impregna cu fum din parfumul arătat, ţinând-o în mâna dreaptă şi spunând de trei ori cuvântarea de mai sus.

După ce aţi spus, suflaţi de trei ori deasupra oglinzii şi spuneţi:

„Veniţi ANAEL, veniţi şi oricare ar fi, plăcerea frumoasă de a fi cu mine prin voinţa voastră şi în numele Tatălui atotputernic, + în numele Fiului foarte înţelept + în numele Sfântului Duh foarte admirabil, veniţi ANAEL, în numele teribilului Yehovah, veniţi ANAEL, în virtutea nemuritorului Elohim, veniţi ANAEL prin braţul atotputernicului Mitraton, veniţi la mine, ... (numele de botez, spuneţi numele vostru deasupra oglinzii), şi comandaţi supuşilor voştri cu dragoste, bucurie şi pace, ca ei să facă să vadă ochii mei lucrurile ce-mi sunt ascunse. Aşa să fie. Amen".

După ce aţi spus aceste cuvinte, ridicaţi ochii către cer şi spuneţi:

„Doamne atotputernic, ce faci să se mişte totul care îţi place, ascultă rugămintea mea, ca domnia mea să-ţi fie agreabilă; priveşte, dacă îţi place Doamne, această oglindă, şi binecuvânteaz-o, astfel ca Anael, unul dintre supuşii tăi să se oprească asupra ei cu însoţitorii săi, pentru a-l satisface pe (numele vostru de botez), sărmanul şi nefericitul tău servitor, o Dumnezeu binecuvântat şi foarte adulat de toate spiritele cereşti, care trăieşti şi domneşti în eternitatea celor buni. Aşa să fie".

După ce aţi făcut toate acestea, faceţi semnul crucii asupra oglinzii, în prima zi şi în următoarele vreme de 48 de zile, în finalul cărora ANAEL va apărea sub chipul unui copil frumos, vă va saluta şi va comanda însoţitorilor săi să vă asculte.

Observaţi că nu trebuie să îndepliniţi 48 de zile pentru a face oglinda; adesea spiritul vă va apărea în cea de a 14-a zi. Aceasta depinde de intenţia, devoţiunea şi fervoarea operatorului. Când vă

apare, cereți ce doriți și rugați-l să vă apară ori de câte ori îl veți chema pentru a vă satisface cererile voastre.

Prin urmare, când doriți să vedeți în oglindă și să obțineți ce cereți, nu e necesar să recitați toate cuvântările de mai sus; dar după ce ați parfumat oglinda, spuneți:

„Veniți Anael, la plăcerea ta etc... Amen. Operația terminată, vă întoarceți către spirit spunând:

„Vă mulțumesc, ANAEL pentru că ați venit și că mi-ați satisfăcut cererea mea. Mergeți în pace și veniți când vă voi chema.

Parfumul lui ANAEL este sofranul.

* * *

Se poate efectua operația cu ajutorul unui glob de cristal umplut cu șapte ape ce corespund celor șapte bolți cerești.

Scrierea ce urmează a fost prezentată într-un glob, de îngerul ANAEL unei clarvăzătoare. Ea l-a citit și scris sub dictare la 28 decembrie 1797:

„Însărcinat de Atotputernicul de a veghia la fericirea și liniștea oamenilor, mă achit de misiunea mea, cedând dorințelor adevăraților fideli ce îmi pun întrebări asupra a ceea ce urmează să li se întâmple fericiților sau nefericiților, dar cum bunătatea lui Dumnezeu pregătită aleșilor săi nu constă în bogății vane, îndepărtez orice întrebare care tinde de a obține sau dacă eu consimt a le satisface, eu nu le voi face în maniera de a le lăsa alegerea mijloacelor, conform libertății pe care Dumnezeu le dă tuturor creaturilor sale. Nimic nu-mi este mai agreabil decât puterea de a anunța adevăraților credincioși fericitele noutăți, atâta vreme cât ele nu se află în categoria acelora în care îmi este permis să mă explic atât de limpede cât aș putea dori. Cu toate acestea aș putea acorda unele din întrebările care îmi sunt puse, deși ele îmi sunt puse într-un fel foarte precis și că ele nu au legătură cu subiectul principal de a cunoaște toate șansele exacte ale bogăției.

* * *

Faceți o cruce pe cristal cu ulei de măsline și sub cruce scrieți sfânta Elena.

Aduceți după aceea un copil virgin născut din căsătorie legitimă să țină sticla, după care îngenunchiați în spatele lui și spuneți de trei ori cuvântarea următoare:

„Deprecor, Domina Santa Helena, mater regis Constantini etc. etc."

În cele patru puncte cardinale se trasează o pentagramă și în cercul interior un sigiliu al lui Salomon având în centru monograma focului.

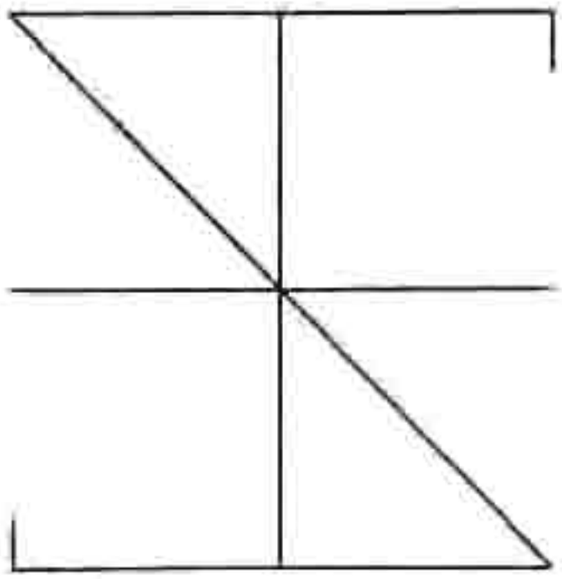

Monograma focului

Monograma focului, sau principiul generativ al vieții este semnul de unire al dualității prin înțelepciune. Cu ajutorul său se pot cunoaște cele mai profunde mistere și deschide forțele cerurilor.

Mineiul

Inaugurarea paraclisului. Se face când luna este în creştere după un post de 24 de ore şi o penoadă egală de castitate.

Ordinea operaţiilor:

1: Consacrarea robei şi a cingătoarei prin formula generală de exorcism şi consacrare. După aceea se îmbracă.

Formula generală de exorcism

Adjutorium nostrum in Domine Demiurgi qui fecit caelum et terram exorciso te (numele obiectului) per Deum, per Ignem, per Aquam, per Aerem, per Terram ut puritatem sit in Te.

Formula generală de consacrare

Consecro Te (numele obiectului) ad Demiurgum, Conscero Te (numele obiectului) ad magiam, consecro te utilitatem meam solum Amen.

2: Se ia apa într-un pahar nou şi se exorcizează prin formula generală (apa = Agua în limba latină).

3: Exorcizarea sării se face cu formula următoare:

In isto sale sit sapientia, et ab, omni corruptione sicut mentes nostras et corporas nostra, per Hochmael et in virtute ruach Hochmael recedant ab isto fantasmata hylae ut sit sal coelestis, sub terrae et terrae salis, ut nuterietur vos triturans et addat spei nostrae cornua laun volantis. Amen.

4: Consacraţi sarea prin formula generală de consacrare: (sare = SALE, în latină).

5: Efectuaţi amestecul de apă cu sare, spunând:

In sale sapientiae alternae, et in aqua regerations et in cinere germinante terram novam, omnia fiant per Elohim, Gabriel, Raphael Mikael, Auriel, in saecula et aeonas. Amen.

6: Aprindeţi cărbunii şi spuneţi focului:

Deus Moise, Deus Aaron, Deus Abraham, benedic et purifica hanc creaturam ignis, tuo praeparatum ut digna sit complacere et purificare omnia loca in quibus accersa erit. Amen.

7: Recitaţi deasupra tămâiei:

Et alterne, en entium, sanctificator universi benedic et consecra hoc enceusum et sicut fumus incensi ad te ascendit, sic exaudire digneris preces mea. Amen.

8: Consacrarea locului ce serveşte ca paraclis.

Efectuaţi binecuvântarea cu ritualul minor al pentagramei

- Purificarea prin apă: după ce aţi făcut semnul lui Harpocrates (semnul tăcerii: degetele arătător şi mijlociu pe buze) stropiţi camera în cele patru puncte cardinale: Est - Sud - Vest - Nord, spunând formula următoare în cele patru colţuri:

„Şi aşa precum preotul ce conduce lucrările focului punficat cu apă lustrală seamănă cu marea înfuriată".

- Purificarea prin foc: se pune tămâia consacrată pe cărbuni, se face turul paraclisului (Est - Sud - Vest - Nord) spunând:

Când toate fantomele se vor duce, tu vei vedea acest foc stând şi fără formă, acest foc care tăşneşte şi care flutură de-a lungul profunzimilor ascunse ale universului. Ascultă vocea focului.

- Cu faţa la Est, în faţa altarului, recitaţi formula următoare a consacrării:

„Adjutorium nostrum in Domine Demiurgi qui fecit caelum et terram. Te Demiurgum suppliciter exoramus pro hac domo, ac rebus ut eam benedicere et sanctificare ac bonis omnibus ampliare digneris. Tribuecis, Domine de rore caeli abundatiam et de pingue dine terrae vital sustantiam. Per simplicitatem meam, per scientiam meam, per fortitudinem meam. Amen.

„Binecuvântat fii Tu Domn al Universului
Binecuvântat fii, Tu pe care Natura nu l-a făcut
Binecuvântat fii Tu, Puternic şi Infinit
Domn al luminii şi al Tenebrelor
După ordinul lui Melchisedech prin
Ieshuah Domnul nostru. Amin".

Consacrarea accesoriilor principale:

Mai înainte de fiecare consacrare specifică, totdeauna să exorcizaţi în prealabil cu formula generală de exorcizare.

Bagheta de foc

Formula de consacrare:

„O tu puternice înger Bziza (Bé-Zod-Izod-A) care guvernezi şi prezidezi puterile focului, te invoc ca tu să impregnezi această baghetă cu forţa şi energia înflăcărată a regatului tău şi acea a servitorilor tăi, în aşa fel ca să pot controla spiritele lor în scopuri drepte şi nobile după ordinul lui Melchisedech prin Iesuah Domnul. Amin".

Cu arătătorul şi degetul mijlociu al mâinii drepte trasaţi deasupra baghetei pentagrama de evocarea focului şi semnul herubic al leului spunând:

„Prin puterea numelor OIP TEAA PEDOCE şi ELOHIM, prin numele lui MIKAEL, Arhanghel al focului, consacru această baghetă a elementului foc. Amin".

Paharul (cupa) de apă:

Formula de consacrare:

„O, Tu puternic Înger HTDIM (He-ta-de-i-em) care guvernezi ca domn elementul pur şi fluid al apei, te rog să acoperi acest pahar cu puterile theurgice pe care tu le ai, ca să pot prin ajutorul său să conduc spiritele ce te servesc în scopuri curate şi juste din ordinul lui Melchisedech prin Yeshuah Domnul nostru. Amin".

Cu arătătorul şi mediu împreunate, trasaţi deasupra paharului cu pentagrama de invocare a apei şi semnul kerubic al Vulturului spunând:

„Prin puterea numelor EMPEH ARSEL GAIOL şi EL, prin numele lui Gabriel, arhanghelul apei, vă consacru această cupă elementului apei. Amin".

Pumnalul aerului

Formula de consacrare:

Ţie puternice Înger EXGSD (e-x-ge-es-de), tu care guvernezi Regatele înflăcărate a aerului, te conjur să conferi acestui pumnal misterioasele puteri cu scopul ca prin ea să pot controla cu puritate şi dreptate spiritele care te servesc din ordinul lui Melchisedech prin Yeshonah Domnul nostru. Amin".

Dacă în plus planeta care domină lucrarea e în semnul de exaltare, aceasta e cu atât mai bine.

Planete	Semn de exaltare
Soare	Berbec
Luna	Taur
Marte	Capricorn
Mercur	Fecioară
Jupiter	Cancer
Venus	Peşti
Saturn	Balanţă

Alte principii evocatoare valabile după poziţia Soarelui

Evocarea forţelor în raport cu:	*Când Soarele este în semnele zodiacului*
Saturn	♑ ♒ ♉ ♎
Jupiter	♐ ♓ ♌ ♋
Marte	♈ ♍ ♑
Soare	♌ ♈ ♐
Venus	♉ ♎ ♊
Mercur	♊ ♍
Luna	♋ ♓

Timpi operativi

Tot ceea ce corespunde la un început.

Începând de la solstiţiul de Vară

Tot ceea ce trebuie să producă un rezultat pe plan material.

Începând de la echinocţiul de toamnă

Tot ceea ce are o componentă spirituală.

Începând de la solstiţiul de Iarnă

- Retragere
- Meditaţie
- Purificare

Fluxurile Lunare

Primul patrat: toate creşterile şi începutul de afacere;
Lună plină: putere maximă;
Primele zile descrescătoare: bune dar slăbite;
Ultimele zile descrescătoare: malefice;
Lună nouă: practici de purificare.

Ceea ce este important de o manieră generală

- Sezonul;
- Poziţia Lunii şi aspectele sale;
- Fluxul elementului cu o durată de 24 minute;
- Aspectul planetar al forţei invocate cu Luna;

Pentru lucrările de evocare în toate cazurile unde se prezintă o alegere, se va prefera un semn al triplicităţii pământului sau cel puţin al triplicităţii apei, pentru a ajuta materializarea.

În cazul **evocării** se va ţine seama de fluxurile elementare în relaţie cu planeta ce prezidează ritualul.

Elerul nu e valabil decât pentru lucrările spirituale şi nu e adaptat la lucrările de evocare.

Conjuraţiile Hierarhice

Ele încep întotdeauna prin invocarea numelui lui Dumnezeu în raport cu forţa sefirotică care prezidează lucrarea.

De exemplu, pentru o entitate marţiană, numele divin va fi **Elohim Gibor.**

Acest nume va fi urmat de numele Divin corespunzător semnului zodiacului în care se află Soarele în momentul lucrării.

Astfel,dacă Soarele este în Berbec, acesta va fi Y H V H (Yod - He - Vav - He).

Semnele zodiacului	Nume Divine
Berbec	YHVH
Taur	YHVH
Gemeni	YVHH
Cancer	HVHY
Leu	HVYH
Fecioară	HHVY
Balanţă	VHYH
Scorpion	VHHY
Săgetător	VYHH
Capricorn	HYHV
Vărsător	HYVH
Peşti	HHYV

şi pentru elementalii care se lansează în curentul forţei fizice proiectată de către acela care le mânuieşte, fără să se preocupe de caracterul intim al acţiunii în care au fost angrenate.

Acţiunea magicianului asupra elementaliilor din planul astral este strict analoagă cu acţiunea hipnotizorului asupra celulelor nervoase din capul subiectului, exact la fel ca şi cum s-ar comanda o turburare atmosferică; planul de acţiune şi caracterul intim al fiinţelor puse în mişcare diferă doar. În primul caz se acţionează asupra omului, adică pe plan microcosmic şi cu ajutorul celulelor nervoase şi celulelor embrionare; în al doilea caz se acţionează asupra naturii, adică pe plan macrocosmic cu ajutorul fiinţelor astrale şi a elementaliilor.

Dar, ceea ce trebuie bine reţinut, este faptul că animalele nu ascultă de acela care le-a îmblânzit şi că acela nu ştie suficient, nu are curaj, experienţă şi sânge rece şi doreşte să acţioneze pentru a se amuza asupra fiinţelor din astral, se aseamănă cu ignorantul care se lansează în mijlocul unei haite de câini furioşi care nu-l cunosc. Nu sfătuim pe aceia care vor să se distreze, să comande elementaliilor.

Putem defini elementalile ca „fiinţe instinctive şi muritoare, intermediare între lumea fizică şi lumea materială". Această definiţie concordă cu învăţămintele tradiţiei ce ne-au parvenit de la Porfyr, Iamblique, Paracelsus, Agrippa, Eliphas Levi şi Kabbala, cum că spiritele se împart în: spirite muritoare sau spirite ale elementelor (elementalii) şi spirite nemuritoare sau spirite umane (elementare) în diferite stadii de evoluţie.

Caracterul esenţial al elementaliilor este de a anima instantaneu toate formele substanţei astrale care se condensează în jurul lor. Astfel, ele ne apar cu o mulţime de ochi fixaţi asupra individului, ori ca mici puncte luminoase şi strălucitoare înconjurate de substanţă fosforescentă şi ascultând de ordinele cuvântului uman, ca nişte animale străine, necunoscute pe pământ, ori ca nişte combinaţii heteroclite de forme animale şi umane. **Amintim că elementaliile nu au nimic rău în ele şi sunt inofensive,** la fel ca un sărman animal ce este lăsat în voia lui.

Pentru a intra în relaţii cu elementalile, trebuie să pătrunzi în planul astral. Se poate ajunge la aceasta, fie personal printr-un antrenament psihic şi meditaţie, fie prin folosirea unui subiect somnambulic (medium).

Dar, trebuie să se cunoască că orice fiinţă umană intrată în relaţie intimă cu acest plan astral, mai înainte de a adormi şi înainte

de a se trezi, adică atunci când raporturile între ființa impulsivă (corpul astral) și ființa conștientă vor suferi o schimbare oarecare. Această relație între cele două planuri se stabilește și în momentul unei bucurii sau o teamă bruscă, sub forma unui presentiment important. Dezechilibrul progresiv al ființei umane, cunoscut sub numele de **antrenament medianimic**, în vederea viziunei, auditei sau a încarnării, permite de asemenea intrarea în raport cu planul astral și prin urmare cu elementaliile.

Iată pentru ce numeroase persoane văd în clipa adormirii și când au ochii închiși, capete stranii și forme bizare ce avansează către pat cu o incredibilă rapiditate și care se topesc într-o clipă pentru a fi înlocuite de altele. Astfel de coșmaruri și viziuni ce preced trezirea sunt efectul ori a unor turburări organice sau a elementaliilor.

Existența acestor ființe nu poate fi confirmată decât de către aceia care le-au perceput.

Trebuie știut că teoretic elementaliile se împart în patru mari clase corespunzătoare la cele patru forțe elementare și la cele patru litere ale tetragramei sacre.

Se dă respectiv acestor patru clase de elementalii numele de Gnomi (Pământ), Salamandre (foc), Sylfide (aer) și Ondine (apă). Această împărțire nu are altă rațiune de a fi decât de modificările pe care le suportă substanța astrală în funcție de diversele medii în care ea se manifestă. Nu e mai puțin adevărat că aceste modificări determină utilizarea de diverse instrumente, cuvinte cabbalistice, cuvântări, conjurații etc. pe care le folosim. Alăturat oferim un tabel de concordanță după Eliphas Levi, care la rândul său a rezumat cea de a IV-a carte a lui H. Corneille Agrippa asupra Ceremoniilor magice. Citirea atentă a acestui tabel ne va furniza primele indicații necesare. Pentru conjurațiile aerului, pământului, apei și focului ne vom raporta la cele arătate anterior și la informațiile următoare.

Exorcismul aerului

(Cuvântare)

„Spiritus Dei ferebatur super aquas, et inspiravit in faciem hominis spiraculum vitæ. Sit Michael dux meus et Sabtabiel servus meus, in luce et per lucem.

Fiat verbum habitus meus; et imperabo spiritibus aeris hujus et refraenabo aquos solis voluntate cordis mei, et cogitatione mentis meae et nutu oculi dextri.

Tabel cu corespondențele cuatemarului magic
(După Eliphas Levi, Rituel, p. 90, 1903)

Elementalul	Element	Semn	Punct cardinal	Temperament	Hieroglif	Instrument magic
Gnomi	Pământ	Gob	Nord	Melancolic (pesimist)	Taur	Sabia
Salamandre	Foc	Djin	Miază-zi	Sanguin (activ)	Leu	Bagheta, furca – trident
Sylfide	Aer	Paralda	Orient	Bilos (ambițios)	Vultur	Talisman (pentace)
Ondine	Apă	Nicksa	Occident	Flegmatic (liniștit)	Vărsător	Cupa

Exorciso igitur te, creatura aeris, per Pentagrammaton et in nomine Tetragrammaton in quibus smil voluntos firma et fides recta. Amen."

Exorcismul pământului

Se exorcizează pământul prin stropire cu apă, suflare și foc, cu parfumuri corespunzătoare fiecărei zile și se citește cuvântarea gnomilor.

* * *

Acțiunea magicianului asupra elementaliilor trebuie să aibă ca punct de plecare domnia voinței asupra lumii fizice.

Eliphas Levi a rezumat detaliul acestei acțiuni în ritualul său și noi reamintim că cel care suferă de amețeli nu va comanda niciodată gnomilor; acel care are teamă de furtună va fi învins de ondine și salamandrele se vor juca cu cel ce se teme de foc iar silfidele cu cel căruia îi este frică de tunet și uragane.

Prin rugăciune, așa cum am arătat, modificând ritualul cuvântării în cele patru puncte cardinale după corespondențele instrumentelor, se va exercita acțiunea asupra elementaliilor.

Trebuie totodată de știut că orice studiu practic în acest scop trebuie făcut în mijlocul cercului magic. Vei fi astfel izolat și la adăpost de orice surpriză din partea puterilor venite din Astral.

Meditația în întuneric, ajutorul izolării cu lână și utilizarea facultativă a sabiei, permite a se vedea rapid elementalele. Redăm în continuare trei mari conjurații magice arătate de Eliphas Levi.

Conjurația celor patru

„Caput mortuum, imperet tibi Dominus per vivum et devolum Serpentem.

Cherub, imperet tibi Dominus per Adam Jatenavath! Aquila errans, imperet tibi Dominus per alas Tauri. Serpens, imperet tibi Dominus tetragrammaton per angelum et leonem!

Michael, Gabriel, Raphael, Anael!

Fiual udor per spintum Eloim.

Manea Terra per Adam Iot-Chavah.

Fiat Firmamentum per Iahuvehu-Zebaoth.

Fiat Judicium per ignem in virtute Michael".

„Înger cu ochii morți, ascultă și retrage-te cu această apă sfântă.

Taur înaripat, muncește sau întoarce-te la pământ dacă tu nu vrei să te împing cu această sabie.

Vultur înlănțuit, ascultă de acest semn, sau retrage-te în fața acestei suflări.

Șarpe mișcător, târăște-te la picioarele mele, sau fii amenințat de focul sacru și evaporă-te cu parfumurile ce le ard;

Cum apa se întoarce la apă, cum focul arde, cum aerul circulă, cum pământul cade pe pământ prin virtutea Pentagramei, cel ce este steaua dimineții, și în numele Tetragrammei care este scrisă în centrul crucii de lumină. Amen."

Conjurația celor șapte

„În numele lui Michael și al lui Iehovah, îți comand să te îndepărtezi de aici, Chavajoth!

În numele lui Gabriel și al lui Adonai îți comand să te îndepărtezi de aici, Belial!

În numele lui Raphael, dispari în fața lui Elchim, Sachabiel!

Per Samael Zebaoth și în numele lui Eloim Gibor, îndepărtează-te Adramelecki!

Per Zachariel și Sachiel-Meleck, ascultă de Elvah, Samgabiel!"

„În numele divin și uman al lui Schaddai, și prin semnul pentagramei pe care o țin în mâna mea dreaptă, în numele îngerului Anael, prin puterea lui Adam și Eva, care sunt Iotchavah, retrage-te Lilith; lasă-mă în pace Nahemah!

Prin stinții Eloim și numele gemilor Cashiel, Schaltiel, Aphiel și Zarahiel, la comanda lui Oriftel, întoarce-te de la noi, Moloch! Noi nu-ți vom da copiii noștri să-i devorezi."

Invocația lui Salomon

„Putere a regatului, fii sub piciorul meu stâng și în mâna mea dreaptă; Glorie și Eternitatate, atinge-mi cei doi umeri și condu-mă pe drumurile victoriei. Mizericordie și Justiție, fii echilibrul și splendoarea vieții mele; Inteligență și Înțelepciune, dă-mi coroana; Iqirite al lui Malchuh condu-mă între cele două coloane pe care se sprijină întreg edificiul Templului; înger al lui Netsah și Hod înalțește-mă pe piatra cubică a lui Jesod.

O Gedulael! O Geburael! O Tipherethl Binael fii iubirea mea, Ruach, Hochmael, fii lumina mea: fii ceea ce tu ești, și ceea ce vei fi. O Ketheriel!

Iachim, asistă-mă în numele lui Saddai;

Cherubim fii forța mea în numele lui Adonai;

Beni-Elohim fiți frații mei în numele fiului și prin virtutile lui Zebaoth,

Eloim, luptă-te pentru mine în numele lui Tetragrammaton.

Malachim, protejează-mă în numele lui IEVE;

Seraphim, curăță-mi iubirea în numele lui Elvoh;

Hasmalim, luminează-mă cu splendorile lui Eloi și Shechinah.

Aralim, acționează, Ophamim întoarce-te și strălucește!

Hajoth la Kadosh, strigă, vorbește, mugește, răcnește: Kadosh, Kadosh, Kadosh, Saddai, Adonai, Jotchavah, Eieazercie.

Hallehi-jah, Hallelu-Jah, Hallelu-jah. Amen.

Această evocare trebuie practicată în felul următor, după un antrenament psihic și alimentar obișnuit.

1. Trasați cercul în funcție de corespondențele planetare.

2. Rugăciune magică în cerc după ritualul indicat, în vreme ce un parfum convenabil arde pe altar și lumina luminează fumul de tămâie în fața oglinzii magice.

3. Cuvântarea gnomilor, silfelor, ondinelor și salamandrelor, în funcție de caz.

4. Conjurații, după corespondența planetară.

5. Apariția în oglindă și eliberarea celor evocați.

Purificarea

Ideea de purificare sub toate aspectele stă la baza actului de evocare. Se impune curățirea corpului și a veșmintelor care trebuie să respecte anumite reguli. În acest scop se recomandă băile, spălările, curățirea, atât a corpului cât și a veșmintelor. Pentru toga magicianului nu se recomandă folosirea de stofe de origine animală (lână), ci din in. Impuritățile, murdăria și alimentele pe bază de carne deranjează umbrele morților. De aceea una dintre condițiile

fundamentale ale evocării spiritelor este existența și păstrarea curățeniei. Regulile cele mai precise în această privință au fost stabilite de filozofii alexandrini ai școlii teurgice. Magul nu are voie să mănânce carne în timpul operațiunilor capitale, căci orice amestec de contrarii înseamnă o impuritate și nici un fel de carne de la ființe moarte nu trebuie să-i intineze trupul. La această recomandare de a urma cu strictețe un regim vegetarian se adaugă și castitatea.

Purificarea mai este recomandabilă când se urmărește a se efectua dedublarea, separarea sufletului de corpul fizic. Scopul final al purificării este contactul cu spiritele și obținerea extazului, unirea sufletului uman cu unitatea divină.

Riturile purificatoare, chiar reduse la minimum, au ca rezultat provocarea unei stări de spirit superioare. Misticii creștini ajung la această stare prin trei căi:

- purgatoric (ascezã),
- iluminare (contemplație),
- unitivă (extaz).

Magicianul este considerat ca apt să invoce divinitatea sau zei după ce a făcut îmbăieri repetate, s-a purificat prin aer și foc, a ținut post, a fost abstinent și a îndeplinit cu rigurozitate riturile. Pliniu[1] ne relatează că Tullus Hostilius dorind să-l invoce pe Jupiter după cărțile lui Numa, a comis o greșeală în timpul efectuării ritualului și a fost trăznit.

Dar nu numai zeii și geniile pot fi invocate, ci și spiritele obișnuite ale morților. Acestea sunt conjurate prin intermediul marilor nume divine. În acest sens Agrippa[2] menționează următoarele: „Cel care se apropie fără a se fi purificat, va fi condamnat și dat demonului cel rău pentru a fi devorat". El riscă nebunia, boala și nu rareori moartea.

Magul nu trebuie să se expună și nici să săvârșească vreo neglijență, ca atare el se va curăța și purifica și va parfuma locul destinat evocării, va respecta datele astrologice, folosirea accesoriilor consacrate și a ritualului întocmai.

Una dintre cele mai riguroase prescripții rămâne secretul: locul, data, ora și scopul evocării nu se vor dezvălui nimănui în afară de magician și ajutoarele acestuia.

1) *Pliniu: Naturalis historia, Cartea XXVIII, cap. IV.*
2) *Agrippa: „De occulta philosophia", cartea a III-a, cap. VI.*

OPERELE MAGICE ALE LUI HENRI-CORNEILLE AGRIPPA de PIERRE D'ABANE CU SECRETELE OCULTE

Heptameronul[1]

de Pierre d'Abane

În cea de a patra carte a lui Agrippa se vorbește pe larg despre ceremoniile și inițierile magice. Dar scrierea fiind adresată oamenilor de știință și experților în materie s-a considerat necesar să se adauge elementele de magie ale lui Pierre d'Abane pentru cunoștința acelora care nu sunt versați în această artă. Sunt prezentate diferitele funcții ale Spiritelor, cum pot fi determinate să converseze cu noi și ce trebuie făcut în funcție de zilă și ore și în ce mod trebuie citit silabă cu silabă în lucrările prestigioase de magie și în această lucrare și care sunt operațiile magice cu principiile ce le guvernează. Vom începe cu rolul cercurilor apărătoare de Spiritele rele, descriind compoziția cercului.

Cercul și modul în care este făcut

Cercurile nu se fac întotdeauna la fel, ci diferit în funcție de spiritele invocate, de locuri, zilele și orele, perioada anului, ziua și ora. Spiritele ce le chemăm sunt legate de anumite stele care le guvernează și care au funcțiile lor. Trebuiesc făcute trei cercuri de nouă picioare diametru la o distanță de o palmă unul de altul, iar în mijlocul cercului veți scrie:

1: Numele și ora la care începeți operația;
2: Numele îngerului ce guvernează ora;
3: Sigiliul îngerului orei;
4: Numele îngerului care prezidează ziua când faceți operația și numele miniștrilor săi;
5: Numele timpului prezent;

1) *Lucrare veche de câteva sute de ani, nu are indicat editorul, fiind menționat doar orașul Liege.*
Material preluat atât de Papus, cât și de Eliphas Levi.

6: Numele spiritelor care guvernează în această parte a timpului şi cine prezidează;

7: Numele şefului semnului care domneşte în această parte a timpului;

8: Numele pământului în funcţie de timpul când faceţi operaţia;

9: În mijlocul cercului, la sfârşit, veţi scrie numele Soarelui şi Lunei în funcţie de partea respectivă a timpului, pentru ca timpul se schimbă şi odată cu el şi numele. Scrieţi apoi în cele 4 unghiuri ale cercului superioar numele îngerilor care prezidează aerul în ziua când faceţi operaţia, adică numele Regelui şi al celor trei miniştri ai săi. Se mai află pentagoane în afara cercului în cele 4 unghiuri. În cercul inferior trebuie scris 4 nume Divine între două cruci, în mijlocul cercului, în partea dinspre Orient, trebuie scris Alfa şi în spre Occident, Omega şi împărţiţi mijlocul cercului astfel ca mai sus, după care continuaţi ca mai jos.

Numele, Orele şi Îngerii care guvernează

Trebuie ştiut că Îngerii guvernează în ordine succesivă după ordinea Cerurilor şi a Planetelor pe care le prezidează şi chiar a orelor, astfel că spiritul care guvernează Ziua, comandă de asemenea primei ore din zi; al doilea după această Planetă comandă pe cea de a doua; a treia pe a treia şi aşa mai departe. Cele şapte planete şi şapte ore odată trecute, trebuie reluat primul ce prezidează în acea zi. Iată în continuare denumirile orelor.

Orele din zi:	**Orele din noapte:**
1. Yayn	1. Beron
2. Janor	2. Barol
3. Nasnia	3. Thami
4. Salla	4. Athir
5. Sadedali	5. Mathon
6. Thamur	6. Rana
7. Ouzer	7. Netos
8. Thamie	8. Tafrac
9. Neron	9. Gassur
10. Yayon	10. Agla
11. Abai	11. Calerva
12. Natalon	12. Galam

Va trebui să vorbim despre numele timpului. Anul este împărţit în 4 părţi: Primăvara, Vara, Toamna şi Iarna, care au următoarele denumiri

Primăvara	Talvi
Vara	Gasmaran

După aceea trebuie să se ia un pantacl făcut în ziua şi ora lui Amacor, când luna e în creştere, pe un pergament de lap virgin. În prealabil trebuie spus pe acest Pentacl o liturghie a Sfântului Duh şi stropit cu apă sfinţită.

4. Discurs de pronunţat când se pune îmbrăcămintea

Ancor, Amacor, Amides, Theodonias, Anitor, Doamne prin meritele sfinţilor tăi îngeri, eu îmi pun acest veşmânt de mântuire, pentru ca să pot duce până la capăt ceea ce vreau să fac, prea sfinte Adonay, a cărui domnie este eternă în vecii vecilor. Aşa va fi.

5. Modul de lucru

Când Luna se află la mijlocul creşterii sale, dacă se poate să nu fi fost deloc arsă (?). Acel care face operaţia să fie curat, să pregătească o fumigaţie curată (vezi mai sus) pentru ziua operaţiei, să aibă apă sfinţită de un preot, un vas de pământ plin cu jar (cărbuni aprinşi; a se vedea felul lemnelor folosite în prezenta lucrare), veşmântul şi Pentacl-ul, toate acestea fiind pregătite şi consacrate după cum s-a arătat. Unul dintre însoţitori să ducă vasul de pământ cu cărbuni aprinşi, altul o carte, şi un altul veşmântul şi pentacl-ul. Cel care face operaţia va duce sabia, pe care se va spune liturghia Sfântului Duh şi în mijlocul căreia va trebui să fie scris Agla + şi de cealaltă parte numele + On +. Mergând la locul unde se face consacrarea, va spune mereu litanii, iar însoţitorii vor răspunde (a se vedea ce spun preoţii când efectuează Liturghia). Când acesta va ajunge la locul unde va opera, va trasa cercul după cum am arătat şi când cercul va fi perfect, il va stropi cu apă sfinţită spunând:

„Asperge me domine, hyssopo et mundabor: lavabis me et superviz vem dealbabor".

Magicianul va trebui ca vreme de şapte zile mai înainte de a întreprinde operaţia să se purifice prin post, castitate şi abţinere de la orice lux, având îmbrăcămintea pură şi curată; va intra în cerc cu pentacl-ul, fumigaţiile şi toate cele necesare.

Întorcându-se către cele patru zări, el va invoca Îngerii ce prezidează cele şapte planete, cele şapte zile ale săptămânii, cele şapte culori şi metalele (conform informaţiilor ce le dăm în lucrare), invocând în genunchi Îngerii, unul câte unul, el va spune:

„Îngeri, fiţi-mi favorabili şi ajutaţi-mă în afacerile mele şi în cererile mele".

După aceasta se va întoarce către cele patru zări şi va invoca Îngerii care domină Aerul în ziua aceea şi după ce îi va fi implorat pe numele lor ca şi pe Spiritele ce sunt scrise în jurul cercului, va spune:

„Ca voi toți, vă conjur și vă iau ca martori prin Scaunul lui Adonay, Agios, Theos, Ischyros, Athanatos, Paracletus, Alpha și Omega și prin aceste trei nume secrete Agla, On, Tetragrammaton pe care voi trebuie să le dați urmare acum la tot ceea ce vă cer."

După aceasta, se va citi conjurația specifică zilei în care se execută operația (se va arăta pe parcursul lucrării).

Daca spiritele sunt încăpățânate și nu ascultă de conjurația zilei, nici de rugăciunile pe care le-ați făcut mai înainte, atunci vă veți servi de conjurațiile și exorcismele pe care le dăm mai jos.

Exorcismul Spiritelor Aeriene

„Suntem cu chipul lui Dumnezeu, dotați cu puterea lui Dumnezeu și creați prin voința sa, vă exorcizăm... (se vor enumera Spiritele în cauză, în ordinea în care sunt ele) prin toată puterea, întărită, puternică și admirabilă a numelui lui Dumnezeu, El și vă comandăm prin acel care a spus și a fost făcut, și prin toate numele lui Dumnezeu și prin numele lui Adonay, El, Elohim, Eloha, Zebaoth, Elion, Escerchie, Jah, Tetragrammaton, Saday, Domnul Dumnezeu, Foarte Înalt: vă exorcizăm și vă comandăm cu toată puterea de a vă arăta în această clipă în jurul acestui cerc sub o formă frumoasă, adică omenească și fără nici o diformitate sau defect. Veniți toți imediat pentru că noi v-o cerem în numele Y și V, pe care Adam le-a auzit și le-a vorbit; prin numele lui Dumnezeu, Agia pe care Laih l-a auzit de la cel care l-a vindecat împreună cu familia sa, și prin numele lui Loth pe care Iacob l-a auzit de la îngerul cu care se lupta și prin care el a fost eliberat de mâna fratelui său Esaiia, și prin numele Anephexeton pe care Aaron l-a auzit și care l-a făcut să vorbească, făcându-l înțelept, și prin numele lui Zebaoth pe care Moise l-a chemat, pentru că toate fluviile și bălțile din Egipt au fost transformate în sânge, și prin numele lui Eccrchie Oriston pe care Moise l-a chemat și a obligat ca toate fluviile să dea afară broaștele ce se vor urca în casele egiptenilor distrugând totul; și prin numele lui Elion pe care Moise l-a chemat și care a făcut să cadă o așa de mare grindină că nu a mai existat una la fel de la începutul lumii și prin numele lui Adonay pe care Moise l-a chemat și care a produs această prodigioasă cantitate de lăcuste ce au apărut în Egipt și care au mâncat ceea ce grindina nu a distrus, și prin numele lui Schemes Amathia pe care Iesue l-a chemat și care a oprit mersul soarelui și prin numele lui Alpha și Omega pe care Daniel le-a spus, prin care el a distrus pe Bel și a ucis Dragonul, și prin numele lui Emmanuel pe care trei copii Sidrach, Misach și Abdenago l-au căutat în cuptoarele aprinse și prin care ei au fost eliberați; și prin Agios și prin numele lui Adonay și prin Theos Ischyros, Athanatos, Paracletus; și prin aceste trei nume secrete Agla, On, Tetragrammaton, vă conjur și vă iau ca martori, prin toate aceste nume și prin toate celelalte nume ale Domnului nostru Dumnezeu atotputernic, adevărat și viu, voi care prin păcatul vostru ați fost alungate din ceruri și aruncate în infernum, noi vă exorcizăm și vă ordonăm prin acela care totul a spus și a fost făcut și de care toate creaturile ascultă, și prin această teribilă judecată a lui Dumnezeu care este de temut, și prin marea care e un element despre care nimeni nu poate conta ceva, transparentă ca sticla și care în prezența majestății divine e gata să urce urmând puterea pe care Dumnezeu i-a acordat-o; și prin cele patru Divine animale T care sunt pe treptele tronului Majestății divine care are ochi în față și în spate și care prin locul care-i înconjoară tronul; și prin Sfinții Îngeri din Cerurile T, și prin ceea ce se cheamă Biserica lui Dumnezeu; și prin suprema înțelepciune a lui Dumnezeu atotputernic; noi vă exorcizăm puternic să ne apăreți în fața cercului pentru a respecta voința noastră și tot ce dorim, prin tronul lui Baldachie și prin numele lui Primeumaton, pe care Moise l-a spus și care l-a aruncat în adâncuri pe Datan, Coraï și Abiron și în virtutea acestui nume Primeumaton forțat de Melice cerească, noi vă blestemăm și vă lipsim de toate atributiile și funcțiile și de toate plăcerile pe care le-ați putea avea, noi vă trimitem și vă aruncăm în focul etern și în eleșteul de foc și sulf, până în străfundul abisului și până la ultima zi a judecății, dacă nu ne apăreți pe dată în fața cercului pentru a ne îndeplini vrerea din toate punctele de vedere, veniți în numele lui Adonay, Zebacht, Adonay Amioram, veniți, veniți Adonay, Saday vă ordonă, acest Rege al Regilor, cel mai puternic și cel mai de temut de care nici-o creatură nu se poate sustrage de forța și puterea sa. Dacă persistați în opunerea voastră, și nu apăreți în fața acestui cerc pe dată, nu vă veți putea aștepta decât la o ruină lamentabilă și mizerabila și la un foc ce nu va putea fi niciodată stins. Veniți deci în numele lui Adonay, Zebaoth, Adonay Amioram, veniți, veniți pentru ce întârziați? Grăbiți-vă, aceasta vă este ordonat de Adonay, Saday, Regele Regilor, El Aly, Titcip, Azia, Hyn, Jen, Minosel, Achadan, Uay, Vaa, Ey, Haa, Eye, Exe, a El, El, El, a Hy, Hau, Hau, Hau, Va, Va, Va, Va." (Informații suplimentare în grimoarul Papei Honorius, ediția din Roma, 1670)

---

1) *Ne cerem scuze pentru traducere dar din dorința de a respecta cât fidelitatea textul scris într-o limbă arhaică, frazele sunt greoaie dar reproduc corect originalul. Autorul.*

Discurs ce trebuie făcut lui Dumnezeu în Cerc şi în cele patru zări

„Amorule, Tancha, Lalisten, Rabur, Tancha, Lalisten, Escha, Aladia, Alpha, şi Omega, Leyste, Oriston, Adonay tatăl meu ceresc foarte milos, ai milă de mine cu toate că sunt păcătos, fă-mi cunoscut astăzi, deşi îţi sunt un fiu nedemn, braţul puterii tale împotriva spiritelor îndărătnice pentru ca sub buna de plăcere să devin contemplatorul lucrărilor tale divine, să pot fi luminat de toată înţelepciunea şi totdeauna să glorific şi să-ţi ador numele. Te rog foarte umil să forţezi aceste spirite pe care le invoc să vină când o cer şi să facă tot ce doresc eu şi ce vor voi însoţitorii mei, fără să facă nici un rău nimănui dintre noi, nici altei creaturi, fără să facă zgomote, murmure, sau să cauzeze frică, din contră să fie ascultătoare şi gata să îndeplinească tot ce le vom ordona".

În acel moment, stând în picioare în mijlocul cercului şi ţinând în mână Pentacl-ul va spune: „Voi Spirite pe care v-am chemat prin Pantacl-ul lui Salomon, daţi-mi un răspuns"

După cele de mai sus, va spune:

„Tron al lui Beratanense, Baldachien, Paumachie şi Apologie, vă invoc prin Regele şi Puterile mărinimoase şi Principii atotputernici ai geniului lui Liachite, Ministrul Tartarului; Primac care este Prinţul tronului Apologiei în cea de a noua Cohortă, vă conjur, împuternicit de virtutea supremei Majestăţi şi vă ordon prin cel ce a fost spus, şi a făcut totul şi de care toate creaturile ascultă: şi prin acest nume inefabil, Tetragrammaton Jehovah ce e sursa şi originea tuturor secolelor, în numele căruia Elementele se confundă, aerul e tovit şi ametit, marea merge împotriva cursului ei, focul se stinge, pământul se cutremură, toate armatele cereşti, terestre şi infernale tremură, se tulbură şi se află într-o violentă mişcare de ruină, pentru ca în această clipă şi fără nici un pretext de întârziere pri care ar fi el, veniţi din toate părţile lumii şi răspundeţi-mi convenabil mai ales la ceea ce vă întreb veniţi acum şi fără nici o întârziere acum când o dorim, conjurându-vă să fiţi prezente în numele Dumnezeului Helioren etern, viu şi adevărat şi să faceţi ce vă ordonăm, rămânând până la sfârşit, cât doresc eu vizibile şi binevoitoare, vorbindu-ne cu o voce limpede pe care să o putem înţelege şi fără nici o ambiguitate".

Viziuni şi aparţii

Acestea fiind spuse, se vor vedea mai multe fantome umplând aerul cu strigăte, cu scopul de a înspăimânta şi a face să fugă asistenţii din cerc; vor fi înarmate cu suliţe şi o infinitate de forme de animale oribile; dar nu trebuie să vă fie frică, întrucât Maestrul, împotriva căruia ei nu pot face nimic, îi va constrânge spunându-le, având mâna pe Pentacl-u: „Fugiat hinc iniquitas vestra, virtute vexi ili Dei". (Ca puterea voastră să înceteze prin virtutea lui Dumnezeu crucificat). În acest moment forţele vă vor da ascultare.

După aceasta, ţinând tot timpul mâna pe Pantacl, veţi spune:

„Iată Pantaclul lui Salomon pe care vreau să vi-l prezint; iată persoana Maestrului în mijlocul exorcismului, care este foarte bine împuternicit prin puterea lui Dumnezeu, întreprinzător şi prevăzut cu totul, care e foarte puternic în forţe care v-a invocat exorcizându-vă şi vă cheamă, veniţi, deci şi grăbiţi-vă în virtutea acestor nume: Aye, Saraye, Aye, Saraye, Aye Saraye nu vă sfiiţi să veniţi în numele sfinte ale lui Dumnezeu cel viu şi adevărat Eloy, Circhima, Rabur şi prin prezentul pentaclu care comandă cu forţă pe voi şi prin virtutea Spiritelor cereşti ale Stăpânilor voştri şi prin persoana exorcizantului conjurat ce sunteţi, grăbiţi-vă şi ascultaţi de maestrul vostru ce se numeşte Octinomos".

„Ecce Pantaculum Salomonis, quod ante vestram adduxi praesentiam, ecce personam exorcisatoris, in medio exorcismi, qui est optime a Deo munitus, intrepidus, providus, qui viribus potens vos exorcizando invocavit, et vocat. Venite ergo cum festinatione in virtute nominum, Aye, Saraye, Aye, Saraye, Aye, Saraye, ne differatis venire per nomina altema Dei vini et veri , Eloy, Archima, Rabur, et per hoc praesens Pentaculum, quod super vos potenter imperat; et per virtutem caelestium Spirituum, dominorum vestrorum et per personam exorcisatoris conjurati festinate, venite et obedite praeceptori vestro, qui vocatur Octinomos".

Suflaţi după aceasta în cele patru zări, veţi constata mari mişcări, după care veţi spune:

„Pentru ce aţi întârziat şi aţi stat atâta până să veniţi? Ce aţi făcut? Pregătiţi-vă să ascultaţi de stăpânul vostru în numele Domnului Bathal sau Vachat alergând pe Abrac, urmăriţi de Abeor pe Aberer"

Trei cuțite: Unul ascuțit cu mâner alb;
Un cuțit, cu mâner negru, de bucătărie;
O seceră cu mâner negru;
Un compas suficient de mare.

În casetă

Un baston de alun de lungimea casetei (gros și rotund cât degetul);
O mică baghetă de aceeași lungime;
Un stropitor din coadă de cal tânăr sau mânz;
Pachețele cu mirodenii mirositoare;
Cățuie din pământ; cărbuni proaspeți;
Un ghem de sfoară nouă (pentru a trasa cercul cel mare.

* * *

Diferența, după opinia noastră, dintre un vrăjitor și un magician, este că primul urmează orbește învățămintele grimvarelor, în vreme ce ultimul adoptează aceste învățăminte la vremea sa.

Toate aceste obiecte trebuiesc consacrate după ritualul obișnuit.

Conjurațiile și cuvântările pentru obiecte

Binecuvântarea sticlei cu cerneală.

Nu contează oricare ar fi ea, totul este ca să fie nouă și curată; este suficient a o binecuvânta și afuma ca de obicei, zicând:

„Hamiel, Hel, Miel, Ciel."

„Joviel, Nasnia, Madge, Tetragrammaton."

Cuvântare

«Deus potens, exaudi preces invocatium et benedicas hoc istud vasculum tua honori praeparatum, per omnia, opera tua. Amen.»

«Dumnezeu atotputernic, primește rugăciunile acelora care te invocă și binecuvântează acest unic vas preparat în onoarea ta pentru toate lucrările tale. Amen.»

După ce l-ai pregătit ca mai sus, păstrează-l pentru nevoie, pune în el cerneală, având grijă să fie afumată și cu culoarea planetară.

Exorcism pentru ceașca în care se pune sânge

Trebuie avută o ceașcă în care vei pune puțin sânge de la victime pentru a servi la imprimat sau scris; trebuie să fie din pământ nesmălțuit și nouă ca toate celelalte instrumente, care după ce a fost bine spălată și afumată, o vei exorciza ca și călimara, spunând

„Hamiel, Hel, Miel, Ciel, Joviel, Nasnia, Madge, Tetragrammaton."

Cuvântare

«Deus potens, exaudi preces invocatium et benedicas hoc istud vas tuo honori praeparatum, per omnia opera tua. Amen.»

«Dumnezeu atotputernic, ascultă rugăciunile acelora care te invocă și binecuvântează acest vas pregătit în onoarea ta pentru lucrările tale. Amen.»

Exorcismul bastonului pentru operațiile lui Venus

Trebuie tăiat un baston dintr-o ramură de soc lung de două picioare, în ziua și ora lui Venus, și după ce i-ai curățat coaja, vei face o mică deschidere la toate intervalele nodurilor, în care vei face să intre o mică bucată de cupru, pe care vei grava acest semn în ziua și ora lui Venus și vei astupa gaura cu ceară galbenă, pe care ai afumat-o, zicând:

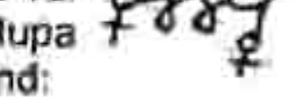

Cuvântare

«Conditor Universi, Creator Coelorum, Ens magnus pentagrammaton, eyo, eyo, eye, iskiros, veni sanctificator omnipotens aeterne Deus, benedic et purifica baculum per nomen quod est Sanctum et per omnes Angelos tuos. Amen.»

«Fondator al Universului, Creator al Cerurilor, Ființă puternică Pentagrammaton, sanctificator atotputernic, Dumnezeu etern, purifică acest baston prin numele tău care este sfânt și prin îngerii tăi. Amen.»

După ce i-ai pus câte un inel de alamă la fiecare capăt, îl vei păstra pentru cele necesare.

Modul de a tăia celălalt baston pentru a servi la diverse operații

Trebuie să tăiați un băț de soc având aceeași lungime ca precedentul, care va avea coaja întreagă și în noaptea nouii luni, tu îl vei lua în mână după miezul nopții, întorcându-te către orient, îl vei arunca în aer și prinzându-l fără să atingă pământul vei spune următoarele:

Cuvântare

«Etiam cum ambulavero in valem umbrae mortis non timebo mala quoniam tu mecum es, virga tua et baculum tuum ipsa consolabuntur me.»

«Când voi merge în valea tenebroasă a morții, nu-mi va fi frică de nimic, pentru că tu ești cu mine. Vergeaua și bastonul tău îmi vor fi consolarea.»

Vei reitera de trei ori aceeași ceremonie și aceleași cuvântări, după care vei păstra bastonul pentru nevoie.

Exorcismul locului destinat operațiilor

Cum este necesar să se destineze un loc curat și convenabil operațiunilor magice, toate locurile sunt bune, dar trebuiesc purificate și pentru aceasta vei alege un loc ce nu a fost locuit până acum, în special de femele, de cel puțin șapte zile, după care îi vei acoperi pereții cu pânză albă, după care o vei exorcisa, spunând:

Cuvântare

«Aeterne Deus, sapiens, fortis, potens. Ens entium Creator mundi, veni in hunc locum, et ut in eo puritas castitas et plenitudo legis tuæ præsenti. Majestate sanctifica illum, et sicut Cumus incensi istud ad te ascendit, sic in nunc locum descendat virtus tua et vos omnes Angeli et Spiritus, omnes huic consecrationi praesentes, per Deum verum, vivum et aeternum, qui vos sicut et me ex nihilo creavit, et qui vos simul sicut nos uno momento destruere potes et per Sapientiam ejus. Amen.»

«Dumnezeu etern, înțelept, tare, puternic. Ființă a ființelor, creator al Lumii, vino în acest loc și sfințește prin prezența ta și măreția ta, pentru ca puritatea, castitatea și plenitudinea legii să domnească aici și fumul acestui tămâi să urce până la tine, cu virtutea și binecuvântarea ta să coboare în acest loc. O voi, Îngeri și voi Spirite fiți prezente la această consacrare prin adevăratul Dumnezeu viu și etern, care v-a creat din nimic, la fel ca și pe mine și care vă poate reduce cu ușurință în neant prin înțelepciunea sa. Amen.»

După ce ai afumat în timpul cuvântării de mai sus, vei închide cu grije încăperea în care nu vei mai intra decât tu și aceia de care ai nevoie pentru operațiile magice, lăsând să ardă zi și noapte o lampă aprinsă vreme de 40 de zile.

Exorcismul veșmântului

Trebuie să vă confecționați un veșmânt din pânză de in alb, în formă de o mare cămașe, care nu are nici o deschidere decât pentru trecerea capului, lungă până la picioare, largă jos, având două mâneci care se strâng în dreptul încheieturii mâinilor. Trebuie să fie extrem de albă. Va trebui să ai și o mică beretă din același material. Vei exorciza veșmântul astfel:

Discurs

«O Pater conditor alme siderum, aeternæ summa, per omnes circuitus digneres vestum hanc honori praeparatum. Exorciso te vestis per Deum vivum, verum et aeternum qui cuncta fecit ex nihilo ut nihil sit in hoc meo opere, quod sit impurum, sed virtutis plenum. Amen.»

«O tată amabil, creator al aștrilor, înțelepciune infinită, domn sanctificator prin toate virtuțile și toate forțele, acest veșmânt pregătit în onoarea ta. Veșmânt te exorcizez prin adevăratul Dumnezeu viu și etern care a făcut toate lucrurile din nimic și care nu are nimic impur în operația mea, ca ea să fie plină de virtuți. Amen.»

După ce ați tămâiat-o ca de obicei, o vei folosi la nevoie.

Exorcismul victimei

Ca în toate operațiile, trebuie să existe și o victimă; trebuie ca ea să fie pură și fără murdărie. După ce a fost spălată și afumată cu parfumul planetar, îi vei tăia pe cap un mic spațiu din păr dacă e un patruped, sau din pene dacă e un biped (pasăre), pe care o vei exorciza cu sare marină, spunând cuvântarea următoare:

Cuvântare

«Sempiterne omnipotens Deus in cujus potestati sunt omnes fines terræ, sanctifica et tua virtute, purifica hostiam istam ut effusio hujus sanguinis tibi placeat, et sicut in mea potestate et tua gracia istud animal occidendi si vulnera nec ne sic in illa mitte benedictionem. Amen.»

«Dumnezeu atotputernic, etern, care ții pământul în puterea ta, sfințește și purifică prin virtutea ta această victimă pură, purific-o și voi toți Îngeri și Sfinte veniți și luați acest sânge pentru a-l ofer lui Dumnezeu suveran al tuturor lucrurilor. Amen.»

După aceasta vei tăia gâtul victimei și cu o parte din sângele său vei stropi camera sau locul destinat facerii operației, spunând:

Cuvântare

«Omnipotens et misericors, Deus Moyses, deus Abraham, deus Jacob, sanctifica locum istum, et per effusionem sanguinis hujus hostia pura, purifica illum, ut vos omnes Angeli et Spiritus, venite et colligite sanguinum istum, ut illum offerns Deo Supremo. Amen.»

«Dumnezeu al lui Moise, atotputernic și milos, Dumnezeu al lui Abraham, Dumnezeu al lui Iacob, sfințește acest loc și prin scurgerea sângelui acestei victime pură, purific-l și voi toți Îngeri și Spirite, veniți și luați acest sânge pentru a-l ofer lui Dumnezeu suveran al tuturor lucrurilor. Amen.»

Consacrația cărții

Trebuie să vă faceți o mică carte ce va conține cuvântările, toate operațiile, numele îngerilor în formă de litanie, sigiliile lor și

caracterele lor, care trebuie scrisă cu sânge de porumbel pe pergament virgin. După ce ai făcut aceasta, o vei consacra divinităţii nemuritoare adică marelui Dumnezeu şi spiritelor curate, astfel: Tu vei aşeza în locul destinat o masă mică, acoperită cu un prosop alb, pe care vei aşeza cartea deschisă la locul unde se află tratele pentacol, care trebuie să se afle pe prima foaie a cărţii, şi după ce ai aprins o lampă ce va fi suspendată în mijlocul mesei, vei înconjura masa cu o perdea albă; după aceea vei îmbrăca hainele, vei lua cartea deschisă şi vei citi cuvântarea următoare[1].

Cuvântare

«Adonai, Eloim, hel, yo, uye, ya, princeps, principum sentium miserere mei et respice in me servum tuum qui te devotissime invocat, et te per nomen tuum sanctissimum tremendum Tetragrammaton, supplicat et sis propitius et felix Angelis et Spiritibus tuis ventre et sedent in hoc loco ponere; O vos omnes spiritus Angeli Stellarum; O vos omnes spiritus adstantes ante faciem Dei, conjurat vos minister et servus fidelis Altissimi, conjurat vos Deus ipse ens entium Tetragrammaton ut nunc et hunc venitis et adstatis huic operationi venite oral vos et suplicat humillimo servus Dei Amen.»

«Adonai, Eloim, Hel Ye, Eye, Ye, Prinţ al Prinţilor, Fiinţă a Fiinţelor, ai milă de mine şi aruncă-ţi ochii asupra lui..., serviteul tău care te invocă cu devotament şi te roagă cu numele tău foarte sfânt şi de temut, Tetragrammaton, de a-mi fi favorabil în operaţiile mele şi de a ordona Îngerilor şi Spiritelor tale să vină şi să-şi petreacă timpul în acest loc. O voi, Îngeri şi Spirite ale stelelor, o voi spirite elementare, o voi toate Spirite prezente în faţa lui Dumnezeu, ministrul şi serviteul fidel al celui foarte înalt, vă conjur pe Dumnezeul însuşi, Fiinţă a Fiinţelor, Tetragrammaton, vă conjur să veniţi a fi prezente la această operaţie; serviteul lui Dumnezeu vă roagă foarte umil. Amen.»

După aceasta vei tămâia cu parfum corespunzător planetei ziler şi vei aşeza cartea pe masă, având grija ca lampa să fie aprinsă mereu şi trăgând perdeaua, vei repeta aceeaşi ceremonie timp de şapte zile, începând de sâmbătă şi tămâind în fiecare zi cu tămâie corespunzătoare planetei dominatoare a zilei, la ora soarelui, având grijă ca zi şi noapte lampa să fie aprinsă, după care vei închide cartea într-un mic dulapior construit în acest scop aflat deasupra mesei. De câte ori vei avea nevoie de ea te vei îmbrăca, aprinde lampa şi în genunchi vei deschide cartea citind cuvântarea precedentă.

1) *Recomandăm cititorilor să-şi un caiet nou, consacrat în care să copieze cu mână paşajele respective din această carte (mai puţin părţile tehnice şi cu caracter istoric)*

Trebuie de asemenea, consacrând această carte, să chemi toţi spiriţii ce sunt menţionaţi în această carte în formă de rugăciune, lucru pe care îl vei face cu devoţiune, iar dacă îngeri şi spiritele nu apar când consacri cartea, să nu te surprindă, pentru că ei sunt de altă natură, pură şi în consecinţă ei trebuie să se familiarizeze cu oamenii care sunt nestatornici şi necuviincioşi, dar cu perseverenţă, ceremonii şi devotament ei vor fi constrânşi să vină la noi şi aceasta încă cu prima invocare ei cu următoarele îi vei putea vedea şi comunica cu ei. Îţi recomand să nu întreprinzi operaţii impure, căci îi vei goni şi îţi va fi foarte greu să-i mai chemi altădată.

Exorcismul stiletului

Stiletul necesar operaţiilor va trebui să aibă o lamă foarte fină, ascuţit la vârf, pe care îl vei spăla la fel ca şi pe sabie, îl vei şterge şi îl vei aşeza cu vârful pe un piedestal din merişor şi vei spune cuvântarea Aglo, On, Pentagrammaton, etc. ca şi în cazul sabiei după care vei grava caracterele următoare:

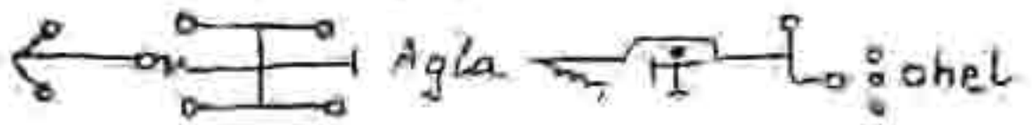

Caracterele fiind gravate, vei tămâia şi vei spune cuvântarea: Hel, Ya, Yac, Va, Adonai, Cados, Cados, Aborel, Elhoim, Agla, Agiel, Azel, Sadon, Esul, Eloa, Elobim, Yeny, Del, Agios, Agios, Agios, Rararel, Rararel.

Cuvântare

«Domine, Deus omnipotens, qui cuncta creasti ex nihilo ne despicias Servum tuum... qui te supplicitor orat, ut tibi placeat hoc instrumentum benedicere, purificare, et sanctificare, ut sic dignum et efficaci ad mea operations, compleendas ut jubeo Sanctis Angelis tuis et assistere sui mea operationi. O Domine omnipotens, reminiscere Patris mei qui retribuisti omnium, rerum cognitionem hac est per virtutem illus praeceptorum purum creodat hoc instrumentum ut sit tibi gratum, per tuum nomen quod est sanctum, Tetragrammaton.»

«Doamne, Dumnezeule atotputernic, care din nimic ai creat totul, nu-l dispreţui pe serviteul tău, care îţi adresează aceste umile rugăciuni, pentru ca să binecuvântezi, să purifici şi să sfinţeşti acest cuţit, pentru ca el să fie demn şi curat să execute operaţiile mele, ordonă de asemenea Sfinţilor Îngeri ai tăi să vină să fie prezenţi la operaţia mea. O Doamne atotputernic adu-ţi aminte de tatăl meu căruia i-ai acordat cunoaşterea tuturor lucrurilor, fă ca prin virtutea acestor informaţii ca acest cuţit să devină pur şi să fie agreabil în numele tău sfânt, Tetragrammaton.»

După care vei grava, caracterele următoare:

Caracterele de mai sus fiind gravate, le vei tămâia, spunând aceeași cuvântare: Hel, Ya, Yac etc. După aceea o vei învelì într-o bucată de taftà nouă și roșie, pentru a te folosi la nevoie.

Cartea

Atragem atenția asupra cărții pe care trebuie s-o scrie cu mâna lui fiecare operator, condensând în ea toată voința de care este pasibil. Ideal ar fi ca fiecare să-și confecționeze manual foile de hârtie, magnetizându-le. Dar, se poate scrie cartea pe o hârtie de calitate. În privința consacrării, cunoștințele necesare se găsesc în Agrippa: Filosofia ocultă. Atragem atenția că, cartea de conjurații nu are nici-o valoare dacă nu este scrisă în întregime de mâna operatorului. La începutul cărții se dispune pantaclul lui Salomon. Crucea explicată de Eliphas Levi se pune de asemenea la începutul cărții și dublul triunghi la începutul paginilor destinate talismanelor.

Cercul magic

Toate operațiunile de magie trebuiesc executate în spațiul unui cerc care simbolizează voința operatorului și care îl izolează pe acesta de orice influență rea exterioară. Aceasta se află la baza magiei ceremoniale.

Cercul poate fi trasat, fie doar cu sabie magică în cazuri urgente, fie cu un amestec de carbune pulverizat și praf de magnet, fie cu cărbune, care este izolant magnetic excelent.

Se trasează trei cercuri largi de 9 picioare, la o palmă distanță unul de altul.

A. Se va scrie în cercul din mijloc:

1. Data orei operației;
2. Numele îngerului orei;
3. Sigiliul (simbolul) îngerului orei;
4. Numele îngerului și al miniștrilor zilei;
5. Timpul actual (numele).
6. Numele spiritelor care prezidează
7. Numele semnului care domnește
8. Numele pământului după sezon;
9. Numele lunei și al soarelui la data respectivă.

B. Cercul superior. În cele patru unghiuri se scriu numele îngerilor aerului din ziua respectivă.

C. Cercul interior. Patru nume ale lui Dumnezeu separate de cruci.

D. În afara cercului, în fiecare unghi, o pentagramă.

E. În suprafața cercului, la orient α, la occident ω.

Simbolurile ca cercul magic, steaua cu șase colțuri (pecetea lui Salomon) și cinci colțuri (pantaclul lui Agrippa), toate dispun de proprietăți ce evocă simbolul forței și al protecției la influențe malefice.

Cercul magic este un obstacol triplu. În el vor fi incluse diverse figuri magice, cum ar fi: triunghiul, pătratul, pentagonul, hexagonul etc. În spațiile ce despart trei circumferințe, magicianul va înscrie nume angelice și divine și va dispune în cele patru puncte cardinale figuri speciale, iar în centru va scrie cuvinte sau va desena semne al căror simbolism se află în armonie cu puterea evocată.

Cuvintele din zona exterioară vor conține denumirea geniilor zilei, orei, anotimpului, care după cum se știe diferă în funcție de spiritul invocat. În acest scop sunt recomandate lucrările lui Pierre d'Aban, Agrippa, Jean Trithemes, arhiducele Ioan de Austria etc. în care sunt redate pe larg toate explicațiile necesare.

În lucrarea noastră ne-am servit în special de Pierre d'Abane și Cornelius Agrippa.

Cercul constituie o fortificație care se pune trecerii spiritelor rele și acestea nu au nici o putere asupra magului aflat în cerc. Se recomandă operatorilor să nu iasă sub nici un motiv din cercul magic înainte de sfârșitul operațiunii și de eliberarea spiritului invocat.

Magul rostește conjurațiile, având în mână o sabie; conjurația constă dintr-un amestec de cuvinte fără sens cu rugăciuni creștine. Spiritele evocate în unele cazuri se prezintă imediat, pentru altele se folosesc conjurații din ce în ce mai presante. Unele nu determină niciodată apariția evocată.

Agrippa a dat indicații pentru evocarea spiritelor bune, cum trebuie trasat cercul, iluminat cu patru torțe consacrate, plasate în cerc, în cele patru puncte cardinale. După abluții prelungite, posturi, rugăciuni, fumigații, onctiuni, magul pășește în cerc, se învârte dinspre răsărit spre apus, până când amețește, se prăbușește în cerc; va cădea în extaz și spiritul îi va apărea gata să-i răspundă la orice întrebare.

Ritul esențial este o mișcare giratorie care determină în final o pierdere a conștiinței, însoțită de o stare somnambulică. Procedeul de mai sus amintește pe cel folosit în unele secte, dervișii, asasinii, etc.

Rugăciunea, postul, abstinența sunt procedee folosite de mistica creștină. Ele predispun la apariția de halucinații. Aspectul teatral impus de ritualul evocării, impresionează imaginațiile sensibile. Cuvintele barbare servesc la dramatizarea ceremoniei și la sporirea forței de impresionare. Autosugestia determină în final percepții iluzorii. Aceasta ar fi explicația după unii autori a apariților

Prepararea personală

Operatorul poate acționa singur. Pentru aceasta în cazul cercului obișnuit, el nu se poate servi decât de un singur ajutor, dar pentru marea evocație sunt necesare trei persoane: operatorul și doi asistenți inițiați și antrenați, fie trei ființe vii din care doi oameni și un câine dresat să nu iasă din cerc; orice s-ar întâmpla. La nevoie poate fi legat.

Asistenții trebuie ca toți să fie consacrați și exorcizați după ritualul obișnuit, prin pământ, apă, aer și foc. Ei trebuie să aibă fiecare un talisman, ce va consta din marele pentacol al lui Solomon.

În timp ce se consacră discipolii cu apă, se va spune: „Renovatu loli mundali sitis, in nomine sancti et individui Trinitatis Patris et Filii et Spiritus sancti; ab omnibus peccatis vestris, verbumque Allissimi descendat super vos et maneat semper. Amen."

Dacă va fi luat și un câine în cerc, se va cufunda în apă consacrată și se va spune:

„Conjuro te creatura canis, per eum qui te creavit in nomine sanctissimae Trinitatis, ut sis mihi in hac operatione et in quacumque alia quam facere intendo, fidelis socius et amicus".

După aceste operații și fumigații cu tămâia consacrată discipolii vor fi admiși să intre în locul operației, care în prezent va fi laboratorul magic.

Regimul

Nouă zile înaintea operației, toți aceia care vor lua parte vor ține un regim vegetarian strict. În plus, rugăciunea magică va fi făcută în comun odată dimineața și de două ori seara după ritualul indicat mai înainte. În ultimele trei zile, regimul va fi unic format din pâine, apă și legume fierte în apă.

În ajun și preajmul operației fiecare se va spovedi, conform modelului următor, care va fi modificat pentru fiecare operator.

Spovedanie

Mă spovedesc ție, Domn, Rege al Cerului și al Pământului și-mi mărturisesc păcatele, încovoiat și umilit de prezența ta, pentru că am păcătuit din orgoliu, invidie, avanție și dorințe nemăsurate de onoare și bogății; prin lene, lăcomie, gurmandism, desfrâu, beție; pentru că te-am ofensat prin coapsele mele, prin părțile mele secrete, prin tot felul de păcate ale cărnii, prin adulterele mele, poluările ce le-am aruncat pe mine, pungășiile, prăzile, violurile și omuciderile, prin utilizări rele pe care le-am făcut cu bunurile mele, prin risipa, prin greșelile pe care le-am comis împotriva speranței și caritații, prin ațâțările, flatările, darurile și împărțirea pe care am făcut-o cu bunurile ce le am; supărând și disperând pe cei săraci, în cheltuirea bunurilor ce mi-au fost încredințate; nefăcând vizite celor închiși, lipsind morții de mormânt, nepримindu-i pe săraci, lipsindu-i pe cei ce le era foame, nedându-le să bea celor care le era sete, nesărbătorind Sabatul și alte sărbători, nefăind cast și pios în aceste zile; prin consimțământul pe care l-am dat acelora care mă duceau la rău; refuzându-i mai curând decât să-i ajut celor ce mi-au solicitat ajutorul; prin refuzul de a-mi pleca urechea la strigătele sărmanilor; nedând respect bătrânilor și neavând credință față de părinții mei; neavând recunoștință față de cel care mi-au făcut bine; prin plăcerile cărnii pe care le-am gustat; prin insolența cu care m-am purtat în Templul lui Dumnezeu, stând într-o poziție indecentă, intrând cu prea multă libertate, vorbind cu cuvinte îndrăznețe și superflue, tratând cu indiferență vasele sfinte, și căzând în ridicol în timpul ceremoniilor sfinte, atingând și mâncând pâinea cerească cu buze impure și manipulând-o cu mâini murdare, cu neglijența cu care am cântat și am slujit.

Detest crimele pe care le-am comis, cu gândun rele, meditații murdare, bănuieli false, judecăți îndrăznețe și rele consimțăminte la care m-am pretat favorizând sfatul celor nelegiuiți, prin sfatul celor lacomi, prin senzualitate în plăceri camale și impudice; prin cuvinte îndrăznețe, prin minciuni; falsitate; false jurăminte de tot felul; prin continue detracțiuni și calomnii.

Detest toate crimele pe care le-am comis prin trădările mele, discordiile pe care le-am semănat, prin cunoștințele, gurmandiile, raporturile false, violențele mele, blestemele, murmurele, cuvintele în van, insultele pe care le-am făcut, disimulările, contradicția lui Dumnezeu; prin călcarea legilor celor zece, prin sfidarea pe care am făcut-o iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui.

Delest din ce în ce mai mult, păcatele pe care le-am comis în toate sensurile, prin văz, auz, gust, miros şi prin atingerea şi toate manierele cu care fragilitatea umană îl ofensează pe Dumnezeu, creatorul, prin gânduri, opere şi delectări carnale, în lucrurile despre care mă spovedesc că am păcătuit şi recunosc în faţa lui Dumnezeu de a fi cel mai criminal dintre oameni.

Mă acuz în faţa ta şi rog cu toată umilinţa pe toţi Sfinţii Îngeri şi copii ai lui Dumnezeu, în prezenţa recunoaşterii greşelilor mele, că duşmanul să nu aibe nici un avantaj asupra mea să nu aibe nimic să-mi reproşeze în ultima zi; că el să nu poată spune că mi-am ascuns crimele şi că nu m-am acuzat în prezenţa Domnului, dar că din contră la rândul meu mă voi bucura şi odihni în Ceruri; ca şi alţi drepţi care şi-au mărturisit greşelile lor în prezenţa Ta.

Foarte Înalt şi Tată Atotputernic, fă prin imensa ta milă ca eu să pot vedea şi cunoaşte toate Spiritele pe care le invoc astfel ca prin mijlocirea lor să pot vedea voinţa mea îndeplinită de a Ta suverană şi glorie nepieritoare şi eternă. Tu care eşti şi vei fi fără sfârşit un Tată inexprimabil şi sfânt. Aşa să fie.

După ce ai spus aceasta cu o inimă curată, prosternat într-un loc cural şi departe de lume, maestrul îşi va stropi cu apă şi hysope (Hyssopus officinalis) spunând:

„Purifica me, Domine, hysopo et mundabor, lavabis me et super nivem dealbabor".

Se va spăla cu apa exorcizată şi-şi va pune îmbrăcămintea, va tămâia în jur, după care va merge în locul pregătit împreună cu însoţitorii săi şi lucrurile necesare, va face un cerc în care va intra şi va invoca spiritele în semn de penitenţă, făcând exact cele de mai sus.

Băile

În decursul întregii perioade a pregătirilor, este indispensabil de a face baie în fiecare dimineaţă.

Apa din baie va fi consacrată mai înainte de a intra în ea şi unele rituale arată psalmii ce trebuiesc spuşi în baie. Aceştia sunt următorii:

1. În vreme ce se intră în apă:

Ps. 26, - 13, - 38, - 68 şi 105.

2. Stropindu-te cu apă, spuneţi Ps. 50 şi 23.

3. Ieşind din baie, se va spune Ps. 142-4-137-125-138.

Fiecare baie trebuie să conţină un pumn de sare consacrată ce se va arunca în apă spunând:

Adamoratus est sal cursum: et per nomen Alpha et Omega, quod Daniel nominavit et dextruxit Beel, et draconem interfecit; et in nomine Emmanuel; quod tres pueri Sidrac, Misac et Abdenago, in fornace ignis ardentis cantaverunt, et liberati fuerunt; et per Agios, et per Adonay, et per o Theos, Ischiros, Athanatos, Paracletus; et per haec tria secreta nomina, Agla, On, Tetragrammaton adjuro creatas, et per haec nomina et per alia nomina Domini nostri Dei omnipotentis, vivi et veri, vos qui vestra culpa de coelis ejecti fuisstis usque ad infernum locum, exorcisamus et viriliter imperamus per eum qui dixit, et factum est, cui omnes obediunt creaturae, et per illud tremendum Dei judicium; et per mare omnibus incertum, vitreum, quod est ante conspectum divinae Majestatis, gradiens et potentiale, et per quator divina animalia T, ante sedem divinae Majestatis gradientia, et oculos ante et retro habentia; et per ignem ante ejus thronum circumstantem, et per sanctos Angelos Coelorum T, et per eum, quae Ecclesia Dei nominatur, et per summam sapientiam omnipotentis Dei viriliter exorcisamus, ut nobis hic ante circulum appareatis, ad faciendam nostram voluntatem, in omnibus pronti pacuerit nobisque per sedem Baldachiae, et per hoc nomen Primenmaton, quod Moyses nominavit, et in cavernis abyssi fuerunt profundati et absorpti Dathan, Coram et Abiron; et in virtute istius nominis Primenmaton, tota coeli militia compellente, maledicimus vos, privamus vos omni officio, loco et gandio vestro usque in profundum abyssi, et usque ad ultimum diem judicii vos ponimus et reglamus in ignem alternum et in stagnum ignis et sulphuris, nisi citius appareatis hic coram nobis ante circulum, ad faciendam voluntatem nostram, in omnibus, venite per haec nomina Adonay, Zabaoth, Adonay, Amoriam, Venite, venite imperat vobis Adonay, Sadey, Rex Regum potentissimus et tremendissimus, cujus vires nulla subterfugere potest creatura, vobis pertinacissimis futuris nisi obedieritis, et appareatis ante hunc circulum, affabiles subito, tandem ruina flebilis miserabilisque, et ignis perpetuum inextinguibilis vos manet. Venite ergo in nomine Adonay, Zabaoth, Adonay, Amoriam, venite, venite, quid tardatis? Festinate, imperat vobis Adonay, Rex Regum, El, Aly, Titeip, Azia, Hyn, Ien, Minosel, Achadan, Uay, Vaa, Ey, Haa, Eye, Exe, a El, El El a Hy, Hau, Hau, Hau, Va, Va, Va, Va."

Cuvântare către Dumnezeu

Va fi spusă în cerc, către cele patru zări:

„Amorule, Tanbeha, Latisten, Rabur, Taneha, Latisten, Escha, Aladia, Alpha et Omega, Leyste, Oriston, Adonay, clementissime, pater mi coelestis, miserere mei, licet peccatoris, clarifica in me hodiemo die, licet indigno filio tuo, tuae, potentiae brachium, contra hos spiritus pertinacissimos, ut ego, te volente, factus tuorum divinorum operum contemplator, possim illustrari omnia sapientia, et semper glorificare et adorare nomen tuum. Suppliciter exoro te et invoco, ut tuo judicio hi spiritus, quos invoco, convicti et constricti, veniant vocati et dent vera responsa, de quibus eos interrogavero: denique et deserant nobis ea quae per me vel nos praecipietur eis, non nocentes alicui creaturae, non laedentes, non frementes, nec me, sociosque meos, vel aliam creaturam laedentes et neminem terrentes; sed petitionibus meis, in omnibus, quae praecipiam eis, sint obedientes".

Pe când se află în mijlocul cercului, va spune punând mâna pe Pentaclu:

„Per pentaculum Salomonis advocati, dent mihi responsum verum".

După care spuneți:

Baralanensis, Baldachiensis, Panmachiae et Apologiae sedes, per reges potestatesque magnaimas, ac principes, praepotentes, Genio, Liachidae, Ministri Tartareae sedis: Primac, hic princeps sedis Apologiae, mona cohorte: ego vos invoco, et invocando vos conjuro, atque, supernae majestatis munitus virtute, potenter impero per eum qui dixit et factum est, et obediunt omnes creatureae, et per hoc nomen ineffabile, Tetragrammaton eum Jehova, in quo est plasmatum omne seculum, quo audito elementa corrent, aer concutitur, mare retrogreditur, ignis extinguitur, terra tremit, omnesqueae exercitus coelestium, terrestrium et infernorum tremunt, turbantur, et corrunt: quatenus cito, et sine mora et omni occasione remota, ab universis mundi partibus venialis, et rationabiliter de omnibus quaecumque interrogavero, respondeatis vos, et venialis pacifice visibles et affabiles, nunc et sine mora, manifestantes quod cupimus: conjurati per nomen alterni, vivi et ven Dei Heliofen, et mandata nostra perficientes, persistentes semper usque ad finem et intentionem meam, visibles nobis et affabiles clara voce, nobis intelligibili et sine omni ambiguitate.

Jurăminte şi supunerea Spiritelor

„Noi Spirite dominante, cum ar fi Regi, Împăraţi, Prinţi, Duci, Conţi, Marchizi, Baroni, Guvernatori, Generali, Căpitani, Miniştri, Senior şi alte Spirite, recunoaştem, semnăm, atestăm, ne obligăm şi jurăm pe cele mai înalte şi foarte sacre nume ale lui Dumnezeu Conjuraţii şi Exorcismele conţinute în această Carte ca de asemenea caracterele ce ne aparţin pentru a valora şi servi în general tuturor acelora care se vor servi de prezenta Carte la nevoile şi necesităţile lor, fără excepţie, urmând puterea pe care noi am primit-o de la Dumnezeu şi noi confirmăm toate lucrurile următoare:

În primul rând

„Ne angajăm şi vom servi cu fidelitate pe toţi aceia care ne vor cere prin prezenta, după juramântul nostru de a le îndeplini toate dorinţele şi vrerile şi că niciodată nici un muritor nu va avea cunoştinţă de ce s-a întâmplat, de ministrul nostru şi că nici un spirit nu va putea spune chiar dacă ar fi fost invocat în acest scop. Promitem să aducem, să transportăm tot ce ni se va cere, fără înşelătorie sau fraudă, că totul va fi bun şi loial după voinţa lor, fără să le luăm înapoi în timpul vieţii lor şi nici după moarte şi nu vom cere nici-o altă recompensă pentru serviciile pe care le vom aduce.

Item. Ne vom supune să aparem tuturor acelora care ne vor chema prin numele înscrise în această carte, sub forma umană, fără nici o urâciune sau diformitate ori de câte ori vom fi chemaţi fără să facem nici un rău celui care a primit de la Dumnezeu, nici celor aflaţi în compania lor, nici locurilor sau caselor unde ei ne vor chema, fără să facem zgomot, fulgere, tunete, trăsnete, sfârâituri, rupon, galagie într-un fel sau altul, şi nici-o creatură vie nu va percepe venirea noastră decât aceia care ne vor chema precum şi însoţitorii acestora care ne ordonă; ne obligăm să le răspundem la toate întrebările şi cererile lor care ne vor fi făcute şi răspunsurile noastre vor fi adevărate, fără ambiguităţi, nici cu dublu înţeles, le vom vorbi deschis, precis şi inteligibil. După ce vom satisface cererile lor, ne vom retrage în pace şi fără zgomot, păstrând aceleaşi condiţii la ducere ca şi la venire, atunci când vor pronunţa eliberarea.

Item Pentru executarea tuturor sus-ziselor condiţii noi ne obligăm şi angajăm, sub pedeapsa sporirii de o sută de ori a caznelor din clipă în clipă şi de lipsirea sarcinilor, onorurilor şi demnităţilor ce le avem: noi ne-am pus sigiliul şi am semnat prezenta carte pentru

a servi tuturor acelora care ne vor invoca şi vom face pe dată ceea ce ni se va ordona fără nici o întârziere.

Mergeţi în pace în locurile ce vă sunt destinate şi pacea să domnească între mine şi voi şi fiţi întotdeauna gata să veniţi când vă voi chema."

Acestea sunt indicaţiile lui Pierre d'Abane despre Elementele magice.

Dar pentru ca să puteţi mai uşor cunoaşte motivele şi dimensiunile cercului veţi găsi mai jos o figură.

Figura cercului pentru ora întâia din Duminica de Primăvară

Presupunem că doriţi să faceţi un cerc primăvara în prima oră de duminică, atunci îl faceţi ca în figura de mai sus. Nu ne mai rămâne decât să parcurgem fiecare zi a săptămânii şi Spiritele care prezidează fiecare zi, şi vom începe cu Duminica.

Consideraţii pentru Duminică

Îngerul zilei de Duminică şi sigiliul său. Planeta şi semnul planetei şi numele celui de al patrulea cer.

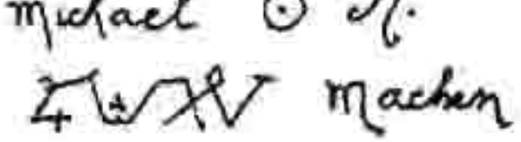

Îngerii de Duminică

Michael Dardiel Huratapel

Îngerii aerului ce domnesc Duminica

Varcan Roy

Miniştri

Tus Andas Cynabal

Vântul sub care se află Îngerii aerului

Boree (din Nord)

Îngerii celui de al patrulea cer, ce domnesc Duminica ce trebuiesc chemaţi în cele patru zări ale lumii

Dinspre Orient

Samael Baciel Atel
Gabriel Vionatrabar

Dinspre Occident

Anaël Pabel Vstaël
Burchat Suceratos Capabli

Miazănoapte

Aiel Aniel sau Aquiel Magabriel
Sapiel Matuyel

Miazăzi

Habudiel Machasiel Charsiel
Vriel Naromiel

Conjuraţia Zilei de Duminică

Conjuraţia pentru Duminică

Conjuro et confirmo super vos Angeli fortes Dei et sancti, in nomine Adonay, Eye, Eye, Eye, qui est ille, qui fuit, est, erit, Eye. Abiaye et in nomine Saday, Cados, Cados, Cados, al te sedentis super cherubim, et per nomen magnum ipsius, Dei fortis et potentis exaltatique super omnes Coelos, Eye, Saraye, plasmatoris seculorum, qui creavit mundum, Coelum terram, mare et omnia, quae in eis sunt, in primo die, et sigillavit ea sancto nomine suo Phaa: et per nomina sanctorum angelorum, qui dominantur in quarto exercitu, et serviunt coram, potentissimo Salamia, angelo magno et

honorato, et per nomen stellae, quae est sol, et per signum et per nomina omnia praedicta, conjuro te Michael angelo magne qui est praepositis diei dominicae, et per nomen Adonay, Dei Israel, qui creavit mundum et quiequid in eo est, quod pro me labores, et adimpleas omnem meam petitionem, justa meum velle et volum meum, in negatio et causa mea.

Vă conjur şi vă confirm Îngeri ai lui Dumnezeu, puternici şi sfinţi, în numele lui Adonay, Eye, Eye, Eye, care e acela ce este, este şi va fi, Eye, Abiaye şi în numele lui Saday, Cados, Cados, Cados care este sus deasupra heruvimilor şi prin marele nume al acestui Dumnezeu tare şi atotputernic şi care deasupra tuturor cerurilor, Eye, Saray, creatorul secolelor, ce a creat lumea primul, Pământul, Marea şi lucrurile ce se află în ele şi pe care le-a sigilat cu mâna sa în numele lui Phaa şi prin numele Sfinţilor Îngeri care domnesc în cea de a patra Amată şi care servesc în prezenţa Atot Puternicului Înger Salamia mare şi onorat; şi în numele Stelei care e soarele şi prin semnul şi prin imensul nume al lui Dumnezeu viu şi prin toate numele de mai sus, vă conjur Înger mare Michail, care este propus pentru Duminică şi prin numele lui Adonay Dumnezeul lui Israel care a creat lumea şi tot ce există, de a lucra pentru mine şi de a îndeplini cererea mea după voinţa şi dorinţa mea, în sprijinul şi interesul meu. Trebuie să spuneţi care e motivul vostru şi problemele voastre şi pentru ce îndepliniţi această conjuraţie.

Spirite ale Aerului de duminică, sunteţi supuse vântului Boré, vântul Boré este vântul din Nord. Natura lui e de a da aur, perle, pietre preţioase, bogăţii, de a-mi procura graţia şi bunăvoinţa altora, de a distruge neprietenia oamenilor, de a procura onoruri, a feri de rău şi de a vindeca.

Figurile obişnuite ale Spiritelor de Duminică, ziua Soarelui

Cel mai des, apar sub un corp mare şi înalt, sanguin şi gros, de culoarea aurului peste care e trecută o culoare sângerie; are mişcări strălucitoare ca ale cerului şi semnul este făcut de acela care îl conjură şi-l obligă să vină şi să se arate.

Formele speciale sunt:

Un Rege, cu sceptrul în mână, urcat pe un bou.
Un Rege cu coroana pe cap.
Un Rege cu sceptrul în mână.
O pasăre.
Un leu.
Un cocoş.
O haină de culoarea şofranului sau aurie.
Un sceptru.
Un om cu coadă.

Consideraţii asupra zilei de Luni

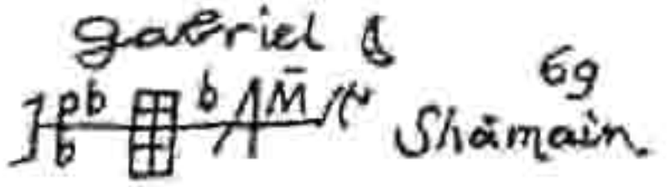

Îngerul zilei de Luni, sigiliul său, Planeta şi semnul Planetei, şi numele Primului Cer.

Îngerii zilei de Luni

Gabriel Michael Samael

Îngerii aerului zilei de Luni

Arcan Roy

Miniştrii săi

Bilet Missabu Abuzaha

Vântul sub care se află Îngerii Aerului

Zephyr (sau vântul din Orient)

Îngerii Primului Cer ce domnesc Luni care trebuiesc chemaţi în cele patru părţi ale Lumii.

Dinspre Orient

Gabriel	Gabrael	Madiel
Deamiel	Janaël	

Dinspre Occident

Sachiel	Zaniel	Habaiel
Bachanael	Corabiel	

Dinspre Miazănoapte

Mael	Vvael	Valnum
Bahel	Baldy	Humastrau

Dinspre Miazăzi

Curaniel	Dabriel	Darquiel
Hanum	Anayl	Vetuel

Fumigaţiile zilei de Luni: Aloe.

Conjuraţia zilei de Luni

Conjuro et confirmo super vos, Angeli fortes et boni, in nomine Adonay, Adonay, Adonay, Eye, Eye, Eye, Cados, Cados, Cados. Achim, Achim, Achim, Ia, Ia, fortis, Ia, qui apparuit in monte Sinai. cum glorificatione Regis Adonay, Saday, Zabaoth, Amathay, Ya, Ya, Ya, Marinata, Abim, Iela, qui Maria creavit, stagna et omnes aquas in secundo die, quasdam super coelos, et quasdam in terra. Sigillavit

mare in alto nomine suo, et terminum quem sibi posuit, non praeteribit: et per nomina angelorum qui dominantur in primo exercitu, qui serviunt Orphaniel, angelo magno, pretioso et honorato; et per nomen stellae quae est in luna, et per nomina praedicta super, te conjuro scilicet, Gabriel, qui est praepositus diei Lunae secundo, quod pro me labores et adimpleas omnem meam petitionem, juxta meum velle et votum meum, in negotio et causa mea.

Vă conjur şi vă confirm, Îngeri puternici şi buni, în numele lui Adonay, Adonay, Adonay, Eie, Eie, Eie, Cados, Cados, Cados, Achim, Achim, Ja, Ja, puternicului Ja care a apărut pe muntele Sinai cu glorificarea Regelui Adonay, Saday, Zeboath, Amathoy, Ya, Ya, Ya, Marinata, Abim, Jela, care a creat în a doua zi mările, lacurile şi toate apele pe pământ şi în pământ. El a cumpărat în numele său prea înalt marea care nu va putea depăşi marginile ce i-au fost date şi în numele îngerilor care comandă în prima Armată, care-l servesc pe Orphaniel Mare Înger preţios şi onorat; şi prin numele Stelei care e Luna, şi prin numele de mai sus, vă conjur, pe voi, Gabriel ce ai fost propus zilei de Luni care e cea de a doua zi, să lucraţi pentru mine şi să-mi îndepliniţi... (etc.) ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele Aerului de Luni sunt supuse lui Zephyre ce e vânlul Lunii. Sarcina lui e de a da argint, bani, de a transporta lucrurile dintr-un loc în altul, de a da cai iuţi, de a descoperi secretele şi trecutul oamenilor.

Figurile obişnuite ale Spiritelor zilei de Luni, ziua Lunii

Ele apar cel mai adesea sub un corp foarte mare, moale şi flegmatic, de o culoare asemănătoare unui nor întunecat şi tenebros, cu ochii roşii şi plini de apă, capul chel, dinţi însângeraţi, cu mişcări asemănătoare ale unei furtuni pe mare. Când se apropie de cerc începe să cadă o ploaie mare în apropierea acestuia.

Formele lor particulare sunt

Un Rege înarmat cu arc şi săgeată, călare pe un zeu;
Un copil mic;
O vânătoriţă înarmată cu arc şi săgeţi;
O vacă;
Un mic cerb;
O gâscă;
O haină de culoare verde sau argintie;
O săgeată;
Un animal cu mai multe picioare.

Consideraţii asupra zilei de Miercuri

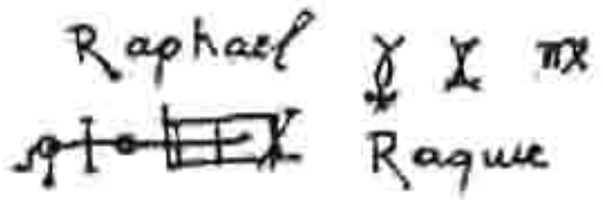

Îngerii zilei de Miercuri

Raphael Miel Seraphiel

Îngerii aerului, ce domnesc Miercuri

Mediat sau Regele Modiat

Miniştri: Suquinos, Sallales

Îngeri celui de al doilea Cer ce domnesc Miercuri şi care trebuiesc chemaţi din cele patru zări.

Dinspre Orient

Mathlai Tarmiel Barabarat

Dinspre Occident

Jerescuc Mitraton

Dinspre Miazănoapte

Thiel Rael Jariachel
Venahel Vetel Abuion
Veimuel

Dinspre Miazăzi

Mittiel Netapa Babel
Caluel Vel Laquel

Vântul sub care se află Îngerii Aerului ce domnesc Miercuri

Africus (sau vântul de Sud-Vest)

Fumigaţiile zilei de Miercuri

Mastic (sau gumă)

Conjuraţia zilei de Miercuri

„Conjuro et confirmo vos, angeli fortes, sancti et potentes, in nomine fortis, meluen dissimi et benedicti Adonay, Elohim, Saday, Saday, Saday, Eye, Eye, Eye, Asamie, Asarie, et in nomine Adonay, Dei Israël, qui creavit luminaria magna, ad distinguendum diem a nocte; et per nomen omnium angelorum, deservientium in exercitu secundo coram terra angelo majori, atque forti et potenti; et per nomen stellae, quae est Mercurius et per nomen sigilli, quo sigillatur a Deo fortissimo et honorato, praedicta super, te, Raphael, angele magne, conjuro, qui es praepositus diei quartae; et per nomen

sanctum quod est scriptum in fronte Aaron, sacerdotes, altissimi Creatoris, et per nomina angelorum, qui in gratiam Salvatoris confirmati sunt et per nomen sedis animalium habentium senas alas, quod pro me labores et adimpleas omnem meam petitionem, juxta meum velle et votum meum, in negatio et causa mea".

Vă conjur şi vă confirm, Îngeri mari şi puternici, în numele puternicului, foarte temutului şi binecuvântatului Ja, Adonay. Elohim, Saday, Saday, Saday, Eye, Eye, Eye, Asamie, Asarie, şi în numele lui Adonay, Dumnezeul lui Israel, care a creat marile lumini pentru a diferenţia ziua de noapte; şi în numele tuturor îngerilor ce servesc în cea de a Doua Armată în prezenţa îngerului Major Tetra, mare şi puternic şi în numele Stelei care este Mercur şi în numele sigiliului cu care Dumnezeu cel puternic şi onorat l-a sigilat, pentru toate lucrurile de mai sus, vă conjur pe voi Îngere Mare Raphael care aţi fost propus pentru Miercuri ce e cea de a patra zi şi prin sfântul nume ce a fost scris pe fruntea lui Aaron, Foarte marele preot al Creatorului, şi în numele îngerilor ce sunt confirmaţi în graţia Salvatorului şi în numele tronului Animalelor ce sunt aripile sănătoase ce lucrează pentru mine etc... ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele aerului zilei de Miercuri sunt supuse vântului de Sud-Vest, natura lor este de a da tot felul de metale, lucruri terestre, de a dezvălui trecutul, prezentul şi viitorul, de a da victorie în luptă, transmutaţia elementelor, de a da boli sau sănătate, de a-i ridica pe săraci, de a lumina Spiritele.

Figurile obişnuite ale spiritelor zilei de Miercuri

Ele apar cel mai adesea sub forma unei persoane de talie mijlocie, foarte nuetă, conversând amabil, cu o faţă umană, ca de un om înarmat, de culoare strălucitoare; mişcările sunt asemănătoare cu cele ale unui nor limpede; ei încearcă să creeze frica celor care i-au conjurat şi i-au făcut vizibili.

Formele lor particulare sunt:

Un Rege călare pe un urs;
Un bărbat tânăr frumos;
O femeie ce ţine o furcă;
Un câine;
O ursoaică;
O coţofană;
O haină de diferite culori;
Un baston.

Consideraţii pentru ziua de Joi

Sachiel 4+3. X
L I I Zebul

Îngerul zilei de Joi, sigiliul său, Planeta şi semnul care domină această planetă şi numele celui de al Şaselea Cer.

Îngerii zilei de Joi

Sachiel Castiel Asasiel

Îngerii aerului ce domnesc Joi

Suth Roy

Miniştri

Maguth Gutriz

Vântul sub care se află Îngerii aerului

Vântul de Sud

Întrucât nu mai există Îngeri ai aerului dincolo de cel de al cincilea Cer, spuneţi Joia, în cele 4 vânturi, cuvintele următoare:

În spre Orient

O Dumnezeule Mare şi Foarte Puternic, onorat pentru toate secolele dintotdeauna.

În spre Occident

O Dumnezeule Înţelept, ilustru şi drept şi cu clemenţă divină, te rog, tatăl meu credincios, ca să pot îndeplini astăzi cererea mea, operaţia mea, ascultă-mă, tu care trăieşti şi domneşti pentru toate secolele infinite, aşa să fie.

În partea de Miazănoapte

O Dumnezeule puternic şi fără de început;

În partea de Miazăzi

O Dumnezeule puternic şi milostiv.

Fumigaţia zilei de Joi

Sofran.

Conjuraţia zilei de Joi

„Conjuro et confirmo super vos, Angeli sancti, per nomen Cados, Cados, Cados, Eschereie, Eschereie, Eschereie, Halim, Halim, Ya, fortis firmator seculorum, Cantine, Jaym, Janie, Anie, Calbar, Sabbac, Betifay, Alnaym, et per nomen Adonay, qui creavit pisces, reptilia in aquis, et aves super faciem terrae, volantes versus coelos die quinto, et per nomina Angelorum servientium in sexto

exercitu coram pastare angelo sancto et magno et potenti principe; et per nomen stellae que est Jupiter; et per nomen sigilli sui; et per nomen Adonay, summi Dei omnium creatoris; et per nomen omnium stellarum et per vim et virtutem earum, et per nomina praedicta, conjuro te, Sachiel, Angele magne, qui es praepositus diei Jonis, et pre me labores et adimpleas omnem meam petitionem, juxta meum velle et vatum meum, in negatio et causa mea".

Vă conjur şi vă confirm pe voi, îngeri sfinţi în numele lui Cádos, Cados, Cados, Eschereie, Eschereie, Eschereie, Hatim. Ya puternic susţinător al secolelor, Cantine, Jaym, Janie, Calbat, Sabbac, Berifay, Alnaym şi în numele lui Adonay care a creat cea de a 5-a zi peştii şi reptilele în ape şi păsările pe pământ ce zboară către cerun şi în numele Îngerilor ce servesc în cea de a şasea Armată, în prezenţa Îngerului Păstor, mare şi puternic prinţ şi în numele Stelei care e Jupiter şi în numele sigiliului său, şi în numele lui Adonay, Suveranul Dumnezeu Creator al tuturor lucrurilor, şi în numele tuturor stelelor şi prin forţa şi virtutea lor, în numele celor de mai sus, vă conjur mare Îngere Sachiel, ce ai fost propus pentru ziua de Joi, să lucrezi pentru mine şi să-mi îndeplineşti... etc. ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele Aerului zilei de Joi sunt supuse vântului de sud, natura lor e de a iubi femeile, să facă pe oameni veseli şi mulţumiţi, a reconcilia cu duşmanii, a vindeca bolile, a îmbolnăvi pe oameni sănătoşi, a cauza sau repara stricăciunile.

Figurile obişnuite ale spiritelor zilei de Joi, ziua lui Jupiter

Ei apar sub forma unui corp sanguin şi bilos, de talie mijlocie, într-o mişcare oribilă şi înspăimântătoare, cu o privire foarte dulce, conversaţie agreabilă, de culoarea fierului. Mişcarea e ca a unui fulger, însoţit de tunete, iar când se apropie de cercul vostru, vor părea nişte oameni mâncaţi de lei.

Formele lor particulare

Un Rege cu sabia în mână, călare pe un cerb;
Un bărbat purtând o mitră, cu un veşmânt lung;
O fată tânără ornată cu flori şi o coroană de lauri;
Un taur;
Un cerb;
Un păun;
O haină azurie;
O sabie;
Un ulcior.

• Consideraţii asupra zilei de Vineri

anael · ♀ ♉ ♎
♓ ♒ Sagun

Îngerul zilei de Vineri, sigiliul său, Planeta, semnul dominant al acestei Planete şi numele celui de al treilea Cer.

Îngerii zilei de Vineri

Anaël Rachiel Sachiel

Îngerii Aerului ce domnesc Vinerea

Regele Sarabotes

Miniştri

Amabiel Aba Abalidoth Flaef

Vânturile care sunt sub aripile Îngerilor aerului

Zephyr (de vest)

Îngerii celui de al 3-lea Cer ce domnesc Vinerea şi care trebuiesc chemaţi din cele patru zări ale lumii.

Dinspre Orient

Setchiel	Chedusitaniel	Corat
Tamael	Tenaciel	

Dinspre Occident

Turiel	Coniel	Babiel
Kadie	Mattiel	Kuffattiel

Dinspre Miazănoapte

Peniel	Penael	Penat
Raphael	Raniel	Doremiel

Dinspre Miazăzi

Porna	Sachiel	Chermiel
Samael	Santanael	Faniel

Fumigaţia zilei de Vineri

Rădăcină de Balsamum

Conjuraţia zilei de Vineri

„Conjuro et confirmo super vos, Angeli fortes, sancti atque potentes in nomine On, Hey, Hey, Ja, Je Adonay, Saday, et in nomine Saday qui creavit quadrumpedia et animalia reptilia et homines in sexto die et Adamae dedit potestatem super omnia animalia; in de benedictum sit nomen creatoris in loco suo: et per nomina Angelorum servientium in tertia exercitu, coram Agiel, Angelo magno, principe

forti atque potenti et per nomen stellae, quae est Venus, et per sigillum ejus quod quidem est sanctum, et per nomina praedicta conjuro super, te, Anael, qui es praepositus diei sextae, ut pro me labores et adimpleas omnem meam petitionem, juxta meum velle et votum meum, in negatio et causa mea".

Vă conjur şi vă confirm Îngeri puternici, sfinţi şi atotputernici, în numele lui On, Hey, Heya, Ja, Je, Adonay, Saday, şi în numele lui Saday care a creat animalele cu patru picioare, reptilele şi oamenii în a şasea zi şi i-a dat lui Adam puterea asupra tuturor animalelor pentru care să fie binecuvântat numele Creatorului; şi în numele Îngerilor ce servesc în cea de a treia Armată în prezenţa lui Dagiel, mare înger prinţ puternic şi tare; şi în numele Stelei care e Venus şi prin sigiliul său care e sfânt; şi prin numele de mai sus, vă conjur pe voi, Anaël ce ai fost propus pentru Vineri care e cea de a şasea zi, să lucraţi pentru mine... etc., ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele aerului de Vineri sunt supuse Zefirului (vântul de vest), sunt dătătoare de bani, de a excita şi produce luxul, provoca boli şi vindeca, de a face tot ceea ce e în mişcare.

Figuri obişnuite Spiritelor de Vineri

Ziua lui Venus

Apar sub un corp frumos, de talie medie, cu un aer amabil şi agreabil, de culoare albă sau verde aurie, mişcarea le este asemănătoare cu a unei stele foarte limpezi şi strălucitoare. Apar în afara cercului sub forma unei fete care-l excită pe operator.

Formele particulare sunt

Un Rege cu sceptrul în mână, călare pe o cămilă;
O fată bine îmbrăcată;
O fată dezbrăcată complet;
O capră;
O cămilă;
O porumbiţă;
O haină albă sau verde
Flori;
Cetină de Juniperus Sabina.

. Consideraţii asupra zilei de Sâmbătă

Cassiel

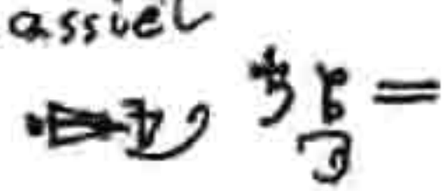

Îngerul Zilei de sâmbătă, Sigiliul sau, Planeta, semnul ce domină această Planetă.

Îngerii zilei de Sâmbătă

Cassiel Machatan Vriel

Îngerii aerului ce domnesc Sâmbăta

Regele Maymon

Miniştrii săi

Abumallth Assaibi Balidet

Vântul sub care se află Îngerii aerului

Africus (din sud-vest)

Fumigaţia de sâmbătă

sulf

Nefiind îngeri care să domine aerul dincolo de cel de al 5-lea cer, spuneţi în cele patru zări aceleaşi conjuraţii ca pentru joi.

Conjuraţia zilei de Sâmbătă

„Conjuro et confirmo super vos, Caphriel vel Cassiel, Machalan et Saraquiel, Angeli fortes et potentes, et per nomen Adonay, Adonay, Eye, Eye, Eye, Acim, Acim, Acim, Cados, Cados, Cados, Inavel Ima, Ima, Saday, Ja, Sar Domini formatoris saeculorum, qui in septimo die quievit, et per illum qui in bene placito suo filiis Israel in haereditatem observandum dedit, ut eum firmiter custodirent et sanctificarent ad habendam inde bonam in alio saeculo remunerationem; et per nomina Angelorum servientium in exercitu septimo Booel Angelo magno et potenti principi, et per nomen stellae est Saturnus; et per sanctum sigillum ejus, et per nomina praedicto super, conjuro te, Caphriel, qui praepositus est diei septimae, quae est dies Sabbati; quod pro me labores et adimpleas omnem meam petitionem, juxta meum velle et votum meum in negatio et causa mea".

Conjuraţia pentru sâmbătă

Vă conjur şi vă confirm, Caphriel sau Cassiel, Machatori şi Seraquiel, Îngeri tari şi puternici şi prin numele lui Adonay, Adonay, Adonay, Eie, Eu, Eu, Acim, Acim, Acim, Cados, Cados, Cados,

Inavel, Ima, Ima, Saday, Ja, Sar, Domnul care a creat secolele şi care s-a odihnit cea de a şaptea zi, şi care de bună voie a dat Copiilor lui Israel ca moştenire această zi ca să o păstreze aşa, să o sanctifice apoi, şi să o aibe ca recompensă în alt secol, şi în numele Îngerilor care servesc în cea de a şaptea Armată, Îngerul mare şi puternic prinţ Booel şi în numele Stelei care este Saturn; şi prin sfântul sau sigiliu şi prin numele de mai sus. Vă conjur pe voi, Caphriel ce ai fost propus pentru Sâmbătă care e cea de a şaptea zi ce lucraţi pentru mine etc... ca în conjuraţia de Duminică.

Spiritele aerului de Sâmbătă sunt supuse vântului de Sud-Orient, natura lor fiind de a semăna discordia, ura, de a provoca gânduri negre, de a ucide şi mutila.

Figurile ordinare ale Spiritelor zilei de Sâmbătă, ziua lui Satum

Ele apar cel mai adesea de o talie înaltă şi subţire, cu o mină mânioasă, având 4 feţe, una în spate, alta în faţa capului, ambele cu un cioc şi alte două la genunchi. Sunt de culoare neagră şi transparentă, mişcarea lor e o mare agitaţie de vânturi, cu o aparenţă de cutremur, semnul lor e pământul mai alb ca zăpada.

Formele particulare sunt:

Un rege bărbos călare pe un dragon
Un bătrân cu barbă
Un bătrân sprijinit într-un baston
Un porc
Un dragon
O bufniţă
O haină neagră
Un ienupăr.

5. Mathon	Gabriel
6. Rana	Cassiel
7. Netos	Sachiel
8. Tafrac	Samael
9. Sassur	Michael
10. Aglo	Anael
11. Calema	Raphael
12. Salom	Gabriel

SÂMBĂTĂ

Orele zilei	Îngerii orelor
1. Yayn	Cassiel
2. Ianor	Sachiel
3. Nasnia	Samael
4. Salla	Michael
5. Sadedali	Anael
6. Thamur	Raphael
7. Ourer	Gabriel
8. Tanic	Cassiel
9. Nèron	Sachiel
10. Jayon	Samael
11 Abay	Michael
12. Natalon	Anael

Orele nopţii

1. Beron	Raphael
2. Barol	Gabriel
3. Thanu	Cassiel
4. Athir	Sachiel
5. Mathon	Samael
6. Rana	Michael
7. Netos	Anael
8. Tafrac	Raphael
9. Sassur	Gabriel
10. Aglo	Cassiel
11. Calema	Sachiel
12. Salam	Samael

mielului virgin pentru a trasa marele cerc cabalistic în care veți face operația.

Prepararea Vergelei fulgerătoare

În ajunul marei întreprinderi, mergeți să căutați o baghetă sau vergea de alun sălbatic ce n-a fost întrebuințată niciodată, având forma de mai jos:

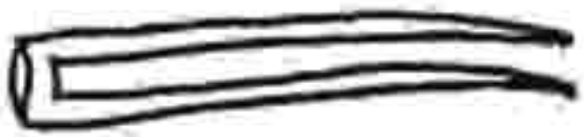

Această baghetă va trebui să fie bifurcată, iar lungimea ei să fie de 19 degete și jumătate. După ce am găsit o baghetă ca mai sus, nu o veți atinge cu mâna, așteptând până a doua zi, ziua acțiunii când veți merge s-o tăiați la răsăritul soarelui și atunci o veți curăța de frunze servindu-vă de același cuțit ce s-a folosit la sacrificarea victimei și care va fi cu sânge pe el, așteptați răsăritul soarelui când veți începe să tăiați vergeaua, pronunțând cuvintele următoare:

„Îți recomand, mare Adonay, Eloim, Ariel și Iehoval de a-mi fi favorabil și de a conferi acestei baghete pe care o tai cu forța și virtutea lui Iacob, Moise și marelui Iosua; îți recomand de asemenea o mare Adonay, Ariel și Iehoval de a închide în această baghetă forța lui Samson, mânia lui Emmanuel și fulgerele marelui Zanatnatmiac ce vor răzbuna injuriile oamenilor în marea zi a judecății. Amin".

După ce ați pronunțat aceste mari și teribile cuvinte și privind tot timpul în direcția unde răsare soarele, terminați de tăiat bagheta și duceți-o în camera voastră; după aceea căutați o bucată de lemn pe care îl veți tăia la aceeași grosime cu cele două capete ale baghetei și vă veți duce la un lăcăluș pentru a face din fierul cuțitului ce a servit la sacrificarea victimei, două vârfuri de furcă pe care le veți dispune la baghetă.

Când totul este gata, întoarceți-vă acasă și puneți furca jos, luați o piatră magnetică pe care o încălziți și magnetizați cele două vârfuri ale baghetei, pronunțând cuvintele următoare:

„Prin puterea marelui Adonay, Eloim, Ariel și Iehova, îți comand să te unești și să atragi toate corpurile pe care le vreau prin puterea marelui Adonay, Eloim, Ariel și Iehova, îți comand, prin incompatibilitatea focului și a apei de a separa toate materiile, așa cum au fost ele separate în ziua creerii lumii. Amin".

După aceasta bucurați-vă în onoarea și gloria marelui Adonay că dispuneți de o mare avere de lumină; în seara următoare luați baghetă, pielea de miel și piatra smălțuită și două coroane de verveină împreună cu două sfeșnice și două lumânări de ceară virgină sfințite și făcute de o fată virgină.

Luați un vătrai nou, două pietre de amnar noi și lască pentru a aprinde focul și o jumătate de sticlă de coniac și o porție de tămâie sfințită cu camfor și patru caiele ce au servit la sicriul unui copil.

După aceea mergeți la locul unde urmează să faceți marea operă și faceți exact punct cu punct cele de mai jos, începând cu marele cerc cabalistic.

Marele cerc cabalistic

Începeți să trasați cercul cu pielea de miel așa după cum e indicat în figură pe care o veți fixa cu patru cuie, luați apoi piatra smălțuită și trasați un triunghi în interiorul cercului, ca în figură începând din partea de răsărit, trasați apoi de asemenea cu piatra smălțuită pe marele A, pe micul e, micul i și micul j, ca și sfântul nume al lui Isus în mijlocul celor două cruci (JHS) astfel ca spiritele să nu vă poată face nimic rău prin spate.

După care Magicianul își va introduce cele două ajutoare în triunghi, la locul lor așa cum e marcat și va intra și el fără să se sperie de zgomotele pe care le va auzi, așezând cele două sfeșnice cu cele două coroane de verveină la dreapta și la stânga triunghiului interior.

Acestea fiind făcute, începeți să aprindeți cele două lumânări într-un vas nou pus în fața voastră plin cu cărbuni de lemn de salcie, ce vor trebui arși în aceeași zi când magicianul îi va aprinde, aruncați o parte din coniac și o parte din mirodenii și camfor, păstrându-vă restul pentru a întreține un foc continuu pe toată durata operației. După ce ați făcut cele de mai sus, spuneți cuvintele următoare:

„Îți ofer, mare Adonay, aceste mirodenii din cele mai pure, la fel îți ofer cărbuni ca provenind din cel mai ușor lemn. Îți ofer, o mare și atotputernic Adonay, Eloim, Ariel și Iehova, din tot sufletul meu și din toată inima mea, binevoiește, o mare Adonay de a le primi cu plăcere. Amin".

Să fiți atenți de a nu avea asupra voastră nici un metal impur, altfel decât aur sau argint pentru a arunca o monedă spiritului, învelind-o într-o hârtie pe care i-o veți arunca pentru ca acesta să nu vă facă nici un rău când va veni în fața cercului.

---

1) *Verbină, spanic, urzicuțe. Vorbunca officinalis.*

În timp ce el va ridica banul, începeți rugăciunea următoare, înarmându-vă cu curaj, forță și prudență. Nu va vorbi decât magicianul, ceilalți doi păstrând tăcere, chiar dacă spiritele l-ar întreba sau amenința.

Prima rugăciune

„O mare Dumnezeu, trăitor! într-o singură și aceeași persoană, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, vă ador cu cel mai profund respect și mă supun Sfintei și demnei paze cu cea mai vie încredere; cred, cu cea mai sinceră credință, că ești creatorul meu, binefăcătorul meu, susținătorul meu și stăpânul meu și declar că nu am altă dorință decât de ați aparține pentru totdeauna. Așa să fie".

A doua rugăciune

„O mare Dumnezeu cel viul care a-i creat omul pentru a fi fericit în această viață care ai format toate lucrurile, și care ai spus: „Totul va fi supus omului" fi-mi favorabil și nu permite ca spiritele rebele să posede comori ce au fost formate pentru nevoile noastre. Dă-mi mie, marele Dumnezeu puterea de a dispune prin puterile și teribilele cuvinte ale clavicului Adonay, Eloim, Ariel, Iehova, Tagla, Malhon, să-mi fii favorabil. Amin".

Aveți grijă să întrețineți focul cu coniac, tămâie (mirodenii) și camfor, după care spuneți următoarea rugăciune de ofrandă după cum urmează:

Ofrandă

„Îți ofer această tămâie ca fiind cea mai pură pe care am găsit-o, o mare Adonay, Eloim, Ariel și Iehova! binevoiește de a o primi ca agreabilă, o mare Adonay! fi-mi favorabil prin puterea ta și fă să reușesc în această mare întreprindere. Amin".

Chemarea lui Lucifer

„Împărate Lucifer, prinț și stăpân al spiritelor revoltate, te rog să părăsești locuința în ori care parte a lumii ar fi ea pentru a veni să-mi vorbești; îți comand și te conjur în numele marelui Dumnezeu viu, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, să vii fără nici-un miros urât, pentru a-mi răspunde cu voce inteligibilă, articol cu articol, la ceea ce îți voi cere. Fără de care tu vei fi constrâns prin puterea marelui Adonay, Eloim, Iehova, Tagla, Mathon și a tuturor celorlalte spirite superioare ce te vor constrânge fără voia ta.

Venite! venite!

Submiriților LUCIFUGE sau vei fi amețit în veci vecilor prin marea forță a acestei baghete fulgerătoare! în subito!"

Cea de a doua chemare

„Îți comand și te conjur, împărate Lucifer din partea marelui Dumnezeu viu și prin puterea lui Emmanuel unicul său fiu, stăpânul său și al meu și prin virtutea sângelui său prețios care l-a vărsat pentru a smulge pe oameni din lanțurile tale, îți ordon să părăsești locuința ta ori unde s-ar afla în lume, jurând să nu ai parte de nici un sfert de oră de repaus dacă tu nu vii să-mi vorbești cu voce clară și inteligibilă.

Dacă tu nu poți veni personal, trimite-mi mesagerul tău pe Astaroth cu față umană, fără zgomote și mirosuri neplăcute; altfel te voi lovi pe tine și pe toți ai tăi cu îngrozitoarea baghetă fulgerătoare până în adâncul abisurilor.

Și prin puterea acestor mari cuvinte ale claviculei: Par Adonay, Eloim, Ariel, Iehova, Tagla, Mathon, Almonzin, Anos, Pytona, Magots, Silphae, Cabost, Salamandrae, Gnomus, Terrae, Coelis, Godens, Aqua. In subito".

Avertisment

Mai înainte de a citi cea de a treia chemare, dacă spiritul nu apare, citiți clavicula așa cum o redăm mai jos și dați în spinte punând cele două capete ale furcii baghetei voastre în foc.

În acest moment nu vă speriați de urletele îngrozitoare pe care le veți auzi căci spiritele se vor ivi. Înainte de a citi clavicula, în timpul zgomotelor pe care le veți auzi, veți citi cea de a treia chemare.

A treia chemare

„Îți ordon, împărate Lucifer, din partea marelui Dumnezeu cel viu, a scumpului tău fiu și a Sfântului Duh și prin puterea marelui Adonay, Eloim, Ariel și Iehova să apari acum sau să-mi trimiți pe mesagerul tău Astaroth, obligându-te să-ți părăsești locuința în oricare colț al lumii s-ar afla ea, declarând că dacă nu apari acum, te voi lovi pe tine și pe toți ai tăi cu baghetă fulgerătoare a marelui Adonay, Eloim, Ariel și Iehova, etc."

Și dacă până acum Spiritul nu apare, puneți vârfurile baghetei în foc și citiți puternicile cuvinte de mai jos, ale marei clavicule a lui Salomon.

Marea Chemare

A treia a veritabilei Clavicule.

„Te conjur, o Spirite! de a apare în această clipă prin forța marelui Adonay, prin Eloim, prin Ariel, prin Iehova, prin Aga, Tagla, Mathon, Darios, Almauzin, Arios, Membrol, Varbis, Pithona, Magots, Silphae, Rabost, Salamandrae, Tabost, Gnomus, Terrae, Coelis, Godens, Aqua, Gingua, Janua, Elituamus, Zanainetmik etc. A., E.,

A.. J.. A.. T.. M.. O.. A.. A.. M.. V.. P.. M.. S.. C.. S.. T.. G.. T.. C.. G..
A.. G.. J.. E.. Z etc.

După ce ați repetat de două ori aceste mari și puternice cuvinte, fiți sigur că spiritul își va face apariția.

Apariția spiritului

„Iată-mă, ce îmi ceri tu? pentru ce îmi tulburi repausul? Nu mă mai lovi cu această teribilă baghetă".

Lucifuge. Rofocale.

Cerere către spirit

Dacă ai fi apărut când te-am chemat nu te-aș mai fi lovit. căci tu dacă nu îmi acorzi ceea ce îți cer, te voi tortura etern.

Salomon

Răspuns al spiritului

Nu-mi place aici și nu mă tortura mai departe. spune-mi cât mai repede ce îmi ceri.

Lucifuge. Rofocale

Cerere către spirit

Îți cer să vii să vorbim de două ori în toate zilele săptămânii, în timpul nopții, cu mine sau acei care îți vor prezenta cartea mea. pe care tu o vei aproba și semna, lăsând la voința ta de a alege orele care îți convin dacă nu ești de acord cu cele de mai jos:

Să știi

Luni la ora 9 și la miezul nopții;
Marți la ora 10 și la ora unu;
Miercuri la ora 11 și la ora două;
Joi la ora 8 și la ora 10;
Vineri la ora 7 seara și la miezul nopții;
Sâmbătă la ora 9 seara și la 11.

În plus, îți comand să-mi aduci comoara cea mai apropiată, promițându-ți ca recompensă prima monedă de aur sau de argint pe care o voi atinge cu mâna în primele zile din fiecare lună; iată ce îți cer.

Salomon

Răspunsul spiritului

Nu pot să-ți acord ceea ce îmi ceri în aceste condiții și nici în altele dacă tu nu-mi le vei da în cincizeci de ani mie, pentru a face din corpul tău și din sufletul tău ceea ce îmi va place.

Lucifuge. Rofocale

Avertisment

Veți pune acum capătul baghetei fulgerătoare în foc și veți recita marea chemare a claviculei până ce spiritul se va supune dorințelor voastre.

Răspunsul și convenția spiritului

Nu mă mai lovi, îți promit să fac tot ceea ce dorești, două ore în fiecare noapte din fiecare zi a săptămânii.

Să știi

„Luni la orele 10 și la miezul nopții;
Marți la orele 11 și la ora unu;
Miercuri la miezul nopții și la ora 2;
Joi la ora 8 și la ora 11;
Vineri la ora 9 și la miezul nopții;
Sâmbătă la ora 10 și la ora 1.

Voi aproba cartea ta și-mi voi pune adevărata semnătură pe pergamentul pe care îl vei atașa la sfârșit pentru a-ți servi la nevoie, mă voi supune să apar în fața ta de fiecare dată când mă vei chema, când tu vei deschide cartea, când tu vei fi purificat și vei avea teribila baghetă fulgerătoare și când tu vei trasa marele cerc cabalistic și vei pronunța cuvântul Rofocale."

Cerere către spirit

„Îți cer ca tu să vii să vorbim de două ori în toate zilele săptămânii, în timpul nopții cu mine sau cu aceia care îți vor prezenta cartea pe care tu o vei aproba și semna, lăsând la voința ta alegerea orelor ce îți convin dacă tu nu apari la cele menționate mai jos:

Să știi

Luni la ora 9 și la miezul nopții;
Marți la ora 10 și la ora 1;
Miercuri la ora 11 și la ora 2;
Joi la ora 8 și la ora 10;
Vineri la ora 7 seara și la miezul nopții;
Sâmbătă la ora 9 seara și la ora 11.

În plus îți comand să-mi dai comoara cea mai apropiată, promițându-ți ca recompensă prima monedă de aur sau de argint pe care o voi atinge în primele zile ale fiecărei luni; iată ce îți cer.

Salomon"

Răspunsul spiritului

„Nu sunt de acord cu ceea ce îmi ceri în aceste condiții nici în altele dacă nu-mi vei da pentru cincizeci de ani pentru a face din corpul tău și din sufletul tău tot ce-mi place.

Lucifuge. Rofocale"

Avertisment

Veţi aşeza vârful baghetei fulgerătoare în foc şi veţi reciti marea chemare a claviculei până ce spiritul se supune dorinţelor voastre.

Răspunsul şi convenţia spiritului

„Nu mă mai lovi, îţi promit să faci ce doreşti, două din fiecare noapte a zilelor săptămânii.

Să ştii

Luni la ora 10 şi la miezul nopţii;
Marţi la ora 11 şi la ora 1;
Miercuri la miezul nopţii şi la ora 2;
Joi la ora 8 şi la ora 11;
Vineri la ora 9 şi la miezul nopţii;
Sâmbătă la ora 10 şi la ora 1.

Voi aproba cartea ta şi-ţi voi da adevărata mea semnătură pe pergamentul pe care îl vei alaşa la sfârşit pentru a le servi la nevoie; mă voi supune de asemenea să apar în faţa ta de fiecare dată când voi fi chemat când vei deschide această carte, când tu vei fi purificat şi vei avea teribila baghetă fulgerătoare şi vei face marele cerc cabalistic şi vei pronunţa cuvântul Rofocale.

Îţi promit să apar şi să tratez amical cu toţi acela ce vor avea numita carte pe care se află semnătura mea, când mă vor chema de prima dată când vor avea nevoie de mine.

Mă angajez să-ţi dau comoara pe care mi-ai cerut-o, ştiind că vei păstra secrel pentru totdeauna, că vei fi caritabil cu săracii şi-mi vei da o monedă de aur sau de argint în toate primele zile din fiecare lună; dacă nu o vei face, tu vei fi al meu pentru totdeauna.

Lucifuge, Rofocale."

Aprobat

Răspunsul spiritului

Primesc cererea ta.
Salomon.

Centum Regnum

Chiamata di Lucifero

„Lucifer, Quia, Kameron, Aliscot, Mandesumini, Poemi, Oriel, Magreuse, Parinoscon, Estio, Dumogon, Divorcon, Casmiel, Hugras, Fabiel, Vonton, Ull, Sodierno, Petan, Venite, Lucifer, Amen."

Promesse de l'esprit

„Io Lucifero, Imperatore Potentissimo, supremo ed indipendente, libero et assoluto, padrone di tutto il Regno sotteraneo, dispotico Signotrin tutte le mi giuridizione, formidabile, terribile, nobilissimo, al cui Impero tuto Regolatissimo, si muove a governa arbitro di tutte le fortune, di tutto le siagure, sapiente a sagace, e formit d'ogni piu sublime luminoso caratere, Dematore dell'Europa e di tutte le siagure et Asia in particolare."

Capo secundo

„Prometto e giuro al nome di Dio da viventi obedienza, prontezza e somissione al padrone di questo libro firmato, e giuratto al nome sudetto, e de miei sudetti carateri, et in virtu di tat giuarmento e sotto signassione, giuro d'adelire a tutto quello che piu sera in piacere del padrone di questo libro."

Capo tercio

„Piu, prometto e giuro per parte di miei sudite l'istesso; Onde al solo legere che si fara della mia chiamata al capo prime di questo libro, di comparir subitto, prontamente in forma di bel garzone, o giovine in aria piacanele, sensa strepitto, rumore, o altro che possa offendere, o intimorire il padronore di questo libro, rispondento giustamente con chiarezza, sensa amfibologia alle sue interrogaziom, ed essequendo quanto mi vera commandatto, con tutta realta, e sinceritia, sensa che de bono precedere profumi, o altre invocasioni, maghiche azioni, o circoli, e ceremonie, ma pensi instentamente ofermi pronto essequitore de suoi commandi."

Capo Quarto

„Senso che in tali occazioni maimai offenda le Compagne, o altre cocose del mondo, e Compito il mio sereisio di subidamente partire seasa strepito alenno."

Capo Quinto

„Piu, prometto e giuro-nella forma predetta sua universalissima servitu di tutti i miei sudetti al padrone di questo libro sensa diferensa digre de dignata o d'altre regioni, ma ogni quale volta, tempo, stagione, anno, mase, settimana, giorno, ora, e quarto, est instente che rara letta la mia chiamata di compartre in forma di bel giovine,e

di somministrali qualsisia de miei rudetti in servizio al padrone di questo libro, e di non partire se prima non sara licensiatto colla semplice Formola, o di me, o delli altri."

Capo Sesto

„Piu, prometto, e giuro per me ŕ tutti altri al nome de Dio č delli nostri misteriori caratteri, segretessa fedelta inviolabile, sensa ponto maimai contrevenire al mio giuramento, e promessa."

Capo Septimo

„Piu, prometto e giuro io in particolare per tutti i mei sudetti di protegere, č di diffendere il padrone di questo libro da tutte le figure pencoli, et altre naturali, ed accidentali vicende, ed in caso per qualonque suo bisoguo saro chiamato di assisterlo, e provedero di tutto il bisognenale abenche, non si inotato in questo libro."

Mod do Licenziare (Eliberare).

„Ite in pace ŕ loco vestro et pax sit inter vos reditun ad me cum vos innocavero, in nomine Patris et Filli et Spiritus Sancti. Amen."

Ordinul Spiritului

Urmează-mă şi vino să recunoşti comoara!

În vreme ce Magicianul înarmat cu baghela fulgerătoare şi al pietrei magnetizate va ieşi din cerc prin locul arătat privind „Drumul comori" care se află la poarta marelui Adonay şi va urma spiritul, ceilalţi vor rămâne neclintiţi în cerc fermi şi hotărâţi, orice zgomot ar auzi şi orice ar vedea.

Spiritul îl va conduce pe magician până lângă comoară şi ar putea vedea un câine mare încolăcit ce barează intrarea cu un colier ce străluceşte ca soarele şi care va fi un Gnom pe care îl va îndepărta cu vârful baghetei şi care va merge către comoară.

Magicianul îl va urma, ajungând lângă comoară va fi surprins de a vedea acolo persoana care a ascuns-o şi care va vroi să se arunce asupra sa, dar nu-l va putea împiedica să se apropie.

Magicianul va fi înarmat cu o bucală de pergament virgin, pe care va fi scris marea conjuraţie a claviculei pe care îl va arunca pe comoară luând în acelaşi timp o monedă drept gaj, aruncând una din buzunarul său în schimb.

După care se va retrage dandaratelea, luând cu el tot ce poate lua din comoară, restul neputând să-i scape dacă a luat precauţiunile de mai jos. Nu se va întoarce cu faţa indiferent ori ce zgomot va auzi, căci în aceste momente i se va părea că toţi munţii din lume se prăbuşesc asupra sa.

Trebuie să se înarmeze cu curaj, să nu-i fie frică de nimic şi să se ţină tare; făcând toate acestea spiritul îl va conduce până la intrarea în cerc.

Atunci Magicianul va începe să citească eliberarea spiritului de mai jos.

Conjuraţie de eliberarea spiritului

„O prinţe Lucifer! sunt mulţumit de tine până în prezent; te las să te odihneşti şi îţi permit să te retragi unde îţi va plăcea, fără zgomot şi nici să laşi mirosuri urâte în urma ta.

Gândeşte-te la angajamentul tău, căci dacă nu-l vei respecta o clipă, fii sigur că te voi lovi în veci vecilor cu baghela fulgerătoare a marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova. Amin".

Acţiuni de graţie

„O mare Dumnezeu! care ai creat toate lucrurile pentru serviciul şi utilitatea omului, îţi oferim umilele acţiuni de graţie, care prin marea ta bunătate ne-ai acordat în această noapte favorurile tale şi că tu ne-ai dat tot ceea ce am dorit.

În prezent, mare Dumnezeu! pe care te-am cunoscut prin forta marilor promisiuni când tu ne-ai spus: „Caută şi vei găsi, bate şi ţi se va deschide"

Şi cum tu ne-ai ordonat şi recomandat de a ajuta pe săraci, noi îţi promitem în faţa marelui Adonay, Eloim, Ariel şi Iehova de a fi milosi şi de a răspândi asupra lor razele soarelui cu care aceste patru puternice divinităţi ne va recompensa. Aşa să fie. Amin."

Vale.

Cum trebuiesc executate operaţiile magice

Sus-zisa operaţie fiind terminată, este necesar pentru a se completa această instruire, să se spună cum trebuiesc efectuate operaţiile ce se vor întreprinde.

1: Operaţia chemării spiritelor terminată, veţi continua încă o săptămână să vă rugaţi lui Dumnezou şi nu veţi mai întreprinde nici-o altă evocare vreme de şapte zile. Nu întreprindeţi operaţii magice în ziua Sabatului, care e consacrată lui Dumnezeu;

2: Nu divulgaţi nici-unui om ceea ce va spus îngerul vostru păzitor;

3: Nu vă serviţi de magie pentru răzbunări;

4: Dacă îngerul nu aprobă o operaţie, nu o faceţi;

5: Când vorbiţi cu spiritele nu vă serviţi de cuvinte la care nu le cunoaşte-ţi sensul;

6: Nu cereţi îngerului vostru păzitor să faceţi rău;
7: Fiţi curat la corp şi la haine;
8: În toate operaţiile care se pot face cu spiritele;
9: Cu şase luni mai înainte de a face marea evocare veţi citi şi medita asupra conţinutului acestei cărţi;
10: Este oprit a dormi în timpul zilei;
11: Nu trebuie niciodată să chemaţi 4 prinţi superiori şi 8 subprinţi.
12: Toate cuvântările şi conjuraţiile să le spuneţi cu voce tare, pronunţând cuvintele distinct fără să strigaţi;
13: Curăţaţi camera mai înainte vreme de 6 luni măturând-o;
14: Nu faceţi operaţiile noaptea;
15: După ce aţi terminat operaţia, veţi posti vreme de trei zile;
16: Vreme de şase luni feriţi-vă să pierdeţi sânge din corpul vostru;
17: Nu vă atingeţi în tot acest timp de nici-un corp mort;
18: Nu veţi mânca carne şi nici sânge.

CLAVICULA LUI SALOMON CONTINUÂND VERITABILUL MOD DE A FACE PACTELE[1]

Conţinând numele, puterile şi folosirea tuturor marilor spirite superioare, ca şi modul de a le determina să apară prin forţa marii chemări a Capitolului din pactele marii Clavicule ce le forţează să dea ascultare în urma operaţiei pe care o vom face.

Clavicula lui Salomon

Adevăratul sanctum regnum sau modalitatea de a încheia pactele cu oricare spirite fără ca acestea să vă facă vreun rău.

Adevăratul Sanctum Regnum al marii clavicule, altfel spus Pacta conventa daemoniorum, despre care se vorbeşte de mult, este un lucru necesar de explicat, pentru aceia care vor să forţeze spiritele şi nu au avut posibilitatea să-şi confecţioneze bagheta fulgerătoare şi cercul cabalistic despre care am relatat.

Nu poate fi forţat nici un spirit să-şi facă apariţia, dacă nu se execută punct cu punct tot ce am descris până acum şi modul de a face pacte cu spiritele în scopul:

- de a dispune de comori;
- de a te bucura de favorurile femeilor;
- de a descoperi secretele cele mai ascunse;
- de a pune un spirit să lucreze pentru tine toată noaptea;
- de a face să cadă grindina sau produce o furtună într-un loc anume;
- de a te face invizibil;
- de a te transporta în orice loc;
- de a deschide orice uşă; de a vedea ce se petrece în case.

1) *Prelucrare după o lucrare veche, nedatată, scrisă în limba franceză veche.*

Prin intermediul Marii Clavicule a Marelui Rege Salomon, care a descoperit adevăratul mod de a încheia pactele şi de care s-a servit pentru a dobândi mari bogăţii, succes la femei şi a cunoaşte secretele Naturii, prin care a putut face tot felul de bine şi rău.

Vom începe prin a descrie principalele spirite cu puterile lor şi după aceea vom explica **Pacta Demonionum** sau adevăratul mod de a face actele cu orice spirit.

Iată numele şi semnele principalelor spirite infernale.

Semne şi caracterele Spiritelor infernale

Lucifer	Împărat
Bezebut	Prinţ
Astarot	Mare Duce

Urmează spiritele superioare ce sunt subordonate celor trei de mai sus:

Lucifuge	Prim ministru
Satanachia	Mare general
Agaliarept	Mare general
Fleuretty	Locotenent general
Sargatanas	Brigadier
Nebiros	Mareşal de câmp

Cele şase mari spirite pe care le-am enumerat, conduc prin puterea lor, toate puterile infernale ce sunt date altor spirite.

Ele au în serviciul lor 18 alte spirite ce le sunt subordonate

Spirite subordonate:

1. Baël	10. Bathim
2. Agares	11. Pursan
3. Marbas	12. Abigar
4. Pruslas	13. Loray
5. Aamon	14. Valefar
6. Barbatos	15. Forau
7. Buer	16. Ayperos
8. Gusoyn	17. Naberus
9. Botis	18. Glasyabolas

De ştiut:

Lucifuge îi conduce pe primii trei, care se numesc Baël, Agares şi Marbas.

Satanachia pe Pruslas, Aamon şi Barbatos.

Agaliarept pe Buer, Gusoyn şi Botis

Fleuretty pe Bathim, Pursan şi Abigar

Sargatanas pe Loray, Valefar şi Forau

Nebiros pe Ayperos, Nuberus şi Glasyabolus.

Şi deşi există încă milioane de spirite ce sunt subordonate celor de mai sus, este inutil de a le da numele din cauză că nu sunt folosite decât când le convine spiritelor superioare de a le pune la lucru în locul lor, întrucât se servesc de toate aceste spirite inferioare ca şi cum ar fi sclavii lor.

Astfel, făcând pactul cu unul din cele şase principale spirite de care aveţi nevoie, nu importă care, îi veţi cere spiritului cu care faceţi pactul să fie unul dintre cei trei principali subordonaţi ai săi să vă servească pe voi.

Iată precizate puterile, cunoştinţele şi talentele Spiritelor susmenţionate, ca să-l alegeţi pe cel cu care să încheiaţi pactul în funcţie de aptitudinile sale.

Primul este marele **Lucifuge Rofocale**, primul ministru infernal; el are puterea pe care **Lucifer** i-a acordat-o asupra tuturor bogăţiilor şi comorilor din lume.

El are sub ordinele sale pe Baël, Agares şi Marbas plus încă multe alte mii de demoni sau spirite care îi sunt subordonate.

Al doilea este marele **Satanachia**, mare general; el are puterea de a supune pe toate fetele şi femeile şi de a face ce doreşte cu ele. El comandă marea legiune de spirite şi are ca subordonaţi pe: Pruslas, Aamon şi Barbatos.

Agaliarept, de asemenea general, are puterea de a descoperi secretele cele mai ascunse în toate cabinetele din lume; el descoperă marile mistere şi comandă cea de a doua legiune de spirite. Are în subordinea sa pe Buer, Gusoyn şi Botis.

Fleuretty, locotenent general are puterea de a face orice i se cere pe timp de noapte, face să cadă grindina ori unde doreşte. Comandă un corp considerabil de spirite. Are în subordine pe Bathim, Purse şi Abigar.

Sargatanas, brigadier, are puterea de a te face invizibil, de a te transporta ori- unde şi de a deschide orice închizătoare, comandă mai multe brigăzi de spirite. Are sub ordinele sale pe Loray, Valefar şi Forau.

Nebiros mareşal de câmp şi inspector general, are puterea de a face rău oricui doreşte; ajută la găsirea mâinii gloriei şi învaţă calităţile metalelor, mineralelor, vegetalelor şi ale tuturor animalelor pure şi necurate; prezice viitorul, fiind necromantul cel mare al spiritelor infernale; el inspectează totul. Are sub ordine pe Ayperos, Nuberus şi Glasyabolas.

Modul de comportare înainte de a face pactul

Când doriți să faceți pactul cu unul din principalele spirite descrise mai sus, începeți încă din ajun să tălați cu un cuțit nou de care nu s-a mai servit înainte, o vergea de alun sălbatec, asemănătoare cu bagheta fulgerătoare așa după cum a fost descris, exact în momentul când soarele apare la orizont.

Aceasta fiind spuse, vă înarmați cu o piatră magnetizată și lumânări sfințite după care alegeți un loc pentru execuție unde să nu vă incomodeze cineva. Puteți face pactul într-o cameră depărtată sau într-un castel părăsit, astfel ca spiritul să poată aduce comoara aleasă. După aceasta trasați un triunghi cu piatra magnetizată și aceasta doar prima oară când faceți pactul; după aceea așezați cele două lumânări sfințite alături cum se arată în triunghiul pactelor, așezând la S.N. de Isus în spate, pentru ca spintele să nu vă poată face nici un rău.

După aceea, așezați-vă în mijlocul triunghiului, având în mână bagheta misterioasă, cu marea chemare a spiritului, clavicula, cererea ce o veți face spiritului, cu pactul și eliberarea spiritului, așa cum e arătat mai jos, cu modelul triunghiului cabalistic al pactelor. Citiți cu fermitate chemarea următoare:

Marea chemare a spiritelor cu care se dorește a face un pact, girat de marea claviculă

"Împărate Lucifer, stăpânul tuturor spiritelor rebele, te rog să-mi fii favorabil la chemarea ce ți-o fac marelui tău ministru **Lucifuge Rofocale** dorind să fac un pact cu el; te rog de asemenea, prințe Belzebul de a mă proteja în întreprinderea mea.

O conte Astaroth: te rog să-mi fii favorabil și să faci ca în această noapte, marele Lucifuge să-mi apară sub o formă omenească fără nici-un miros neplăcut, și să-mi acorde, grație pactului ce i-l voi prezenta, toate bogățiile de care am nevoie.

O mare Lucifuge! te rog să-ți părăsești locuința ta, în orice colț al lumii te vei afla, să vii să-mi vorbești, în caz contrar te voi constrânge prin forța marelui Dumnezeu cel viu, al scumpului Tău Fiu și al Sfântului Duh.

Dă-mi imediat ascultare sau tu vei fi etern chinuit prin forța puternicelor cuvinte ale marii Clavicule a lui Salomon și de care el s-a servit pentru a obliga spiritele rebele să-i primească pactul lău.

În caz contrar te voi chinui etern prin forța acestor puternice cuvinte claviculă: Agion, Tetagram, caycheon, stimalamaton y iezpares retragrammaton orgaram irion esytion existion ergona onera brasim moym messias soter Emanuel Saboot Adonay, te adoro et invoco".

Fiți sigur că de îndată ce ați pronunțat puternicile cuvinte arătate mai sus, Spiritul vă va apărea și îi veți spune cele de mai jos:

Prima apariție a spiritului

"Iată-mă; ce îmi ceri? pentru ce mi-ai turburat odihna? răspunde-mi?

Lucifuge-Rofocale

Cerere către spirit

"Îți cer să fac pact cu tine pentru ca să mă îmbogățești imediat, altfel te voi chinui prin puternicele cuvinte ale claviculei.

Răspunsul spiritului

"Nu pot să dau ascultare la cererea ta decât cu condiția ca să-mi dai mie peste 20 de ani corpul și sufletul tău ca să fac ce vreau din ele".

Lucifuge Rofocale

Atunci îi aruncați pactul, care trebuie să fie scris cu mâna voastră, pe o bucățică de pergament virgin, ce va conține cuvintele de mai jos, adăugând semnătura voastră cu sângele vostru.

Redactarea pactului

"Îți promit mare Lucifer de a te recompensa în următorii 20 de ani pentru toate comorile pe care mi le vei da.

Făcut de mine și semnat.

N.N.

Răspunsul spiritului

Nu pot să fiu de acord cu cererea ta

Lucifuge Rofocale

Atunci pentru a forța spintul să vă dea ascultare cu teribilele cuvinte ale claviculei, până ce spiritul va reapare și vă va spune cele ce urmează:

A doua apariție a spiritului

"De ce mă chinui? Dacă mă lași în pace, îți voi da cea mai apropiată comoară cu condiția ca tu să-mi oferi o monedă în prima luni a fiecărei săptămâni și tu să nu mă chemi decât în ziua fiecărei săptămâni astfel: de la ora 10 seara până la ora 2 după miezul nopții. Ridică-ți pactul, l-am semnat, iar dacă tu nu-ți vei ține cuvântul, vei fi al meu în următorii 20 de ani".

Lucifuge Rofocale

Răspuns dat spiritului

Primesc propunerea ta cu condiția ca să-mi aduci cea mai apropiată comoară, pe care o voi putea lua cu mine imediat.

Răspunsul spiritului

"Urmează-mă și la comoara pe care ți-o voi arăta".

Atunci urmați spiritul către comoară așa după cum este arătat în triunghiul pactelor, fără să vă fie frică, aruncați pactul semnat pe comoară; atingându-l cu bagheta.

Luați cât puteți duce și întorceți-vă în triunghi mergând deandaratelea; așezați comoara în fața voastră și începeți să citiți eliberarea spiritului, ca mai jos.

Conjurația și eliberarea spiritului cu care s-a făcut pactul

„O mare Lucifuge! sunt mulțumit de tine în prezent, te las în repaus și îți permit să te întorci unde dorești, fără a face zgomote sau să lași mirosuri neplăcute.

Gândește-te la angajamentul luat în pact, căci dacă nu-l vei respecta o clipă, poți fi sigur că te voi chinui mereu cu marele și puternicile cuvinte ale claviculei marelui rege Salomon prin care sunt forțate toate spiritele rebele să dea ascultare".

Rugăciunea către Atotputernic pentru acordarea grațiilor

„Dumnezeule Atotputernic, tată ceresc, care ai creat toate lucrurile pentru folosul și utilizarea oamenilor, îți ofer umilele mele acțiuni de favoare pentru că tu prin marea ta bunătate ai permis ca fără risc, să pot face un pact cu unul din spiritele tale revoltate și să-l supun să-mi dea tot ceea ce am nevoie.

Îți mulțumesc, Dumnezeu Atotputernic de binele pe care mi l-ai făcut în această noapte; binevoiește să-mi acorzi mie creatură sărmană, prețioasele tale favoruri; acum o mare Dumnezeul cărula i-am cunoscut întreaga forță și putere a marilor promisiuni, când ai spus: "caută și vei găsi, bate și îi se va deschide".

Și tu cum mi-ai spus și recomandat de a ajuta pe săraci, binevoiește mare Dumnezeu de a mă inspira cu adevăratele sentimente de milă și fă ca să pot răspunde la o așa de sfântă operă cu o mare parte din bunurile pe care marea Divinitate a făcut să fiu dăruit.

Fă, o mare Dumnezeu ca să mă pot bucura în liniște de aceste mari bogății pe care le am acum și nu permite nici unui spirit rebel să mă împiedice să mă bucur de această prețioasă comoară pe care tu mi-ai permis s-o stăpânesc.

Inspiră-mi de asemenea, o mare Dumnezeul sentimentele necesare pentru a mă putea despărți de ghiarele demonului și de toate spiritele răutăcioase. Mă supun, mare Dumnezeu Tatăl, Dumnezeule Fiu și Spiritul Duh, sfintei tale profecții.

Amin."

Cuvântare pentru a te feri de spiritele rele

"O Tată-Atotputernic! O mamă și cea mai iubită dintre Mame! O Exemplar admirabil al sentimentelor și iubirii de mamă! O Fiu, floare a tuturor fiilor! O formă a tuturor formelor! Suflet, spirit armonic și număr al tuturor lucrurilor, apără-mă, îndrumă-mă și fi-mi de ajutor Amin".

Citat prie dictorum Spirituum

1, Ubi quem voleris spiritum cujus nomen et officium supra cognosces imprimis autem ab omni pollutione minimum tres vel quatuor dies mundus esto in prima citatione, sic et spiritus postea obsequentiores erunt; fac et circulum, et voca spiritum cum multa intentione, primum verso annulum in manu continetur; inde bene recitato benedictionem, tuo nomine et socii, si praesto fueris, et affectum tui instituti sortieris, nec dementum a spiritibus saucies; imo tuae animae perditionem.

In nomine Domini nostri Jesu Christi, Patris et Filii et Spiritus Sti, Sancta Trinitas et inseparabilis Unitas, te invoco, ut sis mihi salus et defensio, et protectio corpores et animae meae et omnium rerum mearum.

Per virtutem sanctae crucis et per virtutem passionis tuae deprecor te, Domine Jesu Christe, per merita beatissimae Mariae Virginis et matris tuae atque omnium sanctorum tuorum, et mihi concedas gratiam et potestatem divinam super omnes malignos spirituos, et quoqumque nominibus invocanero statim exomne parte conveniant, et voluntatem meam perfecte adimpleant quod mihi nihil nocentes neque timorem inferentes, sed potius obedientes, et ministrates, tua districte virtute praecipientes, mandata mea perficient. Amen.

Sanctus, sanctus Dominus Deus, sabaoth, qui venturus est judicare vivos et mortuos; tu es A et Ω primus et novissimus, Rex regum et dominus dominantium.

Joth, Aglanabrath, El Abielanathi Enotiel Amazin sedames heyes tolima Elias ischiaras arganatos ymas heli Messias, per haec tua S. nomina et per omnia alia invoco te et obseero te, Domine, Jesu Christe, per tuam nativitatem, per baptismum tuum, per passionem et crucem tuam, per ascensionem tuam, per adjuventum Spiritas Sancti Paracleti, per amaritudine animae tuae quando exivit de corpore tuo, per quinque vulnera tua, per sanguinem et aquam qual

exierunt de corpore tuo per sacramentum quod dedisti discipulis tuis pridie quam passus fuisti; per sanctum Trinitatem, per individuam unitatem, per beatam Mariam matrem tuam, per Angelos et Archangelos, per prophetos et patriarchas et per omnes sanctos tuos, et per omnia sacramenta quae fiunt in honore tuo.

Adoro te et obsecro te, benedico tibi et rogo, ut accipias orationes has et conjurationes has et verba oris mei, quibus uti voluero.

Peto, Domine, Jesu Christe, da mihi virtutem et potestatem tuam super omnes Angelos tuos qui de coelo ejecti sunt ad decipiendum genus humanum, ad attrahendum eos, ad constringendum, ad ligandum eos pariter et solvendum; et congregandum eos coram et ad praecipiendum eis, ut omnia quae possunt faciant, et verba mea vocemque meam nullo modo contemnant sed mihi et dictis meis obediant et me timeant, per humanitatem et misericordiam et gratiam tuam deprecor et peto te Adonay amay horta vide goram miley hel surana y syon y svesy et per omnia nomina tua sancta per omnes sanctas et sanctos tuos, per Angelos et Archangelos, Potestates, Dominationes et Virtutes, et per illud nomen per quod Solomo constrigebat daemones et conclusit ipso Eth rocebam her agle goth joth othie venechnabrat.

Et per omnia sacra nomina quae scripta sunt in hoc libro, et per virtutem eorumdem, quatenus me potentem facias, congregare, constringere omnes tuos spiritus de coelo depulsos, ut mihi veraciter de omnibus meis interrogatis, de quibus quaeram, responsionem veracem tribuant, et omnibus meis mandatis illi satisfaciant, sine laesione corporis et animae meae et omnium ad me pertinentium; per Dominum nostrum Jesum Christum filium tuum, qui teeum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula.

3. O Pater omnipotens! O Fili sapiens! o Spiritus Sancte! corda hominum illustrans, o vos tres inpersonnis, una vero deitas in substantia, qui Adamae et Evae in pecatis eorum perpecisti et propter eorum peccata morte subjecti, tuum filium terrpissima, in lignoque sanctae crucis sustinuisti, o misericordissime, quando tuam confugio misericordiane, et supplico modis omnibus quibus possum, per haec nomina sancta tui filii, scilicet A et V

Et per omnia alia sua nomina, qualenus concedas mihi virtutem et potestatem tuam, ut valem tuos spirituos, qui de coelo ejecti sunt, ante me citare, et ut ipsi meum loquantur, et mandata mea perficiant statim et sine mora cum eorum voluntate, sine omni laesione corporis animae et bonorum meorum, etc.

Continua ut in libro Annuli Salomonis continetur.

O summa et aeterna virtus Altissimi, quae te disponente, his judicio vocatis vayeheon stimulamaton ezphares tetragramaton illorum non esytio existionenona onera brasym moyn messias solxer, Emmanuel, Sabaoth, Adonay te adoro, te invoco totius mentis, viribus meis imploro, quatenus per te praesentes orationes et consecrationes et conjurationes consecrantur, videlicet, et ubicumque maligni spiritus in virtute tuorum nominum sunt vocati et omni parte conveniant et voluntatem meam exorcismis diligenter adimpleant fiat! fiat! fiat!"

Tabel de zile norocoase şi nenorocoase

Zile norocoase	Luna	Zile nenorocoase
3, 10, 27, 3	Ianuarie	13, 25
7, 8, 18	Februarie	2, 10, 17, 22
3, 9, 12, 14, 16	Martie	13, 19, 23, 28
5, 17	Aprilie	13, 20, 29, 30
1, 2, 4, 6, 9, 11	Mai	10, 17, 20
8, 5, 7, 9, 12, 23	Iunie	4, 20
3, 6, 19, 23, 30	Iulie	5, 13, 27
5, 7, 10, 11, 29	August	2, 13, 27, 31
6, 10, 13, 18, 30	Septembrie	13, 16, 18, 29
13, 16, 25, 31	Octombrie	3, 9, 27
3, 13, 23, 30	Noiembrie	16, 25
10, 20, 29	Decembrie	15, 26, 31

Compoziţia cernelei pentru scris pactele

Pactele nu trebuiesc scrise cu cerneală ordinară. De fiecare dată când se cheamă un spirit, ea trebuie reînoită.

Puneţi într-o ulcică de pământ smălţuită nouă, apă de râu şi praful de mai jos. Luaţi ramuri de ferigi culese în ajunul Sfântului Ioan; vrej de viţă tăiată pe lună plină în luna martie şi aprindeţi acest foc cu hârtie virgină şi îndată ce apa va începe să fiarbă, cerneala va fi gata.

Reţeta prafului

Luaţi 10 uncii nucă de galla şi 3 uncii vitriol roman (sulfat feros); alaun, gumă arabică câte două uncii fiecare puneţi totul în apă şi încălziţi la fierbere. Se obţine o cerneală neagră.

MAGIA CEREMONIALĂ

Ceremoniile, veşmintele, parfumurile, obiectele şi figurile sunt necesare pentru a stimula imaginaţia, a educa voinţa şi a asigura succesul operaţiilor magice. Aceste ritualuri nu au nimic fantastic şi nici arbitrar; ele ne-au fost transmise din antichitate şi subzistă în permanenţă datorită unor legi esenţiale de realizare analogică şi a raportului care există în mod necesar între idei şi forme.

Când este vorba de ritual, Paracelsus deţine în magie un loc important. Nimeni nu a realizat decât el lucrări aşa de vaste şi esenţiale. El ne învaţă în filozofia ocultă despre existenţa unui agent magnetic a atotputernicei voinţe. El rezumă astfel întreaga ştiinţă a caracterelor în două semne, care sunt stele macro şi microcosmosului. El se adresează adepţilor spunând că este important să nu fie iniţiaţi vulgul. Paracelsus nu învaţa ritualul, dar îl practica, iar practica sa era un şir de miracole

În magie au o mare importanţă ternarul şi cuaternarul. Prin unirea lor se obţine marele număr religios şi cabalistic ce reprezintă sinteza universală şi care constituie septenarul sacru.

Lumea, după cum credeau cei vechi, este guvernată de şapte cauze secunde, cum le-a denumit Tritheme, secundaci şi acestea sunt forţele universale desemnate de Moise sub numele plural de Eloim, dumnezeii. Aceste forţe analoage şi contrare unele altora, produc echilibrul prin contrastele lor şi reglează mişcările sferelor. Evreii îi denumeau cei şapte mari arhangheli şi le-au dat numele de Michael, Gabriel, Raphael, Anael, Samael, Zadkiel şi Oriphiel. Gnosticii creştini îi denumeau pe ultimii patru Uriel, Barachiel, Sealtiel şi Jehudiel. Alte popoare au atribuit acestor spirite conducerea celor şapte planete principale şi au acordat denumiri marilor lor divinităţi. Toţi cred în influenţa lor relativă şi astronomia le-a divizat cerul antic şi le-a atribuit succesiv guvernarea celor şapte zile ale săptămânii.

Aceasta e raţiunea diverselor ceremonii ale săptămânii magice şi a cultului septenar al planetelor.

Am observat că planetele în acest caz, sunt simple semne şi nimic altceva; ele au influenţa pe care legea universală le-a atribuit-o, pentru că sunt mai adevărate decât astrele spiritului uman, şi mai reale decât stelele cerului.

Soarele, pe care magia antică, l-a considerat întotdeauna fix, nu poate fi o planetă decât pentru vulg; el reprezintă în săptămână ziua de repaus, pe care o denumim duminecă şi pe care cei vechi o chemau ziua soarelui.

Cele şapte planete magice corespund celor şapte culori ale prismei şi celor şapte note ale octavei muzicale, ele reprezintă de asemenea şapte virtuţi şi prin opoziţie, cele şapte vicii ale moralei creştine.

Cele şapte sacramente se referă de asemenea la acest mare septenar universal. Botezul, care consacră elementul apei, se referă la lună; penitenţa riguroasă se află sub auspiciile lui Samael, îngerul lui Martie: confirmarea, ce oferă spiritul inteligenţei şi comunică adevăratului credincios darul limbilor, se află sub auspiciile lui Raphael, îngerul lui Mercur; euharistia substituie realizarea sacramentală a lui Dumnezeu şi-l face pe om sub imperiul lui Jupiter; căsătoria este consacrată de îngerul Anael, geniul purificator al lui Venus; extremul - mir ce constituie salvarea bolnavilor se află sub semnul lui Saturn şi al ordinului ce consacră sacerdoţiul luminii, fiind în mod cu totul special marcat de caracterul soarelui. Aproape toate aceste analogii au fost remarcate de savantul Dupuis.

Operele magice sunt de asemenea în număr de şapte: 1. Operele de lumină şi bogăţie, sub auspicele soarelui; 2. Operele de divinaţie şi de mistere, sunt sub invocaţia lunii; 3. Operele de abilitate, ştiinţa şi elocinţa, sunt sub protecţia lui Mercur; 4. Operele de mânie şi pedeapsă, consacrate lui Marte; 5. Operele de iubire sunt favorizate de Venus; 6. Operele de ambiţie şi de politică, sunt sub auspiciile lui Jupiter; 7. Operele de blestem şi moarte, sunt sub patronajul lui Saturn. În simbolismul teologic, soarele reprezintă verbul adevărului; luna reprezintă religia însăşi; Mercur, interpretarea şi ştiinţa misterelor, Marte, Justiţia, Venus mila şi iubirea, Jupiter salvarea şi renaşterea, Saturn pe Dumnezeu Tatăl sau Iehova lui Moise. În corpul omenesc, soarele este analog inimii, luna creierului, Jupiter mâinii drepte, Saturn mâinii stângi, Marte piciorului stâng şi Venus piciorului drept, Mercur părţilor sexuale, fapt care a făcut ca el să reprezinte adesea geniul acestei planete sub o figură androgină.

Pe faţa omului, soarele domină fruntea, Jupiter ochiul drept, Saturn ochiul stâng, luna domneşte între ochi, Marte la rădăcina nasului, Marte şi Venus guvernează cele două urechi, Mercur gura

şi bărbia. Aceste noţiuni formau la cei vechi, ştiinţa ocultă a fizionomiei, relevată în mod imperfect de Lavater.

Magul ce doreşte să se dedea la lucrări de lumină, va opera **duminica,** de la miezul nopţii la orele opt dimineaţa, sau de la orele 15 la 22 seara. El va fi îmbrăcat cu o robă purpurie, cu o tiară şi brăţări din aur. Altarul pentru parfumuri şi trepiedul focului sacru vor fi înconjurate de ghirlande de laur, heliotrop şi floarea soarelui; parfumurile vor fi cinamoniu, tămâie bărbătească, şofran şi sandal roşu; inelul îi va fi din aur cu o piatră din crisolită sau rubin; covoarele vor fi din piei de leu, iar evantaiele vor fi din pene de erete.

Luneа va purta o robă albă cu lame de argint, cu un triplu colier din perle, cristale şi selenite; tiara va fi acoperită cu mătase galbenă, cu litere din argint ce formează în limba ebraică monograma lui Gabriel, aşa cum se menţionează în filozofia ocultă a lui Agrippa; parfumurile vor fi santal alb, camfor, ambră, aloes şi sămânţă de concombre pisată; ghirlandele vor fi din pelin, selenotrop şi gălbinele de pădure (Ranunculus aureus). Se vor evita vopselele, veşmintele sau obiectele de culoare neagră şi nu se va avea asupra sa nici-un metal afară de argint.

Marţea, este ziua operaţiunilor de mânie; roba va fi de culoarea focului sau ruginie sau ca sângele, cu o centură şi brăţări din oţel; tiara va fi încercuită cu fier şi nu se vor folosi inele, ci doar un ştiuleţ magic şi sabia; ghirlandele vor fi din alesnith şi vimaţ (Ruta graveoleus) şi se va purta pe deget un inel de oţel având ca piatră preţioasă un ametist.

Miercuri este ziua favorabilă ştiinţelor înalte, roba va fi verde sau dintr-o stofă cu reflexe de diferite culori; colierul va fi din perle de sticlă goale la mijloc conţinând mercur, parfumurile vor fi smirna,nucuşoară (Myristica fragrans) şi storax; florile vor fi narciza, crinul, trepădătoarea (Mercurialis annua), fumăriţă (Fumaria officinalis) şi maghiran (Origanum vulgare); piatra preţioasă va fi agatul.

Joi ziua marilor opere religioase şi politice, roba va fi roşu-aprins (stacoţiu) şi se va purta pe frunte o lamă de cositor având caracterele spiritului lui Jupiter şi următoarele trei cuvinte: Giarar, Bethor, Samgabiel; parfumurile vor fi: tămâie, ambră gri, balsam, boabe de paradis, macis şi şofran; inelul va fi ornat cu un smarald sau un safir; ghirlandele şi coroanele vor fi din stejar, plop (Populus), smochin şi rodie (Punica granatum)

Vinerea, ziua operaţiunilor amoroase, roba va fi de un albastru azuriu, vopselele vor fi verzi şi roz, ornamentele din cupru lustruit, coroana va fi din violete; ghirlandele din trandafir, mirt şi măslin; inelul va fi ornat cu o turcoază, lapis-lazuli şi beril vor servi pentru tiară şi agrafe; evantaiul va fi din pene de barză şi operatorul va purta pe piept un talisman din cupru cu caractere din Anael şi aceste cuvinte: Aveeva, Vadelilth.

Sâmbăta ziua operelor funebre, roba va fi de culoare neagră sau brună, cu litere brodate cu mătase de culoare oranj; se va purta la gât o medalie de plumb având semnul lui Saturn şi aceste cuvinte:

Amalec, Aphiel, Zarahiel; parfumurile vor fi: diagridium, scamonea, piatra acră, sulf şi assa foetida; inelul va avea o piatră de onyx; ghirlandele vor fi din frasin, chiparos şi elebor negru, pe onyxul inelului se va grava în orele consacrate lui Saturn, un cap dublu al lui Ianus.

Caldendarul magic

Operaţiunile magice se fac de preferinţă primăvara (20 martie - 20 iunie) când natura începe să renască, vara (20 iunie - 20 septembrie) ele ating perioada cea mai favorabilă natura fiind în plină dezvoltare; toamna pot fi continuate (20 sept- 20 decembrie); iarna însă este sezonul de studii teoretice.

În luna martie se culege sporişul şi se fac talismanele ce risipesc supărările;

În aprilie şi mai se fac operaţiile şi talismanele de dragoste.

În iunie se prepară pergamentul magic şi se fac talismanele de volaj. Se prepară bagheta magică şi se culeg ierburile din acea epocă.

Iulie, lună în care se prepară pielea de broască pentru operaţiile ce se fac în ianuarie. Se culege crinul, urzica şi vanilia.

August, timp bun pentru evocaţii şi apariţii conştiente a spiritelor.

Septembrie se fac talismane de dragoste

Octombrie, talismane de război contra rănilor.

Noiembrie se face evocarea spiritelor infernale.

Decembrie se fac talismane favorabile comerţului şi creşterii animalelor.

Ianuarie favorabil evocaţiei spiritelor.

Februarie talismane împotriva apoplexiei.

Pentru experimentare e preferabil de a se stabili o regulă, ţinând socoteală de simpatiile şi antipatiile planetare şi de poziţia lunei şi a soarelui, alternând operaţiile de luciditate cu cele de exteriorizare a corpului astral şi cu cele de evocaţie.

Un magician trebuie să știe să-și calculeze ora „miezului nopții" care nu corespunde cu ora 12 indicată de ceasornice. Pentru a calcula miezul unei nopți, procedați astfel: Căutați în orice calendar ora când apune soarele în acea zi și ora când răsare soarele în ziua următoare și vedeți cât este durata nopții calculată în minute. Împărțiți în două suma minutelor și apoi la 60 și veți avea exact ora și minutele miezului nopții.

Simpatii și antipatii planetare

Saturn este prieten cu Marte, dușman cu ceilalți. Jupitor e prieten cu toți afară de Marte. Marte e prieten cu Venus, dușman cu ceilalți. Soarele e prieten cu Jupiter și Venus, dușman cu Mercur și Marte. Venus e prieten cu Soarele, Marte, Mercur, Luna și dușman cu Saturn. Mercur e prieten cu planetele bune și dușman cu cele rele. Luna nu are simpatii și nici antipatii.

Feriți-vă a supăra vreo planetă făcând apel la ea când vreunul din dușmanii ei este în plină ascendență. În general, feriți-vă de Saturn și Marte cele mai răutăcioase planete ale sistemului solar, ajutându-vă cât mai mult posibil de Jupiter, Soare și Venus.

Duminica se află sub puterea Soarelui, Lunea sub Lună, marțea sub Marte, miercurea sub Mercur, joia sub Jupiter, vinerea sub Venus și sâmbăta sub Saturn.

Sub Saturn se încep acte de acțiune, viață, edificii, doctrină și prefacere. Sub Jupiter acte de onoare, dorințe, bogății și îmbrăcăminte. Sub Marte acte de război, închisoare, căsătorie și dușmănie. Sub Soare, speranțe, izbândă, avere și moștenire. Sub Venus: acte de prietenie, societate, pelerinaj. Sub Mercur, boală, pagubă, prigoană și teamă. Sub Lună, case, speranțe, drum și furtișag.

Ierburile magice[1]

Ierburile sunt considerate în magie ca ajutătoare și ca mijloace de legătură între om și macrocosmos, deci ele sunt supuse influențelor planetare.

Saturn stăpânește ierburile otrăvitoare și narcotizante, pe acelea ce au un gust amar și un miros puternic precum și pe acelea care par a nu produce fructe.

Jupiter, ierburile cu miros plăcut sau pomii cu fructe oleaginoase: nuca și măslinele.

1) *A se consulta lucrarea noastră Plante de vrajă, Ed. All, București, 1994.*

Operația trebuie să aibă un scop precis, atât în operațiile de vrăjitorie, cât și în evocările spiritelor infernale. Înainte de facerea pricărei conjurații, căutați a vă fortifica și antrena voința prin acte de hotărâre și executare (vezi lucrarea noastră Hipnotismul, Ed. All, București, 1996).

Se vor determina cu ajutorul unei busole, punctele cardinale punându-se pe plafon o stea de hârtie aurită cu patru colțuri care să arate aceste direcții.

La apus se va stabili laboratorul propriu-zis, adică o masă lungă și destul de lată, cumpărată, consacrată și semnată sub auspiciile planetei Mercur, acoperită cu o sticlă destul de groasă și cu o pânză impermeabilă și albă. Deasupra mesei se va face o răsuflătoare care să expulzeze gazele vătămătoare.

La răsărit se va pune altarul, acoperit în permanență, cu o pânză fină și albă. El trebuie să constituie un pentacol al Universului în cele trei planuri ale sale: uman, astral și divin.

În mijlocul altarului se va așeza o pentagramă, adică o stea cu cinci colțuri, reprezentând pe om cu cele cinci extremități ale sale. Ea se va desena pe o piele de vițel născut mort.

În jurul pentagramei se vor pune șapte cuburi mici din metale planetare: Plumb (Saturn); Cositor (Jupiter); Fier (Marte); Aur (Soare); Aramă (Venus); Argint cu mercur (Mercur); Argint pur (Luna). Pe fiecare cub se va grava heroglifui și patratul magic respectiv.

La stânga altarului, un mic dulap îmbrăcat înăuntru cu stofă albă, închis cu o ușă și conținând obiecte magice. La dreapta un alt dulap îmbrăcat în întregime în interior cu hârtie aurită și care va conține simbolurile principalelor culturi practicate pe pământ: un Buda, o Exagramă, o Semilună, o Cruce etc. Toate aceste lucruri trebuiesc cumpărate, consacrate și semnate sub auspiciul Soarelui.

O perdea putându-se trage după voință va separa partea de răsărit de cea de apus a laboratorului și pe două console: una pusă la răsărit, alta la apus, două candele vor lumina la nevoie încăperea.

Un spațiu circular, de 2 m diametru se va păstra la mijlocul încăperii pentru facerea cercului conjurațiilor.

Aceasta este în general dispoziția camerei de experiență a magicianului, detalii asupra conjurațiilor și diverselor operații magice vor fi date pe parcursul lucrării.

Triunghiul Pantacolelor

Abatele Trithème, care în magie a fost profesorul lui Cornelius Agrippa, explică în lucrarea sa „Stenographie" secretul conjurațiilor și al evocărilor într-o manieră foarte filosofică și foarte naturală, dar poate din această cauză, este prea simplă și prea ușoară.

A evoca un spirit, spune acesta, constă în a intra în gândul dominant al acestui spirit și dacă noi ne ridicăm moralmente mai sus pe aceeași linie, atunci vom antrena acest spirit cu noi și el ne va deservi; în caz contrar el ne va antrena în cercul său și noi vom deveni servitorul lui.

A conjura, înseamnă a opune unui spirit izolat rezistența unui curent și a unui lanț: „cum jurare", „a jura împreună", cu alte cuvinte a face actul unei credințe comune. Cu cât ai mai mult entuziasm și putere, cu atât mai mult conjurația e mai eficace. Din acest motiv creștinismul când a luat avânt a obstrucționat oracolele: el singur dispunea de inspirație și putere. Mai târziu, când Sfântul Petre a îmbătrânit, adică atunci când lumea a considerat că îi poate face reproșuri legitime papalității, spiritul de profeție a înlocuit oracolele și Savonarola, Joachim de Flore, Jean Hus și alții mulți alții au agitat la rândul lor spiritele și au tradus în lamentări și în amenințări neliniștile și revoltele secrete aflate în inimile oamenilor.

Poți să fii singur când evoci un spirit, dar pentru a-l conjura trebuie să vorbești în numele unui cerc sau al unei asociații; aceasta reprezintă cercul hieroglific trasat în jurul magului în timpul operației și din care el nu trebuie să iasă dacă nu vrea să-și piardă în acea clipă întreaga sa putere.

Să abordăm acum problema principală, problema importantă: evocarea reală și conjurația unui spirit sunt ele posibile, și această posibilitate poate fi demonstrată în mod științific?

La prima parte a întrebării se poate răspunde mai întâi prin aceea că orice lucru a cărui imposibilitate nu e evidentă poate și trebuie să fie admisă provizoriu ca posibilă. La cea de a doua parte, spunem că în virtutea unei mari dogme magice a ierarhiei și a analogiei universale, se poate demonstra cabalistic posibilitatea realității evocărilor; în ceea ce privește realitatea fenomenală a rezultatului operațiilor magice efectuate cu conștiinciozitate, este o problemă de experiență și cum am mai spus-o, am constatat această realitate și o descriem în lucrarea noastră, recomandând acelora ce vor să practice magia, să respecte întocmai instrucțiunile ce le dăm.

Toate aceste figuri, toate aceste acte analoage figurilor, toate aceste dispoziții de numere și de caractere nu sunt decât instrumente de educație pentru voință, cărora ele îi fixează și determină obiceiurile. Pe de altă parte, ele servesc pentru a aduna la un loc, în acțiune, toate puterile ființei umane și a spori forța creatoare a imaginației. Este gimnastica gândului care se exercită pentru realizare.

Conjurația celor patru

Cele patru forme elementare separă și specifică printr-un fel de schiță spiritele create pe care mișcarea universală le separă din focul central. Pretutindeni spiritul munceşte și fecundează materia vie ca viața; toată materia e animată; gândirea și sufletul sunt peste tot.

Însușindu-și gândirea, care produce diverse forme, se devine stăpânul formelor și te poți servi de ele pentru trebuința ta.

Lumina astrală e saturată de suflete, pe care ea le degajă în generația continuă a ființelor. Sufletele au voințe imperfecte care pot fi dominate și folosite de voințe mai puternice; ele formează atunci mari lanțuri invizibile și pot ocaziona sau determina mari comoții elementare.

Fenomenele constatate în procesele de magie nu au alte cauze. Spiritele elementare sunt ca și copiii: ele îi amețesc pe acela care se ocupă de ele, cel puțin dacă nu le domină printr-o rațiune superioară și o mare severitate. Aceste spirite pe care le denumim sub numele de elemente oculte. Ele sunt acelea care determină cel mai adesea pentru noi visuri neliniștitoare sau bizare, ele sunt acelea care produc mișcările baghetei divinatorii și loviturile în ziduri sau mobile; dar ele nu pot niciodată să-și manifeste un alt gând decât al nostru și dacă noi nu gândim, ele nu vorbesc cu incoerența visurilor. Ele reproduc indiferent binele și răul, pentru că nu au liber arbitru și în consecință sunt lipsite de responsabilitate; ele se arată exaltaților și somnambulilor sub forme incomplete și fugitive. Ele au dat naștere coșmarurilor din Sfântul Anton și foarte probabil viziunilor lui Swedenborg, ele nu sunt nici condamnate și nici vinovate, sunt cuviosae și inocente. Se poate uza sau abuza de ele ca și de niște animale sau de copii. Astfel magicianul care se folosește de concursul lor își asumă o responsabilitate enormă, căci el va trebui să răscumpere (plătească) păcatele răului pe care îl va face folosind concursul acestora și mărimea chinurilor îndurate de el va fi proporțional mai mare cu puterea pe care o va exercita cu ajutorul lor.

Pentru a domina spiritele elementare şi a deveni astfel regele elementelor oculte el trebuie mai întâi să treacă cele patru probe ale vechilor iniţieri şi cum aceste iniţieri nu mai există, el trebuie să le suplinească prin acţiuni analoage, cum ar fi de exemplu să se expună fără frică la un incendiu, să traverseze un hău pe un trunchi de arbore, să escaladeze vârful unui munte pe vreme de furtună, să treacă înot o cascadă sau un vârtej primejdios.

Omul care are frică de apă nu va domni niciodată peste ondine, acela care se teme de foc, nu va putea comanda salamandrelor şi cel care va avea ameţeli, trebuie să lase în pace sylfele şi să nu irite gnomii, căci spiritele inferioare nu ascultă decât de o putere care le-a dovedit că le este stăpân chiar în propriul lor element.

Când s-a dobândit prin înţelepciune şi exerciţiu această putere incontestabilă, trebuie impus elementelor verbul voinţei sale prin consacraţii speciale ale aerului, focului, apei şi pământului şi aceasta constituie începutul indispensabil al tuturor operaţiilor magice. Se exorcizează aerul şuierând înspre cele patru puncte cardinale, spunând:

„Spiritus Dei ferebatur super aquas, et inspiravit in faciem hominis spiraculum vitae. Sit Michael dux meus, et Sabtabiel servus meus, in luce et per lucem.

Fiat verbum halitus meus; et imperabo spiritibus aeris hujus et refraenabo equos solis voluntate cordis mei, et cogitatione mentis meae et nutu oculi dextri.

Exorciso igitur te, creatura aeris, per Pentagrammaton et nominae Tetragrammaton, in quibus sunt voluntas firma et fides recta. Amen. Sela fiat. Aşa să fie."

După aceea se citeşte discursul sylfelor, după ce s-a trasat în aer semnul lor cu o pană de vultur.

Discursul Sylfelor

„Spirit al luminii, spirit al înţelepciunii, al cărui suflu dă şi reia forma oricărui lucru; tu în faţa căruia viaţa fiinţelor este o umbră care se schimbă şi nişte aburi care trec; tu care urci norii şi mergi pe aripa vânturilor; tu care respiri şi spaţiile fără sfârşit sunt populate; tu care aspiri şi tot ceea ce vine de la tine se reîntoarce la tine: mişcare fără sfârşit în stabilitatea eternă, fii etern binecuvântat! Noi te slăvim şi te binecuvântăm în imperiul schimbător al luminii create, a umbrelor, a reflexelor şi imaginilor şi aspirăm fără încetare la e la imuabilă şi nepieritoare claritate. Lasă să vină până la noi raza inteligenţei tale şi căldura iubirii tale: în vreme ce, ce este mobil va fi fix, umbra va avea un corp, spiritul aerului va avea un suflet, visul va fi un gând

şi noi nu vom mai fi duşi de furtună, dar vom ţine hamul cailor înaripaţi ai dimineţii şi vom îndrepta cursa vânturilor de seară pentru a zbura în faţa ta. O spirit al spiritelor, o suflet etern al sufletelor, o suflu nepieritor al vieţii, o suspin creator, o gură care aspiri şi care respiri existenţa tuturor fiinţelor în fluxul şi refluxul cuvântului nostru etern, care e oceanul divin al mişcării şi al adevărului. Amen."

Se exorcizează apa prin aşezarea mâinilor, prin suflare şi prin cuvânt amestecând sarea consacrată cu puţină din cenuşa care a rămas în cădelniţă. Stropirea se face cu ramurele de verveină, perveuche (saschiu, brebenoc, Vinca herbacea), liliac, mentă, valeriană, frasin, busuioc, legate cu un fir scos din caierul de lors al unei lecioare, cu o coadă de alun ce nu a avut încă fructe şi pe care gravaţi cu poansonul magic caracterele celor şapte spirite. Binecuvântaţi şi consacraţi separat sarea şi cenuşa cu tămâie, spunând:

Asupra sării

„In isto sale sit sapientia, et ab omni corruptione servet mentes nostras et corpora nostra, per Hochmael et in virtute Ruach-Hochmaël, recedant ab isto fantasmata hylae ut sit sal coelestis, sal terrae et terra salis, ut nutrietur bos triturans et addat spei nostrae cornua lauri volantis. Amen."

Asupra cenuşii

„Revertatur cinis ad fontem aquarum viventium, et piat terra fructificans, et germinet arborem vitae per tria nomina, quae sunt Netsah, Had et Jesod, in principio et in fine, per Alpha et Omega qui sunt in spiritu AZOTH. Amen."

Amestecând apa, sarea şi cenuşa

„In sale sapientiae alternae, et in aqua regenerationis, et in cinere germinante terram novam, omnia fiant per Eloim, Gabriel, Raphael et Uriel, in saecula et aenas. Amen."

Exorcismul apei

„Fiat firmamentum in medio aquarum et separet aquas ab aquis quae superius sicut quae inferius et quae inferius sicut quae superius ad perpetranala miracula rei unius. Sol ejus pater est, luna mater et ventus hanc gestavit in utero suo, ascendit ad terra ad coelum et rursus a coelo in terram descendit. Exorciso te, creatura aquae, ut bis mihi speculum Dei vivi in operibus ejus, et fons vitae, et ablutio peccatorum. Amen."

Discursul Ondinelor

„Rege teribil al mării, tu care ţii cheile cataractelor cerului şi care închizi apele subterane în cavernele pământului; rege al potopului şi

ai ploilor de primăvară; tu care deschizi izvoarele fluviilor şi ale fântânilor, tu care comanzi umiditatea, care este ca şi sângele pentru pământ, şi seva plantelor, te adorăm şi te invocăm. Noi, creaturile tale mobile şi schimbătoare, vorbeşte-ne în mânie agitaţii ale mării şi noi tremurăm în faţa voastră; vorbiţi-ne de asemenea în murmurul apelor limpezi şi noi vă dorim iubirea noastră. O imensitate în care se vor pierde toate fluviile fiinţei, ce renasc întotdeauna în voi! Ocean de perfecţiuni infinite! înălţime ce vă puneţi în profunzime, profunzime ce vă sporiţi în înălţime, du-ne la veritabila viaţă prin inteligenţă şi prin iubire! Du-ne la imortalitate prin sacrificiu, astfel să fim demni de a vă oferi într-o zi apă, sânge şi lacrămi, pentru ispăşirea păcatelor. Amen."

Se exorcizează focul aruncând sare, tămâie, răşină albă, camfor şi sulf, pronunţând de trei ori numele genilor focului. Michael, regele soarelui şi al fulgerelor; Samael regele vulcanilor şi Anael, prinţul luminii astrale după care se recită discursul, salamandrelor.

Discursul salamandrelor

„Nemuritor, ' etern, inexprimabil şi necreat, tatăl al tuturor lucrurilor ce eşti purtat pe un car ce merge mereu şi fără încetare prin lume; dominator al imensităţilor eterate unde este ridicat tronul puterii tale, din înaltul căruia ochii tăi redutabili descoperă totul şi frumoasele şi sfintele tale urechi ascultă totul, ajută-ţi copiii pe care tu i-ai iubit de la naşterea secolelor, căci aurita şi marea ta eternă majestate pluteşte deasupra lumii şi a cerului de stele; tu le-ai ridicat peste ele, o foc strălucitor, şi acolo tu aprinzi şi le întreţii pe fine însuţi prin propria ta splendoare şi ieşi din esenţa râurilor inepuizabile de lumină care hrănesc spiritul tău infinit. Acest spirit infinit hrăneşte toate lucrurile şi face ca această comoară inepuizabilă de substanţă totdeauna gata pentru generaţia care munceşte şi care îşi însuşeşte formele pe care tu le-ai impregnat de principiul tău. Din acest spirit îşi trag asemenea originea aceşti regi foarte sfinţi ce se află în jurul tronului tău şi care compun curtea ta, o tată universal! o unic! o tată al preaiubiţilor muritori şi nemuritori!

Tu ai creat mai ales puteri care sunt minuni asemănătoare ale eternei tale gândiri şi ale esenţei tale adorabile; tu le-ai stabilit superioare îngerilor ce anunţau lumii voinţa ta; în fine, tu ne-ai creat cel de al treilea rang în imperiul nostru elementar. Acolo, continuul nostru exerciţiu este de a te slăvi şi adora dorinţele tale; acolo noi ardem fără încetare dorind să te posedăm. O tată! O mamă! cea mai iubită dintre mame! O arhetip admirabil de maternitate şi de pură

iubire! o fiu, floarea fiilor! o formă a tuturor formelor, suflet, spirit, armonie şi număr al tuturor lucrurilor! Amen!"

Se va exorciza pământul prin stropire cu apă, prin suflare şi prin foc, cu parfumurile adecvate pentru fiecare zi şi se va citi discursul gnomilor.

Discursul gnomilor

„Rege invizibil, ce ai luat pământul ca sprijin şi care ai săpat abisurile pentru a le umple cu atotputerea ta, voi al cărui nume faceţi să tremure bolţile lumii, voi care aţi făcut să curgă cele şapte metale în venele pietrei, monarh al celor şapte lumini; plătitor al muncitorilor subterani, dă-ne nouă aerul dorit şi lumii limpezimea. Veghem şi muncim fără încetare, căutăm şi sperăm, prin cele 12 pietre ale cetăţii sfinte, prin talismane ce au fost îngropate, prin cuiul de magnet ce traversează centrul lumii. Doamne, doamne, doamne, ai milă de acei ce suferă, eliberează pieptunile noastre, eliberează şi ridică capetele noastre, creşte-ne. O stabilitate şi mişcare, o zi învăluită de noapte, o obscuritate drapată de lumină! O stăpâne care nu reţii niciodată pentru tine salariul muncitorilor tăi! O albeaţă argintie, o splendoare aurită! O coroană de diamante vii şi melodioase! care porţi cerul pe deget ca un inel cu safir, tu care ascunzi sub pământ regatul pietrelor, sămânţa minunată a stelelor, trăiţi, domniţi şi fiţi etern cel care împărţiţi bogăţiile de care ne faceţi paznici. Amen."

Trebuie remarcat că regatul special al gnomilor este la nord, cel al salamandrelor la miazăzi, cel al silfelor la orient şi cel al ondinelor la occident. Ele influenţează cele patru temperamente ale omului, adică gnomii asupra celor melancolici, salamandrele asupra sanguinilor, ondinele asupra flegmaticilor şi silfele asupra celor bilioşi. Semnele lor sunt: hieroglifele sunt taurul pentru gnomi şi li se comandă cu sabia; leul pentru salamandre şi li se comandă cu bagheta furcă sau tridentul magic; vulturul pentru silfe şi li se comandă cu sfintele pentacle; în fine a vărsătorului pentru ondine care se evocă cu cupa pentru libaţii. Suveranii respectivi sunt Gob pentru gnomi, Djân pentru salamandre, Paralda pentru sylfe şi Nicksa pentru ondine. Când un spirit elementar vine să amenţească sau cel puţin să-i neliniştească pe locuitorii acestei lumi, trebuie conjurat prin aer, prin apă, prin foc şi prin pământ sulfând şi stropind, arzând parfumuri şi trasând pe pământ steaua lui Salomon şi pentagrama sacră. Aceste figuri trebuiesc să fie perfect regulate şi făcute fie cu cărbuni de foc consacraţi, fie cu o trestie muiată în diverse culori în care se va amesteca pulbere de magnet. Apoi ţinând

în mână pentacolul lui Salomon şi luând rând pe rând sabia, baghela şi cupa, se va pronunţa următoarea conjuraţie cu voce tare:

„Caput mortuum, imperet tibi Dominus per vivum et devotum serpentem.

Cherub, imperet tibi Dominus per Adam Jotchavah! Aquila errans, imperet tibi Dominus per alas Tauri. Serpens, imperet tibi Dominus tetragrammaton per angelum et leonem! Michael, Gabriel, Raphael, Anael!

Flaut udor per spiritum Eloim.

Maneat Terra per Adam Iot-Chavar.

Fiat Firmamentum per Iahuvehu-Zebaoth.

Fiat Judicium per ignem in virtute Michael.

Înger cu ochii morţi, ascultă sau unge-te cu această apă sfântă.

Taur înaripat, lucrează sau întoarce-te la pământ dacă nu vrei să te înţep cu această sabie.

Vultur înlănţuit, ascultă de acest semn, sau retrage-te în faţa acestui suflu.

Şarpe mişcător, târăşte-te la picioarele mele, sau vei fi chinuit de focul sacru şi dispari odată cu parfumurile pe care le ard.

Ca apa să se reîntoarcă la apă, ca focul să ardă, ca aerul să circule, ca pământul să cadă pe pământ prin virtutea pentagramei care e steaua dimineţii şi în numele tetragramei ce se află gravată în centrul crucii luminii. Amen."

Semnul crucii adaptat de creştini nu le aparţine în exclusivitate. El este şi cabalistic şi reprezintă opoziţiile şi echilibrul quaternarului elementar. Cu semnul crucii trebuie începută şi terminată orice conjuraţie a celor patru.

Pentru a supune şi aservi spiritele elementare nu trebuie niciodată să te abandonezi defectelor care le caracterizează. Astfel, niciodată un spirit uşor şi capricios nu va putea guverna Sylfele. Niciodată o creatură moale, rece şi schimbătoare nu va putea fi stăpâna ondinelor; mânia irită salamandrele şi grosolănia lacomă îi face pradă capriciilor pe respectivii, gnomilor.

Trebuie să fii prompt şi activ ca sylfele, flexibil şi atent la imagini ca ondinele, energic şi puternic ca salamandrele, muncitor şi răbdător ca gnomii; într-un cuvânt, trebuie să-i învingi în forţa lor fără a nu te lăsa niciodată aservit de slăbiciunile lor. Atunci când eşti ferm în această dispoziţie, lumea întreagă va fi în serviciul operatorului. El va trece în vreme de furtună şi ploaia nu-i va atinge capul; vântul nu-i va deranja nici măcar o cută a hainei; el va traversa focul fără să se ardă; va merge prin apă şi va vedea diamantele de-a lungul pământului. Oamenii aflaţi în stări extatice sunt imuni la acţiuni exterioare.

Metalele care corespund celor patru forme elementare sunt aurul şi argintul pentru aer; mercurul pentru apă, fierul şi cuprul pentru foc şi plumbul pentru pământ. Talismanele se fac ţinându-se seama de aceasta.

Divinaţia prin cele patru forme elementare (aeromancie, hydromancie, pyromancie şi geomancie) se face în diverse maniere, care toate depind de voinţa şi transluciditatea sau imaginaţia operatorului. În realitate cele patru elemente nu sunt decât instrumente pentru a ajuta cea de a doua vedere.

A doua vedere este facultatea de a vedea în lumina astrală. Divinaţia, oricare ar fi ea, este primejdioasă şi inutilă, căci ea slăbeşte voinţa, sugrumă libertatea şi oboseşte sistemul nervos.

Pentagrama arzătoare

Pentagrama, denumită în şcolile gnostice „steaua arzătoare" este semnul atotputerniciei şi al autocraţiei intelectuale. Este steaua magilor; este semnul Verbului care face firea omenească şi urmând direcţia razelor sale, acest simbol absolut în Magie reprezintă binele sau răul, ordinea sau dezordinea, mielul binecuvântat al lui Ormuz şi al Sfântului Ioan sau ţapul blestemat al lui Mendes.

Este iniţierea sau profanarea. Este Lucifer sau Vesper; steaua de dimineaţă sau de seară. Este Maria sau Lilith; e victoria sau moartea; e lumina sau noaptea.

Pentagrama ridicându-şi în aer două dintre punctele sale îl reprezintă pe Satan sau ţapul sabatului şi îl reprezintă pe Salvatorul atunci când ridică în aer o singură rază.

Pentagrama este figura corpului uman cu cele patru membre şi un vârf unic ce trebuie să reprezinte capul. O figură omenească având capul în jos reprezintă naturalmente un demon, adică subsersia intelectuală, dezordinea sau nebunia.

Or, dacă magia este o realitate, dacă această ştiinţă ocultă este legea veritabilă a celor trei lumi, acest semn absolut, acest vechi semn ca istoria este mai mult decât istorie, trebuie să exercite şi exercită într-adevăr o influenţă incalculabilă asupra spiritelor eliberate de îmbrăcămintea lor materială.

Semnul pentagramei se cheamă de asemenea şi semnul microcosmosului, şi el reprezintă ceea ce cabaliştii cărţii lui Sohar denumesc microprosope.

Inteligenţa completă a pentagramei este cheia celor două lumi. Este filozofia şi ştiinţa naturală absolută.

Semnul pentagramei trebuie să se compună din şapte metale sau cel puţin să fie trasat în aur pur pe marmură albă.

Se mai poate desena cu cinabru pe o piele de miel fără defecte şi fără pete simbol al integrităţii şi luminii.

Marmura trebuie să fie virgină, adică să nu mai fi servit niciodată în alte scopuri; pielea de miel trebuie preparată sub auspiciile soarelui.

Mielului trebuie să-i fi fost tăiată beregata în vremea Paştilor cu un cuţit nou şi pielea trebuie să fi fost sărată cu sare consacrată prin operaţii magice.

Neglijarea unei singure din aceste ceremonii dificile şi în aparenţă arbitrare, face să eşueze succesul operaţiilor magice.

Pentagrama este consacrată cu cele patru elemente; se suflă de cinci ori asupra figuri magice; se stropeşte cu apă consacrată se usucă la fumul celor cinci parfumuri care sunt tămâia, mirul, aloe, sulf şi camfor, la care se poate adăuga puţină răşină albă şi ambră gri; se suflă de cinci ori, pronunţând numele celor cinci genii care sunt Gabriel, Raphael, Anael, Samael şi Oriphiel; după care se aşează alternativ pentaclul pe pământ la nord, miază zi, orient şi occident şi în centrul crucii astronomice, şi se pronunţă unul după altul literele tetragramei sacre, după care se spune cu voce joasă numele sfinte de Aleph şi Thau misterios reunite în numele cabalistic de AZOTH.

Pentagrama trebuie să fie aşezată pe un altar al parfumurilor şi sub trepiedul evocaţiilor. Operatorul trebuie de asemenea să poarte pe el figura macrocosmosului, adică steaua cu şase colţuri, compusă din două triunghiuri încrucişate şi suprapuse.

Când se evocă un spirit al luminii, trebuie întors capul stelei, adică unul din vârfurile sale către trepiedul de evocare şi cele două puncte inferioare spre altarul parfumurilor. Invers se va proceda dacă e vorba de un spirit al întunericului, dar atunci operatorul va trebui să ţină vârful baghetei sau al sabiei pe capul pentagramei.

Am arătat că semnele sunt verbul activ al voinţei. Or voinţa trebuie să dea verbul complet pentru transformarea în acţiune, şi o singură neglijenţă, reprezentând un cuvânt inutil sau o îndoială, loveşte întreaga operaţie de minciună şi neputere şi întoarce împotriva operatorului toate forţele cheltuite în van.

Trebuie deci să se abţină absolut de la ceremoniile magice ori să le îndeplinească cu scrupulozitate şi exactitate!

Pentagrama trasată cu linii luminoase pe sticlă cu ajutorul unei maşini de scris electrice, acţionează de asemenea puternic asupra spiritelor şi înspăimântă fantomele.

Vechii magicieni trasau semnul pentagramei pe pragul intrării pentru a împiedica spiritele rele să pătrundă şi pe cele bune să iasă. Această constrângere rezultă din direcţia razelor stelei. Două vârfuri în afară respingeau spiritele rele; două puncte înainte reţineau prizoniere; un singur punct înainte captiva spiritele bune.

Toate aceste teorii magice, bazate pe dogma unică a lui Hermes şi pe inducţiile analogice ale ştiinţei, au fost întotdeauna confirmate prin viziunile exotice şi prin convulsiile cataleptice ale aşa-zişilor posedaţi de spirite.

G francmasonilor aşezat în mijlocul stelei înflăcărate înseamnă Gnosă şi Generaţie, cele două cuvinte sacre ale vechei Kabbale. Vrea să mai însemne şi Marele Arhitect, căci pentagrama ori din ce parte a-i privi-o, reprezintă un A.

Dispunând-o în maniera că două din vârfuri să fie în sus, şi un singur vârf în jos, se poate observa coarnele, urechile şi barba ţapului hieratic al lui Mendes şi astfel devine semnul evocaţiilor infernale.

Steaua alegorică a magilor nu e altceva decât misterioasa pentagramă; şi cei trei regi, copiii lui Zoroastru, conduşi de steaua arzătoare la barca Dumnezeului microcosmic, sunt suficienţi pentru a dovedi originile cabalistice şi magice ale dogmei creştine.

Unul dintre regi e alb, altul negru şi al treilea brunet. Albul oferă aur, simbolul vieţii şi al luminii; negrul mirt, imaginea morţii şi a nopţii, brunul oferă tămâie, emblema divinităţii dogmei conciliatoare a celor două principii, după care s-au reîntors în ţările lor pe un alt drum pentru a arăta că un cult nou nu e decât un nou drum pentru conducerea umanităţii la religia unică, cea a ternarului sacru şi a radierii pentagramei, singurul creştinismul etern.

În „Apocalipsă", sfântul Ioan vede aceeaşi stea căzând din cer pe pământ. Ea se numea atunci absint sau amărăciune şi toate apele au devenit amare. E o imagine sesizabilă a materializării dogmei, ce produce fanatismul şi amărăciunile controverselor. E creştinismul însuşi căruia i se poate adresa acest cuvânt al lui Isaia: Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, ce erai aşa de splendidă în dimineaţa ta?

Dar pentagrama, profanată de oameni, străluceşte mereu fără umbră în mâna dreaptă a Verbului adevărului şi vocea inspiratoare promite celui care va învinge că îl va repune în posesia stelei de dimineaţă, reabilitarea solemnă promisă astrului lui Lucifer.

După cum am văzut, toate misterele Magiei, toate simbolurile gnosei, toate figurile ocultismului, toate cheile cabalistice ale profeţiei se rezumă în semnul Pentagramei pe care Paracelsus a proclamat-o drept cel mai mare şi mai puternic dintre toate semnele.

Trebuie să ne mai mirăm de încrederea magicienilor şi de influenţa reală exercitată de acest semn asupra spiritelor tuturor ierarhiilor? Cei care nu recunosc semnul crucii tremură la imaginea stelei microcosmosului. Magul, din contră, când simte că îi slăbeşte voinţa, îşi aruncă ochii asupra simbolului, îl ia în mâna dreaptă şi se simte înarmat cu toată puterea intelectuală prevăzut ca să fie un adevărat rege demn de a fi condus prin steaua la barca realizărilor divine; prevăzut că el ştie, că îndrăzneşte, că vrea şi că tace; prevăzut că el cunoaşte utilizările pentacolului, ale cupei, ale baghetei şi ale săbiei; prevăzut în fine că privirile întreprinzătoare ale sufletului său corespund celor doi ochi de la colţul superior al pentagramei ce i se oferă în permanenţă deschişi[1].

Sabatul vrăjitoarelor

Evocarea lui Lucifer

Evocarea diavolului necesită să fii de o religie care admite un diavol creator şi rival al lui Dumnezeu. Pentru a te adresa unei puteri trebuie să crezi în ea. Fiind deci un fermi credincios în religia diavolului, iată cum se va proceda pentru a conversa cu acest pseudo-dumnezeu.

Axioma magică

În cercul său de acţiune, orice verb crează ceea ce afirmă.

Consecinţa directă

Cel care afirmă pe diavol îl crează sau face pe diavol.

Ce trebuie să ai pentru a reuşi în evocările infernale

1: O voinţă şi încăpăţânare invincibilă;

2: O conştiinţă în acelaşi timp înveterată spre crimă şi foarte accesibilă la remuşcări şi la teamă;

3: O ignoranţă căpătată sau naturală;

4: O încredere oarbă în tot ce nu e de crezut;

5: O idee complet falsă despre Dumnezeu.

Mai trebuie:

În primul rând, să profanezi ceremoniile cultului în care te-ai născut şi să calci în picioare însemnele cele mai sfinte;

În al doilea rând să faci un sacrificiu sângeros;

În al treilea rând să-ţi procuri furca magică. Este o ramură dintr-o singură bucată de alun ce trebuie tăiată dintr-o singură lovitură cu un cuţit nou ce a servit la sacrificiu; baghetă trebuie să se termine în furcă; trebuie înfierată această furcă de lemn cu o furcă de fier sau oţel făcută din aceeaşi lamă a cuţitului cu care a fost tăiată.

Trebuie postit vreme de 15 zile şi să nu iei decât o masă fără sare după apusul soarelui; această masă va fi din pâine neagră şi sânge amestecat cu mirodenii fără sare sau cu bob negru şi ierburi lăptoase şi narcotice.

La fiecare cinci zile se va îmbăta, după apusul soarelui, cu vin în care s-a infuzat vreme de cinci ore cinci măciulii de mac negru şi cinci uncii de sămânţă de cânepă (haşiş) treturat; totul conţinut într-o pânză ce a fost ţesută de o femeie prostituată (la nevoe, prima pânză căzută în mână, dacă a fost ţesută de o femeie).

Evocarea se poate face în noaptea de luni spre marţi, fie în cea de vineri spre sâmbătă.

Trebuie ales un loc singuratec şi pustiu, ca un cimitir bântuit de spiritele rele, o ruină celebră de la ţară, pivniţa unui mănăstin abandonată, loc unde s-a comis un asasinat, un altar druidic sau un vechi templu păgân.

Trebuie să-ţi procuri o robă neagră fără cusături şi fără mâneci; o calotă din plumb constelată cu semnele Lunii, Venus şi Saturn, două lumânări din grăsime de om dispuse în două sfeşnice din lemn negru tăiate în formă de lună, două coroane de verveină, o sabie magică cu mâner negru, furca magică, un vas de cupru ce conţine sângele victimei, un vas conţinând parfumuri ce vor consta din tămâie, camfor, aloe, ambră gri, stirax amestecate şi frământate cu sânge de ţap, cărtiţă şi liliac; vor trebui de asemenea patru piroane smulse din sicriul unui om supus la chinuri, capul unei pisici negre hrănită cu carne de om vreme de cinci zile, un liliac înecat în sânge, coarnele unui ţap cum qua puella concubuerit şi craniul unui panicid. Toate aceste obiecte oribile şi greu de procurat odată adunate, iată cum le veţi aşeza.

Se trasează un cerc perfect cu sabia, rezervând un loc gol sau un drum de ieşire, în cerc se înscrie un triunghi, se colorează cu sânge pentacolul pe care l-ai trasat cu sabia; după care la unul din unghiurile triunghiului, se aşează reşoul cu trei picioare; la baza opusă triunghiului se fac trei mici cercuri pentru operator şi doi asistenţi ai săi şi în spatele cercului operatorului se trasează, nu cu sângele victimei, ci cu cel al operatorului semnul lui labarum sau monograma lui Constantin. Operatorul şi ajutoarele sale trebuie să aibe picioarele goale şi capetele acoperite.

Se va aduce pielea victimei sacrificate. Această piele ducupată în bucăţi va fi aşezată în cerc şi va formă un alt cerc în interior în care

---

1) *Dogme et Rituel de la Haute Magie* par Eliphas Levi; Ed. Felix Alcan, Paris 1920, vol. II, p. 53

se va fixa în cele patru colțuri cu cele patru cuie de la cel torturat lângă cele 4 cuie și în afara cercului se va așeza capul de pisică, craniul de om, coarnele de țap și liliacul; se va stropi totul cu o rămurică de mesteacăn înmuiat în sângele victimei, după care se va aprinde un foc din lemn de arin (Alnus glutinosa) și chiparos; cele două lumânări magice vor fi așezate la dreapta și la stânga operatorului în coroanele de verveină (vezi fig.).

Se vor pronunța atunci evocările:

„Per Adonai Eloim, Adonai Jehova, Adonai Sabaoth, Metraton On Agla Adonai Mathon, verbum pythonicum, mysterium salamandrae, conventus sylphorum antra gnomorum, daemonia, Coeli Gad, Almausin, Gibor, Jehosua, Evam, Zariatnatmik, veni, veni, veni!"

Marea chemare a lui Agrippa constă doar în aceste cuvinte:

„Dies mies Jeschet boenedoesef donvema enitemaus."

Nu cunoaștem sensul acestor cuvinte evocatoare ale Diavolului.

Pic de la Mirandola afirmă că în magia neagră cuvintele cele mai barbare și absolut ininteligibile sunt cele mai eficace și mai bune.

Conjurațiile se repetă ridicând vocea, cu imprecații, amenințări, până ce spiritul răspunde. Venirea sa este precedată de regulă de un vânt violent ce face să urle totul în jur. Animalele tremură și se ascund; asistenții simt un suflu pe față, iar părul se umezește de o sudoare rece și se ridică pe cap.

Marea și suprema chemare, după Pierre Apono, este următoarea:

„Hemen-Etan! Hemen-Etan! Hemen-Etan! El Ati Titeip Azia, Hyn, Teu, Minosel, Achadon nay vaa, Eye Aaa, Eie, Exe, A Ei, Ei, Ei, A, Hy, Hau! Hau! Hau! Hau! Va! Va! Va! Va! CAVAJOTH.

Aie Saraye, aie Saraye, aie Saraye! per Eloym Arachima, Rabur, Bathas super Abrac ruens superveniens Abeor super Abere Chavajoth! Chavajoth! Chavajoth! Impero tib per clavem Salomonis et nomen magnum Semhamphoras."

Magia Grimoarelor. Extras din „Dragon Noir"

Conjurația magică

Prepararea Grimoarelui

Amic cititor, dă-mi voie să te iau de mână și să fac cu tine câțiva pași pe arzătorul drum ce-ți este deschis în această carte. Pătrunde-te bine de sfaturile mele și execută-le pentru profitul tău. Aceasta nu este un lucru banal, de a avea raporturi directe cu demonii. Căci aceștia sunt cei mai mari dușmani ai mei, ai tăi și ai întregii omeniri și de câte ori pot să ne facă rău, ei simt o ușurare și o veselie. Ei îți vor arăta ție, după caracterul tău, adică potrivit cu slăbiciunea ta, o purtare politicoasă, drăgălașe, prevăzătoare sau vor fi gălăgioși, furioși și amenințători, în scopul de a te înșela sau a te intimida, totdeauna pentru paguba ta și ușurarea lor. Cu calmul, fermitatea și dreptul tău, îți va fi ușor de a evita piedicile lor.

De la apariția lor înaintea cercului, trebuie să începeți a reprima toate anomaliile pe care ei le-au creat, frigul, căldura, zgomotul, mirosurile neplăcute etc., și odată obținut aceasta, cereți să jure solemn de a nu mai face a doua oară.

Nu primiți nimic din mâinile lor și orice lucru le veți cere, să fie pus în cerc, fără zgomot și fără stricăciune. Nu pierdeți niciodată din vedere că cercul este fortăreața voastră: în interiorul lui tu ești stăpân, în afară stăpânesc spiritele răutăcioase. Nu ieșiți deci niciodată din cerc înainte de a termina complet operația și a fi citit formula de concediere. Câteodată în timpul ce proiectezi o operație, vei constata câte ceva anormal în aerul pe care îl respiri sau sub hainele tale, dar nu te neliniști, căci acesta este spiritul care se agită în neputința de a împiedica realizarea proiectelor tale; el cunoaște cele mai adânci gânduri ale tale, dar nu poate nimic contra ta.

Cercurile și pantacolele se fac cu cretă sau cu cărbune sfințit. Prin cretă sfințită se înțelege creta care a stat sub fața ce învelește altarul în timpul liturghiei și prin cărbune sfințit, cărbunele făcut din lemn de cruce sfințită. Pentru aceasta te vei duce la cimitir și vei lua lemn de la o cruce și-l vei purta asupra ta cu îngrijire căci îți va servi în multe ocazii. Într-o dimineață, în timp ce la biserica din parohia ta se zice liturghia, aprinde în casa ta un foc din bucăți de lemn nou, adică care n-au servit la vreo treabă oarecare și puneți bucățile de cruce care trebuie să devină cărbune. Pentru a culege cărbunele din

lemnul crucii, te servești de un cleşte din lemn nou şi-l vei strânge într-o cutie nouă.

Înainte de a începe orice operațiune ai grijă de ați purifica corpul şi sufletul prin spălări, post, rugăciune, comunicătură. Fă cercul cât mai regulat posibil, de un diametru de 12 picioare în aşa fel ca să nu rămână nici un locşor liber, căci acesta ar fi o poartă de atac pentru spirit. Ia cu tine în cercul bine închis la capete, aghiasmă şi busuioc sfințit pentru ca spintul să nu-ți poată face nici un rău, iar pentru a fi sigur de ascultare fără şarlatanie din partea spiritului, înarmați-vă cu o furcă misterioasă, care se face astfel: cumpără fără a te tocmi un cuțit a cărei lamă să fie din oțel curat şi în ziua când îți va conveni du-te într-o pădure înainte de răsăritul soarelui. În momentul când soarele se iveşte, tăieți un bețişor de alun sălbatic având o lungime de aproape trei picioare. Pe urmă întoarce-te la un fierar şi dă-i să-ți facă din lama cuțitului tău o furcă cu doi dinți. Dacă-i posibil fă-o chiar tu sau dacă nu, e de neapărată nevoie să asişti la facerea ei.

În timpul conjurației vorbeşte şi ordonă invizibililor ținând furca în mâna dreaptă în poziție orizontală cu fierul întors către spirit. În cerc poate fi o masă şi pe dânsa obiectele de care am vorbit. Dacă vei aprinde în timpul operației o lumânare de la Paşti sau vei arde spirt de rachiu într-o lampă anume destinată pentru aceasta: prin această ardere forțele tale se vor găsi apărate, prin punerea în foc în caz de neascultare din partea spiritului, a furcei ce aveți în mână. Nu faceți însă aceasta decât în cazuri grave. În cerc pot fi trei persoane, dar numai magicianul trebuie să vorbească spiritului; ceilalți trebuie să păstreze liniște chiar dacă demonul l-ar întreba sau amenința. Dacă demonul îți va cere vre-un gaj, ceea ce se întâmplă mai întotdeauna, tu nu poți să-l refuzi, eşti chiar obligat a nu-l lăsa să plece fără a-i da ceva. Nu consimți niciodată a-i da un obiect extras din corpul tău ca: peri, sânge, sudoare etc. Nu-i poți da nici chiar batista la câci ea conține substanțe din corpul tău. Ceea ce puteți face este să băgați mâna în buzunar şi să-i aruncați primul ban ce vă va veni în mână. Gajul trebuie dat imediat înaintea citirii formulei de eliberare.

Dacă demonul dispare în timpul ședinței fără consimțământul tău, adică fără a-i fi citit formula de concediere, puneți furca misterioasă în flacără sau citiți din nou conjurația de mai jos şi îndată ce reapare, certați-l de neascultarea sa, pe urmă continuați-vă lucrarea. În nici un caz nu ieşiți din cerc până nu ați citit formula de eliberare.

Pentru a micşora pe cât posibil oboseala pregătirii necesitată de acumularea forței psihice, folosiți-vă de instrumente speciale, ca oglinzi magice, cupe cu apă, ce uşurează acțiunea ființelor invizibile asupra maleriei.

Magicianul trebuie să fie totdeauna gata de apărare contra atacurilor sau revoltelor posibile. Pentru aceasta, el are lângă dânsul o sabie cu vârf ascuțit cu ajutorul căreia el poate retrage forța psihică pusă la dispoziția invizibililor. Lumina care descompune de asemenea forța psihică poate ajuta la distrugerea relelor influente. Trebuie să ştiți că instrumentele magice lucrează numai asupra forțelor psihice şi prin urmare servesc a da sau a lua invizibililor mijloacele de manifestație. Cuvintele şi pantacolele sunt acele care lucrează direct asupra spintelor, deci iată pentru ce magii bine inițiați şi bine antrenați nu se servesc decât de voință şi sângele lor rece.

Spintul nu va veni niciodată dacă nu este chemat cu credință şi ardoare, ceea ce înseamnă să fii ferm şi neclintit în voința ta. Dacă tu faci operația semnului, spiritele din jurul tău fac cunoscut şefului lor de a se arăta. Aruncați acestuia o bucățică de pergament magic, conjurându-l să-l iscălească; când el ți-l va da, îl vei lipi la o pagină a cărții tale cu formule. Această operație făcută, adică având grimoarul aprobat, orice dificultate este învinsă, pentru tine sau pentru cei ce vor citi aceste formule.

Conjurația în puterea căreia spiritul va aproba grimoarul vostru

„În numele Tatălui, Fiului şi al Sfântului Duh: Fiți gata a veni toate spiritele. Prin virtutea şi puterea Regelui nostru şi prin cele şapte coroane şi lanțuri ale Regilor noştri, toate spiritele infernului sunt obligate a veni înaintea mea, a acestui pentacol sau cerc al lui Solomon, când eu le voi chema. Veniți toți la ordinele mele, pentru a face tot ce vă este în putere când vă voi comanda. Veniți deci din răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte. Vă ordon prin virtutea şi puterea Celui care este Treime, Etern, care este Dumnezeu nevăzut consubstanțial într-un cuvânt, care a creat cerul, marea şi tot ceea ce este sub ceruri.

Vă conjur şi vă ordon, Spirite, toate câte sunteți, de a aproba această carte, ca de câte ori o voi citi, sau o va citi altcineva, să fie aprobată şi recunoscută în forma şi valoare şi voi să apăreți în forma omenească când veți fi chemați, în orice circumstanță voi nu veți avea nici un drept asupra corpului, sufletului sau spiritului cititorului, nu veți face nici o nemulțumire celor care-l vor însoți fie prin murmure, furtuni zgomote, scandaluri, leziuni sau neascultare, pentru a executa comenzile sus-zisei cărți. Vă conjur de a veni îndată la

conjurația făcută și a executa fără întârziere ce este în ea. Veți asculta, veți servi, veți da, veți arăta, veți face tot ce vă este cu putință spre servirea acelora care vă va ordona, totul fără înșelăciune. Dacă din întâmplare vreunul din spiritele chemate nu ar putea să vină sau să trimită pe altul investit cu puterea sa și care va jura solemn să execute tot ce cititorul va cere, conjurându-vă pe toți, prin cele mai sfinte nume ale atotputerniciei, Dumnezeu trăitorul, Eloim, Jah, El, Eloy, Tetragramaton, de a face tot ce vi s-a spus. Dacă nu veți asculta vă condamn de a merge o mie de ani în greutăți și pedepse sau dacă vreunul din voi nu primește cu o întreagă resemnare voința cititorului".

După rostirea acestei conjurații, veți arunca pergamentul și-i veți ordona să semneze. Odată semnătura pusă, îi veți arunca un praf și veți citi următoarea formulă de eliberare:

Formulă de eliberare

„Iată sentința voastră: ea vă obligă a nu vă răzvrăti contra voințelor noastre și vă ordonă a vă reîntoarce la locurile voastre. Pace între voi și noi și fiți gata a reveni de câte ori vă voi chema spre a executa voința mea!"

Dragon Rouge. Misterele găinei negre

Un mijloc simplu și ușor de a face să vină spiritele și de a obține prin intermediul lor toate avantajele morale și materiale, este cel următor:

Procurați-vă o găină neagră, de care nu s-a atins niciodată un cocoș și care să nu fi ouat niciodată. Cu zece minute înainte de miezul nopții, magicianul se va duce la cotețul său și va lua ușor găina, având grijă ca s-o apuce în așa fel ca să nu scoată nici un țipăt căci altfel operațiunea este compromisă.

După aceasta, se va duce repede, cu găina în mână la o răspântie singuratică. Exact la miezul nopții el va face un cerc de 75 cm rază cu ajutorul unui bețișor de alun sălbatic care n-a făcut încă fructe.

Magicianul se va așeza în centrul cercului și va tăia corpul găinei în două părți egale cu un cuțit nou. Când săvârșește această operație el va pronunța cu voce tare, capul ridicat către cer, ochii întorși către răsărit, următoarele cuvinte magice:

„Eloim, Jehovah, Ariel veni feci rogavi. Amen".

Această invocație va fi urmată de o îngenunchere și o scurtă rugăciune adresată lui Dumnezeu atotputernicul.

Pe urmă magicianul va adresa spiritului pe care vrea să-l evoce, următorul apel:

„Împărate Lucifer, stăpânul tuturor spiritelor rebele, te rog a-mi fi favorabil în apelul ce fac Ministrului tău Lucifuge Rofocal cu intenția de a face un pact cu el".

Rog de asemeni pe principele Belzebut de a mă apăra în întreprinderea mea".

Conte Astaroh fie-mi propice și fă ca în această noapte, marele Lucifuge să-mi apară sub o formă omenească, fără nici un miros rău și să-mi acorde prin ajutorul pactului ce-i voi prezenta, toate bogățiile de care au trebuință".

O mare Lucifuge, te rog de a părăsi locuința ta, în orice parte a lumii ai fi, ca să vii să-mi vorbești, dacă nu te voi constrânge prin puterea Marelui Dumnezeu, a Fiului său și a Sfântului Spirit.

Ascultă imediat, sau vei fi etern tulburat de forța puternicilor cuvinte a marei claviculea a lui Salomon și de care el s-a servit pentru a forța spiritele rebele să primească pactul său. Astfel, vino cât mai repede, altfel te voi turbura incontinuu prin forța acestor puternice cuvinte ale Claviculei: Aglon, Tetragram, Vaicheon stimulamaton, Erohares, Tetragramaton orioram iron esyton excision eriomanera brasim moim messias sator Emanuel Sabaot Adonai, te adoro et invoco".

Fără îndoială, imediat ce veți fi pronunțat aceste terbile cuvinte, spintul va apare. El va fi îmbrăcat cu o haină roșie ca focul și pantaloni ca sângele. Picioarele îi sunt de țap, capul de himeră și cu două coarne enorme și vă va întreba ce doriți de la el.

În acel moment voi puteți cere de la el orice ați dori căci el nu vă va putea refuza. Dacă doriți bogății, comori sau a-i domina pe ceilalți oameni, sau a poseda o femeie care v-a rezistat, în fine orice veți dori el va face imediat.

Evocările sunt urmate de pacte, care se scriu pe pergament din pielea de țap sau miel cu o peniță din fier și o picătură de sânge ce trebuie scos din brațul stâng. Înscrisul se făcea în dublu: cel rău lua un exemplar și unul rămânea la magician. Angajamentele reciproce erau, pentru demon de a-l servi pe magician un număr de ani, iar pentru magician de a aparține demonului după un timp determinat.

Evocarea la moartea regelui Carol al IX-lea

Atins de o boală despre care nici un medic nu-i putea descoperi cauza și nici explica înfricoșetoarele simptome, regele Carol al IX-lea era pe moarte. Regina-mamă care guverna singură și care putea pierde tronul dacă ar fi venit un alt pretendent și care se pare că nu

era străină de această maladie, a consultat astrologii pentru viața regelui și în final a recurs la concursul magicienilor. Starea bolnavului se înrăutățea de la o zi la alta și devenind disperată, s-a propus să se consulte oracolul „capului însângerat". Iată descrierea operației infernale.

S-a luat un copil, având o față frumoasă și inocent în privința moravurilor. A fost pregătit în secret pentru prima comuniune de către un călugăr de la palat. Venind ziua hotărâtă, sau mai bine zis noaptea sacrificiului, un călugăr iacobin despopit și dedat operațiunilor oculte ale magiei negre, a început la miezul nopții, în camera bolnavului și doar în prezența Catherinei de Medicis și a oamenilor săi de încredere, liturghia diavolului.

La această liturghie, celebrată în fața imaginii demonului, având sub picioare o cruce răsturnată, vrăjitorul a consacrat două anafure, una neagră și una albă. Cea albă a fost dată copilului ce a fost adus îmbrăcat ca pentru un botez și căruia i-a fost tăiat gâtul pe treptele altarului imediat după botezul său. Capul, detașat de trunchi dintr-o singură lovitură, a fost așezat, încă mișcând, pe anafura neagră ce acoperea fundul farfuriei și depus după aceea pe masa unde ardeau lămpi misterioase. A început exorcismul și demonul a fost solicitat să pronunțe un oracol și să răspundă prin gura capului la o întrebare secretă a regelui, pe care n-o știa nimeni. O voce slabă, o voce strangulată ce nu avea nimic omenesc s-a auzit venind de la acest mic cap de martir: „Sunt forțat" a spus această voce în limba latină. „Vim patior". La acest răspuns care anunța fără îndoială bolnavului că infernul nu-l proteja, un tremurat oribil l-a cuprins și brațele i s-au încleștat. El a strigat cu o voce răgușită: „Îndepărtați acest cap! Îndepărtați acest corp! și până la ultima suflare nu a mai fost auzit spunând altceva. Cei care îl slujeau și care nu erau la curent cu această misterioasă operațiune, au crezut că este urmărit de fantoma lui Coligny și că vedea în fața sa capul ilustrului amiral. Dar ceea ce îl chinuia pe muribund nu erau o remușcare, ci o groază fără seamăn într-un infern anticipat[1].

1) *Bodin: Demonomanie des sorciers.*

Vrăjitoria prin liturghia neagră

O evocație a vrăjitoriei Voisine

Credințele și legendele care au dat naștere cuprinsului numeroaselor grimoaruri, au dat loc și credinței în existența unei așa-zise „Liturghie Neagră" despre care vorbesc Drii Jaf și Cauleynon în cartea lor intitulată: „Secretele minunate ale Magiei Marelui și Micului Albert", pe care o redăm mai jos:

„Abatele Auvergne, principe și cardinal de Douillon era moștenitorul lui Turenne. Din nenorocire Turenne n-avea nici o avere. Abatele nu-și putea închipui că un om atât de mare și căruia i se încredințase atâtea sarcini, putea fi sărac. El își închipuia că mareșalul lăsase o comoară pe care nu o putuse arăta din cauza morții sale neașteptate.

Deghizându-se în haine de țăran, abatele se duse la vrăjitoarea Voisin și-i ceru să-i spună locul unde ar putea găsi comoara mareșalului. Primul cuvânt al vrăjitoarei fu de a-l întreba dacă nu cumva e licnit. Abatele insistă, bătându-și joc de neputința științei magice a ei și-i promise cinci mii de livre dacă evocă fantoma lui Turenne și două sute de mii dacă fantoma arată locul unde este ascunsă comoara.

Cinci mii de livre părându-i-se o plată bună, vrăjitoarea reveni asupra refuzului său și zise că se angajează să evoce fantoma lui Turenne, dacă îi dă jumătate din sumă înainte, iar cealaltă jumătate să o depună la o a treia persoană, de la care s-o poată ridica după operație. Abatele fu de acord. Vrăjitoarea ceru 15 zile pentru prepararea conjurației, după care puse niște condiții, fără de care declară că nu face evocația.

Dintru-nâi ceremonia trebuia să fie strict secretă. Cei mult trei persoane puteau să asiste la această conjurație: dânsa, preotul Lesage și Abatele. La această clauză Abatele se opuse; el voia să aducă doi gentilomi: pe un căpitan din regimentul Champagne, nepotul mareșalului Gasston și pe un altul al cărui nume nu se putea ști și care era totdeauna însoțitorul Abatelui. Vrăjitoarea primi și această condiție, arătând-o pe a treia care era asupra locului unde trebuia să se facă conjurația. Ea alese biserica St. Denis, arătând fără a voi să dea altă explicație, că în altă parte conjurația nu putea

avea succes. Această clauză era foarte neliniştitoare, pentru ceilalţi dar pentru un prelat ca el, aceasta era foarte uşor.

Trebuirâ să aştepte până într-o vinere, care cădea în aceeaşi zi cu 13 ale lunii, ceea ce se întâmplă în curând şi se procedă la facerea conjuraţiei. În ziua arătată, Abatele cu cei 2 gentilomi, doi preoţi, vrăjitoarea, Roza servitoarea sa şi un negru, servitor care purta sculele magice, plecară spre a ajunge la St. Denis înainte de închiderea porţilor. Paracliserul îi aştepta şi îi ascunse în clopotniţă.

Când sună 11 ore, ieşiră din ascunzătoare şi intrară în biserică. Cei doi preoţi trebuiau să spună liturghia diabolică, adică liturghia pe dos.

Fie dintr-o coincidenţă, fie ca Dumnezeu se supărase pentru profanarea locului sfânt, o furtună groaznică însoţită de tunete şi fulgere, începu să se audă, ca şi cum aceasta ar fi fost un ordin, ca ei să se oprească cât mai era timp.

Vrăjitoarea îi prevenise pe asistenţi că fantoma va ieşi din altar şi se va face vizibilă în momentul consacraţiei.

Furtuna creştea pe măsură ce liturghia se citea. Cu cât se înainta către momentul consacraţiei, tunetele deveneau mai teribile şi trăsnetele mai luminoase şi mai apropiate.

În momentul când preotul ridică jertfa evocând pe Satana în loc de a evoca pe Dumnezeu un strigăt se auzi, altarul se întredeschise şi o fantomă apăru scuturându-şi giulgiul. Atunci totul tăcu până şi furtuna de afară, asistenţii căzură cu faţa la pământ şi se auziră următoarele cuvinte.

„Mizerabililor! Casa mea pe care atâţia eroi au respectat-o, de aici încolo va decădea şi toţi aceia care vor purta numele de Dullon de aci încolo sunt desmoşteniţi de gloria mea şi până într-un secol, acest nume va fi stins, comoara pe care am lăsat-o este reputaţia mea; victoriile mele; nu mai căuta deci altele, nedemn ce eşti!"

Ceremonia liturghiei magice se sfârşeşte cu o rugăciune finală ce constituie un rit de ieşire. Ritul magic se vrea a fi excepţional majoritatea prescripţiilor ce trebuiesc respectate sunt anormale, excesiv de greu de realizat. Ele conferă ceremoniei caracterul anormal spre care tinde orice rit magic. Gesturile sunt inverse faţă de cele normale sau cel puţin, în comparaţie cu cele admise la ceremoniile religioase. Condiţionările de timp sau de alt tip par de nerealizat, materialele sunt de preferinţă dezgustătoare iar practicile obscene, întregul rit având un aer bizar.

Natura riturilor. Ceremoniile cuprind atât ritun manuale cât şi orale.

Riturile manuale. Primul grup de rituri cu pronunţat caracter magic este cel al riturilor de tip simpatic sau simbolic. Numărul acestor tip de rituri este limitat. Ele sunt executate întrucât sunt prescrise. Numărul simbolurilor utilizat de Magie este relativ mic. Procedeul simpatiei este folosit în toate sistemele magice din întreaga omenire. Aceste practici constituiesc acte solemne. În Magie nu întâlnim doar rituri simpatice, ci şi o întreagă clasă de riturl echivalente celor de sacralizare şi de desacralizare religioase. Sistemul purificărilor are o mare importanţă, acestea fiind realizate prin fumigaţii, băi de abur, treceri prin foc, apă, etc.

O parte importantă din riturile curative şi de implorare sunt alcătuite din astfel de practici.

Riturile de sacrificiu. Sacrificiile obligatorii ocupă un loc important în ritualul magic. Imaginea sacrificiului s-a impus într-atâta în Magie, încât a devenit o direcţie după care se ordonează mental toate operaţiile magice. Tema sacrificiului, în particular a sacrificiului unui copil, este comună în magia antică şi medievală (vezi Giles de Rays). Magia recurge la sacrificii, dar nu în toate cazurile; nu există diferenţă faţă de sacrificiul religios, având aceleaşi influenţe şi puteri. Acolo unde sacrificiul lipseşte din Magie el este absent şi din religie. În studiul Magiei este mai important să cercetăm ritul simpatic decât sacrificiul magic. Sacrificiile nu alcătuiesc în Magie o clasă bine definită de rituri specializate, aşa cum este în religie.

În Magie se folosesc unele substanţe ale căror virtuţi se transmit prin contact, deci avem de a face cu un mijloc de a întrebuinţa asociaţiile cu caracter simpatic sau de a utiliza pe cale simpatică diferite obiecte. „Altarul magicianului este uneori un ceaun magic. Arta magicianului constă din a polnvi, a prepara amestecuri şi a le face să fermenteze"[1]. Produsele sunt zdrobite, măcinate, malaxate, diluate, transformate în parfumuri, infuzii, băuturi, prăjituri sau figurine din ceară, fiind după aceea afumate sau păstrate ca talismane. Această preparare nu serveşte doar la a la face utilizabile preparatele magice, ci le şi conferă forma rituală care să le asigure eficacitatea. Prepararea devine ea însăşi un rit, incluzând riturile de

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubert: Teoria generală a Magiei, Ed. Polirom, Iaşi 1996.*

intrare şi ieşire. Ceea ce reprezintă pregătirea victimei în cadrul sacrificiului constituie bucătăria magică pentru ritul magic, adică formează un element al ritului.

La pregătirea lucrurilor în Magie se adaugă şi altele, cum ar fi prepararea de aluat, argilă, ceară, miere, hârtie, pene de gâscă, metal (argint viu, plumb) bucăţi de lemn etc. În magie se efectuează diverse lucrări având ca scop confecţionarea unor figurine de zei, demoni, duşmani, simboluri şi talismane.

Riturile orale, poartă şi denumirea de incantaţii. Acestea sunt extrem de diferenţiate, fiind în cea mai mare parte orale. Cele mai cunoscute sunt: jurămintele, legăminte-urări, rugi, imnuri, interjecţii şi formule simple care se întâlnesc şi în religie. Forma ritului nu corespunde exact obiectului lor. Se cunosc un grup de incantaţii ce corespund ritualurilor simpatice. Unele texte sacre cu caracter religios pot deveni magice în anumite ocazii.

Ceea ce ritualurile manuale nu pot realiza în mod obişnuit în magie, este să evoce miturile. Se cunoaşte un al treilea grup de rituri verbale denumit incantaţii mitice[1]. Unele cuprind operaţii asemănătoare celei a cărei îndeplinire este scontată. Descrierea are forma unei relatări ale cărei personaje sunt divinităţi. Procedeul se bazează pe următorul raţionament extrem de simplu: dacă un anumit zeu a fost în măsură să înfăptuiască un lucru oarecare în atari împrejurări atunci, prin analogie, rezultă că el poate realiza în prezent, acelaşi lucru.

O altă categorie de acte magice mitice o constituie **riturile de origine.** Acestea descriu geneza şi enumeră însuşirile şi numele fiinţei, lucrului sau demonului vizat de rit; magicianul stabileşte un proces cu caracter magic şi după ce stabileşte identitatea , dă anumite ordine.

Toate aceste incantaţii de cele mai multe ori în practică, le vedem reduse ca amploare, menţionându-se doar numele unui demon, iar cuvintele sunt descompuse în litere.

Riturile orale se rezumă toate la aceeaşi formă, având aceeaşi funcţie. Ca efect, ele invocă o putere şi mărturisesc puterea pe care se bazează: cazul exorcismelor.

Magia cu riturile orale lămureşte şi completează ritul manual pe care îl poate înlocui. Nu există un rit mut, iar ritul manual reprezintă tălmăcirea incantaţiei mute. Cuvintele şi gesturile prezintă aceeaşi

1) *Marcel Mauss şi Henri Hubert, op. cit. p. 71.*

valoare, gestul este un semn şi un limbaj. Incantaţiile la origine au fost rituri. Riturile manuale şi orale se petrec într-o lume anormală. Incantaţiile sunt pronunţate într-un limbaj specific spiritelor, magiei. Formulele magice sunt murmurate sau cântate pe un anumit ton şi pe un ritm special. Gesturile sunt exercutate ritmic, ca un dans, fiind bine fixate. Gesturile şi cuvintele de cele mai multe ori se repetă într-un număr magic de ori: 3, 4, 5, 7, 9, 11, 13, 20 etc. Magicianul are faţa orientată spre un anume punct cardinal.

"GH. ASACHI"
IASI

AVIZ CITITORULUI

Magia a fost, este și va fi o știință teribilă și deci o carte tratând această materie constituie un instrument ingrozitor în mâna posesorului său.

Nu surădeți și nici nu gândiți: fleacuri, credințe deșarte; superstiții! Aceste lucruri atât de simple, pe care le-ați citit aici au în ele esența mișcărilor sufletești atotputernice asupra corpului și asupra vieții înșăși. Ele au stăpânit lumea, au îngrozit sau fericit pe oameni, ajutându-i sau distrugându-i.

Sugestie, credință, voință perversă, unde telepatice, radiații psiho-cosmice, magnetism animal, bioenergie etc. ziceți-le oricum, dar Magia a fost, este și va fi, sub formă de rituale religioase, sugestie, hipnotism, farmece și descântece etc. etc.

Așadar, oricine ești, DACĂ VREI A FACE RĂU, cercetează-ți mai întâi conștiința și teme-te de răsplata faptelor tale, care nu va întârzia să vie!

Dacă vrei să te aperi, ai în mâna ta o armă care nu dă greș: depinde de tine dacă meriți să te adăpostești sub puterea ei. Ea îți cere un suflet curat, credință nemărginită și sinceră în binele pe care Dumnezeu l-a dat fiecăruia dintre noi.

Vrei să progresezi prin mijloacele Magiei? Ea te poate ajuta mai mult ca oricine! Nu încerca însă dacă nu ești stăpân pe tine, dacă nu ai inima și creierul sănătos, dacă nu crezi în puterea de a face ceea ce gândești, putere pe care Dumnezeu a dat-o omului când l-a creat, după chipul și asemănarea sa și când i-a zis: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul, și-l stăpâniți pe el".

C.K. Nicolau

BIBLIOGRAFIE

1. Antebi, Elisabeth: „Ave Lucifer", Ed. J'ai lu, Paris, 1970.
2. Villeneve Roland: „Sabbat et sortileges", Ed. J'ai lu, Paris, 1972.
3. Bergier Jacques: „Les livres maudits", Ed. J'ai lu Paris, 1971.
4. Berchmans Michel: „Le diable au XIX siecle", Ed. Marabout, Verviers, Belgique.
5. Holzer Hans: „La sorcellerie renaissante", Ed. Marabout, Verviers Belgique.
6. Villeneuve Roland: „Satan parmi nous", Ed. Marabout, Verviers, Belgique.
7. Hulin Serge: „Aleister Crowley", Ed. Marabout, Verviers, Belgique.
8. Ștefănescu Paul: „Plante de vrajă", Ed. All, București, 1994.
9. Ștefănescu Paul: „Spiritismul", Ed. All, București, 1994.
10. * * * Enciclopedia științelor Oculte, Ed. Teora, București, 1994.
11. Maxwell J. „Magia", Ed. Univers Enciclopedic, București, 1995.
12. Mauss Marcel și Hubert Henri: „Teoria generală a magiei", Ed Polirom, Iași, 1996.
13. Levi Eliphas: „Cheia marilor mistere" Ed. Antet, București, 1994.
14. Levi Eliphas: „Curs de filosofie ocultă" Ed. Antet, București, 1994.
15. Levi Eliphas: „Dogme et rituel de la Haute Magie", Ed. F. Alcan, Paris, 1920, 2 vol.
16. Papus: „Magie pratique", Ed. Chacornac, Paris, 1924.
17. C.K. Nicolau: Magie - note de curs, București, 1947.
18. Bernard Freon: „La Voie du Phénix", Ed. Télètes, Paris, 1990.
19. Mario Mercier: „Samanism și samani", Ed. Moldova, 1993.